

*Sống Theo
Đúng Mục Đích*

RICK WARREN

*Sống Theo
Đúng Mục Đích*

TÔI SỐNG Ở ĐỜI NÀY ĐỂ LÀM GÌ?

Nguyên tác: The Purpose-Driven Life

Tác giả: RICK WARREN

Chuyển ngữ: Lm. Minh Anh, Giáo Phận Huế

NHÀ XUẤT BẢN TÔN GIÁO

LỜI GIỚI THIỆU CỦA ĐỨC TỔNG GIÁM MỤC GIÁO PHẬN HUẾ

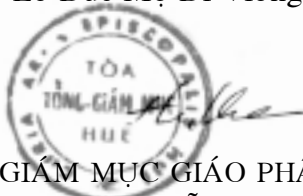
“Đừng sợ! Hãy mở rộng cửa cho Đức Kitô! ... Nếu chúng ta để Đức Kitô bước hoàn toàn vào cuộc sống chúng ta, thì chúng ta không mất đi điều gì, tuyệt đối không điều gì, trong số những điều làm cho cuộc sống này được tự do, tốt đẹp và cao cả. Không! Chỉ trong tình bằng hữu với Đức Kitô, các cánh cửa sự sống được mở rộng”. Đây là lời của Đức Cố Giáo Hoàng Gioan Phaolô II được Đức Bênêđictô XVI nhắc lại trong bài giảng khởi đầu triều đại giáo hoàng ngày 24-4-2005. Lời đó vẫn còn vang vọng nơi chúng ta.

“SỐNG THEO ĐÚNG MỤC ĐÍCH” là cuốn cẩm nang giúp chúng ta tái khám phá ý nghĩa và mục đích đời mình theo gương Đức Kitô. Từ đó, mỗi người can đảm mở rộng tâm hồn mình cho Ngài, là Đấng cho chúng ta biết ý định và mục đích của Thiên Chúa trên cuộc đời mỗi người.

Tôi ân cần giới thiệu cùng quý vị và các bạn cuốn sách “SỐNG THEO ĐÚNG MỤC ĐÍCH” bổ ích này.

Huế, ngày 31 tháng 5 năm 2006

Lễ Đức Mẹ Đi Viếng

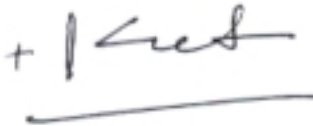
**TỔNG GIÁM MỤC GIÁO PHẬN HUẾ
TÊPHANÔ NGUYỄN NHƯ THỂ**

**LỜI GIỚI THIỆU
CỦA ĐỨC TỔNG GIÁM MỤC
GIÁO PHẬN HÀ NỘI**

Ngày nay, ta biết quá nhiều thứ, nhưng lại ít biết về chính mình, theo đuổi nhiều thứ nhưng không biết cái gì là chính. Ta quay cuồng vì bị lôi kéo, bị xô đẩy giữa biết bao khuynh hướng, trào lưu mà không biết đi về đâu.

Biết mình, biết mục đích đời mình và sống đúng mục đích, điều quan trọng bậc nhất trong đời sống này sẽ giúp đời sống ta thay đổi, có ý nghĩa và triển nở đến vô tận.

Hà Nội, ngày 10 tháng 7 năm 2008

**+ Giuse NGÔ QUANG KIỆT
TỔNG GIÁM MỤC HÀ NỘI**

Bishops' Conference of the Philippines

Purpose Driven Ministries
Southeast Asia Coordinator
Philippine Campus Crusade for Christ
40 Scout Borromeo St., South Triangle
Quezon City
Fax: (02) 9257556

MESSAGE

We have been trained to be experts in relentlessly pursuing priorities, but have not really defined our basic purpose. Perhaps, this is why true happiness remains elusive! This book contains the key to understand man's "First Principle and Foundation in Life." When understood and embraced, revelation of passages towards 'new lands' of greater fulfillment will occur! Let the lessons in this book and His grace be the wings to bring you there!

Archbishop ANGEL N. LAGDAMEO
March 3, 2004

**LỜI GIỚI THIỆU
CỦA ĐỨC TỔNG GIÁM MỤC
ANGEL N. LAGDAMEO,
TGM GIÁO PHẬN JARO, THE PHILIPPINES.**

THÔNG ĐIỆP

Chúng ta luôn được đào luyện để trở thành những người chuyên môn không ngừng theo đuổi các giá trị ưu tiên, thế nhưng chúng ta chưa thật sự xác định mục đích căn bản của mình. Có lẽ đây là lý do tại sao niềm vui đích thực của chúng ta vẫn vượt khỏi tầm tay! Cuốn sách này chứa đựng chìa khoá để hiểu cái “Nguyên lý và Nền tảng đầu tiên trong Cuộc Đời” con người. Một khi đã hiểu và đón nhận nó, các nẻo đường hướng đến “những miền đất mới” của sự viên mãn cao cả hơn sẽ được mở ra! Hãy để những bài học trong cuốn sách này và ân sủng của Thiên Chúa chấp cánh cho bạn đến đó!

TỔNG GIÁO PHẬN JARO, ngày 03 tháng 3 năm 2004
TỔNG GIÁM MỤC ANGEL N. LAGDAMEO

LỜI GIỚI THIỆU của Mục sư LÊ CAO QUÝ

Mục sư Rick Warren là tác giả SỐNG THEO ĐÚNG MỤC ĐÍCH (Nguyên tác: *The Purpose Driven Life*), quyển sách hướng dẫn tâm linh có giá trị cao. Thời gian qua, sách đã được đọc giả hâm mộ khắp nơi, được dịch thuật và ấn hành trên *hai mươi ngôn ngữ*, với số lượng in phổ biến đến *ba mươi triệu ấn bản*. Tác phẩm đã đoạt giải *Huy Chương Vàng* (Gold Medalion) và được xếp hạng *Sách Bán Chạy Nhất* (Best-Seller).

Mùa Thu năm 2004, tôi có dịp đi Lễ tại Nhà Thờ Tin Lành Saddleback (Lake Forest, California, USA) do Mục sư Rick Warren sáng lập và làm Quản nhiệm. Tôi được biết, đây là một Hội Thánh sống động, trong vòng 10 năm Tín hữu đã tăng trưởng từ dưới 1,000 lên trên 25,000. Con dân Chúa sống cách đơn giản, thân thiện và hầu hết đều hiểu biết mình SỐNG TRÊN ĐỜI NÀY ĐỂ LÀM GÌ? Trong dịp này, tôi hân hạnh được tác giả tặng STĐMĐ, tôi say sưa đọc tác phẩm và tự thấy cần chia sẻ cho nhiều người khác.

Được ủy thác tác quyền tại Việt nam, tôi đã cho xuất bản hai lần với số lượng 35,000 quyển (Nguyên tác phẩm), và một lần với số lượng 20,000 quyển (Trích 7 chương đầu). Sách đã được đông đảo độc giả hoan nghinh đón nhận. Nay, *Linh mục Minh Anh* (Giáo Phận Huế) muốn được tiếp tục xuất bản để phổ biến cho Anh Chị Em Công Giáo, tôi đồng ý và trân trọng giới thiệu *Tác Phẩm Tuyệt Vời* này, với mong ước sách sẽ mang đến cho quý vị thông điệp SỐNG THEO ĐÚNG MỤC ĐÍCH.

Mùa Thu năm 2008
Mục sư LÊ CAO QUÝ

Cuốn sách này được để tặng bạn.

Trước khi bạn sinh ra, Thiên Chúa đã dự liệu *giây phút này* trong đời bạn. Không phải tình cờ mà bạn đang cầm cuốn sách này. Thiên Chúa hằng mong chờ bạn khám phá cuộc sống mà Ngài đã tạo dựng bạn để sống - trên trái đất này, và sống muôn đời trong vĩnh cửu.

Chính trong Đức Kitô mà chúng ta biết mình là ai và đang sống cho cái gì. Đã từ lâu, trước khi chúng ta nghe nói đến Đức Kitô lần đầu tiên, ... thì *"Thiên Chúa là Đấng làm nên mọi sự theo quyết định và ý muốn của Ngài, đã tiên định cho chúng ta làm cơ nghiệp riêng theo kế hoạch của Ngài"* (Ep 1, 11).

Tôi hết lòng tri ân hàng trăm nhà văn và nhà giáo, cổ điển lẫn hiện đại, đã nắn đúc cuộc đời tôi và đã giúp tôi học biết những chân lý này. Tôi cảm tạ Chúa và cảm ơn bạn vì ân huệ được chia sẻ cùng bạn những chân lý ấy.

MỤC LỤC

<i>Một hành trình có mục đích</i>	15
<i>Cam kết của tôi</i>	19

TÔI SỐNG Ở ĐỜI NÀY ĐỂ LÀM GÌ?

Ngày 1: Tất cả khởi sự với Thiên Chúa	23
Ngày 2: Không phải tình cờ mà bạn hiện hữu	30
Ngày 3: Điều gì đang định hướng cuộc đời bạn?	36
Ngày 4: Được tạo dựng cho cõi đời đời	47
Ngày 5: Nhìn cuộc sống từ quan điểm của Thiên Chúa ..	54
Ngày 6: Cuộc sống là một nhiệm vụ tạm thời	62
Ngày 7: Lý do của mọi sự	69

MỤC ĐÍCH # 1: Bạn được tạo dựng cho niềm vui của Thiên Chúa

Ngày 8 : Được tạo dựng cho niềm vui của Thiên Chúa .	81
Ngày 9 : Điều gì khiến Thiên Chúa mỉm cười?	88
Ngày 10 : Trọng tâm của việc thờ phượng	99
Ngày 11 : Trở nên những người bạn nghĩa thiết của Thiên Chúa	110
Ngày 12: Phát huy tình bạn với Thiên Chúa	119
Ngày 13: Việc thờ phượng làm đẹp lòng Thiên Chúa ..	130
Ngày 14: Khi Thiên Chúa xem ra xa vắng	140

MỤC ĐÍCH # 2: Bạn được tạo dựng để sống trong gia đình của Thiên Chúa

Ngày 15: Được tạo dựng để sống trong gia đình của Thiên Chúa	151
Ngày 16: Điều hệ trọng nhất	159

Ngày 17: Gia đình Thiên Chúa	168
Ngày 18: Cùng nhau cảm nhận cuộc sống	179
Ngày 19: Vun đắp cộng đoàn	187
Ngày 20: Tái lập tình bằng hữu đã đổ vỡ	196
Ngày 21: Bảo vệ Hội Thánh của bạn	206

**MỤC ĐÍCH # 3: Bạn được tạo dựng
để nên giống Đức Kitô**

Ngày 22: Được tạo dựng để nên giống Đức Kitô	219
Ngày 23: Chúng ta lớn lên thế nào?	229
Ngày 24: Được biến đổi bởi sự thật	236
Ngày 25: Được biến đổi qua thử thách	246
Ngày 26: Trưởng thành qua các cám dỗ	256
Ngày 27: Đánh bại cám dỗ	266
Ngày 28: Cần có thời gian	276

**MỤC ĐÍCH # 4: Bạn được tạo thành
để phục vụ Thiên Chúa**

Ngày 29: Chấp nhận phần vụ của mình	287
Ngày 30: Được nắn đúc để phục vụ Thiên Chúa	296
Ngày 31: Hiểu biết định dạng của bạn	304
Ngày 32: Sử dụng những gì Chúa ban cho bạn	315
Ngày 33: Những tội tở đích thực phục vụ thế nào?	325
Ngày 34: Suy nghĩ như một tội tở	335
Ngày 35: Quyền năng Thiên Chúa trong yếu đuối của bạn	343

MỤC ĐÍCH # 5: Bạn được tạo dựng cho một sứ mệnh

Ngày 36: Được tạo dựng cho một sứ mệnh	355
Ngày 37: Chia sẻ sứ điệp cuộc sống của bạn	365
Ngày 38: Trở nên một Kitô hữu đẳng cấp thế giới	375
Ngày 39: Quân bình cuộc sống của bạn	386
Ngày 40: Sống theo đúng mục đích	395
<i>Phụ trương 1: Câu hỏi thảo luận</i>	<i>406</i>
<i>Phụ trương 2: Tài liệu tham khảo</i>	<i>410</i>

MỘT HÀNH TRÌNH CÓ MỤC ĐÍCH

Nắm Được Tối Đa Từ Cuốn Sách Đây

Còn hơn một cuốn sách, đây là một cẩm nang hướng dẫn *cuộc hành trình thiêng liêng 40 ngày* vốn có thể giúp bạn khám phá lời đáp cho câu hỏi quan trọng nhất đời mình: Tôi sống ở đời này để làm gì? Đến cuối hành trình này, bạn sẽ biết mục đích của Thiên Chúa định cho đời bạn, và sẽ hiểu đại thể bức tranh - làm sao mọi mảnh của đời bạn lại trùng khớp nhau đến thế! Việc nắm bắt được viễn ảnh này sẽ giảm thiểu những căng thẳng của bạn, đơn giản hoá những quyết định của bạn, gia tăng sự toại nguyện của bạn và quan trọng hơn cả là chuẩn bị bạn bước vào cõi đời đời.

40 NGÀY SẮP TỚI CỦA BẠN

Hiện nay, cuộc sống trung bình kéo dài khoảng 25.550 ngày. Đó là khoảng thời gian bạn sống nếu bạn là một người bình thường. Bạn không nghĩ sẽ thật khôn ngoan khi chỉ dành 40 ngày để tìm xem những gì Thiên Chúa muốn bạn thực hiện trong quãng đời còn lại sao?

Kinh Thánh cũng cho biết, với Thiên Chúa, 40 ngày là khoảng thời gian có một ý nghĩa linh thánh. Khi muốn chuẩn bị một người nào cho các mục tiêu của mình, Thiên Chúa dùng 40 ngày:

- Cuộc đời của Noe được biến đổi sau 40 ngày trời đổ mưa.
- Môisen được biến đổi sau 40 ngày ở trên núi Sinai.
- Các thám tử quân được biến đổi sau 40 ngày trên Đất Hứa.

- Đavít được biến đổi sau 40 ngày thách thức của Gôliát.
- Êlia được biến đổi khi Thiên Chúa cho ông 40 ngày sức mạnh từ chỉ một bữa ăn.
- Cả thành Ninivê đã được biến đổi khi Thiên Chúa cho dân 40 ngày để hoán cải.
- Đức Giêsu đã được 40 ngày trong hoang địa ban sức mạnh.
- Các môn đệ đã được biến đổi sau 40 ngày ở với Đức Giêsu Phục Sinh.

40 ngày tới sẽ biến đổi cuộc đời *của bạn*.

Cuốn sách này được chia thành 40 chương nhỏ. Tôi thiết tha van nài bạn hãy chỉ đọc mỗi ngày một chương, để có thời gian suy nghĩ về những hàm ý của nó cho đời bạn. *“Hãy cải biến con người anh em bằng cách đổi mới tâm thần, hầu có thể nhận ra đâu là ý Thiên Chúa: Cái gì tốt, cái gì đẹp lòng Chúa, cái gì hoàn hảo”* (Rm 12, 2).

Một lý do khiến hầu hết sách vở không biến đổi được chúng ta, đó là chúng ta quá nôn nóng đọc chương kế tiếp, chúng ta không biết dừng lại và dành thời gian để ngẫm nghĩ nghiêm túc những gì vừa đọc. Chúng ta lao vào chân lý kế tiếp mà chẳng suy tư những gì vừa mới học qua.

Đừng chỉ *đọc* sách này. Hãy *tương tác* với nó. Gạch dưới nó. Viết những ý tưởng riêng của bạn ra lề. Hãy biến nó thành sách của bạn. Hãy làm cho nó thành của riêng bạn! Những cuốn sách đã giúp tôi nhiều nhất là những cuốn tôi đã phản ứng lại, chứ không chỉ đọc suông.

4 NÉT ĐẶC TRƯNG GIÚP BẠN

Cuối mỗi chương sẽ có một phần được gọi là “Nghĩ Về Mục Đích Đời Tôi”. Ở đó, bạn sẽ thấy:

- **Một điểm để suy tư.** Đây là cốt lõi chân lý tóm kết một

nguyên tắc của một cuộc đời-có-đích-hướng mà bạn có thể suy tư suốt cả ngày. Thánh Phaolô từng bảo Timôtê: “*Anh hãy hiểu điều tôi nói, vì Chúa sẽ ban cho anh ơn thông hiểu mọi sự*” (2Tm 2, 7).

• **Một câu Kinh Thánh để nhớ.** Đây là câu Kinh Thánh dạy một chân lý từ chương sách ấy. Nếu bạn thật sự muốn cải thiện đời mình, thì việc tâm niệm những câu Kinh Thánh sẽ là thói quen quan trọng nhất mà bạn có thể bắt đầu. Bạn có thể ghi những câu này trên những tấm thẻ nhỏ để mang theo mình, hoặc cuốn sổ tay Kinh Thánh *Purpose-Driven Life Scripture Keeper Plus*.

• **Một câu hỏi để nghiền ngẫm.** Những câu hỏi này giúp bạn đào sâu hàm ý của điều vừa đọc và cách thức để áp dụng nó vào cuộc sống riêng của bạn. Tôi khuyến khích bạn nên viết những câu trả lời ra lề sách hay trong một cuốn sổ tay. Viết xuống những suy tư của mình là cách tốt nhất để làm sáng tỏ chúng.

Trong phần Phụ trương 1, bạn sẽ tìm thấy:

• **Những câu hỏi thảo luận.** Tôi hết lòng khuyến khích bạn hãy cùng đọc cuốn sách này với một hay nhiều người bạn của mình trong 40 ngày sắp tới. Một hành trình bao giờ cũng tốt đẹp hơn khi nó được *chia sẻ*. Với một bạn đồng hành hay với một nhóm nhỏ cùng đọc, bạn có thể thảo luận những gì đã đọc và cùng nhau đối chiếu các ý tưởng. Điều này sẽ giúp bạn trở nên mạnh mẽ và sâu sắc hơn về mặt tâm linh. Sự phát triển tâm linh đích thực *không bao giờ* là một cuộc theo đuổi đơn độc, cá nhân. Sự trưởng thành thường được sản sinh qua các mối tương giao và cộng đoàn.

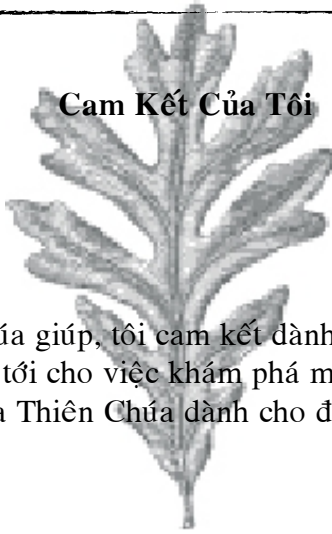
Cách tốt nhất để giải thích mục đích Thiên Chúa dành cho đời bạn là hãy để Kinh Thánh tự nó nói lên. Vì thế trong sách này, Kinh Thánh sẽ được trích dẫn rộng rãi với hơn một ngàn câu khác nhau.

TÔI HẰNG CẦU NGUYỆN CHO BẠN

Khi viết cuốn sách này, tôi hằng cầu nguyện để bạn cảm nghiệm được ý nghĩa tuyệt vời của niềm hy vọng, nghị lực và niềm vui đến từ việc khám phá những lý do mà Thiên Chúa đặt bạn trên hành tinh này để bạn thực hiện. Không gì tuyệt hảo hơn thế! Tôi vui mừng vì biết được những điều lớn lao sắp xảy đến với bạn. Chúng đã xảy ra cho tôi và tôi chẳng bao giờ còn như trước đây từ ngày tôi phám phá ra mục đích đời tôi.

Vì biết được những lợi ích, tôi muốn thách thức bạn theo đuổi chặt chẽ hành trình thiêng liêng 40 ngày này, đừng để mất một bài đọc của ngày nào. Cuộc sống của bạn đáng dành thời giờ để suy nghĩ về nó. Hãy sắp xếp thời biểu cho công việc này. Nếu bạn dấn thân vào đó, hãy ký vào bản cam kết. Việc bạn ký tên vào một bản cam kết như thế là một điều rất ý nghĩa. Nếu có một người đồng hành cùng đọc với bạn, hãy mời họ cùng ký tên. Nào cùng nhau, chúng ta bắt đầu!

Cam Kết Của Tôi

Với ơn Chúa giúp, tôi cam kết dành trọn 40 ngày
sắp tới cho việc khám phá mục đích
của Thiên Chúa dành cho đời tôi.

Tên của bạn

Tên của bạn đồng hành

Rick Warren

*“Hai thì tốt hơn một, vì hai người làm việc
cực khổ sẽ thu nhập khá hơn. Người này ngã
đã có người kia nâng dậy.
Một mình dễ bị tấn công,
có hai người ắt sẽ đương đầu nổi;
dây chập ba đầu dễ gì đứt?”*
(Gv 4, 9.10a.12).

TÔI SỐNG Ở ĐỜI NÀY ĐỂ LÀM GÌ?

*“Ai cậy trông vào cửa cải, người ấy sẽ quy ngã,
còn chính nhân sẽ vươn lên như cành lá xanh tươi”*
(Cn 11, 28).

*“Phúc thay kẻ đặt niềm tin vào Đức Chúa,
và có Đức Chúa làm chỗ nương thân.
Người ấy như cây trồng bên dòng nước,
đâm rễ sâu vào mạch suối trong,
mùa nóng có đến cũng chẳng sợ gì,
lá trên cành vẫn cứ xanh tươi,
gặp năm hạn hán cũng chẳng ngại,
và không ngừng trở sinh hoa trái”*
(Gr 17, 7-8).

TẤT CẢ KHỞI SỰ VỚI THIÊN CHÚA

*“... Vì trong Ngài, muôn vật được tạo thành
trên trời cùng dưới đất, hữu hình với vô hình...
Tất cả đều do Thiên Chúa tạo dựng
nhờ Ngài và cho Ngài”*

(Col 1, 16).

*“Nếu bạn không thừa nhận có một Thiên Chúa,
thì vấn đề mục đích đời người sẽ vô nghĩa”*

(Bertrand Russel, một người không tin).

Mục đích đời bạn không quy về bạn.

Mục đích đời bạn thì muôn phần cao cả hơn những gì mà cá nhân bạn thành đạt, hơn cả bình an nội tâm và hơn cả hạnh phúc của chính bạn. Mục đích đó muôn phần cao cả hơn gia đình, nghề nghiệp và cả những ước mơ hay những tham vọng cuồng si nhất của bạn. Nếu bạn muốn hiểu tại sao bạn được đặt trên hành tinh này, bạn phải bắt đầu với Thiên Chúa. Bạn được sinh ra bởi mục đích của Ngài và cho mục đích của Ngài.

Cuộc tìm kiếm mục đích đời mình đã làm bao người bối rối qua hàng ngàn năm. Bởi vì chúng ta chọn sai khởi điểm: bản thân chúng ta. Chúng ta đặt những câu hỏi tự quy về mình như: *Tôi* muốn làm gì? *Tôi* phải làm gì với cuộc đời *tôi*? *Đâu* là mục tiêu *của* *tôi*, *đâu* là tham vọng *của* *tôi*, *đâu* là ước mơ *của* *tôi*, *đâu* là tương lai *của* *tôi*? Thế mà, việc quy vào bản thân như

thế sẽ không bao giờ hé mở cho chúng ta thấy được mục đích đời mình, đang khi “*Chính Thiên Chúa nắm trong tay hồn của mọi sinh vật cũng như hơi thở của tất cả người phàm*” (G 12, 10).

*Quy vào bản thân sẽ
không bao giờ hé mở cho
chúng ta thấy được mục
đích đời mình.*

Trái với những gì sách vở, phim ảnh và các khoá hội thảo khá phổ biến nói với bạn, bạn sẽ không bao giờ khám phá được ý nghĩa đời mình bằng việc mãi nhìn vào bên trong bản thân. Hình như bạn đã cố thử nhiều lần. Bạn không tự tạo được bản thân,

nên không cách nào bạn có thể biết mình được tạo dựng cho mục đích nào! Nếu tôi trao vào tay bạn một phát minh mà bạn chưa bao giờ thấy, bạn sẽ không biết mục đích của nó và ngay điều phát minh, tự nó cũng không nói được điều đó cho bạn. Chỉ người phát minh hoặc cuốn sách chỉ dẫn của người ấy mới cho bạn biết mục đích của phát minh đó.

Lần kia, bị lạc trong núi, tôi dừng lại để hỏi đường về trại, người ta bảo tôi, “*Ông không thể đến đó từ đây. Ông phải khởi hành từ phía bên kia núi!*”. Tương tự như thế, bạn không thể hiểu được mục đích đời bạn bằng cách mãi nhìn vào bản thân. Bạn phải bắt đầu với Thiên Chúa, Đấng Tạo Thành bạn. Bạn hiện hữu chỉ vì Ngài muốn bạn hiện hữu. Bạn được tạo dựng bởi Thiên Chúa và cho Thiên Chúa - và cho đến khi bạn hiểu được điều đó, cuộc sống sẽ không bao giờ có ý nghĩa. Chỉ trong Thiên Chúa, chúng ta mới khám phá ra nguồn gốc, căn tính, ý nghĩa, mục đích, tầm quan trọng và định mệnh của chính mình. Mọi nẻo đường khác chỉ dẫn đến ngõ cụt.

Nhiều người tìm cách dùng Thiên Chúa cho mưu cầu riêng của mình, nhưng điều đó đảo lộn tự nhiên và tất nhiên dẫn đến

thất bại. Bạn được tạo dựng cho Thiên Chúa, không thể ngược lại, và đời sống của bạn là để Thiên Chúa sử dụng cho những mục đích của Ngài, bạn không thể sử dụng Thiên Chúa cho mục đích riêng của mình. Thánh Phaolô nói: *“Hướng đi của tính xác thịt là sự chết, còn hướng đi của Thần Khí là sự sống và bình an”* (Rm 8, 6).

Tôi đã từng đọc nhiều sách với những phương cách đề nghị nhằm khám phá mục đích đời tôi. Tất cả có thể được xếp thành loại sách “tự học làm người” vì chúng tiếp cận vấn đề này từ quan điểm cái tôi là trung tâm.

Sách tự học làm người, kể cả những sách Kitô giáo, thường cố gắng hiển những bước có sẵn giống nhau giúp bạn tìm ra mục đích đời người như: Hãy quan tâm đến những ước mơ! Hãy nhận chân các giá trị của bạn! Hãy đặt ra các mục tiêu! Đâu là sở trường của bạn? Hãy vươn cao hơn! Hãy thực hiện điều đó! Hãy có tinh thần kỷ luật! Hãy tin, bạn sẽ đạt được các mục tiêu! Bạn còn cần đến những người khác! Không bao giờ bỏ cuộc!

Dĩ nhiên, những lời khuyên này thường dẫn đến những thành công lớn. Thường thì bạn có thể đạt một mục tiêu nếu đặt tâm trí vào đó. Nhưng để thành công và thoả mãn trong việc tìm biết mục đích đời bạn thì *không hoàn toàn* như thế. Bạn có thể đạt được tất cả mục tiêu cá nhân, thành công rực rỡ theo cách nhìn của người đời, nhưng bạn *vẫn* mù tịt về những mục đích, mà vì chúng, Thiên Chúa đã cất công tạo dựng bạn. Ngoài những lời khuyên học làm người, bạn còn cần đến nhiều điều khác. *“Ai muốn cứu mạng sống mình thì sẽ mất; còn ai liều mất mạng sống mình vì Thầy, thì sẽ tìm được mạng sống ấy”* (Mt 16, 25).

Đây không phải là cuốn sách học làm người, cũng không phải là cuốn sách giúp bạn chọn đúng nghề nghiệp, hoàn thành

những ước mơ hay hoạch định đời mình. Nó cũng không giúp nhồi nhét bao hoạt động khác vào một thời biểu vốn đã quá tải nơi bạn. Thực ra, nó giúp bạn làm *ít lại* bằng cách tập trung vào những gì thiết yếu nhất. Cuốn sách này đề cập việc bạn phải trở nên điều mà Thiên Chúa đang chờ đợi khi Ngài tạo dựng bạn.

Vậy thì làm thế nào bạn có thể khám phá mục đích mà vì nó bạn được tạo thành? Bạn chỉ có hai lựa chọn. Lựa chọn đầu tiên là *suy đoán*, phần lớn nhiều người đã chọn cách này. Họ phỏng đoán, họ suy luận, họ lý thuyết hoá. Khi người ta nói “Tôi luôn luôn nghĩ cuộc sống là...” nghĩa là “đây là điều tôi phỏng đoán đúng nhất”.

Qua hàng ngàn năm, bao triết gia sáng giá đã tranh luận và phỏng đoán về ý nghĩa cuộc đời. Triết lý là một môn quan trọng và có nhiều ứng dụng, nhưng khi phải xác định ý nghĩa cuộc đời, thì ngay những triết gia thông thái nhất cũng chỉ suy đoán.

Tiến sĩ Hugh Moorhead, một Giáo sư triết học tại Đại học Northeastern Illinois, đã từng viết thư cho 250 triết gia, khoa học gia, văn sĩ và những nhà thông thái trên thế giới để hỏi họ “đâu là ý nghĩa cuộc đời?”. Rồi ông phát hành các câu trả lời của họ trong một cuốn sách. Một vài vị đưa ra những phỏng đoán hay nhất của mình, một số khác thừa nhận rằng họ chỉ mới nghĩ đến nó và số khác thành thật hơn khi nói rằng họ không có khả năng trả lời. Thực tế, một số nhà thông thái nổi tiếng đã

*Bạn được tạo dựng bởi
Thiên Chúa và cho Thiên Chúa
- và cho đến khi bạn hiểu
được điều đó, cuộc sống sẽ
không bao giờ có ý nghĩa.*

yêu cầu chính Giáo sư Moorhead cho biết, vậy thì liệu Giáo sư có câu trả lời cho câu hỏi đó chưa!¹

May thay, để biết ý nghĩa cuộc đời, còn có một chọn lựa khác thay cho việc suy đoán. Đó chính là kho tàng *mặc khải*.

Chúng ta hãy tìm đến với những gì Thiên Chúa đã mặc khải trong chính Lời của Ngài. Phương cách dễ dàng nhất để khám phá mục đích của một phát minh là hỏi chính người đã phát minh nó. Việc khám phá mục đích đời bạn cũng vậy: Hãy hỏi Thiên Chúa.

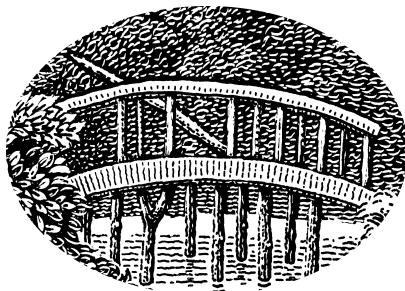
Thiên Chúa không để chúng ta dò dẫm và phỏng đoán mơ hồ trong tăm tối. Rõ ràng, Ngài đã mặc khải năm mục đích cuộc đời chúng ta ngang qua Kinh Thánh. Đó là cuốn Cẩm Nang Của Chủ Nhân cất nghĩa tại sao chúng ta sống, phải sống làm sao, điều gì phải tránh, điều gì được ngưỡng vọng trong tương lai. Cẩm nang này cất nghĩa tất cả những gì mà sách học làm người hay sách triết lý không giải thích được. Thánh Phaolô nói: *“Chúng tôi giảng dạy lẽ khôn ngoan nhiệm mầu của Thiên Chúa đã được giữ bí mật, lẽ khôn ngoan mà Thiên Chúa đã tiền định từ trước muôn đời, cho chúng ta được vinh hiển. Nhưng như đã chép: ‘Điều mắt chẳng hề thấy, tai chẳng hề nghe, lòng người không hề nghĩ tới, đó lại là điều Thiên Chúa đã dọn sẵn cho những ai yêu mến Ngài’ ”* (1Cr 2, 7.9).

Thiên Chúa không chỉ là *khởi điểm* nhưng Ngài còn là *cội nguồn* của cuộc đời bạn. Để khám phá mục đích đời mình, bạn phải nại đến Lời của Thiên Chúa chứ không nại đến khôn ngoan của người đời. Bạn phải xây dựng đời mình trên những chân lý

NGÀY THỨ NHẤT
TẤT CẢ
KHỎI SỰ
VỚI
THIÊN CHÚA

¹ Hugh S. Moorhead, comp., *The Meaning of Life According to Our Century's Greatest Writers and Thinkers* (Chicago: Chicago Review Press, 1988).

vĩnh cửu chứ không phải trên những triết lý phổ cập, trên những động lực thành công hay trên những mẩu chuyện diêu cảm. *“Thiên Chúa là Đấng làm nên mọi sự theo quyết định và ý muốn của Ngài, đã tiền định cho chúng tôi đây làm cơ nghiệp riêng theo kế hoạch của Ngài”* (Ep 1, 11). Câu Kinh Thánh này cho chúng ta ba nhận thức về mục đích cuộc đời:

1. Bạn sẽ khám phá ra căn tính và mục đích đời mình ngang qua mối tương giao với Đức Giêsu Kitô. Nếu bạn chưa có, tôi sẽ hướng dẫn bạn cách bắt đầu để có được mối tương giao đó.

2. Thiên Chúa đã nghĩ đến bạn từ lâu, trước khi bạn nghĩ đến Ngài. Mục đích Ngài dành cho đời bạn đã có trước khi bạn được hoài thai. Ngài hoạch định điều đó trước khi bạn hiện hữu mà *không cần hỏi bạn*. Bạn có thể chọn cho mình một nghề nghiệp, một người bạn đời, những sở thích, và bao nhiêu chuyện khác, nhưng bạn không thể lựa chọn mục đích đời mình.

3. Mục đích đời bạn phù hợp với mục đích của cả vũ trụ lớn lao mà Thiên Chúa đã hoạch định cho đời đời. Đó là những gì mà cuốn sách này sẽ nói đến.

Andrei Bitov, một tiểu thuyết gia người Nga, lớn lên trong môi trường những người không biết Thiên Chúa. Nhưng Thiên Chúa đã cho ông gặp được Ngài vào một ngày buồn thảm. Ông nhớ lại: “Năm hai mươi bảy tuổi, khi đang ngồi trên tàu điện ngầm thành phố Leningrad (nay là St. Petersburg), tôi đã trải qua một cơn tuyệt vọng khôn cùng đến nỗi dường như cuộc đời tôi đã thành linh chấm dứt, tương lai thì trống rỗng chứ đừng nói tới ý nghĩa. Bỗng nhiên, sau tất cả những xúc cảm đó, một ý

tưởng xuất hiện: “*Không có Thiên Chúa, đời thật vô nghĩa*”. Lập đi lập lại câu nói ấy trong kinh ngạc, tôi hình dung ý tưởng đó như chiếc thang cuốn của nhà ga mà tôi đã nhảy lên để ra khỏi tàu điện và bước đi trong ánh sáng của Thiên Chúa”.² Có thể bạn đã từng cảm thấy tầm tối về mục đích của bạn trong cuộc đời. Chúc mừng bạn, bạn sắp bước ra với ánh sáng!

NGÀY THỨ NHẤT

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Mục đích cuộc đời không quy về bạn.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Trong Ngài, muôn vật được tạo thành, trên trời cùng dưới đất, hữu hình và vô hình... Tất cả đều do Thiên Chúa tạo dựng nhờ Ngài và cho Ngài” (Cl 1, 16).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Dẫu mọi thứ quảng cáo đang vây quanh, làm sao tôi có thể tự nhủ, sống thực sự là sống cho Chúa chứ không phải sống cho tôi?

² David Friend, ed., *The Meaning of Life* (Boston: Little, Brown, 1991), 194.

KHÔNG PHẢI TÌNH CỜ MÀ BẠN HIỆN HỮU

*“Đức Chúa, Đấng tạo thành người,
Đấng nắn ra người từ khi người còn trong lòng mẹ”*
(Is 44, 2a).

“Thiên Chúa không đổ nhất lục”
(Albert Einstein).

Không phải tình cờ mà bạn hiện hữu.

Bạn chào đời không do một nhầm lẫn, một rủi ro và sự sống của bạn không phải là may rủi của thiên nhiên. Có thể cha mẹ bạn không tiên liệu việc bạn ra đời, nhưng với Thiên Chúa thì có đấy! Ngài không ngạc nhiên chút nào việc bạn chào đời. Thật ra, Ngài trông đợi điều đó.

Trước khi bạn được đầu thai trong lòng mẹ, Thiên Chúa đã cứu mang bạn trong tâm trí Ngài. Ngài là người đầu tiên nghĩ đến bạn. Không phải là định mệnh, là tình cờ, là may mắn, cũng chẳng là ngẫu nhiên mà ngay lúc này bạn đang hít thở. Bạn đang sống vì Thiên Chúa đã muốn tạo thành bạn! *“Việc Chúa làm cho con, Ngài sẽ hoàn tất; lạy Chúa, muôn ngàn đời Chúa vẫn trọn tình thương”* (Tv 138, 8a).

Thiên Chúa đã vạch vẽ từng chi tiết cho thân thể bạn. Ngài cân nhắc chọn lựa cho bạn một sắc tộc, một màu da, một màu

tóc và bao nhiêu nét đặc trưng khác nơi bạn. Ngài tạo hình bạn theo ý Ngài muốn. Ngài cũng xác định những tài năng bẩm sinh và tính độc đáo nơi con người của bạn. *“Xương cốt con, Ngài không lạ lẫm gì, khi con được thành hình trong nơi bí ẩn, được thêu dệt trong lòng đất thẳm sâu”* (Tv 138, 15).

Vì rằng Thiên Chúa có lý do khi tạo dựng bạn, nên Ngài cũng đã định liệu *thời điểm* bạn sinh ra và *thời hạn* bạn sẽ sống. Ngài hoạch định ngày đời của bạn, chọn chính xác giờ sinh, giờ tử. *“Con mới là bào thai, mắt Ngài đã thấy; mọi ngày đời được dành sẵn cho con đều thấy ghi trong sổ sách Ngài, trước khi ngày đầu của đời con khởi sự”* (Tv 138, 16).

Thiên Chúa cũng định sẵn nơi bạn được sinh ra, cả nơi bạn sẽ sống cho mục đích của Ngài. Sắc tộc, quốc tịch của bạn không là ngẫu nhiên. Ngài không để một chi tiết nào tình cờ xảy ra. Ngài hoạch định mọi điều đó cho mục đích của Ngài. *“Từ một người duy nhất, Thiên Chúa đã tạo thành toàn thể nhân loại, để họ ở trên khắp mặt đất, Ngài đã vạch ra những thời kỳ nhất định và những ranh giới cho nơi ở của họ”* (Cv 17, 28). Không gì trong cuộc đời bạn là ngẫu nhiên. Tất cả đều có mục đích.

Đáng ngạc nhiên hơn cả là Thiên Chúa đã quyết định bạn được sinh ra *làm sao*.

Bất luận trong hoàn cảnh nào bạn được sinh ra hay cha mẹ bạn là ai, Thiên Chúa cũng đã có kế hoạch khi tạo dựng bạn. Không cần biết cha mẹ bạn tốt xấu hay lạnh lùng, Thiên Chúa chỉ biết hai người này có đủ yếu tố chính xác trong việc tạo gène để đáp ứng yêu cầu của Ngài là *“chính bạn”* theo ý nghĩ của Ngài. Cha mẹ bạn có đúng loại ADN mà Thiên Chúa cần để tạo nên bạn.

Cho dù có những người cha, người mẹ bất hợp pháp, nhưng không hề có những đứa con bất hợp pháp. Có nhiều trẻ em chào đời ngoài dự kiến của cha mẹ nhưng không trẻ nào lại không có

dự liệu của Thiên Chúa. Mục đích của Thiên Chúa đã tính trước
lầm lỗi của con người, ngay cả tội lỗi.

Thiên Chúa không bao giờ làm một cái gì cách ngẫu hứng,
cũng không bao giờ mắc phải sai lầm. Ngài có lý do cho mọi sự
Ngài đã dựng nên. Mỗi cây xanh, mỗi con vật đều được Ngài
hoạch định và mỗi con người lại được Ngài tạo dáng, vẽ kiểu
với một mục đích riêng. Động lực thúc bách Thiên Chúa tạo
dựng bạn chính là tình yêu của Ngài. *“Trong Đức Kitô, Ngài đã
chọn ta trước cả khi tạo thành vũ trụ, để trước thánh nhan Ngài,
ta trở nên tinh tuyền thánh thiện nhờ tình thương của Ngài”* (Ep
1, 4).

Thiên Chúa nghĩ đến bạn *trước cả khi* Ngài tạo dựng thế
giới. Thực ra, đó là lý do Ngài tạo thành nó! Ngài thiết kế môi
trường hành tinh này chỉ để

chúng ta sống trong đó.
Chúng ta là điểm hội tụ của
tình yêu Ngài, cũng là điều
quý giá nhất trong tất cả tạo
vật của Ngài. *“Thiên Chúa
ban phúc lành cho họ, và
Thiên Chúa phán với họ: Hãy
sinh sôi nảy nở thật nhiều cho*

*dầy mặt đất, và thống trị mặt đất. Hãy làm bá chủ cá biển, chim
trời và mọi giống vật bò trên mặt đất”* (St 1, 28). Ngài yêu thương
và quý trọng bạn biết bao!

Thiên Chúa không tùy tiện; Ngài tạo dựng tất cả cách chính
xác. Càng nghiên cứu, các nhà vật lý, các nhà sinh học và các
khoa học gia khác càng giúp chúng ta hiểu rõ hơn làm sao vũ trụ
lại phù hợp một cách độc đáo cho sự hiện hữu của con người đến
thế với những đặc điểm *chính xác* được tính trước để con người
có thể sống trên đó.

Tiến sĩ Michael Denton, chuyên gia nghiên cứu di truyền

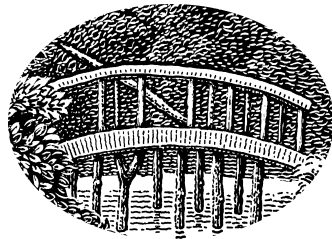
*Trước khi bạn được đầu thai
trong lòng mẹ, Thiên Chúa
đã cứu mang bạn trong tâm
trí Ngài.*

học phân tử con người tại Đại học Otago, New Zealand, kết luận: “Mọi bằng chứng hiện có trong các ngành sinh học đều ủng hộ cho điều cốt lõi này... vũ trụ là một toàn thể được thiết kế đặc

biệt thích hợp cho sự sống và con người như thể đây là mục đích và mục tiêu nền tảng của nó, một toàn thể mà mọi khía cạnh của thực tại có được ý nghĩa và câu giải đáp dựa trên sự kiện trung tâm này”.³ Kinh Thánh cũng đã nói những điều tương tự cả ngàn năm trước: “*Thiên Chúa đã tạo thành trái đất... Ngài không tạo dựng cho nó thành hoang vu, nhưng cấu tạo cho muôn loài cư ngụ*” (Is 45, 18).

Tại sao Thiên Chúa đã làm tất cả những điều đó? Tại sao Ngài lại dây mình vào những rắc rối khi tạo dựng vũ trụ cho chúng ta? Bởi vì Ngài là Thiên Chúa của tình yêu. Một tình yêu không thể dò thấu nhưng thật đáng tin. Bạn được tạo dựng như một đối tượng đặc biệt của tình yêu Ngài! Ngài tạo dựng bạn để Ngài có thể yêu bạn. Đây là chân lý để bạn dựng xây đời mình.

Kinh Thánh nói, “*Thiên Chúa là tình yêu*” (1Ga 4, 8) chứ không nói Thiên Chúa *có* tình yêu. Ngài chính là tình yêu! Tình yêu là bản tính của Ngài. Một tình yêu trọn hảo trong tương quan bằng hữu của Ba Ngôi, vì thế Thiên Chúa không nhất thiết cần phải tạo dựng bạn. Ngài không lẻ loi đơn độc. Nhưng Ngài muốn tạo dựng bạn chỉ để biểu lộ tình yêu của Ngài. “*Ta đã nâng các người từ trong lòng mẹ, đã hứng các người*

NGÀY THỨ HAI
KHÔNG PHẢI
TÌNH CỜ MÀ BẠN
HIỆN HỮU

³ Michael Denton, *Nature's Destiny: How the Laws of Biology Reveal Purpose in the Universe* (New York: Free Press, 1998), 389.

từ lúc chưa chào đời. Cho đến khi các người già nua tuổi tác, trước sau gì Ta vẫn là Ta; cho đến khi các người da mồi tóc bạc, Ta vẫn còn gánh vác các người” (Is 46, 3-4).

Nếu không có Thiên Chúa, chúng ta chỉ là những “ngẫu nhiên”, là kết quả tình cờ tùy tiện trong vũ trụ. Bạn hãy gấp sách và đừng đọc nữa nếu như cuộc sống không có mục đích cũng chẳng ý nghĩa. Sẽ không có chuyện đúng hay sai và cũng thật vô vọng sau những năm tháng ngấn ngủ của bạn trên mặt đất này.

Thế nhưng, Thiên Chúa lại có đó! Ngài tạo dựng bạn cho một mục đích và cuộc sống bạn lại có một ý nghĩa sâu xa! Chúng ta *chỉ* khám phá ra ý nghĩa và mục đích đó khi nhận Thiên Chúa làm điểm quy chiếu đời mình. Cách đúng đắn duy nhất để chúng ta hiểu biết chính mình là nhờ biết được Thiên Chúa là ai và Ngài đã làm gì cho chúng ta.

Những vần thơ của Russell Kelfer đã tóm tắt điều đó:

*Bạn là bạn bởi có một nguyên do,
Là thành phần một chương trình tử mỉ.
Là thiết kế quý hiếm và hoàn bị,
Là con trai con gái đặc biệt của Chúa Trời.*

*Trông vẻ bạn đang đi tìm nguyên do,
Nhưng Chúa Trời nào bao giờ nhầm lẫn.
Đệt đan bạn ngay từ lòng thân mẫu,
Bạn là người mà Ngài muốn tạo thành.*

*Ngài chọn cho bạn bậc sinh thành,
Bạn nghĩ sao cũng chẳng hề gì,
Đơn đặt hàng theo như thiên ý,
Mang dấu triện son của Chủ nhân.*

*Vết thương bạn để gì cứu chữa,
Ngài bật khóc khi bạn phải tổn thương;
Chúng được phép nấn đúc tận tâm hồn,
Cho bạn lớn lên nên giống Ngài hơn nữa.*

*Bạn là bạn bởi có một nguyên do,
Chủ vung roi, bạn được tạo thành.
Bạn là bạn, hỡi người bạn yêu dấu,
Vì một lẽ: trên cao có Chúa Trời!⁴*

NGÀY THỨ HAI

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Không phải tình cờ mà tôi hiện hữu.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Đức Chúa, Đấng tạo thành người, Đấng nấn ra người từ khi người còn trong lòng mẹ” (Is 44, 2a).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Biết rằng Thiên Chúa đã tạo dựng tôi cách độc đáo, vậy tôi có chấp nhận tính cách của tôi, kiến thức của tôi và ngoại hình của tôi không? Để chấp nhận, tôi đang chiến đấu ở lãnh vực nào nhất?

⁴ Russel Kelfer. Được phép dùng

ĐIỀU GÌ ĐANG ĐỊNH HƯỚNG CUỘC ĐỜI BẠN?

*“Tôi nhận thấy rằng trong công việc,
con người chấp nhận mọi gian khổ
và vận dụng hết tài năng
chỉ vì muốn ganh đua với nhau.
Nhưng việc đó cũng chỉ là phù vân,
là công dã tràng xe cát”*
(Gv 4, 4).

*“Con người sống không có mục đích
tựa con tàu không bánh lái -
vất vưởng, không ra vật
cũng chẳng ra người”*
(Thomas Carlyle).

Cuộc đời mỗi người được định hướng bởi một điều gì đó.

Phần lớn các từ điển định nghĩa động từ *“drive”* là *“hướng dẫn, lái xe, kiểm soát hay định hướng”*. Hoặc là bạn đang lái một chiếc xe, đóng một chiếc đinh hay đánh một trái banh golf, ấy là bạn đang hướng dẫn, kiểm soát và định hướng cho nó vào lúc đó. Vậy thì trong cuộc sống của bạn, động lực nào đang định hướng đời bạn?

Ngay lúc này, có lẽ bạn đang bị định hướng bởi một vấn đề, một sức ép hay một thời hạn nào đó. Có thể bạn đang bị định hướng bởi một ký ức đau xót, một nỗi sợ đang ám ảnh hay một

niềm tin vô thức. Có thể có đến hàng trăm hoàn cảnh, giá trị và cảm xúc đang giằng co cuộc sống bạn. Ở đây, có năm điều thường gặp nhất:

Nhiều người bị định hướng bởi mặc cảm tội lỗi. Họ phí cả cuộc đời để chạy trốn những tiếc xót và che giấu những hổ thẹn. Những người thuộc nhóm này bị hành hạ bởi ký ức. Họ để quá khứ điều khiển tương lai. Một cách vô thức, họ thường trừng phạt chính mình bằng cách phá hỏng những thành công riêng của mình. Khi Cain phạm tội, tội của y đã lôi y ra khỏi sự hiện diện của Thiên Chúa, và Thiên Chúa phán: *“Người phải lang thang phiêu bạt trên mặt đất”* (St 4, 12). Điều đó mô tả - hầu hết con người thời nay - lang thang trong cuộc sống mà không có mục đích.

Chúng ta là sản phẩm của quá khứ chính mình, nhưng chúng ta không phải là tù nhân của nó. Mục đích của Thiên Chúa không bị giới hạn bởi quá khứ của bạn. Ngài biến một kẻ giết người có tên Môisen thành một nhà lãnh đạo, biến một kẻ hèn nhất có tên Gidêon thành một anh hùng dũng cảm, và Ngài cũng có thể làm bao điều kỳ diệu với những ngày còn lại của đời bạn. Thiên Chúa thành thạo trong việc cho con người làm lại một khởi đầu tươi mới. *“Hạnh phúc thay kẻ lỗi lầm mà được tha thứ, người có tội mà được khoan dung”* (Tv 32, 1).

Nhiều người bị định hướng bởi oán hờn và giận dữ. Họ giữ chặt những thương tổn và không bao giờ vượt qua chúng. Thay vì làm nhẹ nỗi đau bằng việc tha thứ, họ cứ nhai đi nhai lại nó trong tâm hồn. Một số người thuộc loại này trở nên “câm nín” và sống trong uất ức đang khi những người khác thì “nổ tung” và trút xuống không thương xót trên người khác. Cả hai phản ứng này đều không lành mạnh và chẳng giúp ích gì.

Sự giận dữ luôn gây thương tích cho bạn hơn là cho người mà bạn oán hờn. Đang khi người xúc phạm bạn có lẽ đã quên

điều ấy và sống nhớn như đầu đó thì bạn lại tiếp tục áp ủ nỗi đau và mãi kéo dài quá khứ của mình.

Bạn hãy nghe: Những người gây thương tích cho bạn trong quá khứ không thể tiếp tục đả thương bạn ngay lúc này *trừ phi* bạn cứ ôm ấp nỗi đau qua sự giận dữ. Quá khứ của bạn là những gì đã qua! Không gì thay đổi nó. Chính bạn đang tự gây thương tích cho mình với đấng cay. Để cứu lấy mình, bạn hãy học biết nó và để nó ra đi. *“Quả vậy, nỗi sầu khổ làm người điên phải chết và giận hờn làm kẻ dại phải tiêu vong”* (G 5, 2).

Nhiều người bị định hướng bởi sợ hãi. Những nỗi sợ hãi của họ có thể là hậu quả của một kinh nghiệm thương đau, những kỳ vọng phi thực, lớn lên trong một gia đình nghiêm khắc hoặc ngay cả do bẩm sinh di truyền. Bỏ qua nguyên nhân này, người bị sợ hãi định hướng thường đánh mất bao cơ hội quý báu bởi họ sợ thất bại. Thay vào đó, họ thoả hiệp với nó cách an toàn, tránh mạo hiểm và tìm cách giữ nguyên hiện trạng.

Sợ hãi chính là nhà tù tự tạo vốn không cho bạn trở nên con người Thiên Chúa muốn bạn trở thành. Bạn *phải* thoát khỏi nó bằng khí giới của đức tin và tình yêu. Kinh Thánh nói, *“Tình yêu không biết đến sợ hãi; trái lại, tình yêu hoàn hảo loại trừ sợ hãi, vì sợ hãi gắn liền với hình phạt và ai sợ hãi thì không đạt tới tình yêu hoàn hảo”* (1Ga 4, 18).

*Không gì đáng giá hơn việc
biết được những mục đích
Thiên Chúa dành cho đời bạn,
và không biết chúng
thì không gì có thể bù đắp được.*

Nhiều người bị định hướng bởi chủ nghĩa duy vật. Khát vọng chiếm hữu trở nên toàn bộ mục tiêu đời họ. Động lực này thôi thúc họ luôn muốn có nhiều hơn dựa trên quan niệm lệch

lạc là có nhiều hơn sẽ hạnh phúc hơn, quan trọng hơn, an toàn hơn; nhưng cả ba ý tưởng ấy đều không đúng. Của cải chỉ mang lại một thứ hạnh phúc *tạm bợ*. Bởi lẽ, vật thì không thay đổi, và hiển nhiên, chúng ta sẽ chán ngấy để rồi mong muốn những mẫu mã mới hơn, lớn hơn và tốt hơn.

Cũng là lầm tưởng khi cho rằng nếu tôi có nhiều hơn, tôi sẽ quan trọng hơn. Giá trị của bản thân và giá trị của tài sản không giống nhau. Giá trị của bạn không được xác định bởi những thứ quý giá bạn có và Thiên Chúa nói những *thứ có giá nhất* ở đời này không phải là vật chất!

Một lầm tưởng phổ biến nhất về tiền bạc, là càng có nhiều, tôi càng được an toàn. Không phải thế. Tài sản có thể bị tiêu tan trong giây lát bởi bao yếu tố ngoài tầm tay bạn. An toàn đích thực chỉ có thể được tìm thấy ở nơi mà nó không bao giờ bị tước mất khỏi bạn - đó là mối tương giao giữa bạn với Thiên Chúa.

Nhiều người bị định hướng bởi nhu cầu được người khác chấp nhận. Họ để những hoài bão của mẹ cha, vợ chồng, thầy cô và bạn bè điều khiển đời họ. Nhiều người trưởng thành vẫn tìm kiếm sự tán thành của những người cha, người mẹ không mấy dễ chịu của họ. Số khác thì bị định hướng bởi áp lực của bạn bè, nên luôn lo lắng về những gì người khác có thể nghĩ về mình. Thật không may, những kẻ chạy theo đám đông thường đánh mất mình trong đó.

Tôi không biết tất cả mọi chìa khoá dẫn đến thành công, nhưng một trong những chìa khoá dẫn đến thất bại là tìm cách làm vui lòng mọi người. Bị điều khiển bởi ý kiến của người khác là dấu hiệu bảo đảm cho thấy bạn đang làm hỏng những mục đích của Thiên Chúa dành cho đời bạn. Đức Giêsu nói, *“Không ai có thể làm tôi hai chủ”* (Mt 6, 24a).

Có thể còn có những động lực khác định hướng đời bạn,

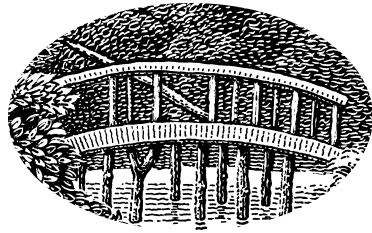
nhưng tất cả đều dẫn đến bế tắc: nội lực bị lãng phí, căng thẳng không cần thiết, và một cuộc sống không tràn đầy.

Hành trình 40 ngày này sẽ chỉ cho bạn làm cách nào để sống *một cuộc sống theo đúng mục đích* - một cuộc sống được điều dắt, điều khiển và được định hướng bởi những mục đích của Thiên Chúa. Không gì đáng giá hơn việc biết được những mục đích Ngài dành cho đời bạn, và không biết chúng thì không gì có thể bù đắp được, dầu là hạnh phúc, dầu là của cải, dầu là nổi danh hay lạc thú. Không mục đích, cuộc sống chỉ là một chuyển động vô nghĩa, một hoạt động vô phương, một chuỗi sự kiện vô lý. Không mục đích, cuộc sống thật là vô tích sự, ti tiện và vô dụng.

NHỮNG LỢI ÍCH CỦA MỘT ĐỜI SỐNG CÓ ĐỊNH HƯỚNG

Năm lợi ích lớn lao của một cuộc sống theo đúng mục đích:

Biết mục đích đem ý nghĩa cho cuộc đời bạn. Chúng ta được tạo dựng để có một ý nghĩa. Đó là lý do tại sao nhiều người thử khám phá mục đích đời họ bằng những phương pháp khả nghi như tử vi bói toán. Khi cuộc sống có ý nghĩa, bạn có thể gánh vác hầu như tất cả mọi chuyện; không có ý nghĩa, thì không gì đáng để gánh vác.

Một thanh niên ở tuổi hai mươi viết: “Tôi cảm thấy đời

tôi như đang bỏ đi vì tôi đang phấn đấu để trở thành một điều gì đó, và thậm chí tôi cũng không biết đó là điều gì. Những gì tôi biết là sống lây lất qua ngày. Ngày nào đó, nếu khám phá được mục đích đời tôi, tôi sẽ cảm thấy mình bắt đầu sống”.

Không có Thiên Chúa, cuộc sống không có mục đích. Không mục đích, đời thật vô nghĩa. Mà nếu là vô nghĩa, thì cuộc đời

chẳng đáng là gì và thật vô vọng. Trong Kinh Thánh, biết bao người đã tỏ bày nỗi tuyệt vọng này. Isaia than trách: *“Phần tôi, tôi đã nói ‘Tôi vất vả luống công, phí sức mà chẳng được gì’”* (Is 49, 4). Gióp nói: *“Ngày đời tôi thắm thoát hơn cả thoi đưa, và chằm dứt không một tia hy vọng”* (G 7, 6), và *“Con chẳng thiết tha gì, con đâu có sống mãi, xin cứ để mặc con, vì đời con chỉ là hơi thở”* (G 7, 16). Thảm họa lớn nhất không phải là cái chết, nhưng đó là một cuộc sống không có mục đích.

Niềm hy vọng cấp thiết cho đời sống như không khí và nước. Bạn cần có hy vọng để đương đầu. Bác sĩ Bernie Siegel nhận xét, ông có thể đoán được bệnh nhân ung thư nào sẽ thuyên giảm bằng cách hỏi họ: “Bạn có muốn sống đến trăm tuổi không?”. Những ai cảm nhận sâu xa mục đích cuộc sống thì trả lời “muốn” và hầu như họ đã sống sót. Hy vọng đến từ việc sống có mục đích.

Nếu bạn cảm thấy tuyệt vọng? Đừng vội bỏ cuộc! Vì những thay đổi kỳ diệu sắp xảy đến với bạn khi bạn bắt đầu sống một cuộc sống có mục đích. Thiên Chúa nói: *“Vì chính Ta biết các kế hoạch Ta định làm cho các người - sấm ngôn của Đức Chúa - kế hoạch thịnh vượng chứ không phải tai ương, để các người có một tương lai và một niềm hy vọng”* (Gr 29, 11). Có thể bạn cảm thấy mình đang đương đầu với một hoàn cảnh không thể vượt qua, nhưng thánh Phaolô nói: *“Xin tôn vinh Đấng có thể dùng quyền năng đang hoạt động nơi chúng ta, mà làm gấp ngàn lần điều ta dám cầu xin hay nghĩ tới”* (Ep 3, 20).

Biết mục đích sẽ làm cho cuộc sống bạn trở nên đơn giản. Nhờ biết mục đích, bạn biết những gì nên làm và những gì không nên làm. Mục đích trở thành tiêu chuẩn để bạn lượng giá việc nào chính yếu, việc nào phụ tùng. Cách đơn giản, bạn hãy tự hỏi: “Công việc này có giúp tôi hoàn thành mục đích Thiên Chúa dành cho đời tôi không?”.

Với một mục đích không rõ ràng, bạn sẽ không có nền tảng

để thiết lập những quyết định, phân phối thời giờ và sử dụng nguồn năng lực của mình. Bạn sẽ dễ dàng quyết định tùy hoàn cảnh, áp lực, và tâm trạng lúc ấy. Ai không biết mục đích của mình, sẽ cố làm thật nhiều và *điều đó* dẫn đến ức chế, mệt mỏi và xung đột.

Bạn không thể làm mọi chuyện để vừa lòng mọi người. Bạn chỉ có đủ thời giờ để làm điều Chúa muốn. Làm mãi không xong, nghĩa là bạn đang cố làm nhiều hơn những gì Chúa muốn (hoặc cũng có thể, bạn đang xem tivi nhiều). Một đời sống có

**NGÀY THỨ BA
ĐIỀU GÌ ĐANG
ĐỊNH HƯỚNG
CUỘC ĐỜI BẠN?**

mục đích sẽ dẫn đến một phong cách sống đơn giản với lịch làm việc lành mạnh hơn. Sách Châm Ngôn nói: *“Ngài chẳng có chi thì khoe mình giàu có, kẻ nhiều của cải lại làm bộ túng nghèo”* (Cn 13, 7). Đời sống ấy cũng đem lại bình an nội tâm: *“Lạy Chúa, Ngài quyết giữ cho dân được an cư lạc nghiệp, vì họ tin vào Ngài”* (Is 26, 3).

Biết mục đích sẽ giúp bạn tập trung đời mình. Nhờ biết mục đích, bạn sẽ tập trung nỗ lực và sức lực vào những việc quan trọng. Công việc bạn làm sẽ rất hiệu quả vì bạn biết chọn lọc. Theo bản tính tự nhiên, người ta thường mất tập trung vì những chuyện vụn vặt. Chúng ta chơi trò *“Đuổi Bắt Tâm Phào”* bằng cả cuộc sống. Henry David Thoreau đã nhận xét sâu sắc, đó là sống một cuộc sống *“tuyệt vọng âm thầm”* mà ngày nay được mỹ từ hoá là *“tiêu khiển vô định”*. Nhiều người tựa hồ những con quay hồi chuyển, quay điên cuồng nhưng không dẫn tới đâu.

Không có mục đích rõ ràng, bạn sẽ liên tục thay đổi phương hướng, công việc, các mối tình thân, nhà thờ, và bao nhiêu chuyện bên ngoài khác với hy vọng mỗi lần đổi thay sẽ giúp bạn ổn định hơn, đồng thời lấp đầy sự trống rỗng trong tâm hồn. Bạn nghĩ, *Có lẽ lần này mọi chuyện sẽ khác*, nhưng thật ra

nó vẫn không giải quyết được vấn đề thực của bạn, đó là thiếu tập trung, thiếu mục đích. Thánh Phaolô nói: *“Vì thế, anh em đừng hoá ra ngu xuẩn, nhưng hãy tìm hiểu đâu là ý Chúa”* (Ep 5, 17).

Sức mạnh của việc tập trung có thể thấy ở ánh sáng. Ánh sáng khuếch tán thì ít năng lượng và ít sức tác động, nhưng bạn có thể tập trung năng lượng của ánh sáng bằng cách hội tụ nó lại. Với một kính lúp, những tia nắng mặt trời có thể hội tụ để đốt cháy một đám cỏ hay một tờ giấy. Khi ánh sáng được tập trung nhiều hơn, chẳng hạn một tia laser, có thể cắt thủng thép.

Không gì mạnh mẽ bằng một đời sống tập trung có mục đích rõ rệt. Những con người, nam cũng như nữ, đã làm thay đổi lịch sử là những con người có một đời sống tập trung cao độ. Chẳng hạn thánh Tông Đồ Phaolô, hầu như đơn thương độc mã, ngài đã rao giảng Kitô giáo xuyên suốt Đế quốc Rôma. Bí quyết của ngài là một đời sống được tập trung. Ngài nói: *“Tôi chỉ chú ý đến một điều, là quên đi chặng đường đã qua, để lao mình về phía trước”* (Pl 4, 13b).

Nếu bạn muốn cuộc sống có sức tác động, hãy tập trung nó!

Nếu bạn muốn cuộc sống có sức tác động, hãy *tập trung* nó! Đừng làm gì nửa vời, cũng đừng ôm đồm thái quá và hãy làm ít lại! Hãy loại bớt ngay cả những việc tốt và chỉ làm những gì quan trọng nhất. Đừng bao giờ nhầm lẫn công việc với hiệu năng công việc. Bạn có thể rất bận rộn mà không có mục đích, nhưng rồi để làm gì? Thánh Phaolô nói: *“Tôi chạy thẳng tới đích, để chiếm được phần thưởng Thiên Chúa dành cho kẻ được Ngài kêu gọi trong Đức Giêsu Kitô”* (Pl 3, 14).

Biết mục đích đem cho bạn sự hăng hái. Mục đích luôn tạo hăng say. Không gì đem lại nghị lực cho bằng một mục đích sáng tỏ. Ngược lại, nhiệt huyết biến tan khi bạn thiếu mục đích.

Chỉ việc ra khỏi giường cũng trở nên nặng nề. Thông thường, chính những việc vô tích sự, chứ không phải vì quá nhiều công việc, khiến chúng ta nhụt chí, kiệt sức và mất đi niềm vui.

George Bernard Shaw viết: “Niềm vui đích thực của cuộc sống là đây: dần thân quen mình vì mục đích mà bạn coi là cao cả nhất; là sức mạnh tự nhiên thay vì bồn chồn, ích kỷ, nhu nhược và bất bình khi nghĩ rằng thế giới chẳng đem chút hạnh phúc nào cho bạn”.

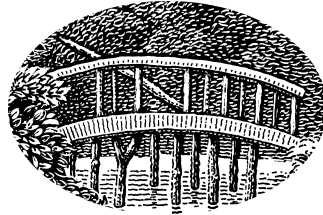
Bạn không được đặt trên trái đất để được tưởng nhớ, bạn được tạo dựng để chuẩn bị cho cõi đời đời.

Biết mục đích chuẩn bị bạn cho cõi đời đời. Nhiều người suốt đời cố tạo nên một tài sản lâu bền dưới thế, họ muốn được nhớ đến khi đã qua đời. Thế mà, điều tối hậu không phải là những gì *người ta nói* nhưng là những gì *Thiên Chúa nói* về bạn. Điều mà người ta không nhận ra là mọi thành quả đều qua đi, mọi kỷ lục đều bị phá, mọi danh tiếng đều phai mờ, và mọi cống hiến đều bị lãng quên. Khi còn học đại học, mục tiêu của James Dobson là trở thành nhà vô địch quần vợt của trường. Anh tự hào khi thấy chiếc cup của mình được đặt nổi bật tại phòng trưng bày. Nhiều năm sau, ai đó đã gửi cho anh chiếc cup ấy qua đường bưu điện, người ta thấy nó trong một thùng rác khi nhà trường được sửa sang. Jim nói: “*Cho đến một ngày nào đó, mọi chiến tích của bạn đều sẽ được ném vào sọt rác bởi một ai đó!*”.

Sống để gây dựng một gia sản dưới thế chỉ là một mục tiêu thiển cận. Người khôn ngoan hơn sẽ dùng thời giờ để gây dựng một gia sản *đời đời*. Bạn không được đặt trên trái đất để được tưởng nhớ, bạn được tạo dựng để chuẩn bị cho cõi đời đời.

Ngày kia, bạn sẽ đứng trước Thiên Chúa, Ngài sẽ xét xem cuộc đời bạn, một cuộc hạch hỏi cuối cùng trước khi bạn bước vào cõi đời đời. Kinh Thánh nói, *“Quả thế, tất cả chúng ta sẽ phải ra trước toà Thiên Chúa. Như vậy, mỗi người trong chúng ta sẽ phải trả lời về chính mình trước mặt Ngài”* (Rm 13, 10c.12).

May thay, Thiên Chúa muốn chúng ta vượt qua cuộc thi này, vì thế Ngài đã cho câu hỏi trước.

Từ Kinh Thánh, chúng ta có thể đoán trước hai câu hỏi then chốt mà Thiên Chúa sẽ đặt ra:

Trước hết, *“Con đã làm gì với Đức Giêsu Kitô, con của Ta?”*. Ngài không hỏi bối cảnh tôn giáo hay quan điểm tín lý của bạn. Điều duy nhất quan trọng sẽ là, bạn có chấp nhận những gì Đức Giêsu đã làm cho bạn và bạn có học biết yêu mến và tin cậy Ngài không? Đức Giêsu nói, *“Chính Thầy là con đường, là sự thật và là sự sống. Không ai đến với Chúa Cha mà không qua Thầy”* (Ga 14, 6).

Thứ hai, *“Con đã làm gì với những gì Ta ban cho con?”*. Bạn đã làm gì với cuộc đời bạn - tất cả mọi quà tặng, tài năng, cơ hội, nghị lực, các mối tương quan và các nguồn lực Thiên Chúa đã ban cho bạn? Bạn đã dùng chúng cho riêng mình? Hay đã sử dụng chúng cho những mục đích Ngài dành cho bạn?

Chuẩn bị hai câu hỏi đó cho bạn chính là mục đích của cuốn sách này. Câu hỏi thứ nhất sẽ xác định bạn sẽ sống đời đời ở đâu. Câu hỏi thứ hai xác định bạn sẽ làm gì trong cõi đời đời. Cuối cuốn sách này, bạn sẵn sàng để trả lời hai câu hỏi đó.

NGÀY THỨ BA
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Sống theo đúng mục đích là đường dẫn đến bình an.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Lạy Chúa, Ngài quyết giữ cho dân được an cư lạc nghiệp, vì họ tin vào Ngài” (Is 26, 3).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Có phải những gì gia đình và bè bạn tôi nói là động lực định hướng đời tôi? Tôi muốn điều đó sẽ là gì?

ĐƯỢC TẠO DỰNG CHO CÔI ĐỜI ĐỜI

*“Thiên Chúa... đã trông vĩnh cửu
trong trái tim con người”.*

(Gv 3, 11).

*“Hẳn Thiên Chúa đã không tạo dựng
một hữu thể như con người
để hiện hữu chỉ trong một ngày!*

*Không, không,
con người được tạo dựng cho bất tử”*

(Abraham Lincoln).

Cuộc sống này không phải là tất cả.

Cuộc sống trần gian chỉ là sự tập dượt trước cho một tác phẩm thực sự về sau. Bên kia cái chết - *trong côi đời đời* - bạn sẽ trải qua một thời gian lâu dài hơn cuộc sống tại thế này. Trái đất chỉ là nơi chuẩn bị, là nhà trẻ, nơi thử nghiệm đời bạn cho cuộc sống vĩnh cửu. Đó chỉ là hồi tập dượt trước cuộc chơi, một vòng chạy khởi động trước cuộc đua. Cuộc sống này là sự chuẩn bị cho cuộc sống đời sau.

Nhiều lắm là bạn sẽ sống đến trăm tuổi trên trái đất, nhưng bạn sẽ sống mãi mãi trong côi đời đời. Thời gian của bạn trên trái đất, nói như Thomas Browne, chỉ là “một ngoặc đơn bé tí tẹo trong côi đời đời”. Bạn được tạo dựng để tồn tại muôn đời.

Kinh Thánh nói, “*Thiên Chúa đã trồng vĩnh cửu trong trái tim con người*” (Gv 3, 11). Tự bẩm sinh, bạn đã có bản năng khao khát một cuộc sống bất tử. Lý do là vì Thiên Chúa đã tác tạo bạn theo hình ảnh Ngài để bạn sống trong vĩnh cửu. Mặc dầu chúng ta biết rõ mọi người đều phải chết, một cái chết xem ra vẫn bất thường và bất công. Lý do chúng ta cảm thấy phải sống đời đời, chính là vì Thiên Chúa đã đặt để khát vọng đó bên trong mỗi người!

**NGÀY THỨ TƯ
ĐƯỢC TẠO DỰNG
CHO CÕI ĐỜI ĐỜI**

Ngày kia, tim bạn sẽ ngừng đập. Đó là hồi kết của thân xác và thời hạn của bạn trên trái đất, nhưng đó không phải là hồi kết của chính bạn. Thân xác tại thế chỉ là nơi tạm trú cho tinh thần. Kinh Thánh gọi thân xác của bạn là “chiếc lều”, nhưng khi đề cập thân xác mai ngày của bạn, thì coi đó là một “ngôi nhà”. Kinh Thánh nói, “*Quả thật, chúng ta biết rằng: nếu ngôi nhà của chúng ta ở dưới đất, là chiếc lều này, bị phá huỷ đi, thì chúng ta có một nơi ở do Thiên Chúa dựng lên, một ngôi nhà vĩnh cửu ở trên trời, không do tay người thế làm ra*” (2Cr 5, 1).

Đang khi cuộc sống trần gian cố gắng hiển bao nhiêu chọn lựa, thì cuộc sống vĩnh cửu chỉ đưa ra hai điều: thiên đàng và hoả ngục. Tương quan giữa bạn với Thiên Chúa trên trái đất sẽ quyết định tương quan giữa bạn với Ngài trong cõi đời đời. Nếu bạn học biết yêu mến và tín thác vào Đức Giêsu, Con một của Ngài, bạn sẽ được mời vào chốn vĩnh cửu với Ngài. Ngược lại, nếu bạn chối từ tình yêu, sự tha thứ và ơn cứu độ của Ngài, thì đời đời bạn sẽ sống xa cách Thiên Chúa.

*Cuộc sống này là sự
chuẩn bị cho cuộc sống
đời sau.*

C. S. Lewis nói, “Có hai loại người: những người nói với

Thiên Chúa ‘*Ý Cha thể hiện*’ và những người để Thiên Chúa nói, ‘*Được, vậy thì đường con con cứ đi*’”. Thảm thương thay, nhiều người chịu đựng cõi đời đời mà không có Thiên Chúa vì họ đã chọn lối sống thiếu vắng Ngài trên dương gian.

Chỉ khi nào bạn hiểu được có một cuộc sống tràn đầy hơn, phong phú hơn so với cuộc sống hôm nay, lúc này, và nhận ra rằng cuộc sống này chỉ là chuẩn bị cho vĩnh cửu, thì bạn sẽ bắt đầu sống một cách khác. Bạn sẽ bắt đầu *sống trong ánh sáng vĩnh cửu*, vốn sẽ soi chiếu cho bạn cách ứng xử với từng mối tương quan, từng bổn phận và từng hoàn cảnh. Bỗng nhiên, nhiều hoạt động, nhiều mục tiêu và ngay cả nhiều vấn đề xem ra quá quan trọng trước đây nay trở thành vô tích sự, nhỏ mọn và không đáng quan tâm. Càng sống gần Thiên Chúa, mọi sự khác càng trở nên nhỏ bé.

Sống trong ánh sáng vĩnh cửu, cách nhận định các giá trị của bạn cũng đổi thay. Bạn dùng thời giờ và tiền bạc khôn ngoan hơn. Bạn sẽ đặt ưu tiên cho các mối quan hệ và con người hơn thay vì chỉ muốn nổi danh, giàu có, thành đạt và ngay cả các cuộc vui. Các ưu tiên của bạn được sắp xếp theo một trật tự khác. Tổ ra sành điệu, hợp thời trang, và những gì thức thời khác giờ đây không là gì cả. Thánh Phaolô nói, “*Nhưng, những gì xưa kia tôi cho là có lợi, thì nay, vì Đức Kitô, tôi cho là thiệt thòi*” (Pl 3, 7).

Nếu thời gian trên trái đất là tất cả cho đời bạn, hẳn tôi đã thúc giục bạn tận hưởng ngay đi. Bạn tâm chi đến việc sống thánh chết lành, cũng đừng lo nghĩ đến hậu quả của các hành động. Cứ nuông chiều bản thân với cái tôi làm trung tâm bởi vì các hành động của bạn đâu có để lại hậu quả lâu dài. Thế nhưng, cái chết đâu phải là kết thúc của đời bạn! *Điều này*

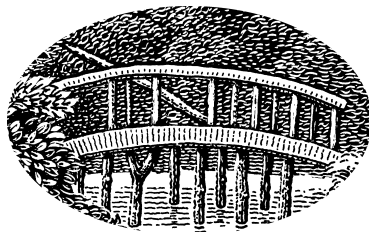

*Sống trong ánh sáng vĩnh cửu,
cách nhận định các giá trị của
bạn cũng đổi thay.*

làm mọi sự khác hẳn, cái chết không phải là điểm dừng nhưng là một chuyển tiếp để bạn đi vào cõi đời đời. Vì thế, sẽ có những hậu quả *đời đời* ứng với mọi việc bạn làm trên trái đất. Mỗi hành động trong đời tựa phím đàn rung lên ngân vang tận vĩnh cửu.

Tai họa lớn nhất của lối sống hôm nay là cách suy nghĩ ngắn ngủi. Để có một cuộc sống tốt đẹp nhất, bạn phải giữ một cái nhìn liên lỉ về cõi vĩnh hằng trong tâm trí và phải áp ủ các giá trị của nó trong tâm hồn. Cuộc sống ấy hơn hẳn cuộc sống hôm nay và lúc này. Hiện tại là chỏm băng trôi có thể nhìn thấy. Vĩnh cửu là tất cả những gì bạn không thấy bên dưới bề mặt ấy.

Vậy thì sống trong cõi đời đời với Thiên Chúa sẽ như thế nào? Thẳng thắn mà nói, khả năng trí óc con người chúng ta không tài nào nắm bắt được sự kỳ diệu và cao cả của thiên đàng. Tựa như việc tìm cách giải thích internet cho một con kiến. Thật vô ích. Ngôn ngữ không được phát minh để có thể truyền đạt kinh nghiệm cõi đời đời. Kinh Thánh nói, *“Như đã chép: Điều mắt chẳng hề thấy, tai chẳng hề nghe, lòng người không hề nghĩ tới, đó lại là điều Thiên Chúa dọn sẵn cho những ai yêu mến Ngài”* (1Cr 2, 6).

Tuy nhiên, trong Lời của Ngài, Thiên Chúa cũng cho chúng ta thoáng thấy vĩnh cửu. Chúng ta biết, ngay hôm nay, Thiên Chúa đang chuẩn bị cho chúng ta một ngôi nhà đời đời. Trên thiên quốc, chúng ta sẽ được sum họp với những người thân yêu là những tín hữu đã được giải thoát khỏi mọi khổ đau sâu muộn, chúng ta được tưởng thưởng bởi lòng tín trung khi còn trên dương thế và được giao cho những công việc mà hẳn chúng ta sẽ vui

thích làm. Chúng ta không ngã mình trên những vầng mây với vòng hào quang trên đầu, tay gảy đàn hạc! Chúng ta sẽ vui hưởng mối thân tình không bao giờ đổ vỡ với Thiên Chúa, và Ngài sẽ vui sống với chúng ta mãi mãi. Ngày kia, Đức Giêsu sẽ nói, “*Nào những kẻ Cha Ta chúc phúc, hãy đến thừa hưởng Vương quốc dọn sẵn cho các ngươi ngay từ thuở tạo thiên lập địa*” (Mt 25, 34).

C. S. Lewis đã ghi lại ý niệm về cõi đời đời ở trang cuối trong cuốn *Sử Biên Niên* của Narnia (*The Chronicles of Narnia*), loạt truyện giả tưởng bảy cuốn của ông dành cho thiếu nhi: “Với chúng ta, đây là kết thúc của tất cả mọi câu chuyện... nhưng với họ, đó mới là hồi đầu của câu chuyện thật. Cả cuộc đời họ trên thế gian này... chỉ là tờ bìa và trang đầu đề: cuối cùng rồi họ cũng đã bắt đầu Chương I của Câu Chuyện Vĩ Đại vốn chưa một người nào trên trái đất từng đọc và họ sẽ tiếp tục đọc nó đời đời mà mỗi chương sau đều tuyệt vời hơn chương trước”.⁵

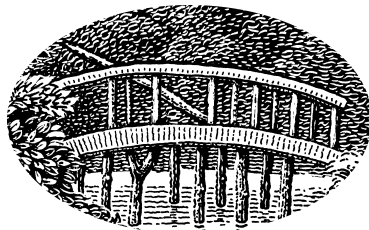
Thiên Chúa có một mục đích cho cuộc đời bạn trên trần gian nhưng không kết thúc ở đó. Chương trình của Ngài bao la hơn nhiều so với vài thập kỷ vắn vỏi mà bạn sẽ sống trên hành tinh này. Hơn cả “cơ hội của một cuộc đời”, Thiên Chúa còn trao tặng bạn cơ hội *vượt quá* cuộc đời. “*Chương trình Chúa ngàn năm bền vững, ý định của lòng Ngài vạn kiếp trường tồn*” (Tv 33, 11).

Thời điểm duy nhất mà phần lớn người ta suy nghĩ về cõi đời đời là ở các đám tang. Nhưng những suy nghĩ này thường nông cạn, cảm tính vì thiếu hiểu biết. Có thể bạn cho là bệnh hoạn khi nghĩ đến cái chết, nhưng thực ra cũng không lành mạnh khi sống mà phủ nhận nó và không nhìn nhận đó là điều

⁵ C. S. Lewis, *The Last Battle* (New York: Collier Books, 1970), 184.

không thể tránh khỏi. Chỉ có người điên mới sống nhớn nhợ, không cần chuẩn bị cho những gì mình biết chắc sẽ xảy ra. Vậy bạn phải suy nghĩ *nhều hơn* đến cõi đời đời, đừng *không hay biết*.

Như việc ở trong lòng mẹ chín tháng, tự nó không phải là một kết thúc nhưng đây là việc chuẩn bị cho một cuộc sống; cũng thế, cuộc đời này là sự chuẩn bị cho đời sau. Nếu bạn sống thiết thân với Thiên Chúa qua Đức Giêsu, bạn

không cần phải sợ cái chết. Cái chết là cánh cửa đi vào cõi đời đời. Đó sẽ là giờ cuối cùng của khoảng thời gian dành cho bạn trên trái đất, nhưng không phải là giờ kết thúc của bạn. Thay vì đó là ngày kết thúc đời bạn, thì đó sẽ là ngày sinh nhật, ngày bạn đi vào cuộc sống đời đời. Tác giả thư Do Thái nói, “*Vì trên đời này, chúng ta không có thành trì bền vững, nhưng đang tìm kiếm thành trì tương lai*” (Dt 13, 14).

Sánh với cõi đời đời, thời gian chúng ta sống trên trái đất chỉ là một chớp mắt, nhưng những hậu quả của nó thì tồn tại muôn đời. Những việc làm của đời này là số phận của đời sau. Chúng ta cần nhận ra rằng, “*Ở lại trong thân xác này là lưu lạc xa Chúa*” (2Cr 5, 6). Nhiều năm trước đây, một khẩu hiệu khá phổ biến khích lệ mọi người sống mỗi ngày như “ngày đầu tiên của cuộc đời còn lại”. Thật vậy, hẳn là khôn ngoan khi sống mỗi ngày như là ngày cuối cùng của đời bạn. Matthew Henry nói, “*Công việc của mỗi ngày phải nhằm chuẩn bị cho ngày sau hết*”.

NGÀY THỨ TƯ
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Sau cuộc sống hôm nay, lúc này, còn có một cuộc sống tràn đầy hơn, phong phú hơn.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Thế gian đang qua đi, cùng với dục vọng của nó. Còn ai thì hành ý muốn của Thiên Chúa thì tồn tại mãi mãi” (1Ga 2, 17).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Vì được tạo dựng để sống đời đời, nên ngay hôm nay, điều gì tôi phải dừng và điều gì tôi phải bắt đầu?

NHÌN CUỘC SỐNG TỪ QUAN ĐIỂM CỦA THIÊN CHÚA

*“Trong khi các người không biết
cuộc đời mình ngày mai sẽ ra sao,
thật vậy các người chỉ là hơi nước
xuất hiện trong giây lát, rồi lại tan biến đi”
(Gc 4, 14).*

*“Chúng ta không nhìn sự vật như chúng là,
chúng ta nhìn chúng như chúng ta là”
(Anaïs Nin).*

Cách bạn nhìn đời mình sẽ định hình đời bạn.

Cách bạn định nghĩa cuộc đời quyết định số phận của bạn. Cách nhìn cuộc đời của bạn sẽ tác động đến cách bạn dùng thời giờ, tiền bạc, tài năng và đánh giá các mối tương quan.

Cách tốt nhất để hiểu một người là hỏi họ “Bạn nhìn đời mình thế nào?”. Với câu hỏi đó, bạn sẽ khám phá có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu câu trả lời khác nhau. Người ta nói với tôi, đời là một màn xiếc, một bãi mìn, một tàu lượn, một trò đổ vui, một bản giao hưởng, một chuyến đi, hay là một vũ khúc. Người ta còn nói, “Đời là một chiếc đèn kéo quân, lúc lên, lúc xuống và có lúc bạn chỉ phải quay vòng vòng” hay “đời là một chiếc xe đạp với hộp số mười tốc độ nhưng chúng ta không

bao giờ dùng đến” hay “đời là một ván bài, bạn phải đánh xuống những con bài được chia”.

Nếu tôi hỏi, bức tranh đời bạn ra sao, hình ảnh nào sẽ đến trong trí bạn? Hình ảnh đó sẽ là *ấn dụ cuộc đời* của bạn. Dù ý thức hay không ý thức, đó là cái nhìn về cuộc sống mà bạn có trong trí. Đó là cách bạn mô tả cuộc sống và cũng là những gì

**NGÀY THỨ NĂM
NHÌN CUỘC SỐNG
TỪ QUAN ĐIỂM
CỦA THIÊN CHÚA**

bạn đang ước mong. Người ta thường thể hiện *ấn dụ* đời mình ngang qua quần áo, nữ trang, xe cộ, kiểu tóc, những hình ảnh dán sau cang xe... hay ngay cả những vết xăm.

Những *ấn dụ* không lời đó ảnh hưởng rất lớn đến đời sống của bạn hơn bạn tưởng. Nó xác định những hoài bão, những giá trị, những mối tương quan, những mục tiêu, và cả những ưu tiên của bạn. Chẳng hạn, nếu bạn nhìn đời là một bữa tiệc, giá trị hàng đầu của bạn trong cuộc sống là *vui chơi*. Nếu bạn nhìn đời là cuộc đua, bạn sẽ coi trọng *tốc độ* và có lẽ phần lớn thời giờ của bạn là sống trong vội vã. Nếu nhìn đời là cuộc chạy đường trường, bạn sẽ đặt giá trị ở sự *bền chí*. Nếu nhìn đời là cuộc chiến hay một trò chơi, *chiến thắng* trở nên quan trọng đối với bạn.

Quan điểm của bạn về cuộc đời là gì? Có thể bạn đang xây dựng đời mình trên một *ấn dụ* sống sai lạc. Để chu toàn những mục đích Thiên Chúa nhắm cho bạn, bạn phải thách thức cái quan niệm khôn ngoan cổ hủ để thay vào đó những soi dẫn của Lời Chúa về cuộc sống. Thánh Phaolô nói: “*Anh em đừng có rập theo đời này, nhưng hãy cải biến con người anh em bằng cách đổi mới tâm thần, hầu có thể nhận ra đâu là ý Thiên Chúa: cái gì là tốt, cái gì đẹp lòng Chúa, cái gì hoàn hảo*” (Rm 12, 2).

Kinh Thánh đưa ra ba *ấn dụ* chỉ cho chúng ta cái nhìn của Thiên Chúa về cuộc sống: Cuộc sống là một *thử nghiệm*, một *uy*

thác và là một *nhiệm vụ tạm thời*. Ba ý tưởng này là nền tảng cho một đời sống theo đúng mục đích. Trong chương này chúng ta sẽ xem xét hai ý tưởng đầu và chương sau cho ý tưởng thứ ba.

Cuộc sống trần gian là một thử nghiệm. Ấn dụ cuộc sống này được tìm thấy ở các câu chuyện ngang qua toàn bộ Kinh Thánh. Thiên Chúa liên tục thử nghiệm tâm tánh, niềm tin, sự vâng phục, tâm tình yêu mến, đức chính trực và lòng trung thành của con người. Các từ ngữ *thử thách, cám dỗ, thanh luyện*, và *thử nghiệm* được lặp đi lặp lại hơn 200 lần trong Kinh Thánh. Thiên Chúa thử Abraham khi đòi ông hiến tế Isaac con mình. Ngài thử Giacob khi ông phải làm việc thêm nhiều năm để cưới Rachel làm vợ.

Ăđam và Eva không vượt qua được thử thách của họ ở Vườn Địa Đàng và Đavít đã hỏng trong vài trường hợp. Nhưng Kinh Thánh cũng cho chúng ta nhiều mẫu gương đã vượt qua những thử thách lớn lao như ông Giuse, bà Ruth, Esther và Daniel.

Qua những thử thách, tâm tánh con người vừa triển nở vừa bộc lộ và như thế, *tất cả cuộc sống là một thử nghiệm. Bạn luôn luôn bị thử thách. Thiên Chúa không ngừng chờ xem phản ứng đáp trả của bạn trước những con người, trước những vấn đề, những thành công, những xung đột, bệnh tật, thất vọng và ngay cả những đổi thay của thời tiết! Ngài xem xét ngay cả những việc giản dị nhất như khi bạn mở cửa cho một ai đó, khi bạn cúi xuống nhặt một cọng rác hay khi bạn tỏ ra nhã nhặn với người thư ký hoặc người giúp việc.*

Không ai biết tất cả những thử thách mà Thiên Chúa sẽ dành cho bạn,

Qua những thử thách, tâm tánh con người vừa triển nở vừa bộc lộ và như thế, tất cả cuộc sống là một thử nghiệm.

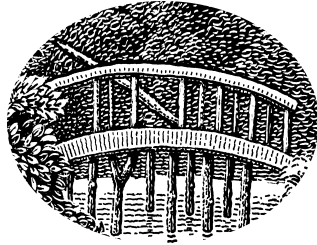

nhưng dựa vào Kinh Thánh chúng ta có thể tiên đoán đôi điều. Bạn sẽ chịu thử thách bởi những thay đổi lớn, những lời hứa chậm thực hiện, những vấn đề nan giải, những lời cầu xin không được đáp ứng, những phê bình bất công hoặc cả những thảm họa vô nghĩa. Trong đời tôi, tôi để ý thấy rằng, Thiên Chúa thử thách *lòng tin* của tôi qua những vấn nạn, thử thách *lòng cậy trông* của tôi qua việc tôi dùng của cải và thử thách *lòng yêu mến* của tôi ngang qua những con người.

Một thử thách tối quan trọng khác là bạn sẽ phản ứng thế nào khi không *cảm nhận* sự hiện diện của Thiên Chúa trong đời mình. Một đôi khi Thiên Chúa chủ ý rút lui và chúng ta không còn cảm nhận được sự gần gũi của Ngài. Một vị vua tên là Hezekiah đã cảm nhận thử thách này. Kinh Thánh nói, “*Thiên Chúa đã bỏ rơi vua, để xem lòng dạ vua thế nào*” (2Sb 32, 31b). Vua đã sống một tình bạn khấn khít với Chúa, nhưng vào thời điểm cam go nhất đời ông, Ngài lại bỏ rơi ông để xem coi lòng dạ ông, cho ông thấy sự yếu đuối của mình và chuẩn bị ông cho những trách nhiệm lớn lao hơn.

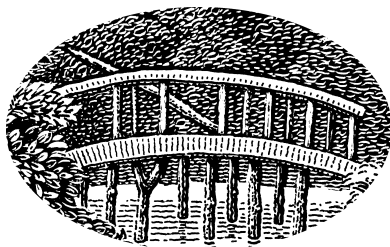
Một khi hiểu cuộc sống là một thử thách, bạn sẽ nhận ra rằng, *không gì là không có ý nghĩa* trong đời bạn. Ngay cả một biến cố nhỏ nhất cũng có ý nghĩa cho sự triển nở nhân cách của bạn. *Mỗi ngày sống là một ngày quan trọng*, mỗi giây phút là một cơ hội trưởng thành để bạn trầm lắng hơn, để bạn thể hiện lòng yêu mến hoặc để biết tựa nương vào Thiên Chúa hơn. Có những thử thách xem ra không thể vượt qua đang khi cũng có những thử thách chẳng đáng cho bạn quan tâm. Nhưng tất cả chúng đều có ý nghĩa đời đời.

Thật đáng mừng là Thiên Chúa muốn bạn vượt qua mọi thử thách trong đời, nên Ngài không bao giờ cho phép những thử

thách bạn đương đầu lớn hơn những ân huệ Ngài ban hầu bạn chế ngự chúng. Thánh Phaolô nói: *“Không một thử thách nào đã xảy ra cho anh em mà lại vượt quá sức loài người. Thiên Chúa là Đấng trung tín: Ngài sẽ không để anh em bị thử thách quá sức; nhưng khi để anh em bị thử thách, Ngài sẽ cho kết thúc tốt đẹp, để anh em có sức chịu đựng”* (1Cr 10, 13).

Mỗi khi bạn vượt qua thử thách, Thiên Chúa đều ghi nhận và dự liệu phần thưởng cho bạn trong cõi đời đời. Thánh Giacôbê nói, *“Phúc thay người biết kiên trì chịu đựng cơn thử thách, vì một khi đã được tôi luyện, họ sẽ lãnh phần thưởng là sự sống Chúa đã hứa ban cho những ai yêu mến Ngài”* (Gc 1, 12).

Cuộc sống trên trần gian là một uỷ thác. Đây là ẩn dụ thứ hai của Kinh Thánh về cuộc sống. Thời gian của chúng ta trên trái đất cùng với năng lực, trí thông minh, cơ hội và các mối tương quan cùng những nguồn lực khác đều là những quà tặng Thiên Chúa đã tin tưởng uỷ thác để chúng ta trông coi và quản lý. Chúng ta là những quản gia về tất cả những gì Chúa ban. Ý niệm về sứ mạng quản gia này khởi đầu từ nhận thức rằng, Thiên Chúa là chủ của tất cả mọi sự và mọi người trên trái đất. Thánh Vịnh 24 nói, *“Chúa làm chủ trái đất cùng muôn vật muôn loài, làm chủ hoàn cầu với toàn thể dân cư”* (Tv 24, 1).

Chúng ta thực sự không bao giờ làm chủ một chút gì suốt cuộc sống vắn vỏi trên trần gian. Thiên Chúa chỉ cho chúng ta mượn tạm khi chúng ta còn ở đây. Đó là tài sản của Ngài trước khi bạn đến, và Ngài sẽ cho một ai đó mượn sau khi bạn qua đời. Bạn chỉ vui hưởng nó trong một thời gian.

Khi tạo dựng Adam và Eva, Thiên Chúa uỷ thác mọi thọ

tạo của Ngài cho hai ông bà và chỉ định họ làm những người trông coi tài sản Ngài giao. Sách Sáng Thế nói, *“Thiên Chúa ban phúc lành cho họ, và Thiên Chúa phán với họ: ‘Hãy sinh sôi nảy nở thật nhiều cho đầy mặt đất, và thống trị mặt đất. Hãy bá chủ cá biển, chim trời và mọi giống vật bò trên mặt đất’”* (St 1, 28).

Công việc đầu tiên Thiên Chúa ban cho con người là quản lý và chăm sóc “những thứ linh kính” của Ngài trên trái đất. Vai trò này chưa bao giờ được rút lại. Đó là một phần mục đích của chúng ta hôm nay. Mọi sự chúng ta vui hưởng phải được coi như một uỷ thác mà Thiên Chúa đặt vào tay chúng ta. Thánh Phaolô nói, *“Thật vậy, nào có ai coi bạn hơn kẻ khác đâu? Bạn có gì mà bạn đã không nhận lãnh? Nếu đã nhận lãnh, tại sao lại vênh vang như thể đã không nhận lãnh?”* (1Cr 4, 7).

Cách đây vài năm, một đôi vợ chồng để chúng tôi sử dụng căn nhà tuyệt đẹp nhìn ra biển ở Hawaii trong kỳ hè. Đó là một cơ hội mà trước đây vợ chồng tôi không bao giờ trang trải nổi, chúng tôi tận hưởng dịp may đó. Họ nói với chúng tôi: “Hãy coi nó như của hai bạn!” và thế là chúng tôi đã tận dụng. Chúng tôi vẫy vùng trong hồ bơi, ngấu nghiến những thứ trong tủ lạnh, dùng những khăn tắm và chén đĩa hoặc ngay cả nháy nhún trên giường thật vui nhộn! Nhưng cả hai đều ý thức tất cả những vật dụng ấy *thực sự* không là của chúng tôi. Nên chúng tôi cẩn thận trông coi mọi thứ cách đặc biệt. Chúng tôi vui hưởng những tiện nghi khi sử dụng ngôi nhà chứ không làm chủ nó.

Văn hoá chúng ta thường nói, “Cha chung, không ai khóc!” Nhưng người Kitô hữu phải sống theo một tiêu chuẩn cao hơn: “Bởi *Thiên Chúa* làm chủ nó, nên tôi phải giữ gìn nó hết sức có thể. *“Người ta chỉ đòi hỏi ở người quản lý một điều, là phải chứng tỏ lòng trung thành”* (1Cr 4, 2).

Đức Giêsu cũng thường đề cập cuộc sống như một uỷ thác

và Ngài đã kể nhiều mẩu chuyện minh họa cho trách nhiệm này đối với Thiên Chúa. Trong dụ ngôn những nén bạc, ông chủ uỷ thác tài sản của mình cho các tôi tớ khi đi xa. Lúc trở về, ông đánh giá trách nhiệm và thưởng cho họ tùy theo mỗi người. Ông nói với người ấy, “*Khá lắm, hỡi đầy tớ tài giỏi và trung thành! Được giao ít mà anh đã trung thành, thì tôi sẽ giao nhiều cho anh. Hãy vào mà hưởng niềm vui của chủ anh!*” (Mt 25, 21).

Trao cho bạn nhiều bao nhiêu, trách nhiệm Thiên Chúa mong chờ nơi bạn càng lớn bấy nhiêu.

Cũng thế, vào ngày cuối đời của bạn trên trần

gian, bạn cũng sẽ được đánh giá và khen thưởng tùy vào việc bạn có khéo quản lý những gì Thiên Chúa đã uỷ cho bạn không. Nghĩa là, tất cả mọi việc bạn làm, cả những việc vụn vặt mỗi ngày đều mang một ý nghĩa đời đời. Nếu bạn đón nhận mọi sự như một *sự uỷ thác*, Thiên Chúa sẽ hứa ba phần thưởng cho bạn trong cõi đời đời. Trước hết, bạn sẽ được sự *xác nhận* của Thiên Chúa, Ngài sẽ nói: “Tốt lắm, được lắm!” Tiếp đến, bạn sẽ được *cất nhắc* và được trao trách nhiệm lớn hơn: “Ta sẽ trao cho người nhiều việc hơn”. Sau đó, bạn sẽ được vinh dự với lời *chúc khen*: “Hãy đến và chia sẻ niềm vui của Chủ người”.

Nhiều người không biết rằng, tiền bạc vừa là một *thử nghiệm* vừa là một *uỷ thác* đến từ Thiên Chúa. Thiên Chúa dùng tài chánh để dạy chúng ta tín thác vào Ngài và với nhiều người, tiền bạc là thử thách lớn nhất trong các thử thách. Thiên Chúa xem cách chúng ta dùng tiền bạc để trắc nghiệm chúng ta có đáng tín nhiệm không. Đức Giêsu nói: “*Vậy nếu anh em không trung tín trong việc sử dụng Tiền Của bất chính, thì ai sẽ tín nhiệm mà giao phó của cải chân thật cho anh em?*” (Lc 16, 11).

Đây là một chân lý hết sức quan trọng. Thiên Chúa cho biết, có một mối liên hệ trực tiếp giữa cách dùng tiền bạc và

phẩm chất đời sống thiêng liêng của tôi. Tôi quản lý tiền bạc (của cải trần gian) làm sao, sẽ định mức Thiên Chúa có thể uỷ thác của cải phần hồn (của cải đích thực) cho tôi làm vậy. Tôi xin hỏi bạn: Cách quản lý tiền bạc của bạn có ngăn cản Thiên Chúa thực hiện nhiều điều hơn trong cuộc đời bạn không? Bạn có đáng tin nhiệm để được uỷ thác những của cải thiêng liêng không?

Đức Giêsu nói: “*Hễ ai đã được cho nhiều thì sẽ bị đòi nhiều, và ai được giao phó nhiều thì sẽ bị đòi hỏi nhiều hơn*” (Lc 12, 48b).

Cuộc đời là một thử nghiệm và là một uỷ thác. Trao cho bạn nhiều bao nhiêu, trách nhiệm Thiên Chúa mong chờ nơi bạn càng lớn bấy nhiêu.

NGÀY THỨ NĂM

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Cuộc sống vừa là một thử nghiệm vừa là một uỷ thác.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Ai trung tín trong việc rất nhỏ, thì cũng trung tín trong việc lớn; ai bất lương trong việc rất nhỏ, thì cũng bất lương trong việc lớn*” (Lc 16, 10).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Điều gì vừa xảy đến cho tôi mà nay tôi mới biết đó là một thử nghiệm của Thiên Chúa? Điều lớn lao nhất Thiên Chúa đã uỷ thác cho tôi là gì?

CUỘC SỐNG LÀ MỘT NHIỆM VỤ TẠM THỜI

*“Lạy Chúa, xin dạy cho con biết:
đời sống con chung cuộc thế nào,
ngày tháng con đếm được mấy mươi,
để hiểu rằng kiếp phù du là thế”*
(Tv 39, 5).

“Ở trên đời, con là thân lữ khách”
(Tv 119, 19a).

Cuộc sống trên trần gian là một nhiệm vụ tạm thời.

Kinh Thánh chứa đựng rất nhiều ẩn dụ dạy cho biết tính chất ngắn ngủi, tạm bợ và chóng qua của cuộc sống trên trần gian. Đời người được mô tả như một hạt sương, một người chạy nhanh, một hơi thở, một làn khói. Kinh Thánh nói: *“Cuộc đời chúng ta trên dương thế chẳng khác gì bóng cây”* (G 8, 9).

Để sử dụng đời mình cách tốt nhất, bạn đừng bao giờ quên hai chân lý này: Thứ nhất, nếu đem so với cõi đời đời, cuộc sống hôm nay quá ngắn ngủi. Thứ hai, trần gian chỉ là nơi tạm trú. Bạn không sống lâu ở đây; thế nên, đừng quá bám víu vào nó. Hãy xin Thiên Chúa cho bạn biết nhìn cuộc sống trên trái đất như Ngài nhìn nó. Vua Đavít đã cầu nguyện, *“Lạy Chúa, xin dạy cho con biết: đời sống con chung cuộc thế nào, ngày*

tháng con đếm được mấy mươi, để hiểu rằng kiếp phù du là thế” (Tv 39, 5).

Kinh Thánh nhắc đi nhắc lại khi so sánh cuộc sống trần gian như là cuộc sống tạm thời trên đất khách quê người. Đây không phải là căn nhà thường xuyên, cũng không là điểm dừng chân cuối cùng của bạn. Bạn chỉ đi ngang qua, ghé thăm trái đất mà thôi. Kinh Thánh sử dụng những từ ngữ như *người khách lạ, người hành hương, người ngoại quốc, người xa lạ, người khách, người đi đường* để mô tả sự lưu lại ngắn ngủi trên trái đất. Vua Đavít nói: *“Ở trên đời, con là thân lữ khách”* (Tv 119, 19), và thánh Phêrô giải thích, *“Vậy nếu anh em gọi Ngài là Cha, thì anh em hãy đem lòng kính sợ mà sống cuộc đời lữ khách này”* (1Pr 1, 17b).

Tại California, nơi tôi đang sống, nhiều người từ những miền khác nhau trên thế giới đến làm việc nhưng họ vẫn là công dân của đất nước họ. Họ buộc phải có một thẻ đăng ký du khách (gọi là “Thẻ Xanh”) để được làm việc tại đây mặc dầu họ không phải là những công dân Hoa Kỳ. Các Kitô hữu cũng cần một *thẻ xanh thiêng liêng* như vậy để nhắc cho mình là công dân Nước Trời. Thiên Chúa nói, con cái của Ngài phải nghĩ về cuộc đời một cách khác với cách suy nghĩ của những người không tin. *“Họ là những người chỉ nghĩ đến những sự thế gian. Còn chúng ta, quê hương chúng ta ở trên trời, và chúng ta nóng lòng mong đợi Đức Giêsu Kitô từ trời đến cứu chúng ta”* (Pl 3, 19b-20). Những kẻ có đức tin thực sự thì hiểu rằng, ngoài cuộc sống của những năm vắn vỏi trên trần gian, sẽ còn có một cuộc sống tràn đầy hơn, phong phú hơn.

Lai lịch của bạn ở cõi đời đời và quê hương của bạn là thiên đàng. Một khi nắm được chân lý này, bạn sẽ không còn lo lắng *có đủ mọi sự* trên trần gian. Thiên Chúa

*Lai lịch của bạn ở cõi đời đời
và quê hương của bạn là
thiên đàng.*

thẳng thắn nói đến hiểm họa của lối sống *thực dụng trước mắt* khi chúng ta lấy những giá trị, những ưu tiên cùng với lối sống của thế giới chung quanh làm của mình. Khi chúng ta đùa cợt với những cám dỗ của thế gian, Thiên Chúa gọi đó là ngoại tình thiêng liêng. Thánh Giacôbê nói, “*Hỡi những kẻ ngoại tình, các người không biết rằng: yêu thế gian là ghét Thiên Chúa sao? Vậy ai muốn là bạn của thế gian thì tự coi mình là thù địch của Thiên Chúa*” (Gc 4, 4).

Hãy tưởng tượng, nếu vì tổ quốc mình mà bạn được yêu cầu làm đại sứ tại một đất nước thù nghịch. Hẳn bạn phải học tiếng nói và thích nghi một vài phong tục cùng những khác biệt văn hoá của họ để trở nên lịch lãm mà hoàn thành nhiệm vụ. Với tư cách đại sứ, bạn không thể tách mình khỏi kẻ thù. Để hoàn thành sứ mạng, bạn phải tiếp xúc và liên hệ với họ.

Nhưng giả thiết bạn trở nên quá thích ứng với xứ lạ quê người đến nỗi yêu mến nó và thiết tha với nó hơn chính quê hương mình, lòng trung thành và cam kết của bạn đổi thay. Vai trò đại sứ của bạn hẳn sẽ đi đến chỗ thoả hiệp, nhượng bộ. Thay vì đại diện cho quốc gia mình, bạn lại bắt đầu hành động như một kẻ thù và trở thành kẻ phản bội.

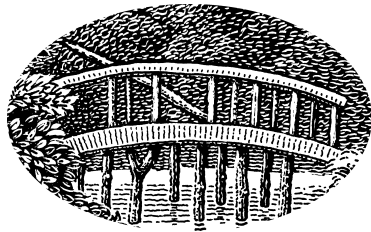
**NGÀY THỨ SÁU
CUỘC SỐNG LÀ MỘT
NHIỆM VỤ TẠM THỜI**

Kinh Thánh nói, “*Chúng tôi là sứ giả thay mặt Đức Kitô*” (2Cr 5, 20). Buồn thay, không ít Kitô hữu đã bội phản Đức Vua và vương quốc Ngài. Họ kết luận một cách khờ khạo rằng, bởi vì họ sống trên đất nên đất là quê hương của họ. Không phải thế. Lời Kinh Thánh thật hiển nhiên, “*Anh em thân mến, anh em là khách lạ và lữ hành, tôi khuyên anh em hãy tránh xa những đam mê xác thịt, vốn gây chiến với linh hồn*” (1Pr 2, 11). Thiên Chúa cảnh báo chúng ta đừng quá bám dính vào những gì chung quanh, vì chúng thật tạm thời. Thánh Phaolô căn dặn, “*Kẻ hưởng dùng của cải đời này, hãy làm như chẳng hưởng. Vì bộ mặt thế gian này đang biến đi*” (1Cr 7, 31).

So với những thế kỷ qua, cuộc sống chưa bao giờ dễ dàng như hiện nay đối với thế giới các nước phương Tây. Chúng ta được giải trí, được tiêu khiển, và được các dịch vụ cung ứng mọi thứ. Với tất cả hấp dẫn đầy tưởng tượng, những phương tiện truyền thông mê hoặc, và bao mời mọc hưởng thụ trong tầm tay ngày nay, con người rất dễ quên rằng, việc tìm kiếm hạnh phúc không nằm ở những gì thuộc thế giới này. Chỉ khi nào chúng ta nhớ rằng, cuộc sống là một thử nghiệm, một uỷ thác và là một trách nhiệm tạm thời, thì lúc đó những trói buộc này mới buông khỏi cuộc sống chúng ta. Chúng ta đang chuẩn bị cho một điều gì đó cao cả hơn. *“Quả vậy, những sự vật hữu hình thì chỉ tạm thời, còn những thực tại vô hình mới tồn tại vĩnh viễn”* (2Cr 4, 18b).

Chính vì thế gian không phải là quê hương tối thượng, nên thật dễ hiểu khi biết rằng, là những người theo Đức Giêsu, chúng ta thường cảm nghiệm những khó khăn, đau buồn và từ khước của thế gian này (Ga 16, 33; 16, 20; 15, 18-19). Đồng thời nó cũng giải thích tại sao một vài lời hứa của Thiên Chúa xem ra chưa được thực hiện, một vài lời cầu không được đáp trả và một vài hoàn cảnh xem ra bất công. Nhưng chuyện đã kết thúc đâu!

Để chúng ta khỏi quá bám dính thế gian, Thiên Chúa để chúng ta cảm nhận một vài bất ứng và không thoả lòng trong cuộc sống - những khắc khoải chờ mong vốn không bao giờ được no thoả ngoài cõi đời đời. Chúng ta không bao giờ hạnh phúc thật sự trên trần gian, bởi lẽ chúng ta không được định để ở đây. Trần gian không là ngôi nhà sau cùng của mỗi người, chúng ta được tạo dựng cho một điều gì đó cao cả hơn.

Con cá sẽ không bao giờ vui thích khi sống trên đất, bởi nó được tạo dựng để sống trong nước. Con đại bàng không bao giờ cảm thấy hài lòng khi không được bay lên. Bạn cũng sẽ không bao giờ thoả mãn trên dương gian này vì bạn được tạo dựng không chỉ cho thế gian. Bạn sẽ có những giây phút hạnh phúc ở thế gian nhưng làm sao có thể sánh với những gì Thiên Chúa đã dự liệu cho bạn.

Nhận thức cuộc sống trên trần gian chỉ là nhiệm vụ tạm thời sẽ làm thay đổi tận căn cách bạn nhìn các giá trị. Các giá trị vĩnh cửu, chứ không phải những giá trị tạm thời, sẽ trở nên những yếu tố định đoạt cho những quyết định của bạn. Như C. S. Lewis nhận xét, “Tất cả những gì không vĩnh cửu sẽ đời đời vô dụng”. Thánh Phaolô nói, “*Vì thế, chúng ta mới không chú tâm đến những sự vật hữu hình, nhưng đến những thực tại vô hình. Quả vậy, những sự vật hữu hình thì chỉ tạm thời, còn những thực tại vô hình mới tồn tại vĩnh viễn*” (2Cr 4, 18).

Thật là sai lầm chết người khi cho rằng, mục đích của Thiên Chúa dành cho đời bạn là thịnh vượng vật chất hay thành công, nổi tiếng như thế gian đánh giá. Cuộc sống đầy tràn không liên quan gì đến việc dư đầy vật chất cả, và lòng trung tín đối với Thiên Chúa không bảo đảm cho thành công trong nghề nghiệp hoặc ngay cả trong một sứ vụ Chúa trao. Đừng bao giờ chú tâm đến những vương miện tạm thời.

Thánh Phaolô thật trung tín, vậy mà ngài chịu cảnh tù đầy. Gioan Tẩy Giả cũng tín trung, nhưng lại bị chém đầu. Hàng triệu tín hữu kiên trung tử vì đạo, mất hết mọi sự hay chết đi với hai bàn tay

*Trần gian không là ngôi nhà
sau cùng của mỗi người,
chúng ta được tạo dựng cho
một điều gì đó cao cả hơn.*

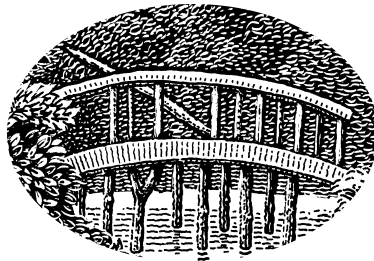
trắng đã chứng minh điều đó. *Nhưng tận cùng của cuộc sống đâu phải là cùng tận!*

Dưới cái nhìn của Thiên Chúa, những anh hùng đức tin cao cả nhất không phải là những người có nhiều cửa cải, thành công và uy quyền trong cuộc đời này; nhưng đó là những người coi cuộc sống như là một nhiệm vụ tạm thời, trung thành phục vụ và ngóng trông phần thưởng đã hứa cho họ trong cõi đời sau. Kinh Thánh nói điều này khi gọi lên hình ảnh Thành Đô của Thiên Chúa, *“Tất cả các ngài đã chết lúc vẫn còn tin như vậy, mặc dù chưa được hưởng các điều Thiên Chúa hứa; nhưng từ xa các ngài đã thấy và đón chào các điều ấy, cùng xưng mình là ngoại kiều, là lữ khách trên mặt đất... các ngài mong ước một quê hương tốt đẹp hơn, đó là quê hương trên trời. Bởi vậy, Thiên Chúa đã không hổ thẹn để cho các ngài gọi mình là Thiên Chúa của các ngài, vì Ngài đã chuẩn bị một thành cho các ngài”* (Dt 11, 13.16).

Thời gian của bạn trên trái đất đâu phải là toàn bộ câu chuyện đời bạn. Phải đợi khi đến thiên đàng bạn mới đọc được những chương còn lại. Bạn cần có đức tin để sống trên trần gian như một lữ khách.

Một câu chuyện xưa nói đến nhà truyền giáo kia ở tuổi hưu trở về nước Mỹ cùng chuyến tàu với vị tổng thống. Nào là những đám đông hò reo, nào là ban quân nhạc, thảm đỏ, biểu ngữ, và máy phóng thanh chào đón vị tổng thống trở về; đang khi nhà truyền giáo rời tàu mà không ai ngó ngang tới. Cảm thấy xấu hổ, tủi hờn, ông bắt đầu phàn nàn với Chúa. Chúa nhẹ nhàng bảo ông, *“Nhưng con ơi, con đã về đến nhà đâu!”*.

Ở trên thiên đàng chưa được hai giây, bạn sẽ la lên, *“Tại sao tôi lại quá chú trọng*

đến những gì quá ư là tạm bợ như thế?”. Tôi đã nghĩ gì? Tại sao tôi lại lãng phí quá nhiều thời giờ, sức lực và bận tâm đến những cái chóng qua đến như vậy?

Khi cuộc sống trở nên khó khăn, khi bạn bị ngập chìm trong nghi ngờ, hoặc khi bạn tự hỏi việc sống cho Đức Kitô liệu có đáng để bạn nỗ lực không, hãy nhớ rằng bạn chưa về nhà. Giờ chết đến, đó cũng không phải lúc bạn rời nhà - nhưng đó là lúc bạn sẽ về nhà.

NGÀY THỨ SÁU

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Thế giới này đâu phải là nhà của tôi.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Vì thế, chúng ta mới không chú tâm đến những sự vật hữu hình, nhưng đến những thực tại vô hình. Quả vậy, những sự vật hữu hình thì chỉ tạm thời, còn những thực tại vô hình mới tồn tại vĩnh viễn*” (2Cr 4, 18).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Cuộc sống trần gian chỉ là một nhiệm vụ tạm thời, làm sao sự kiện này có thể thay đổi cách sống của tôi ngay hôm nay?

LÝ DO CỦA MỌI SỰ

*“Vì muôn vật đều do Ngài mà có,
nhờ Ngài mà tồn tại và quy hướng về Ngài,
xin tôn vinh Thiên Chúa đến muôn đời! Amen”*

(Rm 11, 36).

“Mọi việc Thiên Chúa làm đều có cùng đích riêng”

(Cn 16, 4).

Tất cả đều quy về Chúa.

Mục đích tối thượng của vũ trụ là tỏ bày vinh quang Thiên Chúa. Thiên Chúa tạo dựng *mọi sự* cho vinh quang Ngài. Không có vinh quang Ngài, sẽ không có gì cả.

Vinh quang Thiên Chúa là gì? Vinh quang Thiên Chúa là chính Chúa. Đó là cốt lõi của bản tính Ngài, là trọng lượng của tầm quan trọng nơi Ngài, là ánh hào quang của Ngài, là sự thể hiện quyền năng và là bầu khí tràn đầy sự hiện diện của Ngài. Vinh quang Thiên Chúa chính là sự tỏ bày lòng nhân lành của Ngài cùng tất cả phẩm tính nội tại khác, những phẩm tính đời đời của Ngài.

Vinh quang Thiên Chúa ở đâu? Hãy nhìn chung quanh. *Mọi vật* được tác thành bởi Thiên Chúa phản ánh vinh quang Ngài theo nhiều cách. Chúng ta thấy vinh quang Ngài khắp mọi nơi, từ một mầm sống trong kính hiển vi đến Dải Thiên Hà bất tận, từ những buổi hoàng hôn, những vì tinh tú đến những cơn giông

cùng bốn mùa thu đông xuân hạ. Tạo vật tỏ bày vinh quang của Đấng Tạo Thành. Qua thiên nhiên, chúng ta biết Thiên Chúa quyền năng, Ngài thích sự phong phú, yêu vẻ đẹp, có tổ chức, đầy khôn ngoan và sáng tạo. Kinh Thánh nói, “*Trời xanh tường thuật vinh quang Thiên Chúa*” (Tv 19, 2a).

Suốt dòng lịch sử, Thiên Chúa tỏ bày vinh quang Ngài cho nhân loại bằng nhiều cách.

Đầu tiên, Ngài mặc khải vinh quang Ngài trong Vườn Địa Đàng, kể đến với Môisen, trong nhà giao ước, trong đền thờ, sau đó là mặc khải qua Đức Giêsu và nay

qua Hội Thánh. Vinh quang đó được miêu tả như ngọn lửa thiêu rụi, cột mây, sấm chớp, làn khói, và ánh chói loà. Trên thiên đàng, vinh quang Thiên Chúa toả rạng chiếu soi tất cả. Kinh Thánh nói, “*Thành chẳng cần mặt trời mặt trăng chiếu sáng, vì đã có vinh quang Thiên Chúa toả rạng, và Con Chiên là ngọn đèn chiếu soi*” (Kh 21, 23).

Vinh quang Thiên Chúa được nhận biết tỏ tường nhất nơi Đức Giêsu Kitô. Ngài là Ánh Sáng thế gian sáng ngời bản tính Thiên Chúa. Với Đức Giêsu Kitô, chúng ta không còn ở trong tối tăm khi tìm biết Thiên Chúa là Đấng thực sự như thế nào. Kinh Thánh nói, “*Vinh quang của Thiên Chúa rạng ngời trên gương mặt Đức Kitô*” (2Cr 4, 6b). Đức Kitô đã đến trần gian, nhờ đó chúng ta có thể hiểu biết vinh quang Thiên Chúa cách trọn vẹn. “*Ngôi Lời đã trở nên người phàm và cư ngụ giữa chúng ta. Chúng tôi đã được nhìn thấy vinh quang của Ngài, vinh quang mà Chúa Cha ban cho Ngài, là Con Một đầy tràn ân sủng và sự thật*” (Ga 1, 14).

Vinh quang hằng hữu của Thiên Chúa là những gì Ngài có, bởi Ngài là Thiên Chúa. Vinh quang đó là bản tính của Ngài.

Sống cho vinh quang Chúa là thành công lớn nhất mà chúng ta có thể đạt được trong cuộc đời này.

Chúng ta không thể thêm bất cứ điều gì vào vinh quang này, cũng như không thể làm cho mặt trời rạng ngời hơn. Nhưng chúng ta được lệnh phải *nhìn nhận* vinh quang Ngài, làm *vinh danh* vinh quang Ngài, *công bố* vinh quang Ngài, *thờ lạy* vinh quang Ngài, *phản ánh* vinh quang Ngài và *sống* vì vinh quang Ngài. Tại sao? Vì Thiên Chúa đáng được như vậy. Chúng ta mắc nợ Ngài mọi vinh dự mà chúng ta có thể trao cho Ngài. Vì Thiên Chúa đã tạo dựng mọi sự, nên Ngài xứng đáng lãnh nhận tất cả mọi vinh quang. Kinh Thánh nói, “*Lạy Chúa là Thiên Chúa chúng con, Ngài xứng đáng lãnh nhận vinh quang, danh dự và uy quyền, vì Ngài đã dựng nên muôn vật*” (Kh 4, 11).

Trong toàn cõi vũ trụ, chỉ có hai loài tạo thành của Thiên Chúa không mang lại vinh quang cho Ngài: các thiên thần sa ngã (ma quỷ) và chúng ta (loài người) khi phạm tội. Mọi tội lỗi, tự căn rễ của nó, là không làm vinh danh Thiên Chúa. Đó là việc yêu chuộng mọi thứ khác hơn chính Ngài. Từ chối mang lại vinh quang cho Thiên Chúa là sự phản nghịch kiêu ngạo, đó là tội đưa đến sa ngã của Satan và của cả chúng ta. Bằng nhiều cách khác nhau, tất cả chúng ta sống vì vinh quang chính mình, chứ không phải vinh quang Thiên Chúa. Kinh Thánh nói, “*Mọi người đã phạm tội và bị tước mất vinh quang Thiên Chúa*” (Rm 3, 23).

Từ cuộc sống mỗi người, không ai trong chúng ta đã làm vinh danh Thiên Chúa trọn vẹn như Ngài đáng được. Đây là tội lớn nhất, và cũng là một sai lầm lớn nhất chúng ta mắc phải. Đáng khác, sống cho vinh quang Chúa là thành công lớn nhất mà chúng ta có thể đạt được trong cuộc đời này. Kinh Thánh nói, “*Đó là tất cả những người mang danh Ta, đã được Ta tạo dựng, nắn thành hình và làm nên, cho danh Ta rạng ngời vinh hiển*” (Is 43, 7). Vì thế, sống cho vinh quang Thiên Chúa phải là mục đích tối hậu của cuộc đời mỗi người chúng ta.

TÔI CÓ THỂ LÀM VINH DANH CHÚA CÁCH NÀO?

Đức Giêsu nói với Chúa Cha, “*Phần con, con đã tôn vinh Cha ở dưới đất, khi hoàn tất công trình Cha đã giao phó cho con làm*” (Ga 17, 4).

Đức Giêsu đã làm vinh danh Thiên Chúa bằng cách chu toàn mục đích của Ngài trên

Khi một tạo vật chu toàn mục đích của mình, nó làm vinh danh Thiên Chúa.

trái đất. Chúng ta cũng làm vinh danh Chúa bằng cách ấy. Khi một tạo vật chu toàn mục đích của mình, nó làm vinh danh Thiên Chúa. Chim trời làm vinh danh Chúa khi bay lượn, ca hát, làm tổ, và làm những việc của loài chim như Thiên Chúa nhắm đến. Ngay cả loài kiến chậm chạp, cũng làm vinh danh Thiên Chúa khi chúng hoàn tất mục đích mà chúng được tạo thành. Thiên Chúa tạo dựng con kiến để trở thành kiến, Ngài tạo dựng bạn để bạn là chính bạn. Thánh Irênê nói, “Vinh quang Thiên Chúa là con người sống động, đầy tràn”.

Có nhiều cách để làm vinh danh Chúa, chúng ta có thể tóm lược vào năm mục đích của Ngài dành cho đời mình. Phần còn lại của cuốn sách được dành để xem xét kỹ lưỡng năm mục đích này, nhưng trước hết chúng ta cần có một cái nhìn tổng lược:

Chúng ta làm vinh danh Chúa bằng việc thờ phượng Ngài.

Thờ phượng là bổn phận đầu tiên của chúng ta đối với Thiên Chúa. Chúng ta thờ phượng Thiên Chúa bằng cách tận hưởng Ngài. C. S. Lewis nói, “Khi đòi hỏi chúng ta làm vinh danh Ngài, Thiên Chúa mời gọi chúng ta tận hưởng Ngài”. Chúa muốn việc thờ phượng của chúng ta phải được thúc đẩy bởi tình yêu, lòng cảm tạ và niềm vui sướng chứ không phải là bổn phận.

John Piper nói, “Thiên Chúa được vinh quang nhất trong chúng ta khi chúng ta được no thỏa nhất trong Ngài”.

Thờ phượng vượt trội ngợi ca, xướng hát và cầu xin. Thờ phượng là một lối sống *tận hưởng* Thiên Chúa, *yêu mến* Thiên

Chúa và *tận hiến* chính mình cho mục đích của Ngài. Khi dùng đời mình chỉ để làm vinh danh Chúa, mọi việc bạn làm đều có thể trở nên hành vi thờ phượng. Thánh Phaolô nói, “*Anh em hãy hiến toàn thân cho Thiên Chúa và dùng chi thể của anh em như khí cụ để làm điều công chính, phục vụ Thiên Chúa*” (Rm 6, 13b).

**NGÀY THỨ BẢY
LÝ DO CỦA
MỌISỤ**

Chúng ta làm vinh danh Chúa bằng cách yêu thương anh chị em mình. Khi được tái sinh, bạn đã trở nên thành viên của gia đình Thiên Chúa.

Theo Đức Kitô, không chỉ tin, nhưng còn là *thuộc về* và *học biết* yêu mến gia đình của Thiên Chúa. Thánh Gioan viết, “*Chúng ta biết rằng: chúng ta đã từ cõi chết bước vào cõi sống, vì chúng ta yêu thương anh em. Kẻ không yêu thương thì ở lại trong sự chết*” (1Ga 3, 14). Thánh Phaolô nói, “*Vậy anh em hãy đón nhận nhau như Đức Kitô đã đón nhận anh em, để làm rạng danh Thiên Chúa*” (Rm 15, 7).

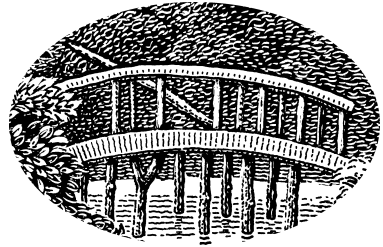
Trách nhiệm của bạn là học biết cách yêu thương như Chúa yêu thương vì Thiên Chúa là tình yêu và điều đó tôn vinh Ngài. Đức Giêsu nói, “*Thầy ban cho anh em một điều rắn mới là anh em hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương anh em. Mọi người sẽ nhận biết anh em là môn đệ của Thầy ở điểm này: là anh em có lòng yêu thương nhau*” (Ga 13, 34-35).

Chúng ta làm vinh danh Chúa bằng việc trở nên giống Đức Kitô. Một khi được sinh ra trong gia đình Thiên Chúa, Ngài muốn chúng ta lớn lên đến mức trưởng thành thiêng liêng. Trưởng thành thiêng liêng là gì? Là trở nên giống Đức Giêsu trong cách suy nghĩ, cảm nhận và hành động. Càng triển nở để nên giống con người Đức Giêsu, bạn càng làm vinh danh Thiên Chúa. “*Tất cả chúng ta mặt không che màn, chúng ta phản chiếu vinh quang của Chúa như một bức gương; như vậy, chúng ta được biến đổi nên giống cũng một hình ảnh đó, ngày càng trở nên rực rỡ hơn, như do bởi tác động của Chúa là Thần Khí*” (2Cr 3, 18).

Thiên Chúa ban cho chúng ta đời sống mới và bản tính mới

khi chúng ta đón nhận Đức Kitô. Giờ đây, với những ngày còn lại của bạn trên trái đất, Thiên Chúa muốn tiếp tục tiến trình đổi mới con người bạn. Thánh Phaolô nói, *“Như thế, anh em sẽ đem lại hoa trái dồi dào là sống một đời công chính nhờ Đức Giêsu Kitô, để tôn vinh và ngợi khen Thiên Chúa”* (Pl 1, 11).

Chúng ta làm vinh danh Chúa bằng việc phục vụ và trao ban. Nhờ Thiên Chúa, mỗi người chúng ta được thiết kế một cách độc nhất vô nhị với những tài năng, quà tặng, năng khiếu và khả năng khác nhau. Cách thức bạn được “uốn đúc” không phải là ngẫu nhiên. Thiên Chúa không ban cho bạn nhiều khả năng nhằm cho những mục đích ích kỷ. Chúng ta được trao tặng để bạn sinh ích cho người khác cũng như những người khác được trao tặng những khả năng để sinh ích cho bạn. *“Ơn riêng Thiên Chúa đã ban, mỗi người trong anh em phải dùng mà phục vụ kẻ khác.*

Như vậy, anh em mới là những người khéo quản lý ân huệ thiên hình vạn trạng của Thiên Chúa... Ai phục vụ, thì phục vụ bằng sức mạnh Thiên Chúa ban. Như thế, trong mọi việc, chúng ta tôn vinh Thiên Chúa nhờ Đức Giêsu Kitô” (1Pr 4, 10.11b).

Chúng ta làm vinh danh Chúa bằng cách nói cho người khác về Ngài. Thiên Chúa không muốn mục đích và tình yêu của Ngài mãi là một bí mật. Một khi chúng ta biết được chân lý này, thì Ngài muốn chúng ta chia sẻ nó cho những người khác. Đây là một đặc ân cao cả - đặc ân đem những người khác đến với Đức Giêsu, bằng cách giúp họ khám phá mục đích đời họ và chuẩn bị họ cho số phận đời đời của họ mai ngày. *“Ân sủng càng dồi dào, thì càng có đông người hơn dâng lên Thiên Chúa muôn ngàn lời cảm tạ, để tôn vinh Ngài”* (2Cr 4, 15b).

ĐÂU LÀ LỄ SỐNG CỦA BẠN?

Sống những ngày còn lại của đời bạn cho vinh quang Chúa đòi hỏi một sự đổi thay những ưu tiên, thời biểu, các mối tương quan của bạn và mọi thứ khác. Đôi khi nó có nghĩa là phải lựa chọn con đường cam go thay vì dễ dàng. Cả Đức Giêsu, cũng phải chiến đấu với điều này. Biết rằng mình sắp chịu đóng đinh, Ngài kêu lớn tiếng, *“Bây giờ, tâm hồn Thầy xao xuyến! Thầy biết nói gì đây? Lạy Cha, xin cứu con khỏi giờ này, nhưng chính vì giờ này mà con đã đến. Lạy Cha, xin tôn vinh Danh Cha”* (Ga 12, 27-28a).

Đức Giêsu cũng đã đứng giữa ngã ba đường. Ngài sẽ hoàn thành mục đích đời mình và làm vinh danh Chúa Cha hay sẽ rút lui và sống một cuộc sống an nhàn quy về bản thân? Bạn cũng đương đầu với một chọn lựa đó. Bạn sẽ sống cho những mục đích, tiện nghi, vui thú riêng của bạn hay bạn sẽ sống những ngày còn lại cho vinh quang Chúa khi biết rằng Ngài đã hứa ban những phần thưởng đời đời? Đức Giêsu nói, *“Ai yêu quý mạng sống mình, thì sẽ mất; còn ai coi thường mạng sống mình ở đời này, thì sẽ giữ lại được cho sự sống đời đời”* (Ga 12, 25).

Đã đến lúc phải giải quyết vấn đề này. Bạn sẽ sống cho ai? - cho bản thân hay cho Thiên Chúa? Hẳn bạn sẽ do dự, không biết liệu có đủ sức để sống cho Chúa không. Đừng lo. Thiên Chúa sẽ ban cho bạn những gì cần thiết nếu bạn chọn sống cho một mình Ngài. *“Thật vậy, Đức Kitô đã lấy thân lực của Ngài mà ban tặng chúng ta tất cả những gì giúp chúng ta được sống và sống đạo đức, khi Ngài cho chúng ta biết Đấng đã dùng vinh quang và sức mạnh của mình mà kêu gọi chúng ta”* (2Pr 1, 3).

Ngay bây giờ, Thiên Chúa đang mời gọi bạn sống cho vinh quang Ngài bằng cách hoàn thành những mục đích Ngài đã hoạch định khi tạo thành bạn. Đó mới thực là cách sống duy nhất. Mọi

thứ khác chỉ đơn thuần *hiện hữu*. Cuộc sống thật bắt đầu bằng việc gắn bó trọn chính bản thân với Đức Giêsu. Nếu bạn không chắc mình đã làm điều đó hay chưa, thì tất cả những gì bạn cần là *đón nhận* và *tin*. Kinh Thánh nói, “*Còn những ai đón nhận, tức là những ai tin vào danh Ngài, thì Ngài cho họ quyền trở nên con Thiên Chúa*” (Ga 1, 12). Bạn có chấp nhận lời mời gọi của Thiên Chúa không?

Trước hết, hãy tin!

Hãy tin rằng, Thiên

Chúa đang yêu thương bạn và tạo dựng bạn cho những mục đích của Ngài. Hãy tin rằng, bạn không phải là một ngẫu nhiên. Hãy tin rằng, bạn được tạo dựng để sống đời đời. Hãy tin rằng, Thiên Chúa chọn bạn để bạn sống thiết thân với Đức Giêsu, Đấng đã chết trên thập giá cho bạn. Hãy tin rằng, dẫu bạn đã làm gì đi nữa thì Thiên Chúa cũng muốn tha thứ cho bạn.

Thứ hai, hãy đón nhận! Hãy đón nhận Đức Giêsu vào cuộc đời bạn như là Chúa và là Đấng Cứu Độ bạn. Hãy đón nhận sự tha thứ của Ngài đối với các tội lỗi của bạn. Hãy đón nhận Thánh Thần của Ngài, Đấng sẽ ban cho bạn sức mạnh để bạn hoàn thành mục đích đời mình. “*Ai tin vào người Con thì được sự sống đời đời*” (Ga 3, 36a). Dù đang đọc những lời này ở đâu, tôi cũng xin mời bạn cúi đầu và lặng lẽ thì thầm lời nguyện vốn sẽ thay đổi cõi đời đời của bạn: “*Lạy Đức Giêsu, con tin Ngài, và con đón nhận Ngài*”. Bạn hãy làm đi!

Nếu bạn thật lòng với lời nguyện đó, xin chúc mừng bạn! Mừng bạn sum họp với gia đình Thiên Chúa! Giờ đây bạn đã sẵn sàng để khám phá và bắt đầu sống cho mục đích của Ngài dành cho đời bạn. Tôi khuyến khích bạn nói điều đó cho người khác nữa. Bạn sẽ cần đến sự trợ giúp. Nếu bạn gửi email cho tôi (xem Phụ trương 2), tôi sẽ gửi cho bạn tập sách mỏng tôi

*Đức Giêsu sẽ ban cho bạn
tất cả những gì bạn cần
để sống cho Ngài.*

viết, tựa đề *Những Bước Đầu Tiên Của Bạn Cho Sự Trưởng Thành Thiêng Liêng (Your First Steps for Spiritual Growth)*.

NGÀY THỨ BẢY

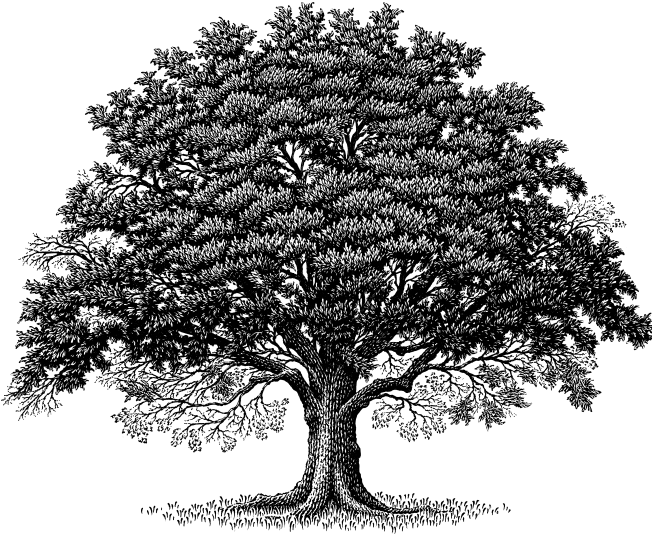
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Tất cả đều quy về Chúa.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Vì muôn vật đều do Ngài mà có, nhờ Ngài mà tồn tại và quy hướng về Ngài. Xin tôn vinh Thiên Chúa đến muôn đời! Amen*” (Roma 11, 36).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Trong cuộc sống thường ngày, nơi đâu tôi có thể nhận biết vinh quang Thiên Chúa dễ dàng hơn?

MỤC ĐÍCH # 1

BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG CHO NIỀM VUI CỦA THIÊN CHÚA

*“Người ta sẽ gọi họ là cây thánh rừng thiêng,
là vườn cây Thiên Chúa trồng
để làm cho Ngài được vinh hiển”
(Isaia 61, 3b).*

ĐƯỢC TẠO DỰNG CHO NIỀM VUI CỦA THIÊN CHÚA

*“Vì Ngài đã dựng nên muôn vật,
và do ý Ngài muốn,
mọi loài liền có và được dựng nên”*
(Kh 4, 11).

“Bởi vì Chúa mến chuộng dân Ngài”
(Tv 149, 4a).

Bạn được tạo dựng cho niềm vui của Thiên Chúa.

Giây phút bạn được sinh ra trên trần gian, Thiên Chúa có mặt ở đó như một nhân chứng vô hình *đang mỉm cười* nhìn bạn chào đời. Ngài muốn bạn sống, và việc bạn chào đời mang cho Ngài niềm vui lớn lao. Ngài đâu *cần* phải tạo dựng bạn, nhưng Ngài chọn tạo dựng bạn cho niềm vui riêng của Ngài. Bạn hiện hữu cho lợi ích của Ngài, cho vinh quang, cho mục đích và cho niềm vui sướng của Ngài.

Đem niềm vui cho Thiên Chúa, sống cho niềm hoan hỷ của Ngài là mục đích đầu tiên của cuộc đời bạn. Hiểu rõ chân lý này, bạn sẽ không bao giờ gặp phải vấn đề cảm nhận mình vô nghĩa nữa. Điều đó chứng tỏ giá trị của bạn. Nếu bạn quan trọng *đến thế* đối với Thiên Chúa, và Ngài xét bạn đáng được

cùng Ngài đi vào cõi đời đời, thì thử hỏi nơi bạn, còn có ý nghĩa nào lớn lao hơn? Bạn là người con của Thiên Chúa, và niềm vui bạn đem cho Ngài không giống với bất cứ điều gì khác mà Ngài đã tạo nên. “*Ngài đã tiền định cho ta làm nghĩa tử nhờ Đức Giêsu Kitô*” (Ep 1, 5b). Đó là niềm vui và mục đích của Ngài.

Một trong những quà tặng lớn nhất Thiên Chúa ban cho bạn là khả năng tận hưởng niềm vui. Ngài mặc cho bạn ngũ quan và những tình cảm để bạn cũng có thể cảm nhận nó. Ngài muốn bạn tận hưởng cuộc sống chứ không chỉ chịu đựng nó. Lý do mà bạn có thể tận hưởng niềm vui, ấy là vì bạn được Thiên Chúa tạo dựng *theo hình ảnh* Ngài.

Chúng ta thường quên Thiên Chúa cũng có những tình cảm buồn vui. Ngài cảm nhận mọi điều cách sâu sắc. Kinh Thánh cho chúng ta biết, Thiên Chúa cũng u buồn, cũng ghen tuông, nổi giận, đau khổ, tiếc nuối, xót xa và động lòng trắc ẩn cũng như Ngài vẫn hạnh phúc, vui sướng và thoả lòng. Ngài yêu, Ngài vui, Ngài mừng, Ngài hân hoan và thậm chí Ngài còn cười nữa.

Đem niềm vui cho Thiên Chúa được gọi là “thờ phượng”. Kinh Thánh nói, “*Chúa ưa chuộng những ai kính sợ Chúa, và trông cậy ở tình thương của Ngài*” (Tv 147, 11b).

Bất cứ công việc nào bạn làm vốn đem niềm vui cho Thiên Chúa đều là một hành vi thờ phượng. Như viên kim cương, thờ

Bất cứ công việc nào bạn làm vốn đem niềm vui cho Thiên Chúa đều là một hành vi thờ phượng.

phượng có *nhiều mặt*. Cần có nhiều cuốn sách để nói đến *tất cả* những gì phải hiểu về việc thờ phượng, nhưng ở đây, chúng ta chỉ nhìn những khía cạnh chính của nó.

Các nhà nhân loại học nhận xét, thờ phượng là một thói

thức phổ cập được Thiên Chúa đan quện chặt chẽ trong bản thể con người chúng ta, đó là một nhu cầu đặt sẵn trong con người để con người có thể thông hiệp với Thiên Chúa. Thờ phượng cũng tự nhiên như ăn uống hay hít thở. Nếu không thờ phượng Thiên Chúa, chúng ta sẽ tìm một cái gì đó để thế chỗ Ngài, dù cuối cùng, cái đó là chính bản thân chúng ta. Lý do Thiên Chúa tạo dựng chúng ta với ao ước này là vì Ngài mong mỗi có những con người thờ phượng! Đức Giêsu nói với thiếu phụ Samari, “*Chúa Cha tìm kiếm những ai thờ phượng Ngài*” (Ga 4, 23b).

Tuỳ theo bối cảnh tôn giáo của bạn, có thể bạn cần mở rộng thêm hiểu biết của bạn về việc “thờ phượng”. Bạn có thể nghĩ đến những buổi cử hành phụng vụ của Hội Thánh gồm việc ca hát, cầu nguyện, nghe giảng. Hoặc các buổi cử hành nghi thức, rước nến, hay rước lễ. Hoặc bạn có thể nghĩ đến việc chữa lành, phép lạ, xuất thần... Thờ phượng có thể bao gồm tất cả các yếu tố đó, nhưng thật ra, nó còn mang một chiều kích *vượt trội* những thể hiện ấy. Thờ phượng là một *lối sống*.

Thờ phượng không chỉ là âm nhạc, nhưng vượt trội âm nhạc. Với nhiều người, thờ phượng đồng nghĩa với âm nhạc. Họ nói, “*Tại nhà thờ chúng tôi, trước hết là thờ phượng, sau đó là giảng dạy*”. Đó là một sai lầm lớn. *Mỗi một* phần của phụng vụ đều là một hành vi thờ phượng: cầu nguyện, đọc Lời Chúa, ca hát, xưng thú, im lặng, đứng yên, nghe giảng, ghi chép, dâng của lễ, rửa tội, hiệp lễ, ký một cam kết và ngay cả cúi chào nhau đều là thờ phượng.

Thờ phượng vượt trội
âm nhạc.

Thực ra, thờ phượng có trước âm nhạc. Adam đã thờ phượng trong Vườn Địa Đàng, nhưng âm nhạc không được nhắc đến, mãi cho tới St 4, 21 với việc chào đời của Giuvan. Nếu thờ

NGÀY THỨ TÁM
ĐƯỢC TẠO
DÙNG CHO
NIỀM VUI CỦA
THIÊN CHÚA

phượng chỉ là âm nhạc, thì tất cả những ai không biết nhạc sẽ không bao giờ biết đến thờ phượng. Thờ phượng vượt trội âm nhạc.

Tệ hơn, khái niệm “thờ phượng” thường bị dùng sai khi nói đến một *thể loại* âm nhạc nào đó: “Trước hết, chúng tôi hát một thánh ca, sau đó là một bài *ngợi khen và thờ phượng*”. Hoặc là, “Tôi thích những bài tán tụng rộn rã nhưng thích nhất vẫn là những bài thờ phượng chậm rãi”. Trong cách dùng này, nếu một bài thánh ca hát nhanh, ồn ào hoặc sử dụng đàn kèn đồng, thì nó được xem là loại “ngợi ca”. Nhưng nếu nó chậm rãi và trầm lắng, có thể có đàn guitar đệm theo, thì đó là loại thờ phượng. Đây là sai lầm phổ biến trong việc dùng từ “thờ phượng”.

Thờ phượng không liên quan gì đến thể loại, âm lượng, nhịp điệu của một bài hát. Thiên Chúa yêu thích tất cả mọi loại hình âm nhạc, vì Ngài phát minh tất cả chúng - nhanh, chậm, mạnh, nhẹ, cũ, mới. Có thể bạn chẳng tha thiết gì với những thứ đó, nhưng Thiên Chúa thì có! Nếu nó được dâng lên Ngài trong tinh thần và chân lý, thì đó là một hành vi thờ phượng.

Các tín hữu thường không đồng ý với nhau về các loại hình âm nhạc dùng trong thờ phượng, họ say sưa bảo vệ loại hình mình yêu thích và coi đó là đúng Kinh Thánh nhất, Chúa thích nhất. Nhưng làm gì có loại nhạc kiểu Kinh Thánh! Trong Kinh Thánh đâu có nốt nhạc nào? Ngay cả những nhạc cụ cũng không thấy trong thời Kinh Thánh.

Thẳng thắn mà nói, loại hình âm nhạc bạn yêu thích nói nhiều về *chính bạn* - bối cảnh, con người của bạn - hơn là nói về Thiên Chúa. Âm nhạc của dân tộc này chỉ có thể là tiếng động ồn ào đối với dân tộc kia. Nhưng Thiên Chúa lại thích sự đa dạng phong phú đó và Ngài thưởng thức tất cả.

Không bao giờ có cái gọi là âm nhạc “Kitô giáo”; chỉ có những lời ca Kitô giáo. Chính lời ca mới làm cho bài hát nên thiêng thánh chứ không phải là giai điệu. Không có những giai điệu thánh. Nếu tôi đánh một bản nhạc không lời, không tài nào bạn biết liệu nó có phải là một bài hát “Kitô giáo” không.

Thờ phượng không nhằm lợi ích của bạn. Với tư cách quản xứ, tôi nhận được nhiều thư viết thế này, “Con rất thích buổi thờ phượng hôm nay, con nhận được nhiều điều lắm”. Đây cũng là một quan niệm sai lầm về việc thờ phượng. Thờ phượng không vì lợi ích chúng ta! Chúng ta thờ phượng vì lợi ích Thiên Chúa. Khi thờ phượng, mục tiêu của chúng ta là đem niềm vui cho Thiên Chúa, chứ không phải cho chính mình.

Nếu bạn đã từng nói, “Tôi không nhận được gì từ buổi thờ phượng hôm nay”, bạn đã thờ phượng vì một lý do sai lầm. Thờ phượng không dành cho bạn nhưng dành cho Thiên Chúa. Dĩ nhiên, những cử hành mang tính thờ phượng nhất cũng bao hàm những yếu tố của tình thân hữu, học hỏi, giảng giải Tin Mừng, và ở đó còn có những lợi ích khác, nhưng chúng ta không thờ phượng để vui thoả chính mình. Động lực của chúng ta là đem vinh quang và niềm vui cho Đấng Tạo Hóa.

Trong Isaia 29, Thiên Chúa phàn nàn về việc thờ phượng hai lòng và giả hình. Dân Chúa dâng lên Ngài những kinh nguyện cũ rích, những lời ngợi khen không thật lòng, những lời lẽ trống rỗng và những nghi thức tế tự nhân tạo mà không nghĩ đến ngay cả ý nghĩa của nó. Thiên Chúa không động lòng bởi những truyền thống máy móc trong thờ phượng, nhưng sẽ động lòng bởi tình mến nồng nàn và đầy cam kết. Kinh Thánh nói, “*Dân này chỉ đến gần Ta bằng miệng, tôn vinh Ta bằng môi,*

còn lòng chúng thì xa Ta lắm; chúng chỉ kính sợ Ta theo lệnh của người phàm, nhưng đó chỉ là sáo ngữ” (Is 29, 13).

Thờ phượng không phải là một phần cuộc sống; đó là cả cuộc sống của bạn. Thờ phượng không chỉ là những gì diễn ra ở nhà thờ. Chúng ta nghe nói để “thờ phượng Ngài liên lỉ” và để “ngợi khen Ngài từ bình minh tới lúc hoàng hôn”. Trong Kinh Thánh, dân Chúa ngợi khen Ngài lúc làm việc, khi ở nhà, trong trận mạc, trong nhà tù và cả trên giường ngủ! Ngợi khen phải là công việc đầu tiên khi bạn vừa chợp mắt thức dậy mỗi sáng và cũng là việc cuối cùng khi bạn khép mắt lúc đêm về. Vua Đavít nói, *“Tôi sẽ không ngừng chúc tụng Chúa, câu hát mừng Ngài chẳng ngớt trên môi” (Tv 34, 2).*

Mỗi một công việc đều có thể biến thành một hành vi thờ phượng khi bạn thực hiện nó vì lời ngợi khen, vinh quang và đẹp lòng Chúa. Kinh Thánh nói, *“Vây, dù ăn, dù uống, hay làm bất cứ việc gì, anh em hãy làm tất cả để tôn vinh Thiên Chúa” (1Cr 10, 31).* Martin Luther nói, *“Người vắt sữa có thể vắt sữa bò cho vinh quang Chúa”.*

Bằng cách nào có thể làm mọi việc cho vinh quang Chúa? Hãy làm mọi việc *như thể bạn đang làm nó thay cho Đức Giêsu* qua việc nói chuyện liên lỉ với Ngài trong khi bạn làm công việc đó. Thánh Phaolô nói, *“Bất cứ làm việc gì, hãy làm tận tâm như thể làm cho Chúa, chứ không phải cho người đời” (Cl 3, 23).*

Đây là bí quyết của một đời sống thờ phượng - làm mọi việc như đang làm cho Đức Giêsu. Chú giải thư Rôma 12, 1, có đoạn viết, *“Hãy lấy mỗi ngày, cuộc sống thường nhật của bạn - ngủ nghỉ, ăn uống, trên đường đi làm việc, và lúc bách bộ - để đặt nó trước nhan Thiên Chúa như một cửa lễ”.* Công việc trở

nên thờ phượng khi bạn dâng nó cho Thiên Chúa và thực hiện nó với ý thức Ngài đang hiện diện.

Lần đầu tiên khi phải lòng nhà tôi, tôi nghĩ đến nàng liên lý: khi điếm tâm, khi lái xe đến trường, khi ngồi học, khi sắp hàng trong siêu thị, khi đổ xăng - tôi không ngừng nghĩ đến người phụ nữ này! Tôi thường nói với mình về nàng và nghĩ đến mọi điều khiến tôi yêu nàng. Điều này giúp tôi cảm thấy gần gũi Kay mặc dầu chúng tôi ở cách nhau hàng trăm dặm và học ở những đại học khác nhau. Bằng việc nghĩ đến nàng mãi như thế, tôi ở lại *trong tình yêu nàng*. Thờ phượng đích thực cũng vậy - *phải lòng và yêu mến Đức Giêsu*.

NGÀY THỨ TÁM

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Tôi được tạo dựng cho niềm vui của Thiên Chúa.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Chúa mến chuộng dân Ngài” (Tv 149, 4a).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Công việc nào khiến tôi có thể bắt đầu làm như thế đang làm cho Đức Giêsu?

ĐIỀU GÌ KHIẾN THIÊN CHÚA MỈM CƯỜI?

*“Nguyện Đức Chúa tươi nét mặt nhìn đến
và dủ lòng thương anh em”
(Ds 6, 25).*

*“Xin tỏ ánh tôn nhan rạng ngời trên tôi tớ Chúa,
thánh chỉ Ngài, xin dạy bề tôi”
(Tv 119, 135).*

Nụ cười của Thiên Chúa là mục tiêu đời bạn.

Vì làm vui lòng Thiên Chúa là mục đích đầu tiên của đời bạn, nên nhiệm vụ quan trọng nhất của bạn là khám phá cách thức để làm công việc đó. Thánh Phaolô nói, *“Anh em hãy xem điều gì làm đẹp lòng Chúa”* (Ep 5, 10). May thay, Kinh Thánh cho chúng ta mẫu gương sáng ngời của một cuộc đời luôn làm vui lòng Thiên Chúa. Con người ấy có tên là Noe.

Vào thời Noe, cả thế giới trở nên đồi bại. Ai cũng sống cho sự vui thoả riêng mình, chứ không cho Thiên Chúa. Thiên Chúa không tìm ra *người nào* trên trái đất khả dĩ thích làm vui lòng Ngài, nên Ngài đau buồn và hối tiếc vì đã tạo dựng con người. Ngài ghê tởm dòng giống loài người đến nỗi dự tính quét sạch tất cả nhân loại. Nhưng ở đó còn có một người đã làm Thiên Chúa mỉm cười. Kinh Thánh nói, *“Nhưng ông Noe được đẹp lòng Đức Chúa”* (St 6, 8).

Thiên Chúa nói, “Anh này làm vui lòng Ta, anh làm Ta cười. Ta sẽ bắt đầu lại mọi sự với gia đình nó”. Bởi vì Noe đem niềm vui thích cho Thiên Chúa, nên bạn và tôi mới có ngày hôm nay. Từ cuộc đời của ông, chúng ta học được năm hành vi thờ phượng khiến Thiên Chúa mỉm cười.

Thiên Chúa mỉm cười khi chúng ta yêu mến Ngài trên hết mọi sự. Noe yêu Thiên Chúa hơn bất cứ điều gì khác trên trần gian, ngay cả khi *không có ai khác* yêu Ngài. Kinh Thánh nói, suốt cuộc đời ông, “*Ông là người công chính hoàn hảo giữa những người đồng thời, và ông đi với Thiên Chúa*” (St 6, 9b).

Đây là điều Thiên Chúa mong muốn nhất nơi bạn: mối thân tình. Đó là một sự thật đáng ngạc nhiên nhất trong hoàn vũ - rằng, Đấng Tạo Thành chúng ta muốn kết bạn với chúng ta. Thiên Chúa tạo dựng bạn để yêu bạn và Ngài cũng mong mỗi bạn yêu Ngài. Ngài nói, “*Vì Ta muốn tình yêu chứ không cần hy lễ, thích được các người nhận biết hơn là được của lễ toàn thiêu*” (Hs 6, 6).

Bạn có cảm nhận nỗi lòng của Thiên Chúa dành cho bạn trong câu này không? Thiên Chúa yêu bạn cách sâu xa và ước ao *tình yêu* của bạn đáp trả. Ngài nóng lòng muốn bạn biết Ngài và dành thời giờ ở với Ngài. Đây là lý do tại sao học biết yêu mến Thiên Chúa và được Ngài mến yêu phải là mục tiêu cao cả nhất của cuộc đời bạn. Không có điều gì khác quan trọng hơn. Đức Giêsu gọi đó là giới răn trọng nhất. Ngài nói, “*Người phải yêu mến Đức Chúa, Thiên Chúa của người, hết lòng, hết linh hồn và hết trí khôn người. Đó là điều răn quan trọng nhất và điều răn thứ nhất*” (Mt 22, 37-38).

Thiên Chúa mỉm cười khi chúng ta tin cậy hoàn toàn vào Ngài. Lý do thứ hai khiến Noe làm vui lòng Thiên Chúa là ông đã tin cậy vào Ngài, ngay cả khi không thể hiểu nổi. Kinh Thánh nói, “*Nhờ đức tin, ông Noe được Thiên Chúa báo*

cho biết những gì người ta chưa thấy; vì có lòng kính sợ Thiên Chúa, ông đã đóng một chiếc tàu để cứu gia đình ông” (Dt 11, 7a).

Bạn thử tưởng tượng, ngày kia Thiên Chúa đến nói với Noe, “Ta thất vọng về loài người. Trong cả thế gian chẳng ai nghĩ đến Ta ngoài một mình người. Nhưng này Noe, khi Ta nhìn người, Ta bắt đầu mỉm cười. Cuộc sống người làm Ta vui thích, vì thế Ta sắp cho lũ lụt phủ khắp mặt đất và sẽ bắt đầu lại mọi sự với gia đình người. Ta muốn người làm một con tàu khổng lồ để cứu người và các loài vật”.

*Điều Thiên Chúa mong
muốn nhất nơi bạn chính
là mối thân tình.*

Có ba vấn đề khiến Noe có thể nghi ngờ. Thứ nhất, Noe chưa bao giờ thấy mưa, vì trước Hồng Thủy, Thiên Chúa tưới đất đai từ dưới lên (St 2, 5b.6). Thứ hai, Noe sống cách xa bờ biển gần nhất hàng trăm dặm. Dẫu cho ông đóng được một chiếc tàu, làm sao ông có thể hạ thủy nó? Thứ ba, cả một vấn đề khi ông tập hợp tất cả loài vật và rồi phải chăm sóc chúng. Nhưng Noe đã không phàn nàn hay bào chữa. Ông tin cậy Thiên Chúa hoàn toàn và điều đó khiến Ngài mỉm cười.

Tin cậy hoàn toàn vào Thiên Chúa nghĩa là tin Ngài biết rất rõ những gì tốt nhất cho cuộc đời bạn. Bạn trông mong Ngài giữ lời hứa, giúp bạn vượt qua những vấn đề và làm điều bất khả thi cho bạn. Kinh Thánh nói, “*Chúa ưa chuộc những ai kính sợ Chúa, và trông cậy ở tình thương của Ngài*” (Tv 147, 11).

Noe mất 120 năm mới đóng xong chiếc tàu. Tôi nghĩ rằng ông phải trải qua bao ngày thất vọng. Năm này qua năm khác chẳng một dấu hiệu nào cho thấy trời sắp mưa, ông bị nhạo báng một cách không thương xót như “một gã điên nghĩ rằng

Thiên Chúa phán với mình”. Tôi tưởng tượng con cái Noe phải xấu hổ biết bao bởi chiếc tàu khổng lồ đang được đóng trước sân nhà họ. Vậy mà Noe vẫn cứ tin cậy Chúa.

Trong đời bạn, những lãnh vực nào bạn cần tin cậy hoàn toàn vào Thiên Chúa? Tin cậy là một hành vi thờ phượng. Cũng như cha mẹ vui lòng khi con cái tin tưởng vào tình yêu và sự khôn ngoan của họ, thì niềm tin của bạn cũng sẽ làm Thiên Chúa vui lòng. Kinh Thánh nói, “*Đức tin là bảo đảm những điều ta hy vọng*” (Dt 11, 1).

Thiên Chúa mỉm cười khi chúng ta vâng lời Ngài hết lòng. Cứu đoàn vật khỏi cơn lũ lụt khắp nơi mọi chốn hẳn đòi phải chú tâm đến việc cung cấp lương thực và các chi tiết khác. Mọi sự phải được thực hiện như Thiên Chúa *đã phán*. Thiên Chúa không nói, “Noe, đóng chiếc tàu theo kiểu nào đó trước đây mà người thích”. Ngài chỉ dẫn từng chi tiết từ kích thước, hình dáng, vật liệu con tàu đến những con số khác nhau về các loài vật được mang lên tàu. Kinh Thánh cho chúng ta biết Noe đáp lại làm sao, “*Ông Noe đã làm như vậy; ông làm đúng như Thiên Chúa đã truyền cho ông*” (St 6, 22).

Hãy lưu ý, Noe đã vâng lời *hoàn toàn* (không chỉ dẫn nào bị bỏ qua) và ông vâng lời cách *chính xác* (theo cách thức và thời hạn Thiên Chúa muốn nó hoàn thành). Đó chính là sự hết lòng. Không lạ gì, Thiên Chúa mỉm cười với Noe.

Nếu Thiên Chúa bảo bạn đóng một chiếc tàu khổng lồ, bạn không nghĩ là sẽ có một vài thắc mắc, phản đối, hoặc dè chừng sao? Noe đã không làm thế. Ông vâng lời Thiên Chúa hết lòng. Nghĩa là ông làm bất cứ điều gì Thiên Chúa muốn mà không chút chần chừ, do dự. Bạn sẽ không lưỡng lự và nói,

“để con cầu nguyện đã”. Hãy thực hiện ngay, đừng trì hoãn. Mọi người làm cha làm mẹ đều biết, vâng lời trẻ nãi là thực sự không vâng lời.

Thiên Chúa không mắc nợ bạn một lời giải thích hay một lý do nào về những gì Ngài yêu cầu bạn. Việc hiểu biết còn có thể đợi, vâng lời thì không. Vâng lời tức khắc sẽ dạy bạn về Thiên Chúa nhiều hơn là học hỏi Kinh Thánh suốt đời. Thực tế, bạn sẽ không bao giờ hiểu một vài mệnh lệnh cho đến khi bạn cứ vâng lời thực hiện. Vâng lời mở ra sự hiểu biết.

Chúng ta thường dâng cho Chúa sự vâng lời *từng phần*. Chúng ta chọn điều này, chọn điều kia để vâng lời. Lập một danh sách những mệnh lệnh, chúng ta làm những gì mình thích đang khi lờ đi những gì chúng ta nghĩ là vô lý, khó khăn, tốn kém và không ai thích. Tôi sẽ đi lễ nhưng không dâng cúng. Tôi sẽ đọc Lời Chúa nhưng không tha thứ cho người đã xúc phạm tôi. Ấy thế, vâng lời từng phần là không vâng lời.

Vâng lời hết lòng được thực hiện cách vui tươi với niềm hăng say. Kinh Thánh nói, “*Hãy phụng thờ Chúa với niềm hoan hỷ*” (Tv 100, 2a). Đây là thái độ của Đavít, “*Lạy Chúa, xin dạy con đường lối thánh chỉ. Con nguyện đi theo mãi đến cùng*” (Tv 119, 33).

Với các Kitô hữu, thánh Giacôbê khẳng định, “*Anh em thấy đó, nhờ hành động mà con người được nên công chính, chứ không phải chỉ nhờ đức tin mà thôi*” (Gc 2, 24). Lời Chúa nói rõ, bạn không thể cứu rỗi chính mình. Cứu rỗi chỉ đến do ân sủng chứ không do nỗ lực của bạn. Như người con đối với cha mình, bạn có thể đem niềm vui cho Cha trên trời qua sự vâng phục. Mỗi hành vi vâng phục đều là hành vi thờ phượng. Vậy tại sao vâng lời làm Thiên Chúa vui lòng đến thế? Bởi nó chứng tỏ bạn thật sự yêu mến Ngài. Đức Giêsu nói, “*Nếu anh em yêu mến Thầy, anh em sẽ giữ các điều răn của Thầy*” (Ga 14, 15).

Thiên Chúa mỉm cười khi chúng ta ngợi khen và cảm tạ Ngài liên lỉ. Không gì vui hơn khi nhận những lời khen ngợi và lòng biết ơn chân thành từ một ai đó. Thiên Chúa cũng vậy, Ngài thích điều đó. Ngài mỉm cười khi chúng ta biểu lộ sự thán phục và biết ơn đối với Ngài.

*Tin cậy hoàn toàn vào
Thiên Chúa nghĩa là
tin Ngài biết rất rõ
những gì tốt nhất cho
cuộc đời bạn.*

Cuộc đời Noe đã đem niềm vui cho Thiên Chúa vì ông có một tâm hồn ca ngợi và tạ ơn. Việc đầu tiên của Noe khi được sống sót sau cơn Hồng Thủy là biểu hiện lòng biết ơn đối với Thiên Chúa bằng việc tiến dâng lễ tế. Kinh Thánh nói, “*Ông Noe dựng một bàn thờ để kính Đức Chúa. Ông đã lấy một số trong các gia súc thanh sạch và các loài chim thanh sạch mà dâng làm lễ toàn thiêu trên bàn thờ*” (St 8, 20).

Nhờ lễ hy tế của Đức Giêsu, chúng ta không cần phải dâng lễ tế loài vật như Noe đã làm. Thay vào đó, chúng ta được dạy dâng lên Thiên Chúa “*lễ tế ngợi khen*” (Dt 13, 15) và “*lễ tế tạ ơn*” (Tv 116, 17). Chúng ta ngợi khen Thiên Chúa vì Ngài là chính Ngài và tạ ơn Ngài vì những gì Ngài đã thực hiện. Đavít nói, “*Tôi sẽ hát bài ca chúc mừng Danh Thánh, sẽ dâng lời cảm tạ tán dương Ngài. Làm như vậy sẽ đẹp lòng Chúa hơn dâng tiến bò bê đủ móng đủ sừng*” (Tv 69, 31-32).

Điều kỳ diệu xảy ra mỗi khi chúng ta dâng lời khen ngợi và cảm tạ Thiên Chúa: Khi dâng lên Ngài niềm vui thoải, lòng chúng ta ngập tràn niềm vui!

Mẹ tôi rất thích nấu nướng cho tôi. Ngay cả sau khi lập gia đình với Kay, khi tôi đến thăm mẹ, bà chuẩn bị những bữa ăn tuyệt vời. Một trong những niềm vui lớn nhất của bà là nhìn chúng tôi ăn và thưởng thức những món bà dọn. Chúng tôi càng thích thú thưởng thức bao nhiêu, niềm vui càng đến với bà bấy nhiêu.

Nhưng chúng tôi cũng rất vui sướng khi biết làm cho mẹ vui bằng cách biểu lộ niềm vui của mình về bữa ăn. Điều này thể hiện hai cách. Khi được no thoả, tôi khen bữa ăn ngon và khen ngợi cả mẹ mình. Tôi không chỉ thưởng thức đồ ăn nhưng còn làm vui lòng mẹ. Mọi người hạnh phúc.

NGÀY THỨ CHÍN

**ĐIỀU GÌ
KHIẾN
THIÊN CHÚA
MỈM CƯỜI?**

Thờ phượng cũng có hai chiều. Chúng ta vui hưởng những gì Chúa ban, và khi bày tỏ nỗi vui mừng đó cùng Ngài, thì điều đó lại đem cho Ngài niềm vui - và nó một lần nữa gia tăng niềm vui nơi chúng ta. Thánh Vịnh diễn tả, *“Những người công chính múa nhảy mừng vui trước mặt Chúa Trời, niềm hoan lạc trào dâng”* (Tv 68, 4).

Thiên Chúa mỉm cười khi chúng ta sử dụng khả năng của mình. Sau cơn Hồng Thủy, Thiên Chúa ban cho Noe chỉ thị đơn sơ này, *“Hãy sinh sôi nảy nở thật nhiều cho đầy mặt đất. Mọi loài di động và có sự sống sẽ là lương thực cho các ngươi; Ta ban cho các ngươi tất cả những thứ đó, cũng như đã ban cỏ xanh tươi”* (St 9, 1b.3).

Thiên Chúa muốn nói, “Đã đến lúc bắt đầu cuộc đời! Hãy làm những gì Ta hoạch định cho con người. Hãy yêu thương vợ. Hãy sinh con đẻ cái. Hãy nuôi sống gia đình. Hãy gieo trồng mùa màng và nấu nướng. Hãy là những con người! Đây là những gì Ta muốn người phải trở nên!”.

Bạn có thể nghĩ, Thiên Chúa chỉ vui lòng khi bạn làm những việc “thiên liêng” - như đọc Kinh Thánh, tham dự Thánh lễ, cầu nguyện hay chia sẻ niềm tin. Và có thể bạn nghĩ Ngài chẳng quan tâm đến các việc khác trong đời bạn. Thật ra, Thiên Chúa vui thích nhìn xem *mọi* chi tiết đời bạn, khi bạn làm việc, vui đùa, nghỉ ngơi hay ăn uống. Ngài không bỏ qua nhất cử nhất động nào nơi bạn. Kinh Thánh nói với chúng ta, *“Chúa giúp con người bước đi vững chãi, ưa chuộng đường lối họ dõi theo”* (Tv 37, 23).

Mỗi hoạt động của con người, ngoại trừ tội lỗi, đều có thể làm vui lòng Thiên Chúa nếu bạn làm trong tâm tình ngợi khen. Bạn có thể rửa chén, sửa máy, bán hàng, đánh máy, trồng trọt và nuôi sống gia đình cho vinh danh Chúa.

Như một người cha, người mẹ tự hào, Thiên Chúa cũng đặc biệt vui thích nhìn bạn sử dụng những tài năng và khả năng Ngài ban. Ngài chủ ý trao cho chúng ta những quà tặng khác nhau vì ý thích của Ngài. Ngài tạo nên những người này để thành lực sĩ, số khác thành nhà phân tích. Có thể bạn được trao khả năng giỏi máy móc hay toán học, âm nhạc hay cả ngàn kỹ năng khác. Tất cả những khả năng này đều có thể đem lại những nụ cười trên gương mặt Thiên Chúa. Kinh Thánh nói, *“Lòng mỗi người chính Chúa dựng nên, việc họ làm Chúa thông suốt cả”* (Tv 33, 15).

Bạn sẽ không đem lại vinh quang và niềm vui cho Thiên Chúa khi che giấu khả năng hay khi cố trở thành một người nào khác. Bạn chỉ đem cho Ngài

*Thiên Chúa vui thích
nhìn xem mọi chi tiết
đời bạn.*

niềm vui thoả bằng chính con người của bạn. Bất cứ khi nào bạn từ chối một phần nào đó nơi chính mình, thì bạn đang phủ nhận sự khôn ngoan và quyền tối thượng của Thiên Chúa khi Ngài tạo thành bạn. Thiên Chúa nói, *“Khốn thay kẻ chỉ là mảnh sành giữa đồ sành đồ gốm mà lại muốn tranh cãi với Đấng nặn ra mình! Đất sét mà dám nói với thợ nào nặn mình: ‘Ông làm cái gì vậy? Tác phẩm của ông làm không khéo tay!’”* (Is 45, 9).

Trong cuốn phim *Những Cổ Xe Bằng Lửa* (The Chariots of Fire), Eric Liddel, vận động viên điền kinh Olympic, nói rằng, “Tôi tin Thiên Chúa đã tạo dựng tôi cho một mục đích, nhưng Ngài cũng ban cho tôi sự nhanh nhẹn, và khi tôi chạy, tôi biết Ngài vui”. Sau đó anh nói, “Không chạy nữa, là khinh chê Ngài”. Không có khả năng nào lại *không có tính thiêng liêng*,

chỉ có những khả năng bị dùng sai. Hãy bắt đầu sử dụng các khả năng của bạn để làm vui lòng Ngài.

Thiên Chúa cũng vui khi nhìn bạn *tận hưởng* những tác tạo của Ngài. Ngài cho bạn đôi mắt để nhìn xem vẻ đẹp, đôi tai để lắng nghe âm thanh, mũi và vị giác để thưởng thức mùi vị, các dây thần kinh dưới da để cảm nhận sự tiếp xúc. Mỗi một hành vi tận hưởng đều là một hành vi thờ phượng khi bạn biết cảm tạ Ngài vì điều đó. Thực vậy, Kinh Thánh nói về Ngài, “*Đáng cung cấp dồi dào mọi sự cho chúng ta hưởng dùng*” (1Tm 6, 17c).

Thiên Chúa cũng vui thích nhìn xem ngay khi bạn đang ngủ! Khi các con tôi còn nhỏ, tôi nhớ lại niềm vui sâu sắc khi nhìn chúng ngủ. Đôi khi cả ngày toàn chuyện này chuyện kia và không vâng lời, nhưng khi ngủ, chúng có vẻ thoải lòng, an toàn, và bình an. Tôi nhớ lại, tôi đã yêu chúng biết bao.

Để đem cho tôi niềm vui, các con tôi không cần phải làm cho tôi một chuyện gì. Chỉ nhìn chúng thở là tôi vui sướng, bởi tôi yêu chúng thật nhiều. Khi ngực chúng phập phồng, tôi mỉm cười, và đôi khi, nước mắt hạnh phúc tràn dâng. Khi bạn ngủ, Thiên Chúa cũng chăm chăm nhìn bạn dạt dào yêu thương, bởi vì bạn là ý tưởng của Ngài. Ngài yêu bạn như thể bạn là người duy nhất trên trần gian.

Cha mẹ không đòi con cái hoàn hảo, hay ngay cả trưởng thành để rồi mới vui thoả. Họ vui thích chúng ngay ở mỗi giai đoạn phát triển. Cũng thế, Thiên Chúa không đợi bạn trưởng thành rồi mới bắt đầu yêu thích. Ngài yêu thương và vui thích từng giai đoạn phát triển thiêng liêng của bạn.

Có thể những thầy giáo và cha mẹ của bạn là những người khắt khe khi bạn vừa lớn lên. Xin đừng nghĩ Thiên Chúa cũng nhìn bạn như họ. Ngài biết bạn không thể là người hoàn hảo và vô tội. Kinh Thánh nói, *“Ngài quá biết ta được nhờ nấn bằng gì, hẳn Ngài nhớ: ta chỉ là cát bụi”* (Tv 103, 14).

Điều Thiên Chúa nhìn, chính là thái độ nội tâm: Làm vui lòng Ngài có phải là ước ao sâu kín nhất của bạn không? Đó chính là mục đích cuộc đời thánh Phaolô: *“Dù còn trong thân xác hoặc đã lìa bỏ thân xác, chúng tôi chỉ có một tham vọng là làm đẹp lòng Ngài”* (2Cr 5, 9). Khi bạn sống trong ánh sáng vĩnh cửu, trọng tâm của bạn thay đổi từ *“Tôi được vui thoả bao nhiêu trong cuộc đời này?”* trở thành *“Chúa được thoả lòng ngần nào trong cuộc đời tôi?”*.

Thiên Chúa đang tìm kiếm những con người như Noe ở thế kỷ 21 này - những con người sẵn sàng sống để làm vui lòng Ngài. Kinh Thánh nói, *“Từ trời cao, Chúa nhìn xuống loài người, xem ai là kẻ có lương tri, biết kiếm tìm Thiên Chúa”* (Tv 14, 2).

Bạn có chọn việc làm vui lòng Chúa là mục đích đời mình không? Thiên Chúa sẽ không từ chối bất cứ điều gì với những ai bị cuốn hút hoàn toàn bởi mục đích này.

NGÀY THỨ CHÍN
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Thiên Chúa mỉm cười khi tôi tin cậy Ngài.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Chúa ưa chuộng những ai kính sợ Chúa và trông cậy ở tình thương của Ngài” (Tv 147, 11).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Vì Chúa biết điều gì là tốt nhất, trong lãnh vực nào của đời mình, tôi phải tin cậy Thiên Chúa nhất?

TRỌNG TÂM CỦA VIỆC THỜ PHƯỢNG

*“Anh em hãy hiến toàn thân cho Thiên Chúa,
và dùng chi thể của anh em
như khí cụ để làm điều công chính,
phục vụ Thiên Chúa”
(Rm 6, 13b).*

Trọng tâm của việc thờ phượng là quy phục.

Quy phục là một từ không được ưa thích như *khuất phục*, *tùng phục*. Nó hàm ý mất mát, và không ai muốn mình là *người mất mát*. *Quy phục* gợi lên những hình ảnh không vui của việc thừa nhận bại trận, thua mất trong cuộc chơi hoặc thúc thủ trước đối thủ mạnh hơn. Từ ngữ này hầu như được dùng trong hoàn cảnh tiêu cực. Những tội phạm *quy phục*, *đầu hàng* các nhà chức trách.

Trong thời buổi cạnh tranh hôm nay, chúng ta được bảo không bao giờ chịu thua, bỏ cuộc - nên chúng ta không nghe nhiều đến việc quy phục. Nếu chiến thắng là tất cả, thì quy phục là điều *không thể nghĩ tới*. Hẳn chúng ta thích nói đến chiến thắng, thành công, vượt qua, và chinh phục hơn là thủ phận, khuất phục, vâng lời và quy phục. Nhưng quy phục Thiên Chúa là trọng tâm của việc thờ phượng. Đó là đáp trả tự nhiên trước tình yêu và lòng thương xót lạ lùng của Ngài. Chúng ta

hiến dâng chính mình cho Ngài, không vì sợ hãi hay bồn phận, nhưng trong tình yêu thương, “*Vì Thiên Chúa đã yêu thương chúng ta trước*” (1Ga 4, 19b).

Sau khi dành cả mười một chương trong thư gửi giáo đoàn Rôma để giải thích ân sủng nhiệm mầu Thiên Chúa dành cho chúng ta, thánh Phaolô thúc giục chúng ta hiến dâng toàn thân cho Ngài trong thờ phượng, “*Thưa anh em, vì Thiên Chúa thương xót chúng ta, tôi khuyên nhủ anh em hãy hiến dâng thân mình làm của lễ sống động, thánh thiện và đẹp lòng Thiên Chúa. Đó là cách thức xứng hợp để anh em thờ phượng Ngài*” (Rm 12, 1).

Thờ phượng đích thực - đem niềm vui cho Thiên Chúa - khi bạn trao chính toàn thân cho Ngài. Hãy lưu ý đến từ ngữ trọng tâm của câu này là *hiến dâng*.

Hiến dâng toàn thân cho Thiên Chúa, phó thác, quy phục Ngài là tất cả ý nghĩa trọn vẹn của thờ phượng.

Hành vi dâng hiến chính mình được gọi bằng nhiều cách: hiến dâng, để Đức Giêsu là Chúa của bạn, vác thập giá, chết cho chính mình, sống theo Thần Khí. Điều quan trọng là bạn sống điều ấy chứ không phải gọi nó là gì. Thiên Chúa muốn cả cuộc sống của bạn, tất cả. Chín mươi lăm phần trăm cho Ngài cũng không đủ.

*Hiến dâng toàn thân cho
Thiên Chúa là tất cả ý nghĩa
trọn vẹn của thờ phượng.*

Có ba rào cản khiến chúng ta không hoàn toàn quy phục Thiên Chúa: sợ hãi, kiêu căng và bối rối. Chúng ta không nhận ra Thiên Chúa yêu thương chúng ta biết bao, chúng ta muốn tự điều khiển đời mình và hiểu sai ý nghĩa của việc phó thác.

Tôi có tin cậy Chúa không? Niềm tin là thành tố cốt lõi của việc phó thác. Bạn sẽ không trao phó cho Thiên Chúa nếu bạn không tin Ngài, nhưng bạn cũng không thể tin Ngài cho

đến khi bạn biết Ngài hơn. Sợ hãi ngăn cản chúng ta phó thác, nhưng *tình yêu xua tan mọi sợ hãi*. Càng nhận ra tình yêu Thiên Chúa bao nhiêu, bạn càng dễ phó thác chính mình cho Ngài bấy nhiêu.

**NGÀY MƯỜI
TRỌNG TÂM
CỦA VIỆC
THỜ PHƯỢNG**

Làm sao bạn biết Thiên Chúa yêu thương? Ngài ban cho bạn bao bằng chứng: Ngài nói Ngài yêu bạn (Tv 145, 9); bạn không bao giờ rời khỏi mắt Ngài (Tv 139, 3); Ngài chăm sóc đến từng chi tiết đời bạn (Mt 10, 30); Ngài ban cho bạn khả năng để tận hưởng đủ loại niềm vui (1Tm 6, 17b); Ngài có một hoạch định tốt cho cuộc đời bạn (Gr 29, 11); Ngài thứ tha cho bạn (Tv 86, 5) và Ngài kiên nhẫn chờ đợi bạn (Tv 145, 8). Thiên Chúa yêu bạn vô cùng, nhiều hơn bạn nghĩ.

Biểu hiện lớn nhất của tình yêu Thiên Chúa là Ngài đã hy sinh chính Con Một mình cho bạn. *“Thế mà Đức Kitô đã chết vì chúng ta, ngay khi chúng ta còn là những người tội lỗi; đó là bằng chứng Thiên Chúa yêu thương chúng ta”* (Rm 5, 8). Nếu bạn muốn biết bạn đáng giá đối với Thiên Chúa ngần nào, hãy nhìn lên Đức Kitô với đôi tay dang ra trên thập giá đang nói với bạn rằng, “Ta yêu con ngần này đây! Ta thà chết còn hơn là sống mà vắng bóng con”.

Thiên Chúa không phải là một viên cai nô lệ hung dữ hay một gã ác ôn dùng sức hung hãn để bắt chúng ta khuất phục. Ngài không tìm cách bẻ gãy ý chí chúng ta, nhưng Ngài đang dỗ dành, nài nỉ chúng ta đến với Ngài, để rồi mỗi người có thể tự do trao phó chính mình cho Ngài. Thiên Chúa là người tình và là người giải thoát, và việc hiến dâng cho Ngài đem lại tự do chứ không là rào cản. Khi chúng ta hoàn toàn phó dâng chính mình cho Đức Giêsu, chúng ta khám phá rằng, Ngài không là một bạo chúa, nhưng là Đấng Cứu Độ; không là một ông

chủ, nhưng là người anh em; không là người sai khiến, nhưng là một người bạn.

Thừa nhận những giới hạn của mình. Một rào cản thứ hai của việc trao phó toàn thân cho Thiên Chúa chính là sự kiêu căng. Chúng ta không muốn nhận mình chỉ là những tạo vật chẳng có quyền gì trên mọi sự. Đó là cám dỗ lâu đời nhất: “*Ông bà sẽ nên như những vị thần biết điều thiện điều ác*” (St 3, 5). Khát vọng đó - toàn quyền trên mọi sự - là nguyên nhân của bao dồn nén trong cuộc đời. Sống là chiến đấu, nhưng điều mà hầu hết con người không nhận ra là cuộc chiến đấu của chúng ta, như của Giacóp, thực sự là một cuộc chiến đấu với Thiên Chúa! Chúng ta muốn là Thiên Chúa, và không tài nào chúng ta có thể thắng trong trận chiến đó cả.

A. W. Tozer nói, “Lý do tại sao nhiều người vẫn rối rắm, vẫn kiếm tìm, vẫn chỉ tiến bộ cách chậm chạp? Ấy chỉ vì họ chưa đạt thấu cái cùng tận của chính mình. Chúng ta cứ tìm cách ra lệnh và làm trở ngại công việc của Thiên Chúa trong chúng ta”.

Chúng ta không phải là Thiên Chúa và sẽ *không bao giờ* là thế. Chúng ta là những con người. Chính khi cố trở thành Thiên Chúa, rồi cuộc chúng ta cũng kết thúc như Satan, kẻ đã ham muốn cùng một điều đó.

Về mặt lý trí, chúng ta chấp nhận mình là những con người, nhưng tự thâm tâm thì không. Đối diện với những giới hạn của mình, chúng ta phản ứng cáu gắt, nổi giận và oán hờn. Chúng ta muốn cao hơn, (hay thấp hơn), khôn hơn, mạnh hơn, tài năng hơn, xinh đẹp hơn, hay giàu có hơn. Chúng ta muốn có mọi sự, làm được mọi sự và cảm thấy khó chịu khi điều đó không bao giờ xảy ra. Rồi khi thấy Chúa ban cho người khác những đứ

tính chúng ta không có, chúng ta lại đổ ky, ghen ghét và tủi thân.

Quy phục Thiên Chúa nghĩa là gì? Quy phục Thiên Chúa không phải là cam chịu thụ động mặc cho số phận hay là một viện cớ để bào chữa cho sự lười biếng. Quy phục không phải là chấp nhận hiện trạng của mình. Quy phục mang một ý nghĩa rất trái ngược: bạn hy sinh hoặc chịu đau khổ để thay đổi những gì cần phải đổi thay. Thiên Chúa thường mời gọi những ai quy phục Ngài chiến đấu cho lợi ích của Ngài. Quy phục không dành cho kẻ hèn nhát hay người nhu nhược. Cũng vậy, nó không có nghĩa là dập tắt những suy tư lý luận của bạn. Thiên Chúa không lãng phí trí óc mà Ngài đã tặng ban cho bạn đâu! Ngài không muốn những cỗ máy phục vụ Ngài.

Quy phục không phải là dồn nén nhân cách. Thiên Chúa muốn sử dụng nhân cách độc đáo của bạn. Thay vì đánh mất nhân cách, quy phục Thiên Chúa thăng tiến nhân cách. C. S. Lewis nhận xét, “Càng để Thiên Chúa chiếm hữu, chúng ta càng trở nên chính mình hơn - bởi vì Ngài đã tạo dựng chúng ta. Ngài tạo dựng mỗi người mỗi khác, bạn và tôi đã được nhắm để trở thành... Chính khi tôi quay về với Đức Kitô, khi tôi trao chính bản thân cho Ngài, tôi mới bắt đầu nhận ra nhân cách đích thực của tôi”.

Phó thác được thể hiện rõ nhất trong vâng phục. Bạn thưa “*Vâng, lạy Chúa*” với bất cứ điều gì Ngài yêu cầu bạn. Bạn thưa “*Không, lạy Chúa*” là nói một điều ngược lại. Bạn không thể gọi Đức Giêsu là Chúa của mình khi từ chối vâng lời Ngài. Sau một đêm đánh cá thất bại, Simon Phêrô trở thành kiểu mẫu phó thác khi Đức Giêsu bảo ông làm lại: “*Thưa Thầy, chúng tôi đã vất vả suốt đêm mà không bắt được gì cả. Nhưng vâng lời Thầy, tôi sẽ thả lưới*” (Lc 5, 5). Những người quy phục Thiên Chúa vâng theo lời Ngài cả khi không hiểu gì.

Một khía cạnh khác của một cuộc đời quy phục là tín thác.

Abraham đi theo chỉ dẫn của Chúa mà không biết mình sẽ đến đâu. Hanna đợi chờ thời điểm tốt nhất của Chúa lại không biết *lúc nào*. Đức Maria ngóng trông một điều lạ nhưng không biết nó *làm sao*. Giuse tin tưởng vào mục đích của Thiên Chúa mà không hiểu *tại sao* những hoàn cảnh lại xảy ra như vậy. Tất cả những con người này đã trọn vẹn phó thác cho Thiên Chúa.

Bạn biết bạn đang quy phục Thiên Chúa khi bạn cậy trông vào Ngài trước mọi công việc thay vì vận động những người khác, dồn ép lịch làm việc hay sắp đặt hoàn cảnh. Bạn cứ bắt đầu và để Thiên Chúa làm. Bạn không cần phải luôn luôn “quán xuyến”. Kinh Thánh nói, “*Cứ tin tưởng vào Chúa và làm điều thiện. Hãy lặng thinh trước mặt Chúa và đợi trông Ngài*” (Tv 37, 3a.5a). Thay vì cố gắng nhiều hơn, hãy tin thác hơn nữa. Bạn cũng biết mình đang quy phục Thiên Chúa khi không phản ứng trước những lời phê bình và vội vã tự bảo vệ mình. Những tâm hồn quy phục thể hiện rõ nhất trong các tương quan. Bạn không loại trừ những người khác, không đòi quyền của mình và cũng không chỉ biết có bản thân mình khi quy phục.

Đối với nhiều người, lãnh vực khó khăn nhất của việc quy phục là tiền bạc. Nhiều người nghĩ rằng, “Tôi muốn sống cho Thiên Chúa nhưng cũng muốn có đủ tiền để sống tiện nghi và ngày kia, sẽ về hưu”. Hưu dưỡng không phải là mục đích của một cuộc đời phó thác, bởi nó cạnh tranh với Thiên Chúa trước ưu tư hàng đầu về cuộc sống chúng ta. Đức Giêsu nói, “*Anh em không thể vừa làm tôi Thiên Chúa vừa làm tôi Tiền Của được*” (Mt 6, 24b) và “*Vì kho tàng của anh ở đâu, thì lòng anh ở đó*” (Mt 6, 21).

Gương mẫu tuyệt vời của sự quy phục là Đức Giêsu. Đêm

trước ngày chịu đóng đinh, Ngài đã phó mình cho chương trình của Thiên Chúa. Ngài đã nguyện rằng, “*Abba, Cha ơi, Cha làm được mọi sự, xin cất chén này xa con. Nhưng xin đừng làm điều con muốn, mà làm điều Cha muốn*” (Mc 14, 36).

Phó thác được thể hiện rõ nhất trong vâng phục và tín thác.

Đức Giêsu đã không cầu nguyện, “*Lạy Cha, nếu Cha có thể cất đi nỗi đau này, xin hãy làm ngay*”. Nhưng Ngài đã khẳng định, Thiên Chúa có thể làm được mọi sự! Thay vì cầu nguyện, “*Lạy Cha, nếu cất đi nỗi đau này là điều làm vui lòng Cha nhất, xin hãy làm ngay. Nhưng nếu nó hoàn thành mục đích của Cha, thì đó cũng là điều con muốn*”.

Người quy phục tinh tể sẽ nói, “*Lạy Cha, nếu vấn đề này, đau khổ này, bệnh tật này hay những hoàn cảnh này là cần thiết để hoàn thành mục đích và vinh danh Cha trong cuộc đời con và trong người khác, xin cứ để nó như vậy*”. Trình độ trưởng thành này thật không dễ. Với Đức Giêsu, Ngài đã đau đớn cực độ trước kế hoạch của Thiên Chúa đến nỗi mồ hôi máu nhỏ xuống. Quy phục là một công việc hết sức nặng nề. Với mỗi người chúng ta, đây là cuộc chiến cam go chống lại bản tính tự cho mình là trung tâm.

Hồng ân của việc quy phục. Kinh Thánh cho thấy tỏ tường những lợi ích khi bạn quy phục Thiên Chúa hoàn toàn. Trước hết, bạn sẽ cảm nhận sự bình an: “*Hãy sống thân tình với Thiên Chúa và xây dựng bình an, anh em sẽ tìm lại được hạnh phúc*” (G 22, 27). Tiếp đến, bạn sẽ cảm nhận được sự tự do: “*Anh em đã được giải thoát khỏi ách tội lỗi*” (Rm 6, 18). Sau nữa, bạn sẽ cảm nhận quyền năng Thiên Chúa trong đời mình. Các cơn cám dỗ triền miên và những vấn đề nan giải sẽ bị đánh bại bởi Đức Kitô một khi chúng được trao phó cho Ngài.

Khi sắp bước vào cuộc chiến đấu cam go nhất đời mình,

Giosuê đã gặp Thiên Chúa, ông phủ phục thờ lạy Ngài và phó thác mọi kế hoạch của ông cho Ngài. Niềm phó thác đó dẫn ông đến một chiến thắng oanh liệt tại thành Giêricô. Đây là một nghịch lý: Chiến thắng đến từ phó thác. Phó thác không làm suy yếu nhưng ban sức mạnh cho bạn. Một khi đã phó thác vào Thiên Chúa, bạn không còn sợ hãi hay phải đầu hàng trước bất cứ điều gì. William Booth, người thành lập Đội Cứu Viện, nói rằng, “Sự cao cả của sức mạnh ở một con người nằm ở mức độ phó thác của người ấy”.

Những con người biết phó thác là những người được Thiên Chúa dùng. Ngài chọn Đức Maria làm mẹ Đức Giêsu, không vì tài năng, giàu có hay sắc đẹp nhưng vì Đức Maria đã hoàn toàn phó thác cho Ngài. Khi thiên sứ giải thích chương trình xem ra không mấy khả thi của Thiên Chúa, Maria lặng lẽ đáp, “*Vâng, tôi đây là nữ tỳ của Chúa, xin Chúa cứ làm cho tôi như lời sứ thần nói*” (Lc 1, 38). Không gì mạnh mẽ hơn một cuộc đời phó thác vào tay Thiên Chúa. “*Anh em hãy phục tùng Thiên Chúa*” (Gc 4, 7a).

Cách tốt nhất để sống. Hẳn mỗi người đều quy phục một điều gì đó hay một ai đó. Nếu không quy phục Thiên Chúa, bạn sẽ quy phục những quan điểm hay ngưỡng vọng của người khác, hoặc bạn sẽ quy phục tiền bạc, thù oán, sợ hãi hay quy phục sự kiêu ngạo, nhục dục hoặc chính cái tôi của mình. Bạn được hoạch định để thờ phượng Thiên Chúa - và nếu không thờ phượng Ngài, bạn sẽ tạo ra những thứ khác (ngẫu tượng) để phó trao đời mình. Bạn được tự do lựa chọn điều mà bạn quy phục, nhưng sẽ không tự do tránh khỏi những hậu quả của sự chọn lựa đó. E. Stanley Jones nói, “Nếu không quy phục Đức Kitô, bạn sẽ quy phục bao hỗn độn”.

Quy phục không phải là cách sống *tốt nhất*, nhưng là cách sống *duy nhất*. Không có cách nào khác. Mọi phương cách khác chỉ dẫn đến chán nản, thất vọng và tự huỷ. Thánh Phaolô gọi

phó thác là “*của lễ sống động, thánh thiện và đẹp lòng Thiên Chúa*” (Rm 12, 1a). Một thuật ngữ khác của ngài gọi đó là “*cách thức xứng hợp để anh em thờ phượng Ngài*” (Rm 12, 1b). Việc bạn phó thác đời mình không phải là một bốc đồng nông nổi nhưng là một hành vi sáng suốt, có lý luận, có trách nhiệm và hợp lý nhất mà bạn có thể thực hiện cho đời mình. Vì thế, thánh Phaolô nói, “*Chúng tôi chỉ có một tham vọng là làm đẹp lòng Ngài*” (2Cr 5, 9b). Những giờ phút khôn ngoan nhất của bạn là những lúc bạn nói *vâng* với Thiên Chúa.

Đôi khi phải mất nhiều năm, nhưng cuối cùng bạn sẽ khám phá ra rằng, chướng ngại lớn nhất trước những hồng ân của Thiên Chúa trong đời bạn không phải là người này người kia, nhưng là chính bạn - chính ước muốn của bạn, sự kiêu căng cố chấp của bạn và những tham vọng cá nhân nơi bạn. Bạn không thể hoàn thành những mục đích của Thiên Chúa dành cho đời bạn trong khi cứ tập trung vào những hoạch định riêng của mình.

Nếu Thiên Chúa sắp làm một điều gì đó thẳm sâu nhất trong bạn, Ngài sẽ bắt đầu với việc làm cho bạn biết quy phục, phó thác. Vậy hãy trao tất cả cho Ngài: những hối tiếc đã

Quy phục không phải là cách sống tốt nhất, nhưng là cách sống duy nhất. Không có cách nào khác.

qua, những khó khăn hiện tại, những tham vọng tương lai, những nỗi sợ hãi, những ước mơ, những yếu đuối, những thói quen, những vết thương lòng, và cả những gì nan giải nhất nơi bạn. Hãy mời Đức Giêsu Kitô vào chỗ tài xế trên chiếc xe đời mình và hãy rút tay bạn ra khỏi tay lái. Đừng sợ! Dưới sự điều khiển của Ngài, không gì ngoài tầm kiểm soát. Được Đức Kitô làm chủ, bạn có thể thực hiện mọi việc. Bạn sẽ nên như thánh Phaolô: “*Với Đáng ban sức mạnh cho tôi, tôi chịu được hết*” (Pl 4, 13).

Giây phút quy phục của Phaolô xảy ra trên đường Damas sau khi ngài bị xô ngã bởi một chớp sáng làm mù mắt. Với những người khác, Thiên Chúa gây chú ý với những cách thức ít quyết liệt hơn. Ngoài ra, phó thác, quy phục không bao giờ chỉ là biến cố xảy ra một lần. Thánh Phaolô nói, “*Mỗi ngày tôi phải đối diện với cái chết*” (1Cr 15, 31). Có *giây phút* quy phục và có cả *thực hành tập luyện* quy phục, tức là phải biết quy phục lúc này lúc khác trong cuộc sống để có thể quy phục suốt cả đời. Vấn đề hay xảy ra với lễ dâng *còn sống* là nó có thể bỏ khỏi bàn thờ, thế nên mỗi ngày, có thể bạn phải làm đi làm lại việc quy phục cả năm mươi lần. Phải biến nó thành một thói quen thường ngày. Đức Giêsu nói, “*Ai muốn theo tôi, phải từ bỏ chính mình, vác thập giá mình hằng ngày mà theo*” (Lc 9, 23).

Tôi lưu ý bạn: Khi quyết định sống một cuộc đời quy phục, phó thác hoàn toàn, quyết định đó sẽ được thử nghiệm. Đôi khi nó có nghĩa là những nhiệm vụ gây phiền phức, ít ai thích, tốn kém hoặc xem ra không thể thực hiện. Thông thường, nó có nghĩa là bạn phải làm ngược lại điều mình thích.

Một trong những nhà lãnh đạo lỗi lạc của Kitô giáo ở thế kỷ hai mươi là Bill Bright, người sáng lập tổ chức Campus Crusade for Christ. Ngang qua các ban điều hành khắp nơi trên thế giới, cùng cuốn Bốn Đạo Luật Tâm Linh và cuốn phim *Giêsu* (được hơn bốn tỷ người xem) của ông, thì đã có hơn 150 triệu người đến với Đức Kitô và họ sẽ vui hưởng cõi đời đời trên trời.

Lần kia tôi hỏi ông, “Tại sao Thiên Chúa dùng ông và chúc lành cho ông nhiều đến thế?”. Bill Bright trả lời, “Khi tôi còn là một thanh niên, tôi đã cam kết với Chúa, tôi đã viết nó ra và ký tên mình phía dưới. Điều tôi viết là, “*Kể từ hôm nay, con là nô lệ của Đức Giêsu Kitô*”.

Có bao giờ bạn ký một cam kết như thế với Thiên Chúa?

Hay bạn cứ tranh cãi và đôi co về quyền hạn của Ngài trên cuộc đời bạn khi phải theo như ý Ngài muốn? Nay đã đến lúc bạn quy phục Ngài, phó thác cho ân sủng, tình yêu cùng sự khôn ngoan của Ngài.

NGÀY MƯỜI

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Trọng tâm của việc thờ phượng là phó thác.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Anh em hãy hiến toàn thân cho Thiên Chúa” (Rm 6, 13b).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Tôi đang rút lại khỏi tay Thiên Chúa lãnh vực nào trong đời tôi?

TRỞ NÊN NHỮNG NGƯỜI BẠN NGHĨA THIẾT CỦA THIÊN CHÚA

*“Thật vậy, nếu ngay khi chúng ta
còn thù nghịch với Thiên Chúa,
Thiên Chúa đã để cho Con của Ngài phải chết
mà cho chúng ta được hoà giải với Ngài,
phương chi bây giờ chúng ta đã được hoà giải rồi,
hẳn chúng ta sẽ được cứu nhờ sự sống của Người Con ấy”*
(Rm 5, 10).

Thiên Chúa muốn trở nên người bạn nghĩa thiết của bạn.

Tương giao của bạn với Thiên Chúa có nhiều khía cạnh khác nhau: Thiên Chúa là Đấng Tạo Dựng và Tạo Thành, là Chúa và là Thầy, là Đấng Phán Xét, Đấng Giải Cứu, là Cha, là Đấng Cứu Độ và còn nhiều nữa. Nhưng sự thật đáng kinh ngạc nhất, là Thiên Chúa Tối Cao đó hằng ước ao trở nên người Bạn của bạn!

Tại Vườn Địa Đàng, chúng ta thấy tương giao lý tưởng của Thiên Chúa với con người: Adam và Eva vui hưởng một tình bạn nghĩa thiết với Thiên Chúa. Ở đó, không có nghi thức, tế tự hay tôn giáo - nhưng chỉ có mối quan hệ yêu thương đơn sơ

giữa Thiên Chúa và những con người Ngài tạo dựng. Không bị ngăn cản bởi tội lỗi hay sợ hãi, Adam và Eva hỷ hoan trong Chúa và Ngài hoan hỷ trong họ.

Chúng ta được tạo dựng để sống trong sự hiện diện liên li của Thiên Chúa, nhưng sau biến cố Sa Ngã, tương giao lý tưởng đó bị đánh mất. Chỉ một số ít ỏi trong thời Cựu Ước được ưu tiên có mối tương giao tình bạn với Ngài. Môisen và Abraham được gọi là “những người bạn của Thiên Chúa”, Đavít được gọi là “một người đẹp lòng Thiên Chúa”, và Gióp, Enoc, Noe đã có tình bạn nghĩa thiết với Ngài. Nhưng kính sợ mà không phải là tình bạn với Thiên Chúa thì rất phổ biến trong Cựu Ước.

Khi Đức Giêsu xuất hiện, Ngài đã thay đổi hoàn cảnh. Lúc Ngài trả giá cho tội lỗi chúng ta trên thập giá, bức màn trong đền thờ, vốn tượng trưng cho sự ngăn cách giữa chúng ta với Thiên Chúa, bị xé làm đôi từ trên xuống dưới chứng tỏ rằng một lần nữa con người có thể trực tiếp đến với Thiên Chúa.

Khác với những tư tế thời Cựu Ước phải mất hàng giờ chuẩn bị để gặp Ngài, giờ đây chúng ta có thể gặp Ngài bất cứ lúc nào. Kinh Thánh nói, *“Chúng ta còn có Thiên Chúa là niềm tự hào, nhờ Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta, Đấng nay đã hoà giải chúng ta với Thiên Chúa”* (Rm 5, 11).

Một tình bạn với Thiên Chúa chỉ có thể có do ân sủng của Ngài và hy tế của Đức Giêsu. *“Cũng như vì một người duy nhất đã sa ngã mà mọi người bị Thiên Chúa kết án, thì nhờ một người duy nhất đã thực hiện lễ công chính, mọi người cũng được Thiên Chúa làm cho nên công chính, nghĩa là được sống”* (2Cr 5, 18a). Một thánh ca xưa viết, “Ôi, người bạn của chúng ta trong Đức Giêsu”, nhưng thực ra, Thiên Chúa đang mời gọi chúng ta vui hưởng tình bạn và tình thân với cả Ba Ngôi: Chúa Cha (1Ga 1, 3), Chúa Con (1Cr 1, 9) và Chúa Thánh Thần (2Cr 13, 14).

**NGÀY MƯỜI MỘT
TRỞ NÊN
NHỮNG NGƯỜI BẠN
NGHĨA THIẾT
CỦA
THIÊN CHÚA**

Đức Giêsu nói, *“Thầy không còn gọi anh em là tôi tớ nữa, vì tôi tớ không biết việc chủ làm. Nhưng Thầy gọi anh em là bạn hữu, vì tất cả những gì Thầy nghe được nơi Cha Thầy, Thầy đã cho anh em biết”* (Ga 15, 15). Từ ngữ *bạn hữu* trong câu này không có nghĩa một quen biết

tình cờ nhưng là mối thân tình tin cậy và gần gũi. Từ này cũng được dùng để nói đến người bạn tốt nhất của chàng rể trong tiệc cưới (Ga 3, 29) và là những cận thần tin cẩn của một vị vua. Trong triều đình, các gia nhân phải giữ khoảng cách với nhà vua, nhưng những cận thần tin cẩn được chia sẻ, tiếp xúc, trực tiếp gặp gỡ và trao đổi những thông tin kín mật.

Thật khó hiểu khi bảo Thiên Chúa muốn tôi trở thành bạn thân của Ngài, nhưng Kinh Thánh nói, *“Đích thân Ta sẽ đi, và đích thân Ta sẽ cho người được nghỉ ngơi”* (Xh 34, 14).

Thiên Chúa mong mỗi chúng ta biết Ngài cách tâm giao. Thật vậy, Ngài hoạch định vũ trụ và dàn xếp lịch sử, kể cả những chi tiết cuộc đời mỗi người để chúng ta có thể trở nên những người bạn của Ngài. Kinh Thánh nói, *“Từ một người duy nhất, Thiên Chúa đã tạo thành toàn thể nhân loại, để họ ở trên khắp mặt đất; Ngài đã vạch ra những thời kỳ nhất định và những ranh giới cho nơi ở của họ. Như vậy là để họ tìm kiếm Thiên Chúa; may ra họ dò dẫm mà tìm thấy Ngài, tuy rằng thực sự, Ngài không ở xa mỗi người chúng ta”* (Cv 17, 26-27).

Nhận biết và yêu mến Thiên Chúa là đặc ân cao cả nhất của chúng ta; và được nhận biết và được yêu mến là niềm vui lớn nhất của Ngài. Ngài nói, *“Ai tự hào thì hãy tự hào về điều này, là hiểu biết Ta, vì Ta là Đức Chúa, Đấng thực thi nhân nghĩa, công bình và chính trực trên mặt đất. Phải, Ta yêu thích những điều này”* (Gr 9, 23).

Thật khó tưởng tượng làm sao có thể có một tình bạn nghĩa thiết giữa một vị Thiên Chúa vô hình, ở khắp mọi nơi, và trọn lành như thế với con người hữu hạn lỗi lỗi như tôi? Sẽ dễ hiểu hơn khi đọc trong Kinh Thánh tương quan của Chủ - tớ, Tạo thành - tạo vật và cả tương quan Cha - con. Nhưng khi Thiên Chúa muốn tôi là bạn của Ngài thì điều đó có ý nghĩa gì? Nhìn vào cuộc đời những bạn của Ngài trong Kinh Thánh, chúng ta biết được sáu bí quyết về tình bạn đối với Thiên Chúa. Trong chương này, chúng ta xét xem hai điều, bốn điều còn lại sẽ được trình bày ở chương sau.

TRỞ NÊN BẠN NGHĨA THIẾT VỚI THIÊN CHÚA

Nhờ luôn tâm sự với Ngài. Bạn sẽ không bao giờ trở nên thân tình gần gũi với Thiên Chúa bằng việc chỉ tham dự Thánh lễ mỗi tuần một lần hay ngay cả có thời giờ tĩnh nguyện mỗi ngày. Tình bạn với Thiên Chúa được xây dựng qua việc bạn chia sẻ *tất cả* buồn vui cuộc sống cho Ngài.

Dĩ nhiên, tạo một thói quen có thời giờ kết hiệp với Chúa mỗi ngày thật quan trọng,⁶ nhưng Ngài muốn nhiều hơn một cuộc hẹn trong thời dụng biểu của

bạn. Ngài muốn đi vào *mỗi một* hành vi, mỗi một cuộc đối thoại, mỗi một vấn đề và ngay cả mỗi một ý nghĩ của bạn. Bạn có thể thực hành một cuộc nói chuyện cởi mở liên lỉ với Ngài suốt cả ngày sống, nói với Ngài về bất cứ điều gì bạn đang làm hay đang nghĩ vào *chính lúc đó*. “*Cầu nguyện không*

Nhận biết và yêu mến Thiên Chúa là đặc ân cao cả nhất của chúng ta; và được nhận biết và được yêu mến là niềm vui lớn nhất của Ngài.

⁶ Xem “How to Have a Meaningful Quiet Time” in *Personal Bible Study Methods*, Rick Warren, 1981. Available from www.pastors.com

ngừng” (1Tx 5, 17) nghĩa là chuyện trò với Thiên Chúa khi đi mua sắm, khi lái xe, khi làm việc hay khi thi hành bất kỳ một bổn phận thường nhật nào khác.

Một quan niệm sai lầm thường xảy ra khi cho rằng, “dành thời giờ cho Chúa” nghĩa là ở *một mình* với Ngài. Dĩ nhiên, như Đức Giêsu làm gương, bạn cần có thời giờ riêng tư với Chúa, nhưng đó chỉ là một khoảng thời gian ngắn trong toàn bộ ngày sống của bạn, những giờ bạn thức. *Mỗi một* việc bạn làm đều có thể là “thời giờ dành cho Chúa” nếu bạn mời Ngài dự phần vào đó và bạn vẫn luôn ý thức sự hiện diện của Ngài.

Một cuốn sách kinh điển nói đến việc làm sao để có thể kết hiệp liên lí với Chúa *Practicing the Presence of God* (Tập Sống Trước Thánh Nhan) được viết vào thế kỷ mười bảy bởi Đan sĩ Lawrence, một đầu bếp khiêm tốn trong một tu viện ở nước Pháp. Thầy Lawrence có thể biến cả những việc tầm thường vặt vãnh nhất như dọn bàn, rửa chén thành những hành vi ngợi khen và thông hiệp với Chúa. Thầy nói, bí quyết để sống thân tình với Chúa là đừng thay đổi công việc bạn làm, nhưng là thay đổi *tâm tình và thái độ* của bạn trước công việc đó. Những gì bạn thường làm cho mình, nay hãy bắt đầu làm cho Chúa, hoặc ăn uống, hoặc tắm rửa, làm việc, nghỉ ngơi hay cả việc đổ rác.

Ngày nay chúng ta thường cảm thấy mình phải “chạy trốn” cuộc sống thường nhật để sống với Chúa, nhưng đó là do chúng ta chưa quen học biết kết hiệp với Chúa liên lí. Với thầy Lawrence, thật là dễ dàng để thờ phượng Chúa qua những bổn phận thường ngày; thầy không cần phải đi đâu để tĩnh tâm hay bồi dưỡng tâm linh.

Đây là lý tưởng Chúa muốn. Tại Vườn Địa Đàng, thờ phượng không là tham dự một nghi lễ nhưng là một thái độ thường xuyên; Adam và Eva hiệp thông liên lí với Chúa. Bởi Thiên Chúa luôn ở với bạn nên không có chỗ nào gần gũi

Ngài hơn là chỗ bạn đang đứng, ngay lúc này. “*Đáng ngượng trên mọi người, qua mọi người và trong mọi người*” (Ep 4, 6b).

Một ý tưởng hữu ích khác của thầy Lawrence là việc dùng những lời nguyện đối đáp ngắn gọn *liên tục* suốt cả ngày có khi còn tốt hơn những buổi kinh lâu giờ và phức tạp. Để duy trì sự tập trung và khỏi lo ra chia trí, thầy nói, “Tôi không khuyên bạn đọc thật nhiều kinh khi cầu nguyện, vì thường, càng dài càng dễ lo ra”⁷. Trong thời đại thiếu tập trung này, lời khuyên 450 năm tuổi này xem ra thật khôn ngoan khi làm cho việc kết hiệp với Chúa trở nên đơn giản.

Kinh Thánh nói đến “*cầu nguyện mọi lúc*”. Làm sao có thể như vậy được? “Thở những lời nguyện” suốt cả ngày là phương thế mà các Kitô hữu đã làm bao thế kỷ qua. Bạn chọn một lời nguyện vẫn gọn hay một câu nào đó vốn có thể lặp đi lặp lại cùng Đức Giêsu trong từng hơi thở: “Chúa đang ở

với con”; “Con lãnh nhận hồng ân Chúa”; “Con nương tựa nơi Chúa”; “Con thuộc về Chúa”; “Con muốn biết Chúa”; “Xin giúp con tin Ngài”. Bạn cũng có thể sử dụng những câu Kinh Thánh

vấn gọn: “Với tôi, sống là Đức Kitô”; “Ngài sẽ không bao giờ bỏ con”; “Lạy Chúa là Thiên Chúa của con!”. Hãy thì thầm những lời nguyện đó chừng nào có thể để nó cắm rễ sâu trong lòng bạn. Chỉ vì bạn tin chắc, bạn đang làm vinh danh Chúa chứ không chế ngự Ngài.

Mỗi một việc bạn làm đều có thể là “thời giờ dành cho Chúa” nếu bạn mời Ngài dự phần vào đó và bạn vẫn luôn ý thức sự hiện diện của Ngài.

⁷ Brother Lawrence, *The Practice of The Presence of God* (Grand Rapids: Revell/Spire Books, 1967) Eighth Letter.

Tập sống hiện diện với Chúa là một kỹ năng, một thói quen mà bạn có thể phát huy. Tựa những ca sĩ phải hát đi hát lại những thang âm mỗi ngày để có thể hát thật hay và dễ dàng, bạn cũng tập nghĩ đến Chúa vào những thời điểm khác nhau trong ngày. Phải tập luyện để tâm trí luôn hướng về Ngài.

Trước hết, bạn cần tạo ra những gì vốn có thể nhắc cho bạn ý thức Thiên Chúa đang ở với bạn ngay lúc đó. Hãy bắt đầu đặt những vật ấy quanh bạn. Bạn có thể đặt xuống câu này, “*Chúa đang ở với con ngay giờ phút này!*”. Các thầy Biển Đức dùng tiếng chuông từng giờ của đồng hồ để nhắc họ dừng lại và cầu nguyện “kinh nguyện mỗi giờ”. Nếu bạn có một chiếc đồng hồ hay một điện thoại cầm tay có chuông, hãy làm như họ. Vì nhiều lúc, bạn dễ cảm nhận Chúa hiện diện, những lúc khác thì không.

Nếu bạn đang tìm kiếm một *cảm hứng* về sự hiện diện của Ngài qua tất cả những điều ấy, bạn đã đi sai hướng! Chúng ta không ngợi khen Chúa để có cảm xúc tốt, nhưng để *làm* tốt. Mục đích của bạn không phải là để cảm nhận, nhưng là để ý thức liên lỉ về *thực tại* Thiên Chúa luôn hiện diện. Đó là một lối sống thờ phượng.

Nhờ suy gẫm liên lỉ. Phương thế thứ hai để thiết lập một tình bạn với Thiên Chúa là nhớ đến Lời Ngài suốt cả ngày sống. Điều này được gọi là suy gẫm. Kinh Thánh không ngừng thúc giục chúng ta gẫm suy Thiên Chúa là ai, Ngài đã làm gì và đã nói gì (Tv 23, 4; 143, 5; 145, 5; Gd 1, 8; Tv 1, 2).

Không thể trở nên bạn của Thiên Chúa mà *không biết đến những gì Ngài nói*. Bạn không thể yêu mến Ngài nếu bạn không biết Ngài và cũng không thể biết Ngài nếu bạn không biết Lời Ngài. Sách Samuel nói, “*Đức Chúa dùng lời của Ngài*

mà tự mặc khải cho ông Samuel” (1Sm 3, 21b). Ngày nay, Thiên Chúa vẫn dùng cách này.

Trong khi bạn không thể dành cả ngày để học Kinh Thánh, bạn có thể nghĩ đến Kinh Thánh suốt ngày bằng cách nhớ lại những câu đã đọc hay đã thuộc và ngẫm nghĩ chúng trong tâm trí.

Suy gẫm thường bị hiểu sai như một nghi thức khó khăn hoặc một bí nhiệm nào đó được thực hành bởi các ẩn sĩ hay các nhà huyền bí. Nhưng suy gẫm đơn giản chỉ là tập trung suy nghĩ - một kỹ năng mà ai cũng có thể học và sử dụng ở bất cứ chỗ nào.

Khi bạn suy đi nghĩ lại một vấn đề nan giải, điều ấy gọi là lo lắng. Khi bạn suy đi nghĩ lại Lời Thiên Chúa, thì đó là suy gẫm. Nếu bạn biết thế nào là lo lắng, bạn cũng biết suy gẫm là thế nào! Bạn chỉ cần điều chỉnh sự chú ý về những vấn đề nan giải của mình sang những câu Kinh Thánh mà thôi. Càng suy gẫm Lời Chúa bao nhiêu, bạn càng ít phải lo lắng bấy nhiêu.

Lý do Thiên Chúa xem Gióp và Đavít như những bạn thân là vì họ coi trọng Lời Ngài trên hết mọi sự, và suốt ngày liên lỉ suy gẫm Lời Ngài. Gióp thừa nhận, “*Lệnh môi Ngài truyền, tôi chẳng lìa xa, lời miệng Ngài phán, lòng tôi áp ứ*” (G 23, 12). Đavít thì nói, “*Luật pháp Ngài, lay Chúa, con yêu chuộng dường bao, suốt ngày cứ suy đi gẫm lại!*” (Tv 119, 97). “*Lay Chúa, con tưởng nhớ bao việc Ngài làm, tưởng nhớ những kỳ công thuở trước*” (Tv 77, 12).

Như những người bạn thân chia sẻ cho nhau những bí mật, Thiên Chúa cũng chia sẻ những bí mật của Ngài với bạn nếu bạn có thói quen suốt ngày suy gẫm Lời Ngài. Thiên Chúa nói với Abraham những bí mật của Ngài, và Ngài cũng làm như vậy với Daniel, với Phaolô, với các môn đệ và với những người bạn khác (St 18, 17; Đn 2, 19a; 1Cr 2, 7a).

Khi bạn đọc Kinh Thánh, nghe giảng hay nghe một cuốn băng, đừng vội quên và bỏ đi. Hãy tập ôn đi ôn lại một chân lý nào đó trong tâm trí, hãy suy nghĩ thật nhiều về nó. Càng dành nhiều thời giờ để ôn lại những gì Chúa nói, bạn càng hiểu được những “bí mật” cuộc sống mà nhiều người đã để mất. “*Chúa xử thân tình với những ai kính sợ Chúa và cho họ biết giao ước của Ngài*” (Tv 25, 14).

Trong chương tiếp theo, chúng ta còn phải xét xem bốn bí mật khác của việc trau dồi một tình bạn với Thiên Chúa, nhưng đừng đợi đến ngày mai. Hãy khởi sự ngay hôm nay bằng cách thử tập nói chuyện liên lí với Chúa và luôn để tâm suy gẫm Lời Ngài. Kinh nguyện để bạn nói với Chúa; suy gẫm để Chúa nói với bạn. Cả hai đều cần thiết để trở nên một người bạn nghĩa thiết của Thiên Chúa.

NGÀY MUỖI MỘT

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Thiên Chúa muốn trở nên bạn nghĩa thiết của tôi.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Chúa xử thân tình với những ai kính sợ Chúa và cho họ biết giao ước của Ngài*” (Tv 25, 14).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Tôi có thể làm gì để nhắc mình nghĩ đến Chúa và trò chuyện với Ngài nhiều hơn trong cả ngày sống?

PHÁT HUY TÌNH BẠN VỚI THIÊN CHÚA

*“Những ai chính trực thì Ngài
nhận làm bạn tâm giao”*

(Cn 3, 32).

*“Hãy đến gần Thiên Chúa,
Ngài sẽ đến gần anh em”*

(Gc 4, 8a).

Gần Thiên Chúa bao nhiêu? Chính bạn chọn lựa!

Như bất cứ tình bạn nào khác, bạn cũng phải làm triển nở tình bạn của mình với Thiên Chúa. Điều này hẳn không xảy ra tình cờ nhưng phải ao ước, phải có thời gian và cả nghị lực. Nếu bạn muốn có một tình bạn ngày càng sắt son hơn, mật thiết hơn với Thiên Chúa, bạn phải biết thành thật chia sẻ những vui buồn cuộc sống cho Ngài, tín thác vào Ngài khi Ngài yêu cầu bạn làm một điều gì đó, học biết quan tâm đến những gì Ngài quan tâm và ao ước thiết thân với Ngài hơn bất cứ điều gì khác.

Tôi quyết tâm thành thật với Chúa. Viên gạch đầu tiên để xây dựng toà nhà tình bạn sâu sắc với Thiên Chúa là sự thành thật hoàn toàn - về các lỗi lầm và cả những tình cảm của bạn. Thiên Chúa không mong bạn phải hoàn hảo, nhưng Ngài đòi cho bằng được sự thành thật của bạn. Không người bạn nào của Thiên Chúa trong Kinh Thánh là hoàn hảo. Nếu sự hoàn hảo là đòi hỏi của một tình bạn với Thiên Chúa, chúng

ta sẽ không bao giờ có thể là bạn của Ngài. May thay, bởi ân sủng của Thiên Chúa, Đức Giêsu vẫn mãi là “*người bạn của các tội nhân*”.

Trong Kinh Thánh, những người bạn của Thiên Chúa rất chân thật về những cảm tính của họ; họ thường phàn nàn, phê phán, kêu ca và tranh cãi với Đấng Tạo Thành của mình. Vậy mà Thiên Chúa xem ra không lấy làm phiền bởi sự thẳng thắn này; thật ra, Ngài cổ vũ điều đó.

Thiên Chúa cho phép Abraham chất vấn và thách thức Ngài về việc Ngài sắp huỷ diệt thành Sôđôma. Ông không ngại làm phiền Thiên Chúa khi nài nỉ Ngài giữ lại thành này bằng việc mặc cả với Ngài từ năm mươi người công chính xuống chỉ còn mười người.

Thiên Chúa kiên nhẫn lắng nghe bao lời kiện tụng của Đavít rằng, Ngài bất công, bội bạc, và bỏ rơi ông. Ngài cũng không loại bỏ Giêrêmia khi ông tuyên bố Ngài đã phỉnh phờ ông. Gióp được phép trút mọi đắng cay

cho Ngài suốt những tháng ngày thử thách, và cuối cùng, Thiên Chúa bảo vệ ông vì ông chân thật, Ngài quở trách những người bạn của Gióp vì họ không thật lòng. Ngài bảo, “*Các người đã không nói đúng đắn về Ta như Gióp, tôi tớ của Ta*” (G 42, 7b).

Một ví dụ đáng kinh ngạc về một tình bạn thẳng thắn (Xh 33, 1-17), Thiên Chúa thẳng thắn biểu lộ sự ghê tởm của Ngài trước bất tuân của Israel. Ngài nói với Môisen, Ngài vẫn giữ lời ban cho dân Đất Hứa, *nhưng* sẽ không cùng họ đi thêm một bước nào nữa qua vùng sa mạc cháy khô! Ngài chán ngán họ và tỏ cho Môisen biết rõ tâm trạng của Ngài.

Thiên Chúa không mong bạn phải hoàn hảo, nhưng Ngài đòi cho bằng được sự thành thật của bạn.

Lên tiếng như “một người bạn” của Thiên Chúa, Môisen bộc trực trả lời: “*Xin Ngài coi, chính Ngài đã phán với con: ‘Hãy đưa dân ấy lên, vậy mà Ngài lại không cho con biết Ngài sẽ cử ai đi với con... Vậy bây giờ, nếu quả thật con đã được nghĩa với Ngài, xin kháng tố cho con biết đường lối của Ngài, để con biết Ngài, và được nghĩa với Ngài. Xin Ngài đừng quên dân tộc này là dân của Ngài... Nếu Ngài không đích thân đi, xin Ngài đừng đưa chúng con lên khỏi đây. Nhưng làm thế nào biết được là con và dân của Ngài được nghĩa với Ngài? Há chẳng phải vì có Ngài đi với chúng con sao? Như thế, con và dân của Ngài mới khác với mọi dân trên mặt đất’.* Đức Chúa phán với ông Môisen: ‘*Ngay cả điều người vừa nói đó, Ta cũng sẽ làm, vì người đã được nghĩa với Ta, và Ta biết đích danh người*’ ” (Xh 33, 12-17).

Thiên Chúa có thể chịu đựng được sự thẳng thắn và chân thực ấy nơi bạn không? Chắc chắn là được! Tình bạn tinh tế được xây dựng trên sự cởi mở. Những gì xem ra *táo bạo* thì Ngài lại coi là *chân thành*.

Thiên Chúa lắng nghe các bạn Ngài say sưa nói; Ngài chán ngấy những lời sáo rỗng đạo đức mà Ngài biết trước. Để làm bạn với Ngài, bạn cũng phải nói cho Ngài, chia sẻ cho Ngài những tình cảm chân thực, chứ không phải những cảm xúc hay lời nói mà bạn nghĩ là phải có.

Có thể bạn cần thổ lộ nỗi buồn giận hay hờn trách thầm kín nào đó với Thiên Chúa về một vài lãnh vực trong cuộc đời mà bạn cảm thấy bất công hay thất vọng. Cho đến khi đủ trưởng thành để hiểu rằng, Thiên Chúa dùng *mọi sự* để làm mỗi người nên tốt hơn thì chúng ta vẫn cứ áp ủ oán hờn Ngài mãi, oán hờn Ngài về dáng vẻ, về kiến thức, về những lời câu không

*Sự thẳng thắn là rào cản
lớn nhất ngăn trở tình bạn
giữa bạn với Thiên Chúa.*

NGÀY MƯỜI HAI
PHÁT HUY
TÌNH BẠN VỚI
THIÊN CHÚA

được đáp trả hay những nỗi đau quá khứ và mọi chuyện khác của chúng ta, những điều mà chúng ta sẽ làm cách khác nếu chúng ta là Ngài.

Người ta thường kêu trách Thiên Chúa vì những nỗi đau người khác gây ra cho họ. Điều này tạo ra cái mà William Backus gọi là “vết rạn nứt ẩn tàng giữa bạn và Thiên Chúa”.

Sự đắng cay là rào cản lớn nhất ngăn trở tình thân giữa bạn với Thiên Chúa: Tại sao tôi muốn là bạn của Ngài mà Ngài vẫn để *điều này* xảy ra? Sợ dĩ có phương được này là để bạn biết rằng, Thiên Chúa luôn *hành động* nhằm ích lợi nhất cho bạn cả khi nó gây nên đau khổ và bạn không hiểu gì. Thế nhưng, trút bỏ cơn giận và bực bực chính mình lại là bước đầu tiên của việc chữa lành. Như bao người trong Kinh Thánh, bạn hãy bực bực thật lòng với Thiên Chúa! Như Gióp (G 7, 17-21), Asaph (Tv 83, 13), Giêrêmia (Gr 20, 7), Naomi (R 1, 20).

Để dạy chúng ta chân thực và thẳng thắn, Thiên Chúa đã trao cho chúng ta cuốn sách các Thánh Vịnh - một cuốn cẩm nang thờ phượng đầy những lời nguyện, nóng nảy, ngờ vực, sợ hãi, oán trách, cả những đam mê thầm kín cùng với những lời cảm tạ, ngợi khen và tuyên xưng niềm tin. Mọi tâm trạng buồn vui giận ghét của con người đều được ghi nhận trong các Thánh Vịnh. Khi đọc những nỗi lòng mà Đavít và những người khác thổ lộ, bạn hãy ý thức đây là cách Thiên Chúa muốn bạn thờ phượng Ngài - không giấu diếm một điều gì cả. Bạn có thể cầu nguyện như Đavít: *“Tôi lớn tiếng kêu gào lên Chúa, tôi lớn tiếng cầu khẩn Chúa thương, lời than vãn, xin giải bày lên Chúa, nỗi ngặt nghèo, kể lể trước thiên nhan”* (Tv 142, 2-3).

Thật khích lệ cho chúng ta khi biết những người bạn của Thiên Chúa - như Môisen, Đavít, Abraham, Gióp và những người khác - đều đã trải qua những giai đoạn nghi ngờ. Nhưng

thay vì che giấu mối ngờ vực bằng những sáo ngữ hoa mỹ đạo đức rỗng tuếch, họ công khai thẳng thắn bộc bạch chúng. Bày tỏ nghi ngờ đôi khi cũng là bước đầu cho cấp độ tiếp theo của sự thân tình với Thiên Chúa.

Tôi quyết tâm vâng phục Thiên Chúa trong đức tin.

Mỗi khi bạn tín thác vào sự khôn ngoan của Thiên Chúa và thực hiện bất cứ điều gì Ngài muốn, cả khi không hiểu điều đó, ấy là lúc bạn đắm chìm trong sự mật thiết với Ngài. Thông thường, chúng ta không nghĩ vâng lời là một đặc tính của tình bạn; nó chỉ dành cho mối tương quan với cha mẹ, ông chủ hoặc cấp trên chứ không dành cho một người bạn. Vậy mà Đức Giêsu hiển nhiên gọi vâng lời là điều kiện để sống thân tình với Thiên Chúa. Ngài nói, *“Anh em là bạn hữu của Thầy, nếu anh em thực hiện những điều Thầy truyền dạy”* (Ga 15, 14).

Ở cuối chương I, tôi có nói, lời mà Đức Giêsu dùng khi Ngài gọi chúng ta là “bạn hữu” có thể liên tưởng đến “những người bạn của một vị vua” trong triều. Dẫu những người bạn thân này có được những đặc quyền, thì họ vẫn lệ thuộc nhà vua và phải vâng lệnh vua.

Chúng ta là những người bạn của Thiên Chúa, nhưng chúng ta không thể ngang hàng với Ngài. Ngài là Đấng lãnh đạo yêu thương, và chúng ta đi theo Ngài.

Chúng ta vâng lời Thiên Chúa, không vì bốn phận, sợ hãi hay bắt buộc, nhưng bởi yêu mến Ngài và tin chắc Ngài biết những gì tốt nhất cho chúng ta. Chúng ta muốn đi theo Đức Kitô vì lòng biết ơn về tất cả những gì Ngài đã làm cho chúng ta, và càng theo sát Ngài bao nhiêu, tình bạn của chúng ta càng trở nên sâu đậm bấy nhiêu.

Những người không tin thường nghĩ rằng, các Kitô hữu vâng

lời chỉ vì bắt buộc hoặc vì sợ tội hoặc sợ hình phạt; thế nhưng, ngược lại mới đúng. Bởi được thứ tha và được tự do, chúng ta vâng lời vì tình yêu - và sự vâng phục của chúng ta đem lại niềm vui lớn lao! Đức Giêsu bảo, “*Chúa Cha đã yêu mến Thầy thế nào, Thầy cũng yêu mến anh em như vậy. Anh em hãy ở lại trong tình thương của Thầy. Nếu anh em giữ các điều răn của Thầy, anh em sẽ ở lại trong tình thương của Thầy, như Thầy đã giữ các điều răn của Cha Thầy và ở lại trong tình thương của Ngài. Các điều ấy, Thầy đã nói với anh em để anh em được hưởng niềm vui của Thầy, và niềm vui của anh em được nên trọn vẹn*” (Ga 15, 9-11).

Hãy lưu ý, Đức Giêsu mong muốn chúng ta chỉ làm những gì Ngài đã làm với Chúa Cha, tương giao của Ngài với Chúa Cha là khuôn mẫu cho tình bạn của chúng ta với Ngài. Đức Giêsu đã làm những gì Chúa Cha yêu cầu Ngài làm - chỉ vì yêu thương.

Tình bạn chân thật thì không thụ động nhưng chủ động, sáng tạo. Khi Đức Giêsu đòi hỏi chúng ta yêu thương người khác, giúp đỡ kẻ thiếu thốn, chia sẻ những gì chúng ta có, giữ mình trong sạch, biết tha thứ, và đem những người khác về cho Ngài, thì chính tình yêu chứ không gì khác là động lực thúc bách chúng ta mau mắn vâng phục Ngài như vậy.

Chúng ta thường được thách thức để làm “*những việc lớn lao*” cho Chúa. Vậy mà, Ngài sẽ vui hơn khi chúng ta làm những việc nhỏ cho Ngài một cách vâng phục đầy tình mến. Người khác có thể không nhìn thấy chúng, nhưng Thiên Chúa thấy và coi đó là những hành vi thờ phượng.

Những *cơ hội lớn* có thể chỉ đến với bạn một lần trong đời, nhưng các *cơ hội nhỏ* thì bao quanh bạn mỗi ngày. Ngay cả qua những việc đơn sơ như nói năng thành thật, tử tế và khích lệ người khác cũng đủ đem lại nụ cười cho Thiên Chúa. Thiên Chúa quý những hành vi vâng phục của chúng ta hơn là

những kinh nguyện, ngợi khen hoặc những lễ dâng. Kinh Thánh nói với chúng ta rằng, *“Đức Chúa có ưa thích các lễ toàn thiêu và hy lễ như ưa thích người ta vâng lời Đức Chúa không? Nay, vâng phục thì tốt hơn là dâng hy lễ, lắng nghe thì tốt hơn là dâng mỡ cừu”* (1Sm 15, 22).

Đức Giêsu bắt đầu sứ vụ công khai ở tuổi ba mươi qua việc được Gioan làm phép rửa. Ngay khi xảy ra biến cố ấy, từ trời cao, Chúa Cha nói với Con Một của mình: *“Đây là Con yêu dấu của Ta, Ta hài lòng về Ngài”* (Mt 3, 17). Vậy thì trong ba mươi năm, Đức Giêsu đã làm gì để Chúa Cha hài lòng đến thế? Kinh Thánh không nói gì về những năm ẩn dật đó ngoại trừ ở Lc 2, 51a: *“Sau đó, Ngài đi xuống cùng với cha mẹ, trở về Nazarét và hằng vâng phục các ngài”*. Ba mươi năm làm đẹp lòng Thiên Chúa được tóm kết trong ba chữ: *“hằng vâng phục!”*.

Tôi quyết tâm coi trọng những gì Thiên Chúa coi trọng. Đây là điều những người bạn thường làm - họ quan tâm đến những gì là quan trọng đối với người kia. Cũng thế, càng trở nên thiết thân với Thiên Chúa, bạn càng quan tâm đến những gì Ngài quan tâm, tiếc xót điều Ngài tiếc xót và mừng vui với những gì Ngài vui mừng.

Thánh Phaolô là gương sáng về điều này. Chương trình của Chúa là chương trình của ngài, say mê của Chúa là say mê của ngài: *“Thật thế, vì anh em, tôi ghen cái ghen của Thiên Chúa”* (2Cr 11, 2a). Đavít cũng cảm thấy như vậy: *“Vì nhiệt tâm lo việc nhà Chúa, mà con phải thiệt thân. Lời kẻ thoá mạ Ngài, này chính con hứng chịu”* (Tv 69, 10).

Thiên Chúa quan tâm đến điều gì nhất? Cứu độ dân Ngài. Ngài muốn tất cả con cái lạc mất của Ngài được tìm về. Đó là tất cả lý do Đức Giêsu đã đến trần gian. Điều đắt giá nhất nơi

cung lòng Chúa Cha là cái chết của Con Một Ngài. Điều quý giá thứ hai của Ngài là khi con cái Ngài chia sẻ sứ điệp đó cho những người khác. Để làm bạn với Thiên Chúa, bạn phải để ý quan tâm đến mọi người chung quanh, những kẻ Thiên Chúa hằng quan tâm. Bạn của Thiên Chúa nói cho những người bạn của họ về Thiên Chúa.

Tôi phải ước ao sống mật thiết với Chúa hơn bất cứ điều gì khác. Các Thánh vịnh đầy những mẫu gương ước ao này. Đavít say sưa ao ước biết Chúa hơn mọi điều khác; ông dùng những từ ngữ như *mong mỏi, ngóng trông, khát khao, đói*. Ông van nài Thiên Chúa. Ông nói, “*Một điều tôi kiếm tôi xin, là luôn được ở trong đền Chúa tôi mọi ngày trong suốt cuộc đời, để chiêm ngưỡng Chúa tuyệt vời cao sang, ngắm xem thánh điện huy hoàng*” (Tv 27, 4). Trong một Thánh vịnh khác, ông bảo: “*Bởi ân tình Ngài quý hơn mạng sống, miệng lưỡi này xin ca ngợi tán dương*” (Tv 63, 4).

Giacóp cũng vậy, nổi đam mê phức lành của Thiên Chúa trên cuộc đời ông thật mãnh liệt đến nỗi ông đã lấm đất vật lộn với Ngài suốt đêm, ông nói, “*Tôi sẽ không buông Ngài ra, nếu Ngài không chúc phúc cho tôi*” (St 32, 27b).

Càng trở nên thiết thân với Thiên Chúa, bạn càng quan tâm đến những gì Ngài quan tâm.

Điều đáng ngạc nhiên của câu chuyện này là ở chỗ, Thiên Chúa, Đấng mạnh mẽ vô song lại để cho Giacóp thắng! Ngài không cảm thấy bị xúc phạm khi chúng ta “vật lộn” với Ngài, bởi vật lộn đòi hỏi tiếp xúc cá nhân và đem chúng ta lại gần Ngài hơn! Đó chính là lòng sốt mến, và Thiên Chúa thích như vậy khi chúng ta mê say Ngài.

Thánh Phaolô cũng là một người say mê tình bạn với Chúa. Với ngài, không gì quan trọng hơn; đó là ưu tiên số

một, là toàn bộ trọng tâm và mục đích tối thượng trong cuộc đời ngài. Đây là lý do tại sao Thiên Chúa đã dùng Phaolô cho công cuộc đại sự của Ngài. *“Vấn đề là được biết chính Đức Kitô, nhất là biết Ngài quyền năng thế nào nhờ đã phục sinh, cùng được thông phần những đau khổ của Ngài, nhờ nên đồng hình đồng dạng với Ngài trong cái chết của Ngài”* (Pl 3, 10).

Sự thật là - gần Chúa bao nhiêu, *tuỳ sự chọn lựa của bạn.*

Sống mật thiết với Chúa là một lựa chọn, không là một ngẫu nhiên. Cách mãnh liệt, bạn hãy tìm kiếm Ngài. Bạn có thật sự muốn điều đó - hơn bất cứ điều gì khác không? Nó đáng giá như thế nào với bạn? Nó có đáng để từ bỏ mọi sự khác không? Nó có đáng để nỗ lực phát triển những thói quen và những kỹ năng cần thiết không?

Có thể trong quá khứ, bạn từng say mê Thiên Chúa, nhưng nay bạn đã đánh mất lòng khao khát đó. Đó là điều đã xảy ra với các tín hữu Êphêô - họ đã để mất lòng mến thuở đầu. Họ thi hành đúng đắn mọi điều, nhưng vì bồn phận chứ không vì tình yêu. Nếu bạn bắt đầu đi vào đời sống thiêng liêng, đừng ngạc nhiên khi Thiên Chúa cho phép khổ đau xảy đến trong đời.

Khổ đau là chất đốt của lòng mến - nó tăng sức mãnh liệt để chúng ta thay đổi những gì thông thường chúng ta không thể. C. S. Lewis nói, “Khổ đau là chiếc loa phóng thanh của Thiên Chúa”. Đó là cách Ngài dùng để đánh thức chúng ta khỏi sự thờ ơ thiêng liêng. Khổ đau của bạn không là hình phạt nhưng là những lời mời gọi tỉnh thức bắt nguồn từ một Thiên Chúa yêu thương. Thiên Chúa không giận bạn, nhưng Ngài *si mê* bạn; và Ngài sẽ làm bất cứ điều gì miễn sao đem bạn về

lại trong tình thân với Ngài. Tuy nhiên, còn có một cách dễ dàng hơn để nhen lại lòng sốt mến với Chúa: Hãy cầu xin Ngài ban cho bạn điều đó và cứ khẩn khoản mãi cho đến khi bạn lãnh nhận. Bạn hãy cầu nguyện thế này suốt cả ngày sống: “Lạy Đức Giêsu, hơn bất cứ điều gì khác, con ước muốn sống mật thiết với Chúa hơn”. Chúa đã nói với những người lưu đày ở Babylon rằng, “*Các người sẽ tìm Ta và các người sẽ thấy, bởi vì các người sẽ hết lòng kiếm Ta*” (Gr 29, 13).

TƯƠNG QUAN HỆ TRỌNG NHẤT CỦA BẠN

Không có gì - tuyệt đối không có gì - quan trọng hơn việc làm triển nở một tình bạn với Thiên Chúa. Đó là mối thân tình sẽ vững bền mãi mãi. Thánh Phaolô nói với Timôtê, “*Có những kẻ, vì chủ trương cái tri thức đó, nên đã lạc mất đức tin*” (1Tm 6, 21a). Bạn có đánh mất điều quan trọng nhất trong cuộc đời không? Bạn có thể bắt đầu lại ngay hôm nay. Hãy nhớ, đó là chọn lựa của bạn. Bạn gần Thiên Chúa ngần nào, tùy bạn chọn!

NGÀY MƯỜI HAI
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Gần Thiên Chúa bao nhiêu, chính tôi chọn lựa.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Hãy đến gần Thiên Chúa, Ngài sẽ đến gần anh em” (Gc 4, 8a).

Một câu hỏi để nghiền ngẫm: Ngay hôm nay, để đến gần Thiên Chúa hơn, tôi sẽ có những chọn lựa nào?

THỜ PHƯỢNG LÀM ĐẸP LÒNG THIÊN CHÚA

*“Người phải yêu mến Đức Chúa,
Thiên Chúa của người,
hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn,
và hết sức lực người”*

(Mc 12, 30).

Thiên Chúa muốn bạn trọn vẹn thuộc về Ngài.

Thiên Chúa không muốn một mảnh nào đó trong cuộc đời bạn. Ngài đòi bạn *hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn và hết sức*. Ngài không thích một sự cam kết hai lòng, một sự vâng phục từng phần cũng như một ít thời gian rảnh rỗi hay một ít tiền dư bạc thừa của bạn. Ngài mong mỗi bạn hiến dâng trọn vẹn, chứ không chỉ là những mảnh nhỏ đời bạn.

Ngày kia, một phụ nữ Samaria tìm cách tranh luận với Đức Giêsu về thời gian, nơi chốn và lễ lối thờ phượng tốt nhất. Ngài trả lời rằng, những chuyện bên ngoài đó không quan trọng gì cả. Bạn thờ phượng ở đâu, không quan trọng cho bằng *tại sao* bạn thờ phượng và bạn phó dâng chính mình *ngân nào* cho Thiên Chúa khi thờ phượng. Như thế, có cách thờ phượng đúng và cũng có cách thờ phượng không đúng. Kinh Thánh nói, *“Với lòng biết ơn đó, chúng ta hãy phụng thờ Thiên Chúa cho đẹp lòng Ngài”* (Dt 12, 28b). Để đẹp lòng Thiên Chúa, thờ phượng cần có bốn đặc tính:

Thiên Chúa vui lòng khi chúng ta thờ phượng Ngài cách đúng đắn. Người ta thường nói, “Tôi thích nghĩ Thiên Chúa như thế này, Thiên Chúa như thế kia...” và rồi họ chia sẻ ý tưởng của mình về hình ảnh Thiên Chúa mà họ muốn thờ phượng. Thế nhưng, chúng ta không thể tạo ra một hình ảnh tùy thích hay hợp thời về Thiên Chúa rồi thờ phượng nó. Đó là thờ ngẫu tượng.

Thờ phượng phải được xây dựng trên nền tảng chân lý của Lời Chúa, chứ không trên quan điểm riêng của chúng ta về Thiên Chúa. Đức Giêsu nói với người

Thờ phượng đẹp lòng Chúa không chỉ là tình cảm sâu sắc nhưng còn phải đúng tín lý. Chúng ta phải vận dụng cả con tim, lẫn trí óc.

phụ nữ Samaria, “*Những người thờ phượng đích thực sẽ thờ phượng Chúa Cha trong thần khí và sự thật, vì Chúa Cha tìm kiếm những ai thờ phượng Ngài như thế*” (Ga 4, 23b).

“Thờ phượng trong sự thật” là thờ phượng Thiên Chúa như Ngài được mặc khải chân thực trong Kinh Thánh.

Thiên Chúa vui lòng khi chúng ta thờ phượng Ngài cách chân thật. Khi Đức Giêsu nói bạn phải “*thờ phượng trong thần khí*”, Ngài không chỉ ngụ ý đến Thánh Thần, nhưng còn nhắm đến tinh thần của bạn. Được tạo dựng theo hình ảnh Thiên Chúa, tinh thần của bạn ở trong thân xác, và Ngài đã dự liệu tinh thần đó để bạn có thể thông hiệp với Ngài. Thờ phượng là việc tinh thần của bạn đáp trả Tinh Thần của Thiên Chúa.

Khi dạy, “*Người phải yêu mến Thiên Chúa của người hết lòng, hết linh hồn*”, Đức Giêsu muốn nói, việc thờ phượng phải chân thật và phát xuất tận đáy lòng. Đó không chỉ là việc nói đúng những gì bạn muốn nói mà còn phải nói tận cõi lòng. Ngợi khen mà không hết lòng là chẳng ngợi khen chút nào! Chẳng những vô bổ mà lại còn xúc phạm đến Chúa.

Khi chúng ta thờ phượng, xem ra Thiên Chúa bỏ qua những ngôn từ để nhìn vào thái độ tâm hồn mỗi người. Kinh Thánh nói, *“Thiên Chúa không nhìn theo kiểu người phàm: người phàm chỉ thấy điều mắt thấy, còn Đức Chúa thì thấy tận đáy lòng”* (1Sm 16, 7b).

Vì thờ phượng bao hàm nỗi vui mừng trong Chúa, nên nó cũng thu hút những tâm tình của bạn. Thiên Chúa đã trao cho bạn những cảm thức để bạn có thể thờ phượng Ngài với những cảm xúc sâu lắng - nhưng những tâm tình này phải chân thực chứ không được giả tạo. Ngài ghét sự giả hình. Ngài không muốn có sự khoe khoang, giả vờ hay dối trá trong thờ phượng. Ngài muốn sự chân thành và lòng mến chân thật của bạn. Chúng ta có thể thờ phượng Thiên Chúa một cách không hoàn hảo, nhưng không thể thờ phượng Ngài một cách *thiếu chân thành*.

Dĩ nhiên, chỉ chân thành thôi thì chưa đủ; bạn có thể chân thành nhưng lại sai. Đó là lý do tại sao phải có cả tinh thần và chân lý. Thờ phượng phải vừa đúng đắn vừa chân thật. Thờ phượng đẹp lòng Chúa không chỉ là tình cảm sâu sắc nhưng còn phải đúng tín lý. Chúng ta phải vận dụng cả con tim, lẫn trí óc.

Ngày nay, về mặt tình cảm, nhiều người lầm lẫn khi coi việc cảm động bởi âm nhạc là việc được Thánh Thần tác động; hai việc này hoàn toàn khác nhau. Thờ phượng đích thực xảy ra khi tinh thần bạn đáp trả Thiên Chúa, chứ không phải là rung cảm trước vài cung nhạc. Quả vậy, một vài bài hát uyển mị đi vào lòng người đã *ngăn cản* việc thờ phượng bởi chúng không quy về Chúa mà quy về những cảm xúc của chúng ta. Cái làm bạn chia trí nhất trong việc thờ phượng là chính bạn - đó là những sở thích, những lo lắng của bạn về những gì người khác nghĩ về bạn.

Các Kitô hữu thường có quan điểm không giống nhau về

cách thức thờ phượng thích hợp và chân thực, nhưng những tranh luận này thường chỉ phản ánh những khác biệt về con người và bối cảnh của họ. Nhiều hình thức thờ phượng được đề cập trong Kinh Thánh, trong đó có việc xưng thú, ca hát, kêu cầu, đứng thẳng tôn vinh, quỳ gối, múa nhảy, tạo âm thanh nhộn nhịp hoan hỷ, làm chứng, chơi nhạc cổ truyền và đưa tay lên làm những cử điệu (Dt 13, 15; Tv 7, 17; Er 3, 11; Tv 149, 3; 150, 3; Nkm 8, 6). Phong cách thờ phượng tốt nhất là phong cách bày tỏ chân thật nhất lòng yêu mến của bạn đối với Thiên Chúa dựa trên bối cảnh và tính khí Ngài đã ban cho.

Bạn tôi, Gary Thomas lưu ý, nhiều Kitô hữu xem ra bị kẹt trong một lối mòn thờ phượng cứng nhắc và buồn tẻ - một thói quen chẳng mấy lý thú - thay vì có một tình bạn sống động với Chúa. Tại sao như vậy? Bởi họ tự buộc mình sử dụng những phương pháp hoặc những phong cách thờ phượng vốn không phù hợp với cốt cách Thiên Chúa đã nắn đúc độc đáo trong họ.

Phong cách thờ phượng tốt nhất là phong cách bày tỏ chân thật nhất lòng yêu mến của bạn đối với Thiên Chúa, dựa trên bối cảnh và tính khí Ngài đã ban cho.

Gary tự hỏi, *Nếu Thiên Chúa có ý tạo dựng mỗi người không ai giống ai, thì tại sao Ngài lại muốn mọi người phải yêu mến Ngài theo cùng một cách?* Khi đọc các tác phẩm Kitô giáo kinh điển và nói chuyện với nhiều người trưởng thành, Gary đã khám phá ra rằng, qua 2000 năm, các Kitô hữu đã sử dụng nhiều cách khác nhau để vui hưởng tình thân với Thiên Chúa: ở ngoài trời, nghiên cứu, ca hát, đọc, múa, sáng tác nghệ thuật, phục vụ người khác, ở một mình, vui sống tình bạn, và tham dự hàng tá các hoạt động khác.

Trong cuốn sách của mình *Sacred Pathways*, Gary nhận định 9 cách thể đem con người lại gần Thiên Chúa. *Những người yêu thiên nhiên* cảm hứng mến yêu Chúa nhiều nhất khi ở ngoài trời, trước những vẻ đẹp của cảnh quan. *Những người có cảm giác mạnh* yêu mến Chúa qua các giác quan và đánh giá cao những buổi thờ phượng đẹp đẽ trong đó họ có thể nhìn, nếm, ngửi và sờ đụng chứ không chỉ nghe. *Những người theo truyền thống* đến gần Thiên Chúa qua những nghi lễ, phụng vụ, biểu tượng và những công thức không đổi. *Những người khổ hạnh* yêu mến Chúa trong sự cô tịch và giản dị. *Những người hoạt động* yêu mến Chúa qua việc chiến đấu chống lại sự dữ, bất công và họ hoạt động để thế giới ngày càng nên tốt hơn. *Những người thích săn sóc* yêu mến Chúa qua việc yêu thương những người khác và giúp đỡ họ. *Những người sốt mến* yêu mến Chúa qua các buổi cử hành phụng vụ. *Những người chiêm niệm* yêu mến Chúa qua việc tôn thờ. *Những người trí thức* yêu Chúa qua việc nghiên cứu tri thức.⁸

Không có một cách tiếp cận nào được gọi là “*phù hợp cho mọi người*” trong việc thờ phượng Thiên Chúa và sống tình bạn với Ngài. Nhưng có một điều chắc chắn: Bạn sẽ không làm vinh danh Chúa khi cố trở thành một người nào đó mà Thiên Chúa không bao giờ có ý định bạn phải trở nên. Ngài muốn bạn là chính bạn. “*Nhưng giờ đã đến - và chính là lúc này đây - giờ những người thờ phượng đích thực sẽ thờ phượng Chúa Cha trong thần khí và sự thật, vì Chúa Cha tìm kiếm những ai thờ phượng Ngài như thế*” (Ga 4, 23).

⁸ Gary Thomas, *Sacred Pathways* (Grand rapids: Zondervan, 2000).

**NGÀY MƯỜI BA
THỜ PHƯỢNG
LÀM
ĐẸP LÒNG
THIÊN CHÚA**

Thiên Chúa vui lòng khi chúng ta thờ phượng Ngài trong suy tư. Lệnh truyền của Đức Giêsu “*Hãy yêu mến Thiên Chúa hết trí khôn*” được lặp lại bốn lần trong Tân Ước. Thiên Chúa không vui lòng với những bài hát nghe

ngao không ý tưởng, những sáo ngữ hoa mỹ chiếu lệ, hay những lời tung hô “Ngợi khen Chúa” hời hợt vô hồn, bởi chúng ta không nghĩ ra được điều gì khác để nói lúc đó. Nếu thờ phượng mà không suy tư, không đặt tâm trí vào đó thì thật vô nghĩa. Bạn phải đem cả lý trí vào.

Đức Giêsu gọi kiểu thờ phượng vô hồn đó là “*những lặp đi lặp lại vô ích*”. Ngay cả những thuật ngữ Kinh Thánh cũng có thể trở thành sáo ngữ nặng nề khi dùng quá nhiều, và mất cả ý nghĩa. Đọc lâu lâu kinh kệ khi thờ phượng thì dễ hơn thay vì cố gắng làm vui lòng Chúa với những lời nguyện và những cách thế mới mẻ khác.

Bạn hãy thử thờ phượng Chúa mà không dùng những từ ngữ cũ xưa như *ngợi khen, halléluia, tạ ơn* hoặc *amen*. Thay vì nói, “Chúng con ngợi khen Chúa”, bạn hãy làm một danh sách những từ đồng nghĩa và sử dụng những từ mới này như *thán phục, tôn kính, quý mến, chiêm bái, tôn vinh và cảm kích*.

Khen ngợi cũng phải *cụ thể*. Nếu ai đó đến lặp đi lặp lại với bạn, “Anh thật đáng khen!” mười lần, có lẽ bạn sẽ nghĩ, *Về điều gì?* Bạn sẽ thích nghe hai lời khen cụ thể hơn là hai mươi lần khen chung chung; Thiên Chúa cũng vậy.

Một ý tưởng khác là lập một danh sách về những danh xưng khác nhau của Thiên Chúa và tập trung vào chúng. Những danh xưng đó không được tùy tiện; chúng nói cho chúng ta những khía cạnh khác nhau nơi Thiên Chúa. Trong Cựu Ước, Thiên Chúa mặc khải chính mình dần dần cho dân Israel bằng

cách giới thiệu những danh xưng mới, và Ngài ra lệnh chúng ta ngợi khen danh Ngài.⁹

Thiên Chúa cũng muốn những buổi hội họp thờ phượng chung của chúng ta có ý nghĩa. Thánh Phaolô dành trọn một chương trong 1Cr 14 để nói đến điều này, và ngài kết luận, *“Nhưng hãy làm mọi sự cách trang nghiêm và có trật tự”* (1Cr 14, 40).

Liên hệ đến điều này, Thiên Chúa lưu ý chúng ta làm sao để những anh em không tin cũng có thể hiểu được ý nghĩa khi họ có mặt trong những buổi thờ phượng chung. Thánh Phaolô nhận xét, *“Quả thế, nếu bạn chỉ chúc tụng với tấm lòng thôi, thì làm sao hạng người ngoài cuộc có thể thưa ‘Amen’ lúc bạn dâng lời tạ ơn, vì người đó không biết bạn nói gì? Đã hẳn, lời tạ ơn của bạn tốt đẹp thật, nhưng không xây dựng cho người khác”* (1Cr 14, 16-17). Để ý đến những người chưa tin có mặt trong những buổi cầu nguyện của chúng ta là một mệnh lệnh bắt nguồn từ Kinh Thánh. Bỏ qua mệnh lệnh này sẽ vừa là bất tuân, vừa thiếu lòng mến. Để có một giải thích đầy đủ hơn về điểm này, bạn hãy xem chương “Thờ Phượng Là Một Chứng Tá” trong cuốn *The Purpose-Driven Church*.

Thiên Chúa vui lòng khi chúng ta thờ phượng Ngài cách thực tiễn. Kinh Thánh nói, *“Anh em hãy hiến dâng thân mình làm của lễ sống động, thánh thiện và đẹp lòng Thiên Chúa. Đó là cách thức xứng hợp để anh em thờ phượng Ngài”* (Rm 12, 1). Tại sao Thiên Chúa lại muốn cả thân mình chúng ta? Tại sao Ngài không bảo, “Hãy hiến dâng tinh thần?”. Bởi vì nếu không có thân xác, bạn không làm gì được trên mặt đất này. Trong

⁹ Xem 11- week tape series on the names of God, *“How God Meets Your Deepest Needs”*, by Saddleback Pastors (1999), www.pastors.com.

cõi đời đời, bạn sẽ có một thân xác mới, cải thiện hơn, cao cấp hơn; nhưng đang khi còn trên trần gian, thì Thiên Chúa bảo, “Hãy trao cho Ta tất cả những gì con có!”. Chỉ vì Ngài rất thực tế trong việc thờ phượng.

*Thờ phượng đích thực cảm rõ
sâu trong Lời của Thiên Chúa.*

Bạn từng nghe, “Tôi không đến được trong buổi họp mặt tối nay, nhưng trong tinh thần, tôi sẽ có mặt ở đó”. Bạn nghĩ gì về câu nói ấy? Không có ý nghĩa gì cả. Chẳng đáng gì! Bao lâu còn trên trái đất, tinh thần của bạn sẽ có mặt nơi mà thể xác bạn hiện diện. Nếu thân xác bạn không ở đó, bạn cũng không ở đó.

Khi thờ phượng, chúng ta “phó dâng thân xác như những của lễ sống”. Ngày nay, chúng ta thường liên tưởng ý niệm “của lễ” với một vật đã chết, nhưng Thiên Chúa muốn chúng ta là một của lễ sống. Ngài muốn chúng ta sống cho Ngài! Tuy nhiên, vấn đề hay xảy ra với của lễ sống là nó có thể bỏ khỏi bàn thờ, và chúng ta thường làm như vậy. Chúng ta hát, “Tiến lên, hỡi những chiến sĩ của Đức Kitô” trong ngày Chúa Nhật, rồi sau đó “chuồn luôn” vào ngày thứ Hai.

Trong Cựu Ước, Thiên Chúa vui nhận nhiều lễ dâng trong thờ phượng vì chúng tiên báo lễ dâng của Đức Giêsu trên thập giá. Giờ đây, cũng trong thờ phượng, Thiên Chúa vui nhận những lễ dâng khác nhau: tạ ơn, ca ngợi, khiêm nhu, thống hối, dâng cúng, cầu nguyện, phục vụ anh em, và chia sẻ cho những ai túng thiếu.

Thờ phượng đích thực có giá của nó. Biết rõ điều đó, Đavít nói, “*Ta không muốn dâng lên Đức Chúa, Thiên Chúa của ta, những lễ toàn thiêu mà ta không mất tiền mua*” (2Sm 24, 24).

Cái giá mà việc thờ phượng đòi hỏi là chính bản thân

chúng ta. Bạn không thể cùng lúc vừa tán dương Thiên Chúa vừa tán dương chính mình. Bạn không thờ phượng để được người khác xem thấy cũng như để tự thoả mãn. Bạn phải chủ tâm di dời sự tập trung ra khỏi chính mình.

Khi Đức Giêsu nói, “*Hãy yêu mến Thiên Chúa hết sức lực người*”, Ngài muốn nói, thờ phượng đòi hỏi nỗ lực và nghị lực. Điều đó không phải luôn luôn thuận tiện và thoải mái, và đôi khi thờ phượng là một hành vi hoàn toàn thuộc về ý chí - một lễ dâng của ý chí. Thờ

phượng thụ động là một nghịch lý.

Bạn ca khen Chúa cả khi cảm thấy không thích, bước ra khỏi giường để ca ngợi Chúa khi đang mệt mỏi, hoặc giúp đỡ kẻ khác khi đang kiệt sức, bạn đang dâng một lễ dâng thờ phượng Thiên Chúa. Điều đó làm đẹp lòng Ngài.

Matt Redman, một người hướng dẫn cầu nguyện ở nước Anh, nói đến cách thức mà mục sư của anh dạy giáo dân ý thức hơn về ý nghĩa thực của việc thờ phượng. Để cho thấy thờ phượng quan trọng hơn âm nhạc, ông đã không cho phép hát lúc cử hành phụng vụ trong một thời gian dài đang khi họ học những cách thờ phượng khác. Cuối thời gian đó, Matt đã viết nên ca khúc cổ điển “Con Tim Thờ Phượng”:

Con sẽ dâng Ngài hơn một khúc ca,
Bởi Ngài không đòi nhạc khúc con hát.
Ngài tìm bên trong những cái bên ngoài
Tận đáy lòng con, Ngài đang tìm kiếm.¹⁰

Trọng tâm của vấn đề thờ phượng là vấn đề của con tim.

¹⁰ Matt Redman, “Heart of Worship” (Kingsway’s Thankyou Music, 1997).

NGÀY MƯỜI BA
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Thiên Chúa muốn tôi trọn vẹn thuộc về Ngài.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Ngươi phải yêu mến Đức Chúa, Thiên Chúa của ngươi, hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn, và hết sức lực ngươi” (Mc 12, 30).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Ngay lúc này, giữa việc thờ phượng chung và thờ phượng riêng của tôi, điều gì đang làm đẹp lòng Thiên Chúa hơn? Tôi sẽ làm gì đây?

KHI THIÊN CHÚA XEM RA XA VẮNG

*“Tôi mong đợi Đức Chúa,
Đáng ẩn mặt không nhìn nhà Giacóp,
tôi trông cậy vào Ngài”
(Is 8, 17).*

Thiên Chúa có thật, không thành vấn đề bạn nghĩ thế nào.

Thật dễ để thờ phượng Thiên Chúa khi mọi chuyện êm xuôi trong cuộc đời bạn - khi Ngài cho bạn của ăn, bạn bè, gia đình, sức khỏe và hạnh phúc. Nhưng đời đâu phải luôn mang sắc hồng. Những lúc ấy bạn sẽ thờ phượng Thiên Chúa thế nào? Bạn sẽ làm gì khi xem ra nghìn trùng xa cách, Ngài đã đi rồi?

Mức độ sâu sắc nhất của thờ phượng là ngợi khen Thiên Chúa bất chấp nỗi đau, tạ ơn Ngài trong thử thách, tin cậy Ngài khi bị cám dỗ, phó dâng cho Ngài đang khi khốn khổ, và yêu mến Ngài khi Ngài xem ra xa vắng.

Tình bạn thường được thử thách bởi sự phân cách và im lặng; bạn bị chia cắt bởi khoảng cách vật lý hoặc bạn không thể nói chuyện với người kia. Cũng vậy, trong tương quan với Thiên Chúa, bạn sẽ không luôn luôn *cảm thấy* Ngài gần gũi. Philip Yancey nhận xét cách khôn khéo, “Bất cứ một mối tương giao nào cũng bao gồm cả gần gũi lẫn xa cách. Với Thiên Chúa cũng thế, không thành vấn đề mật thiết làm sao, quả lắc

**NGÀY MUỖI BỐN
KHI THIÊN CHÚA
XEM RA XA VẮNG**

vẫn sẽ đơng đưa từ bên này qua bên kia”.¹¹ Đó là lúc thờ phượng trở nên khó khăn.

Để bạn trưởng thành trong tình bạn với Ngài, Thiên Chúa cũng sẽ thử thách bạn với những khoảng thời gian *xem ra xa vắng* - những lúc tưởng chừng như Ngài bỏ rơi hay lãng quên bạn, khi Ngài dường như ở xa bạn vạn dặm. Thánh Gioan Thánh Giá gọi những ngày khô hạn thiêng liêng, nghi ngờ, và xa lạ đối với Thiên Chúa như là những “đêm tối của linh hồn”. Henry Nouwen gọi chúng là “sứ vụ của sự trống vắng”. A. W. Tozer gọi chúng là “sứ vụ của đêm tối”. Những người khác thì gọi chúng là “mùa đơng của tâm hồn”.

Ngoài Đức Giêsu, có lẽ Đavít là người bạn khẩn khít với Thiên Chúa hơn ai hết, Ngài gọi ông là “một người làm đẹp lòng Ta”. Vậy mà không ít lần Đavít cũng đã kêu trách Thiên Chúa sao Ngài cứ vắng mặt: “*Lạy Chúa, sao Chúa nỡ đứng xa, ngày khôn quăn, sao Ngài đành ẩn mặt?*” (Tv 10, 1). “*Lạy Chúa con thờ, muôn lạy Chúa, Ngài nỡ lòng ruồng bỏ con sao?*” (Tv 22, 1). “*Chính Ngài là Thiên Chúa bảo vệ con, sao Ngài đành xua đuổi? Sao con phải lang thang tiêu tụy, bị quân thù áp bức mãi không thôi?*” (Tv 43, 2).

Dĩ nhiên, Thiên Chúa thật sự không rời Đavít và Ngài cũng không rời xa bạn. Ngài đã hứa nhiều lần, “*Ta sẽ không bao giờ rời xa con, cũng không bỏ rơi con*” (x Tv 37, 28; Ga 14, 16-18; Dt 13, 5). Nhưng Thiên Chúa chưa bao giờ hứa “con sẽ luôn luôn *cảm thấy* sự hiện diện của Ta”. Quả vậy, Thiên Chúa thừa nhận, một đôi khi Ngài ẩn mặt với chúng ta (Is 45, 15). Trong đời bạn, có những lúc xem ra Ngài biệt vô âm tín.

¹¹ Philip Yancey, *Reaching for the Invisible God* (Grand Rapids: Zondervan, 2000), 242.

Floyd McClung mô tả: “Một mai thức dậy, mọi tâm tình đạo đức tan bay. Bạn cầu nguyện, không gì xảy ra. Bạn quở trách ma quỷ, không gì thay đổi. Bạn đi linh thao... bạn xin người khác cầu nguyện... bạn xưng mọi tội mà bạn có thể tưởng tượng ra, rồi bạn rảo quanh xin lỗi những người quen biết. Bạn ăn chay... vẫn không gì xảy ra. Bạn bắt đầu lo lắng liệu những ngày tăm tối thiêng liêng này sẽ kéo dài đến bao giờ. Nhiều ngày? Nhiều tuần? Nhiều tháng? Hay nó không bao giờ chấm dứt?... tưởng chừng như những lời cầu nguyện của bạn dội xuống từ trần nhà. Trong nỗi thất vọng cùng cực, bạn kêu lên, ‘Chuyện gì xảy đến cho tôi?’”¹²

Sự thật là không có gì trực trặc với bạn! Đây là một mảng thương tình trong quá trình thử thách và làm triển nở mối thân tình của bạn với Thiên Chúa. Mọi Kitô hữu đều

trải qua ít nhất một lần trong đời và thường là vài lần. Nó thật đớn đau và gây bối rối. Nhưng nó tuyệt đối cần thiết cho sự trưởng thành đức tin của bạn. Việc biết được điều này đã đem lại niềm hy vọng cho Gióp khi ông không cảm nhận sự hiện diện của Thiên Chúa trong đời mình. Ông nói, “*Này có sang Đông, tôi sẽ chẳng thấy Ngài, đi sang Đoài, cũng không gặp được. Tôi lên Bắc để tìm Ngài, cũng không thấy, có xuống Nam, Ngài vẫn biệt tăm. Quả thật, con đường tôi đi, Ngài đã biết, Ngài có đem tôi thử trong lò, tôi sẽ nên như vàng tinh luyện*” (G 23, 8-10).

*Thiên Chúa thừa nhận, một
đôi khi Ngài ẩn mặt
với chúng ta.*

¹² Floyd McClung, *Finding Friendship with God* (Ann Arbor, MI: Vine Books, 1992), 186.

Khi Thiên Chúa xem ra xa vắng, có thể bạn cảm thấy Ngài giận hờn bạn hay trừng phạt bạn vì một vài tội lỗi nào đó. Quả vậy, *chính* tội lỗi chia cắt chúng ta khỏi tình bạn nghĩa thiết với Thiên Chúa. Chúng ta làm phiền lòng Thánh Thần của Ngài và làm nguội lạnh tình thân với Ngài bằng sự bất tuân, xung đột với người khác, quá bận rộn, làm bạn với thế gian và các thứ tội khác.

Nhưng thường thì cảm tưởng bị Thiên Chúa bỏ rơi và xa lạ với Ngài không liên quan gì đến tội. Đó là sự thử thách của lòng tin - mỗi người đều phải đối mặt: Vậy bạn sẽ tiếp tục yêu mến, tin tưởng, vâng phục và thờ phượng Thiên Chúa cả khi không cảm nhận sự hiện diện của Ngài hay không cảm nhận bằng chứng hiển nhiên về những việc Ngài làm trong đời bạn?

Một sai lầm phổ biến nhất mà các Kitô hữu hôm nay mắc phải trong việc thờ phượng là họ đi tìm một *cảm nghiệm* hơn là đi tìm Thiên Chúa. Họ tìm cảm giác, và nếu điều này xảy ra, họ kết luận là họ đã thờ phượng. Thật sai lầm! Sự thực, Thiên Chúa thường cất đi những cảm xúc để chúng ta không lệ thuộc vào đó. Tìm kiếm cảm xúc, ngay cả cảm xúc gần gũi với Đức Kitô, cũng không phải là cầu nguyện.

Khi bạn còn là một Kitô hữu bé bỏng, Thiên Chúa cho bạn nhiều tâm tình xác tín và Ngài cũng thường đáp trả những lời cầu nguyện thiếu trưởng thành và quy về mình nhất - để bạn tin Ngài hiện hữu. Một khi bạn đã lớn lên trong đức tin, Ngài sẽ tước bạn khỏi những lệ thuộc này.

*Một sai lầm phổ biến nhất
mà các Kitô hữu hôm nay
mắc phải trong việc thờ
phượng là họ đi tìm một
cảm nghiệm hơn là đi tìm
Thiên Chúa.*

Thiên Chúa ở khắp mọi nơi và việc biểu lộ sự hiện diện của Ngài là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Một bên là sự kiện;

bên kia thường là cảm giác. Thiên Chúa luôn luôn hiện diện cả khi bạn không nhận ra Ngài và sự hiện diện của Ngài thì quá thẳm sâu đến độ khó có thể cân đo bằng những cảm xúc thuần túy.

Vâng, Ngài muốn bạn cảm nhận sự hiện diện của Ngài. Nhưng Ngài quan tâm đến việc bạn *tin* Ngài hơn là *cảm nhận* được Ngài. Đức tin sẽ làm đẹp lòng Thiên Chúa, chứ không phải những cảm xúc.

Những hoàn cảnh giằng co đức tin bạn nhất sẽ là những thời khắc khi mà cuộc đời bạn bị xé từng mảnh và Thiên Chúa thì vắng mặt. Điều này đã xảy đến với Gióp. Chỉ vồn vẹn một ngày, Gióp mất *mọi sự* - gia đình, công việc, sức khoẻ, và tất cả những gì ông có. Điều dễ làm ngã lòng nhất là - suốt ba mươi bảy chương, Thiên Chúa không hề hé môi!

Làm sao bạn có thể ngợi khen khi không hiểu những gì đang xảy đến cho mình và Thiên Chúa thì câm nín? Làm sao bạn có thể giữ vững mối tương giao trong cơn khủng hoảng khi không nghe và cũng không nói được một lời? Làm sao bạn vẫn nhìn lên Đức Giêsu khi lệ tràn mi? Bạn hãy làm những gì Gióp đã làm: “*Bấy giờ ông Gióp trỗi dậy, xé áo mình ra, cạo đầu, sấp mình xuống đất, sụp lạy và nói: ‘Thân trần truồng sinh từ lòng mẹ, tôi sẽ trở về đó cũng trần truồng. Đức Chúa đã ban cho, Đức Chúa lại lấy đi: xin chúc tụng danh Đức Chúa!’*” (G 1, 20-21).

Hãy nói với Thiên Chúa đúng như lòng mình. Hãy trút lòng bạn cho Thiên Chúa. Hãy đổ cho Ngài mọi tâm tư. Gióp đã làm như thế khi ông nói, “*Chính vì thế, con sẽ không ngậm miệng, con sẽ nói ra khi tâm thần sâu não, sẽ than thở lúc con tim cay đắng*” (G 7, 11). Ông đã tiếc xót kêu lên khi Thiên Chúa dường như xa cách: “*Như những ngày mùa thu thịnh vượng khi Thiên Chúa bảo vệ lều tôi ở*” (G 29, 4). Thiên Chúa có thể gỡ rối những nghi ngờ, giận dữ, sợ hãi, tiếc xót, tâm tối và những vấn nạn của bạn.

Bạn có biết, thừa nhận nỗi vô vọng của mình trước mặt Thiên Chúa cũng có thể là một lời tuyên xưng đức tin không? Tín thác vào Chúa nhưng cùng lúc vẫn cảm thấy thất vọng, Đavít đã viết, “*Tôi đã tin cả khi mình đã nói: ‘Ôi nhục nhã ê chề!’*” (Tv 116, 10). Điều này nghe thật mâu thuẫn: Tôi tin Thiên Chúa nhưng tôi thật chán ngán! Thực ra, sự thẳng thắn của Đavít biểu lộ một lòng tin sâu sắc: Thứ nhất, ông tin Thiên Chúa. Thứ hai, ông tin Thiên Chúa sẽ lắng nghe lời ông nguyện cầu. Thứ ba, ông tin Thiên Chúa sẽ để cho ông nói những gì ông cảm thấy và Ngài vẫn yêu thương ông.

Chăm chú vào Thiên Chúa là ai, bản tính Ngài không bao giờ thay đổi. Bất luận hoàn cảnh thế nào, và bạn cảm thấy làm sao, hãy bám chặt vào bản tính không bao giờ đổi thay của Thiên Chúa. Hãy nhủ lòng mình với những gì bạn biết là luôn luôn đúng nơi Ngài: Ngài là Đấng nhân lành, Ngài yêu thương tôi, Ngài ở với tôi, Ngài biết tôi đang trải qua những gì, Ngài săn sóc tôi, và Ngài có một dự định tốt lành cho cuộc đời tôi. V. Raymond Edman nói, “Trong bóng tối, đừng bao giờ nghi hoặc những gì Thiên Chúa đã nói với bạn trong ánh sáng”.

Khi cuộc đời Gióp đổ vỡ và Thiên Chúa thì lặng im, ông vẫn tìm ra những lý do để có thể ngợi khen Ngài:

- Vì Ngài nhân lành và yêu thương (G 10, 12).
- Vì Ngài toàn năng (G 42, 2; 37, 5; 37, 23).
- Vì Ngài quan tâm đến mọi chi tiết đời tôi (G 23, 10a; 31, 4).
- Vì Ngài đang điều khiển (G 34, 13).
- Vì Ngài có một dự định cho cuộc đời tôi (G 23, 14).
- Vì Ngài sẽ cứu tôi (G 19, 25).

Tin rằng Thiên Chúa luôn giữ lời hứa. Suốt thời gian khô

hạn thiêng liêng, bạn phải nhấn nạy tựa nương vào những lời hứa của Chúa, chứ không nương tựa trên những tình cảm của mình; đồng thời hãy ý thức Ngài đang dẫn bạn đi vào cấp độ sâu thẳm hơn của trưởng thành. Bởi lẽ, một tình bạn xây dựng trên cảm tính thì thật nông cạn.

Vì thế, đừng để rối tung bởi sự rối rắm. Hoàn cảnh đâu có thể thay đổi bản tính của Thiên Chúa. Ân sủng của Ngài vẫn luôn mạnh mẽ đầy tràn; Ngài vẫn đang có đó *cho* bạn, cả khi bạn không cảm thấy. Trong những hoàn cảnh tăm tối, Gióp vẫn bám chặt vào Lời của Ngài. Ông nói, “*Lệnh môi Ngài truyền, tôi chẳng lia xa; lời miêng Ngài phán, lòng tôi luôn áp ử*” (G 23, 12).

Niềm tin vào Lời Thiên Chúa làm cho Gióp mãi vững tin dẫu không còn gì có ý nghĩa. Đức tin của ông vẫn can trường ngay giữa đau thương: “*Ngài có thể giết tôi, tôi chẳng còn gì để hy vọng, nhưng trước nhan Ngài, cách sống của tôi, tôi phải biện hộ*” (G 13, 15).

Khi bạn cảm thấy bị bỏ rơi nhưng vẫn tiếp tục tin cậy vào Chúa, bất chấp những u buồn, ấy là bạn đang thờ phượng Ngài cách sâu thẳm nhất.

Hãy nhớ lại những gì Thiên Chúa đã làm cho bạn. Nếu Thiên Chúa chưa từng làm cho bạn một điều gì khác, Ngài vẫn đáng nhận lời ngợi khen liên lỉ suốt đời còn lại của bạn về những gì Đức Kitô đã làm cho bạn trên cây thập giá. *Con Thiên Chúa đã chết cho bạn!* Đây là lý do lớn nhất để thờ phượng.

Khi bạn cảm thấy bị bỏ rơi nhưng vẫn tiếp tục tin cậy vào Chúa, bất chấp những gì bạn cảm nhận, ấy là bạn đang thờ phượng Ngài cách sâu thẳm nhất.

Thật đáng buồn, chúng ta thường quên những chi tiết rừng rợn của lễ hy tế mà Thiên Chúa đã làm thay cho chúng ta. Quen thuộc sinh ra thờ ơ. Trước khi chịu đóng đinh, Con Thiên Chúa đã bị lột trần, bị đánh đập đến nỗi người ta không còn nhận ra Ngài, chịu đòn vọt, nhức mắng và nhạo báng, chịu đội mão gai và khắc nhổ khinh khi. Bị lãng mạ và nên trò cười bởi những kẻ vô tâm, Ngài bị đối xử tàn tệ hơn một con vật.

Rồi, khi gần như bất tỉnh vì mất máu, Ngài bị buộc phải vác cây thập giá lên một ngọn đồi để chịu đóng đinh trên giá gỗ đó, và bị bỏ mặc cho đến chết, một cái chết gia hình tủi nhục chập chập trên thập giá. Đang khi máu sống của Ngài chảy ra, những kẻ chất vấn đứng kê bên la lên những lời lộng ngôn phạm thượng, diễu cợt trước sự đau đớn và thách thức lời Ngài tuyên bố Ngài là Thiên Chúa.

Sau đó, khi Đức Giêsu đã mang lấy tất cả tội lỗi của nhân loại vào thân mình, Thiên Chúa lại quay mặt khỏi cảnh tượng rừng rợn ấy, để Ngài phải kêu lớn tiếng trong tuyệt vọng tột cùng: “Lạy Thiên Chúa tôi, Thiên Chúa tôi, sao Ngài nỡ bỏ con?”. Đức Giêsu có thể tự cứu mình - nhưng như thế thì Ngài không thể cứu bạn.

Không ngôn từ nào có thể mô tả được cái tăm tối của giờ phút đó. Tại sao Thiên Chúa lại cho phép và có thể chịu được sự đối xử bội bạc hãi hùng và kinh khiếp đến thế? Tại sao như vậy? Vậy thì, *bạn* cũng có thể được tha khỏi cảnh đời đời trong hoả ngục và *bạn* cũng có thể được chung phần trong vinh quang của Ngài đời đời. Thánh Phaolô nói, “*Đáng chẳng hề biết tội là gì, thì Thiên Chúa đã biến Ngài thành hiện thân của tội lỗi vì chúng ta, để làm cho chúng ta nên công chính trong Ngài*” (2Cr 5, 21).

Đức Giêsu đã từ bỏ mọi sự để bạn có được mọi sự. Ngài

đã chết để bạn có thể sống muôn đời. *Chỉ ngân ấy* thôi cũng đáng cho bạn tạ ơn và ngợi khen liên lỉ. Vậy, đừng bao giờ thắc mắc là bạn phải tạ ơn về điều gì!

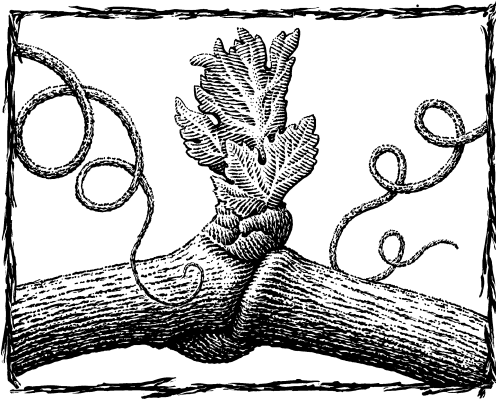
NGÀY MUỠI BỐN
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Thiên Chúa có thật, không thành vấn đề tôi nghĩ thế nào.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Vì Thiên Chúa đã phán: ‘Ta sẽ không bỏ rơi ngươi, Ta sẽ không ruồng bỏ ngươi!’*” (Dt 13, 5b).

Một câu hỏi để nghiền ngẫm: Làm sao tôi có thể ý thức luôn mãi sự hiện diện của Thiên Chúa, đặc biệt khi tôi cảm thấy Ngài xa cách?

MỤC ĐÍCH # 2

BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG ĐỂ SỐNG TRONG GIA ĐÌNH CỦA THIÊN CHÚA

“Thầy là cây nho, anh em là cành”
(Ga 15, 5).

*“Chúng ta cũng vậy:
tuy nhiều nhưng chỉ là một thân thể trong Đức Kitô,
mỗi người liên đới với những người khác
như những bộ phận của một thân thể”*
(Rm 12, 5).

ĐƯỢC TẠO DỰNG ĐỂ SỐNG TRONG GIA ĐÌNH CỦA THIÊN CHÚA

*“Quả thế, Thiên Chúa là nguồn gốc
và cùng đích mọi loài,
chính vì muốn đưa muôn vàn con cái đến vinh quang...”*
(Dt 2, 10a).

*“Anh em hãy xem Chúa Cha yêu chúng ta dường nào:
Ngài yêu đến nỗi cho chúng ta được gọi là
con Thiên Chúa,
mà thực sự chúng ta là con Thiên Chúa”*
(1Ga 3, 1).

Bạn được tạo dựng để sống trong gia đình của Thiên Chúa.

Thiên Chúa thích đời sống gia đình và Ngài tạo dựng bạn để bạn là một thành viên trong đó. Đây là mục đích thứ hai dành cho đời bạn mà Thiên Chúa đã hoạch định trước khi bạn được sinh ra. Toàn bộ Kinh Thánh là câu chuyện Thiên Chúa xây dựng một gia đình gồm tất cả những ai yêu mến Ngài, tôn vinh Ngài, và thống trị với Ngài mãi mãi. Thánh Phaolô nói, *“Theo ý muốn và lòng nhân ái của Ngài, Ngài đã tiên định cho ta làm nghĩa tử nhờ Đức Giêsu Kitô”* (Ep 1, 5).

Bởi Thiên Chúa là tình yêu nên Ngài quý trọng những mối tình thân. Chính bản tính Ngài là thông hiệp và Ngài dùng những khái niệm gia đình để nói về chính mình: Cha, Con và

Thánh Thần. Ba Ngôi là mối quan hệ của Thiên Chúa với chính Ngài. Đó là khuôn mẫu hoàn hảo cho sự hài hoà trong mọi quan hệ mà từ đó chúng ta cần học hỏi.

Thiên Chúa luôn hiện hữu trong tương quan yêu thương với chính mình nên Ngài không bao giờ đơn độc. Ngài không cần có một gia đình - nhưng lại ao ước có một gia đình, nên Ngài nhắm tạo dựng chúng ta, đem chúng ta vào trong gia đình của Ngài và chia sẻ cho chúng ta tất cả những gì Ngài có. Điều này đem lại cho Thiên Chúa niềm vui lớn lao. Kinh Thánh nói, “*Ngài đã tự ý dùng Lời chân lý mà sinh ra chúng ta, để chúng ta nên như của dầu mùa trong các thọ tạo của Ngài*” (Gc 1, 18).

Khi đặt niềm tin vào Đức Kitô, chúng ta biết Thiên Chúa là Cha, chúng ta là con cái của Ngài, những người cùng tin khác là anh em, chị em và Hội Thánh là gia đình thiêng liêng của chúng ta. Gia đình Thiên Chúa gồm mọi kẻ tin trong quá khứ, ở hiện tại và cả tương lai.

Mỗi con người đều được Thiên Chúa *tạo dựng*, nhưng không phải ai cũng là *con* của Ngài. Cách duy nhất để gia nhập gia đình Thiên Chúa là được tái sinh trong đó. Bạn đã trở nên thành viên gia đình nhân loại bằng việc sinh ra lần thứ nhất, nhưng để là thành viên của gia đình Thiên Chúa, bạn phải được sinh ra lần thứ hai. Thiên Chúa, “*Do lượng hải hà, Ngài cho chúng ta được tái sinh để nhận lãnh niềm hy vọng sống động, nhờ Đức Giêsu Kitô đã từ cõi chết sống lại*” (1Pr 1, 3b); “*Phần anh em, anh em đã không lãnh nhận Thần Khí khiến anh em trở thành nô lệ và phải sợ sệt như xưa, nhưng là Thần Khí làm cho anh em nên nghĩa tử, nhờ đó chúng ta được kêu lên: “Abba! Cha ơi!”*” (Rm 8, 15-16).

Lời mời gọi trở nên thành viên của gia đình Thiên Chúa thì dành cho mọi người, nhưng với một điều kiện: tin vào Đức

Giêsu. Thánh Phaolô nói, *“Thật vậy, nhờ đức tin, tất cả anh em là con cái Thiên Chúa trong Đức Giêsu Kitô”* (Gl 3, 26).

Gia đình thiêng liêng của bạn thậm chí còn quan trọng gấp bội so với gia đình thể lý bởi nó sẽ vững bền mãi mãi. Gia đình chúng ta trên trần gian là quà tặng tuyệt vời đến từ Thiên Chúa, nhưng thật tạm bợ và dễ tan vỡ, thường bị gãy đổ bởi ly dị, xa cách, tuổi già và cái chết không thể tránh được. Ngược lại, gia đình thiêng liêng của chúng ta - mối hiệp thông với những anh chị em khác trong đức tin - sẽ tiếp tục tồn tại cho đến đời đời. Đó là sự hợp nhất mạnh mẽ hơn, một liên kết bền vững hơn, hơn cả những liên hệ huyết nhục. Bất cứ khi nào thánh Phaolô dừng lại để nói đến mục đích đời đời của Thiên Chúa dành cho hết thảy chúng ta, ngài cũng thường cất lời ca ngợi: *“Vì lý do đó, tôi quỳ gối trước mặt Chúa Cha, là nguồn gốc mọi gia tộc trên trời dưới đất. Tôi nguyện xin Chúa Cha, thể theo sự phong phú của Ngài, ban cho anh em được củng cố mạnh mẽ nhờ Thần Khí của Ngài, để con người nội tâm nơi anh em được vững vàng”* (Ep 3, 14-15).

ÍCH LỢI KHI Ở TRONG GIA ĐÌNH THIÊN CHÚA

Lúc bạn được sinh ra cách thiêng liêng trong gia đình Thiên Chúa, bạn nhận được những món quà sinh nhật đầy bất ngờ: tên của gia đình, những đặc điểm giống với gia đình, những đặc ân của gia đình, quyền được liên lạc mật thiết với gia đình và cả gia tài nữa! Kinh Thánh nói, *“Mà đã là con thì cũng là người thừa kế, nhờ Thiên Chúa”* (Gl 4, 7b).

Tân Ước nhấn mạnh đến “di sản” phong phú của chúng ta. Tân Ước nói với chúng ta rằng, *“Thiên Chúa của tôi sẽ*

*Gia đình thiêng liêng
của bạn thậm chí còn
quan trọng gấp bội so với
gia đình thể lý bởi nó sẽ
vững bền*

**NGÀY MƯỜI LĂM
ĐƯỢC TẠO DỰNG
ĐỂ SỐNG TRONG
GIA ĐÌNH CỦA
THIÊN CHÚA**

thoả mãn mọi nhu cầu của anh em một cách tuyệt vời, theo sự giàu sang của Ngài trong Đức Kitô Giêsu” (Pl 4, 19). Là con cái Thiên Chúa, chúng ta cũng được chia sẻ gia tài trong gia đình Ngài. Nay trên trần gian, chúng ta được “sự phong phú của ân sủng... lòng nhân hậu...

khoan dung... đại lượng... vinh quang... giàu có... khôn ngoan... mạnh mẽ... và lòng thương xót rất mực yêu mến của Ngài” (Ep 1, 7; Rm 2, 4; 9, 23; 11, 33; Ep 3, 16; 2, 4). Nhưng trong cõi đời đời, chúng ta sẽ thừa hưởng nhiều hơn gấp bội.

Thánh Phaolô nói, “Xin Ngài soi lòng mở trí cho anh em thấy rõ..., đâu là gia nghiệp vinh quang phong phú anh em được chia sẻ cùng dân thánh” (Ep 1, 18b). Di sản ấy gồm những gì? Trước hết, chúng ta sẽ được ở với Thiên Chúa mãi mãi (1Tx 5, 10; 4, 7). Thứ hai, chúng ta được biến đổi hoàn toàn để nên giống Đức Kitô (1Ga 3, 2; 2Cr 3, 18). Thứ ba, chúng ta sẽ được giải thoát khỏi mọi khổ đau, chết chóc, khốn cùng (Kh 21, 4). Thứ tư, chúng ta sẽ được ban thưởng và tái bổ nhiệm những sứ vụ mới (Mc 9, 41; 10, 30; 1Cr 3, 8; Dt 10, 35; Mt 15, 21.23). Thứ năm, chúng ta được dự phần trong vinh quang của Đức Kitô. Một di sản lớn lao biết bao! Bạn giàu có hơn bạn tưởng.

Kinh Thánh nói, “Để được hưởng gia tài không thể hư hoại, không thể vãn đục và tàn phai. Gia tài này dành ở trên trời cho anh em” (1Pr 1, 4). Nghĩa là di sản đời đời của bạn thì vô giá, tinh ròng, bền vững và bảo đảm. Không ai có thể cướp nó khỏi bạn; nó cũng không bị huỷ hoại bởi chiến tranh, bởi nền kinh tế nghèo đói hay bởi những thảm hoạ thiên nhiên. Di sản đời đời này là điều bạn phải nỗ lực hướng đến, chứ không phải là hưởng đến tuổi nghỉ hưu. Thánh Phaolô nói, “Bất cứ làm việc gì, hãy làm tận tâm như thể làm cho Chúa, chứ không phải cho

người đời, vì biết rằng anh em sẽ nhận được phần thưởng Chúa ban, là gia nghiệp dành cho dân Ngài” (Cl 3, 23-24a). Được hữu dưỡng chỉ là một mục tiêu thiểu cận. Bạn phải sống trong ánh sáng của cõi đời đời.

PHÉP RỬA TỘI: XÁC NHẬN BẠN Ở TRONG GIA ĐÌNH THIÊN CHÚA

Những gia đình bề thế có niềm tự hào gia tộc; các thành viên không hổ thẹn là thành phần của gia đình. Buồn thay, tôi từng gặp nhiều tín hữu không bao giờ công khai nhận mình là thành phần của gia đình Thiên Chúa như Đức Giêsu đòi hỏi - bằng việc lãnh nhận Phép Rửa tội.

Phép Rửa không phải là một nghi thức có cũng được, không cũng được để rồi trì hoãn hoặc hẹn rày, hẹn mai. Phép Rửa xác nhận bạn là thành phần của gia đình Thiên Chúa. Nó công khai tuyên bố với thế giới rằng, “Tôi không hổ thẹn là thành phần của gia đình Thiên Chúa”. Vậy, bạn đã được rửa tội chưa? Đức Giêsu đòi buộc hành vi đẹp đẽ này ở tất cả mọi người trong gia đình Ngài. Ngài nói với chúng ta, “*Vậy anh em hãy đi và làm cho muôn dân trở thành môn đệ, làm phép rửa cho họ nhân danh Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần*” (Mt 28, 19).

Trong nhiều năm, tôi tự hỏi, tại sao trong Sứ Vụ Cao Cả của Đức Giêsu trao, Phép Rửa cũng nổi bật ngang hàng với trách vụ lớn lao loan báo Tin Mừng và giảng dạy? Tại sao Phép Rửa lại quan trọng đến thế? Rồi tôi nhận ra rằng, sở dĩ như vậy là vì Phép Rửa biểu thị mục đích thứ hai của Thiên Chúa dành cho đời bạn: dự phần vào mối thông hiệp gia đình đời đời của Ngài.

Phép Rửa cứu mang nhiều ý nghĩa. Phép Rửa tuyên xưng đức tin của bạn, chia sẻ việc cùng chịu mai táng và phục sinh

của Đức Kitô, tượng trưng cho sự chết đi cuộc đời cũ và loan báo cuộc sống mới của bạn trong Ngài. Đó cũng là ngày hỷ hoan khi bạn được kết liên vào gia đình Thiên Chúa.

Phép Rửa của bạn là hình ảnh hữu hình nói lên một chân lý vô hình. Nó tượng trưng cho những gì xảy ra vào chính lúc Thiên Chúa mang bạn vào gia đình Ngài: *“Thật thế, tất cả chúng ta, dầu là Do Thái hay Hy Lạp, nô lệ hay tự do, chúng ta đều đã chịu phép rửa trong cùng một Thần Khí để trở nên một thân thể. Tất cả chúng ta đã được đầy tràn một Thần Khí duy nhất”* (1Cr 12, 13).

Phép Rửa không làm cho bạn trở nên thành viên gia đình Thiên Chúa, duy chỉ niềm tin vào Đức Kitô mới thực hiện điều đó. Nhưng Phép Rửa *chứng tỏ* bạn là thành phần của gia đình Ngài.

Như một nhẫn cưới, Phép Rửa là bảo chứng hữu hình nhắc nhở sự cam kết bên trong được ghi khắc nơi tâm hồn bạn. Đó là một hành vi *dấn thân*, không phải là một cái gì lần lữa đợi cho đến khi bạn trưởng thành trên đường thiêng liêng. Điều kiện duy nhất là bạn phải tin (Cv 2, 41; 8, 12-13, 35-38).

Trong Tân Ước, người ta chịu Phép Rửa ngay khi họ tin. Vào Lễ Ngũ Tuần, 3.000 người lãnh nhận Phép Rửa *cùng một ngày* khi họ tin nhận Đức Kitô. Ở chỗ khác, một thủ lãnh người Êthiôpi đã chịu Phép Rửa *ngay* khi ông vừa trở lại, Phaolô và Sila đã rửa cho viên cai ngục thành Philipphê và gia đình ông *lúc nửa đêm*. Không một Phép Rửa nào phải trì hoãn trong Tân Ước. Nếu bạn chưa lãnh nhận Phép Rửa để bày tỏ niềm tin của mình vào Đức Kitô, bạn hãy lãnh nhận càng sớm càng tốt như Đức Giêsu đòi hỏi.

ĐẶC ÂN LỚN NHẤT CỦA CUỘC ĐỜI

Kinh Thánh nói, “*Thật vậy, Đấng Thánh Hoá là Đức Giêsu, và những ai được thánh hoá đều do một nguồn gốc, vì thế, Ngài đã không hổ thẹn khi gọi họ là anh em*” (Dt 2, 11). Bạn hãy để chân lý kỳ diệu đó lắng sâu trong bạn. Bạn là một thành viên của gia đình Thiên Chúa, và bởi Đức Giêsu đã làm cho bạn nên thánh, nên Thiên Chúa tự hào về bạn! Những lời sau đây của Đức Giêsu không hề nhằm

lẫn: “*Rồi Ngài giơ tay chỉ các môn đệ và nói: ‘Đây là mẹ tôi, đây là anh em tôi. Vì phàm ai thi hành ý muốn của Cha tôi, Đấng ngự trên trời, người ấy là anh chị em tôi, là mẹ tôi’*” (Mt 12, 49-50).

Được gia nhập vào gia đình

Thiên Chúa là vinh dự lớn nhất, cũng là đặc ân cao cả nhất mà bạn chưa từng nhận được. Không gì có thể sánh bằng. Bất cứ khi nào bạn cảm thấy mình không ra gì, chẳng ai thèm để ý tới, sao mà bấp bênh, hãy nhớ, bạn đang thuộc về ai!

Được gia nhập vào gia đình Thiên Chúa là vinh dự lớn nhất, cũng là đặc ân cao cả nhất mà bạn chưa từng nhận được.

NGÀY MUỖI LĂM
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Tôi được tạo dựng để sống trong gia đình của Thiên Chúa.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Theo ý định và lòng nhân ái của Ngài, Ngài đã tiền định cho ta làm nghĩa tử nhờ Đức Giêsu Kitô” (Ep 1, 5).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Làm sao tôi có thể bắt đầu cư xử với những anh chị em cùng tin khác như những thành viên trong gia đình riêng của tôi?

ĐIỀU HỆ TRỌNG NHẤT

*“Giả như tôi có đem hết gia tài cơ nghiệp mà bố thí,
hay nộp cả thân xác tôi để chịu thiêu đốt,
mà không có đức mến, thì cũng chẳng ích gì cho tôi”
(1Cr 13, 3).*

*“Yêu thương là sống theo các điều răn của Thiên Chúa.
Như anh em đã được nghe từ lúc khởi đầu,
điều răn này là: anh em phải sống trong tình thương”
(2Ga 1, 6).*

Cuộc sống, tất cả chỉ là yêu thương.

Vì Thiên Chúa là tình yêu, nên bài học quan trọng nhất Ngài muốn bạn học trên trái đất này là học yêu thương. Chính trong yêu thương mà chúng ta nên giống Thiên Chúa hơn cả; vì thế, yêu thương là nền tảng mọi mệnh lệnh Ngài ban: *“Vì tất cả Lễ Luật được nên trọn trong điều răn duy nhất này là: Người phải yêu người thân cận như chính mình”* (Gl 5, 14).

Học biết quảng đại yêu thương là điều không dễ. Nó trái ngược với bản tính tự quy về mình nơi chúng ta. Đó là lý do tại sao chúng ta dành cả một đời để học yêu thương. Đã hẳn Thiên Chúa muốn chúng ta yêu thương mọi người, nhưng Ngài *đặc biệt* lưu ý chúng ta học biết yêu thương những người trong gia đình Ngài. Như chúng ta vừa thấy, đây là mục đích thứ hai

NGÀY MƯỜI SÁU

**ĐIỀU
HỆ TRỌNG
NHẤT**

dành cho đời bạn. Thánh Phêrô nói với chúng ta, “*Hãy tôn trọng mọi người, hãy yêu thương anh em*” (1Pr 2, 17a). Thánh Phaolô cũng lấy lại tâm tình này: “*Vậy bao lâu còn thời giờ, chúng ta hãy làm điều thiện cho mọi người, nhất là cho những anh em trong cùng đại gia đình đức tin*” (Gl 6, 10).

Tại sao Thiên Chúa nài nỉ chúng ta yêu thương và lưu tâm đặc biệt đến những anh chị em có chung niềm tin như thế? Tại sao phải ưu tiên yêu thương họ? Bởi Thiên Chúa muốn gia đình Ngài được nhận biết vì tình yêu hơn vì bất cứ điều gì khác. Đức Giêsu nói, chính việc chúng ta yêu thương nhau - chứ không phải những tín điều - là chứng từ mạnh mẽ nhất cho thế gian. Ngài nói, “*Mọi người sẽ nhận biết anh em là môn đệ của Thầy ở điểm này: là anh em có lòng yêu thương nhau*” (Ga 13, 35).

Trên thiên đàng, chúng ta sẽ vui sống trong nhà Thiên Chúa mãi mãi, nhưng trước tiên, có những việc khó khăn phải làm trên trái đất này nhằm chuẩn bị chính mình cho cõi đời đời yêu thương mai ngày. Thiên Chúa rèn luyện chúng ta bằng việc trao cho chúng ta “những trách nhiệm gia đình”, và điều trước nhất của những trách nhiệm này là tập yêu thương.

Để có thể phát triển kỹ năng yêu thương, Thiên Chúa muốn bạn thường xuyên gần gũi với những anh chị em tín hữu khác. Yêu thương không thể học một mình. Bạn phải chung đụng với những người khác - những người khó chịu, bất toàn và gây bực tức. Qua các mối tương giao, chúng ta học được ba chân lý quan trọng này.

CÁCH SỐNG HAY NHẤT LÀ YÊU THƯƠNG

Yêu thương phải là ưu tiên hàng đầu, là mục tiêu số một

và cũng là ước mong cao cả nhất của bạn. Yêu thương không phải là một phần *tốt* của cuộc sống, nhưng là phần *quan trọng nhất* của cuộc sống. Kinh Thánh nói, “*Anh em hãy cố đạt cho được đức mến*” (1Cr 14, 1a).

Sẽ không đủ khi nói, “*Một* trong những điều tôi muốn trong cuộc đời là sống yêu thương”, như thể nó nằm trong danh sách mười việc hàng đầu của bạn. Mối tương thân tương ái phải đặt cao hơn mọi thứ khác trong cuộc đời. Tại sao?

Sống không yêu thương thì không đáng sống. Về điểm này, thánh Phaolô nói, “*Giả như tôi có đem hết gia tài cơ nghiệp mà bố thí, hay nộp cả thân xác tôi để chịu thiêu đốt, mà không có đức mến thì cũng chẳng ích gì cho tôi*” (1Cr 13, 3).

Chúng ta thường hành động như thể các mối tương quan là một cái gì được gán ép vào chương trình sống. Chúng ta nói đến việc *tìm* giờ cho con cái, *kiếm* giờ cho những người khác. Điều đó đưa đến cảm tưởng các mối tương quan chỉ là một phần cuộc sống cùng với nhiều bổn phận khác. Nhưng Thiên Chúa nói, các mối tương quan là tất cả cuộc sống.

Trong Mười Điều Răn, bốn điều nói đến tương quan với Thiên Chúa, sáu điều còn lại nói đến tương quan với những người khác. Vậy là cả mười điều cùng nói đến các mối tương quan! Về sau, Đức Giêsu tóm tắt những gì hệ trọng nhất đối với Thiên Chúa trong một câu: *mến Chúa yêu người*. Ngài nói, “*Người phải yêu mến Đức Chúa, Thiên Chúa của người, hết lòng, hết linh hồn và hết trí khôn người. Đó là điều răn quan trọng nhất và điều răn thứ nhất. Còn điều răn thứ hai, cũng giống điều răn ấy, là: người phải yêu người thân cận như chính mình. Tất cả Luật Môisen và các sách ngôn sứ đều tùy*

thuộc vào hai điều răn ấy” (Mt 22, 37-40). Sau khi học biết yêu mến Thiên Chúa (thờ phượng), thì học biết yêu thương những người khác là mục đích thứ hai của cuộc đời bạn.

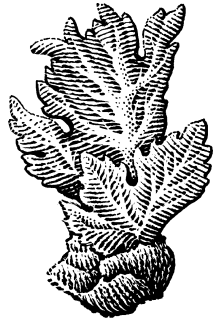
Chính các mối tương quan, chứ không phải những thành đạt hay nhiều của cải là điều quan trọng nhất trong cuộc đời. Vậy tại sao chúng ta lại xem nhẹ các mối tương quan? Khi lịch làm việc trở nên quá tải, chúng ta bắt đầu cắt bớt các mối tương giao, xén bớt thời giờ, giảm bớt sức lực cũng như sự ân cần mà các mối quan hệ yêu thương đòi hỏi. Điều quan trọng nhất đối với Thiên Chúa nay bị thay thế bởi những tất bật của cuộc sống.

Bận rộn là kẻ thù lớn của các mối tương quan. Chúng ta trở nên quá bận rộn với việc kiếm sống, làm việc, thanh toán các hoá đơn, hoàn thành các mục đích như thể chúng là trọng tâm cuộc sống. Không phải thế. Trọng tâm cuộc sống là học biết kính mến Thiên Chúa và yêu thương con người. Cuộc sống nếu trừ đi tình yêu chỉ còn là con số không.

Tình yêu sẽ tồn tại mãi. Một lý do khác mà Chúa dạy chúng ta phải ưu tiên đặt yêu thương lên hàng đầu là vì nó thuộc về vĩnh cửu. *“Hiện nay đức tin, đức cậy, đức mến, cả ba đều tồn tại, nhưng cao trọng hơn cả là đức mến” (1Cr 13, 13).*

Yêu thương để lại một di sản. Cách bạn đối xử với những người khác là tác động bền vững nhất bạn sẽ để lại cho đời chứ không phải là sự giàu có hay những thành quả. Mẹ Têrêxa nói, *“Không phải những gì bạn làm là quan trọng, nhưng quan trọng là bạn đã đặt bao nhiêu tình yêu vào trong đó”.* Yêu thương chính là bí mật của một di sản trường tồn.

Tôi đã từng có mặt bên giường của nhiều người hấp hối, khi họ đứng trước ranh giới của vĩnh cửu, tôi chưa bao giờ nghe

ai trong họ nói, “Mang cho tôi những văn bằng! Tôi muốn nhìn thấy chúng một lần nữa. Đưa tôi xem những phần thưởng, những huân chương hay chiếc đồng hồ vàng mà tôi được tặng”. Khi cuộc sống trên trần gian sắp kết thúc, người ta không đặt quanh mình những vật này vật nọ. Những gì chúng ta muốn vây quanh mình chính là những con người - những người mà chúng ta yêu thương, những người chúng ta có quan hệ.

Vào phút cuối đời mình, tất cả chúng ta sẽ nhận ra rằng, các mối tương quan chính là tất cả cuộc sống. Sẽ rất khôn ngoan khi biết sớm sự thật đó hơn là khi đã muộn. Đừng đợi đến lúc sắp chết mới thấy không gì quan trọng hơn điều đó.

Chúng ta sẽ được xét xử về tình yêu. Lý do thứ ba để biến việc học biết yêu thương thành mục đích đời bạn là chúng ta sẽ được đánh giá trong cõi đời đời bằng chính yêu thương. Một trong những cách Thiên Chúa đo lường sự trưởng thành thiêng liêng của bạn là xem coi phẩm chất các mối tương quan của bạn. Trên thiên đàng Ngài sẽ không bảo, “Nói cho Ta biết nghề nghiệp của con, tài khoản trong ngân hàng của con, sở thích của con”. Thay vào đó,

Ngài sẽ xét xem cách bạn cư xử với người khác, cách riêng những người túng thiếu: *“Ta bảo thật các ngươi: mỗi lần các ngươi làm như thế cho một trong những anh em bé nhỏ nhất của Ta đây, là các ngươi đã làm cho chính Ta vậy”* (Mt 25, 40).

*Các mối tương quan chính
là tất cả cuộc sống.*

Khi bước vào cõi đời đời, bạn sẽ để lại mọi thứ. Những gì bạn mang theo là chính con người của bạn. Đó là lý do tại sao Kinh Thánh nói, *“Quả thật, trong Đức Giêsu Kitô, cất bì hay không cất bì đều không có giá trị, chỉ có đức tin hành động nhờ đức ái”* (Gl 5, 6).

Biết được điều này, tôi đề nghị bạn mỗi sáng thức dậy, hãy quỳ gối hay ngồi cạnh giường mình và dâng lời nguyện này: “Lạy Chúa, ngày hôm nay con có làm được điều gì khác hay không, con cũng muốn dành thời giờ để yêu mến Chúa và yêu thương anh em - vì đó là tất cả cuộc sống. Con không muốn để phí ngày hôm nay”. Tại sao Thiên Chúa lại phải ban cho bạn một ngày mới để rồi bạn sẽ lãng phí nó?

BIỂU HIỆN RÕ NHẤT CỦA YÊU THƯƠNG LÀ THỜI GIỜ

Tầm quan trọng của công việc có thể được đo bằng thời giờ chúng ta đầu tư vào chúng. Càng dành thời giờ cho một việc, bạn càng cho thấy tầm quan trọng và giá trị của nó đối với bạn. Nếu muốn biết ưu tiên của một người, chỉ cần nhìn cách họ dùng thời giờ.

Thời giờ là quà tặng quý nhất của bạn vì bạn chỉ có một thời lượng nào đó. Bạn có thể làm ra tiền nhiều hơn, nhưng bạn không thể làm ra thêm thời giờ. Khi cho ai thời giờ, bạn đang cho họ một phần cuộc sống của bạn, điều mà bạn không thể lấy lại. Thời giờ của bạn là chính cuộc sống của bạn. Đó là lý do tại sao quà tặng lớn nhất bạn có thể trao cho một người chính là thời giờ.

Sẽ không đủ nếu chỉ *nói* các mối tương quan là quan trọng; chúng ta phải chứng tỏ điều đó bằng việc đầu tư thời giờ vào chúng. Chỉ nói suông thì chẳng ích gì. “*Hỡi anh em là những người con bé nhỏ, chúng ta đừng yêu thương nơi đầu môi chót lưỡi, nhưng phải yêu thương cách chân thật và bằng việc làm*” (1Ga 3, 18). Các mối tương quan đòi hỏi thời giờ

và nỗ lực. Cách đúng nhất để đánh vần chữ yêu thương là “T-H-Ở-I -G-I-Ồ”.

Cốt lõi tình yêu không là những gì chúng ta suy nghĩ, thực hiện hay cung cấp cho người khác - nhưng là chúng ta cho đi bao nhiêu *chính bản thân*. Cách riêng, đàn ông thường không hiểu điều này. Nhiều người nói với tôi, “Tôi không hiểu được vợ con. Tôi cung cấp đủ thứ họ cần. Họ đòi hỏi gì nơi tôi nữa đây?”. Họ cần bạn! Đôi mắt của bạn, đôi tai của bạn, thời giờ của bạn, sự ân cần của bạn, sự hiện diện của bạn, sự quan tâm của bạn - thời giờ của bạn đó! Không gì có thể thay thế nó.

Quà tặng được yêu thích nhất của tình yêu không là kim cương, những cánh hồng hay kẹo sôcôla, nhưng là sự *ân cần quan tâm*. Tình yêu ân cần quan tâm quy hướng về người khác cách mạnh mẽ đến nỗi lúc đó bạn quên đi bản thân. Sự ân cần nói rằng, “Bạn thật quý giá để tôi tặng bạn tài sản quý nhất của tôi - đó là thời giờ của tôi”. Bất cứ khi nào bạn cho đi thời giờ, là bạn đang hy sinh, mà hy sinh là cốt lõi của tình yêu. Đức Giêsu đã nêu gương điều này: “*Hãy sống trong tình bác ái như Đức Kitô đã yêu thương chúng ta, và vì chúng ta, đã tự nộp mình làm hiến lễ, làm hy lễ dâng lên Thiên Chúa tựa hương thơm ngào ngạt*” (Ep 5, 2).

Bạn có thể cho đi mà không yêu thương, nhưng bạn không thể yêu thương mà không cho đi. “*Thiên Chúa yêu thế gian đến nỗi đã ban Con Một...*” (Ga 3, 16). Yêu thương nghĩa là cho đi - nhượng đi những gì mình yêu thích, những nỗ lực, mục tiêu,

*Quà tặng lớn nhất bạn
có thể trao cho một người
chính là thời giờ của bạn.*

an toàn, tiền bạc, năng lực hoặc thời giờ cho lợi ích của người khác.

THỜI ĐIỂM TỐT NHẤT ĐỂ YÊU THƯƠNG LÀ NGAY BÂY GIỜ

Một đôi khi, sự chần chừ là câu trả lời bào chữa cho một việc không đáng. Nhưng yêu thương là những gì chính đáng nhất, nên nó phải là ưu tiên số một. Kinh Thánh nhấn mạnh điều này nhiều lần, “*Vậy bao lâu còn thời giờ, chúng ta hãy làm điều thiện cho mọi người, nhất là cho những anh em trong cùng đại gia đình đức tin*” (Gl 6, 10); “*Hãy luôn cầm khiên mộc là đức tin*” (Ep 5, 16a); “*Khi có thể, con đừng từ chối làm điều lành cho ai đáng được hưởng*” (Cn 3, 27).

Vậy tại sao ngay bây giờ là thời điểm tốt nhất để bày tỏ yêu thương? Bởi vì bạn không biết bao lâu nữa bạn còn có cơ hội. Hoàn cảnh thay đổi; người chết kẻ đi; trẻ thơ khôn lớn. Bạn không nắm chắc ngày mai. Nếu muốn bày tỏ yêu thương, tốt nhất bạn hãy thực hiện ngay bây giờ.

Biết rằng ngày kia bạn sẽ đứng trước nhan thánh Chúa, ở đây có vài câu hỏi bạn cần suy nghĩ: Bạn sẽ giải thích làm sao với những khoảng thời gian khi mà những hoạch định và công việc của bạn đã trở nên quan trọng hơn so với những con người? Bạn cần bắt đầu dành thời giờ cho ai nhiều hơn? Bạn cần cắt bớt điều gì trong thời dụng biểu để thực hiện điều đó? Bạn cần phải hy sinh điều gì nhất?

Cách sống tốt nhất là yêu thương. Biểu hiện rõ nhất của yêu thương là thời giờ. Thời điểm tốt nhất để yêu thương là ngay bây giờ.

NGÀY MƯỜI SÁU
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Cuộc sống, tất cả chỉ là yêu thương.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Vì tất cả Lê Luật được nên trọn trong điều răn duy nhất này là: Người phải yêu người thân cận như chính mình” (Gi 5, 14).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Cách thành thật, các mối tình thân có phải là ưu tiên số một của tôi không? Làm sao tôi có thể bảo đảm như thế?

GIA ĐÌNH THIÊN CHÚA

*“Anh em là người đồng hương
với các người thuộc dân thánh,
và là người nhà của Thiên Chúa”
(Ep 2, 19b).*

*“Thư này sẽ cho anh biết
phải ăn ở thế nào trong nhà của Thiên Chúa,
tức là Hội Thánh của Thiên Chúa hằng sống,
cột trụ và đỉnh tựa của chân lý”
(1Tm 3, 15b).*

Bạn được kêu gọi để thuộc về, không chỉ để tin.

Ngay trong môi trường Địa Đàng hoàn hảo, chưa vương tội, Thiên Chúa đã nói, *“Con người ở một mình thì không tốt”* (St 2, 18a). Chúng ta được tạo dựng để sống cộng đoàn, sống tương giao, để làm thành một gia đình và không ai trong chúng ta có thể tự mình hoàn tất những mục đích của Thiên Chúa.

Kinh Thánh không hề nói đến các vị thánh sống một mình hoặc các vị ẩn tu đạo đức tách biệt khỏi những tín hữu và xa rời đời sống tương giao với người khác. Kinh Thánh nói, chúng ta được *đặt chung với nhau, liên kết với nhau, cùng nhau xây dựng, thành phần của nhau, cùng đồng thừa kế, ăn khớp với nhau, hỗ trợ nhau và sẽ cùng được cất lên trời với nhau* (1Cr 12, 12; Ep 2, 21.22; 3, 6; 4, 16; Cl 2, 19; 1Tx 4, 17). Bạn không còn lẻ loi.

Trong khi tương giao của bạn với Đức Kitô mang tính cá nhân, thì Thiên Chúa vẫn không bao giờ có ý định cho nó mang tính riêng lẻ. Trong gia đình Thiên Chúa, bạn được liên kết với mọi tín hữu khác, và chúng ta sẽ *đời đời* thuộc về nhau. Kinh Thánh nói, “*Chúng ta cũng vậy: tuy nhiều nhưng chỉ là một thân thể trong Đức Kitô, mỗi người liên đới với những người khác như những bộ phận của một thân thể*” (Rm 12, 5).

Theo Đức Kitô còn mang ý nghĩa *thuộc về*, chứ không chỉ tin. Chúng ta là thành viên của Thân Thể Ngài - Hội Thánh. C.S. Lewis lưu ý, từ ngữ “*địa vị thành viên*” có nguồn gốc Kitô giáo, nhưng thế gian đã làm mất ý nghĩa của nó. Tại các cửa hàng, người ta bán hạ giá cho “*thành viên*” của mình và những nhà quảng cáo thì dùng tên các thành viên để gửi thư chào hàng. Trong nhiều Cộng đoàn, tư cách thành viên chỉ còn là chuyện ghi danh chứ không còn có những đòi buộc hay nghĩa vụ nào.

Với thánh Phaolô, là thành viên của Hội Thánh, có nghĩa là trở nên một bộ phận sống của một cơ thể sống, một phần liên kết bên trong và không thể tách rời của Thân Thể Đức Kitô (Rm 12, 4-5; 1Cr 6, 15; 12, 12-17). Chúng ta cần phục hồi và thực hành ý nghĩa Kinh Thánh của địa vị này. Hội Thánh là thân thể, chứ không phải là một ngôi nhà; một cơ thể sống chứ không phải là một tổ chức.

Chúng ta sẽ khám phá ra vai trò của mình trong cuộc đời qua các mối tương quan với những người khác.

Để các bộ phận trong cơ thể bạn có thể làm tròn chức năng của chúng, chúng phải nối kết với thân thể. Cũng một lẽ ấy với bạn, là một phần của Thân Thể Đức Kitô. Bạn được tạo dựng cho một vai trò đặc biệt, nhưng bạn sẽ đánh mất mục

đích thứ hai đời mình nếu không gắn chặt với Giáo Hội địa phương sống động của bạn. Bạn sẽ khám phá ra vai trò của mình trong cuộc đời qua các mối tương quan với những người khác. Kinh Thánh nói với chúng ta, *“Cũng như trong một thân thể, chúng ta có nhiều bộ phận, mà các bộ phận không có cùng một chức năng, thì chúng ta cũng vậy: tuy nhiều nhưng chỉ là một thân thể trong Đức Kitô, mỗi người liên đới với những người khác như những bộ phận của một thân thể”* (Rm 12, 4-5).

Nếu một bộ phận vì một lý do nào đó bị cắt rời khỏi thân thể, nó sẽ teo tóp và chết. Nó không thể tự mình sống còn, bạn cũng thế. Cắt đứt, tách rời dòng máu nuôi sống của Giáo Hội địa phương, đời sống thiêng liêng của bạn cũng sẽ héo khô và sẽ chết (Ep 4, 16). Đây là lý do cho thấy dấu hiệu đầu tiên của sự suy thoái thiêng liêng, thường biểu hiện qua việc bỏ những buổi thờ phượng và những buổi gặp gỡ với những anh chị em khác. Hễ khi nào chúng ta trở nên chệnh mảng với đời sống cộng đoàn, mọi sự khác cũng sẽ bắt đầu tuột dốc.

Địa vị thành viên trong gia đình Thiên Chúa không phải là chuyện có cũng

được không cũng được hay là một cái gì có thể hững hờ bỏ qua. Hội Thánh là chương trình của Thiên Chúa trên trần gian. Đức Giêsu nói, *“Thầy sẽ xây Hội Thánh của Thầy, và quyền lực tử thần sẽ không thắng nổi”* (Mt 16, 18b). Hội Thánh không bị phá huỷ và sẽ tồn tại cho đến đời đời. Hội Thánh sẽ sống lâu hơn vũ trụ này, và vai trò của bạn trong Hội Thánh cũng vậy. Những người nói, *“Tôi không cần Hội Thánh”* là những người kiêu ngạo hoặc là những người vô tri. Hội Thánh quan trọng

Hội Thánh sẽ sống lâu hơn vũ trụ này, và vai trò của bạn trong Hội Thánh cũng vậy.

đến nỗi Đức Giêsu đã chết trên thập giá để có Hội Thánh. “*Đức Kitô yêu thương Hội Thánh và hiến mình vì Hội Thánh*” (Ep 5, 25b).

Kinh Thánh gọi Hội Thánh là “*Hiền Thê của Đức Kitô*” và là “*Thân Thể của Đức Kitô*” (2Cr 11, 2; Ep 5, 27; Kh 19, 7). Không thể tưởng tượng khi có người nói với Đức Giêsu, “Con yêu mến Ngài, nhưng con không thích Hiền Thê của Ngài”. Hoặc “Con chấp nhận Ngài, nhưng con từ chối Thân Thể Ngài”. Chúng ta nói điều đó mỗi khi chúng ta xua trừ, phê phán hay kêu trách Hội Thánh. Thay vào đó, Thiên Chúa đòi buộc chúng ta yêu thương Hội Thánh như Đức Giêsu đã yêu. Kinh Thánh nói, “*Hãy yêu thương anh em, hãy kính sợ Thiên Chúa*” (1Pr 2, 17b). Buồn thay, nhiều Kitô hữu sử dụng Hội Thánh nhưng không yêu mến Hội Thánh.

HIỆP THÔNG VỚI GIÁO HỘI ĐỊA PHƯƠNG CỦA BẠN

Trừ một vài ngoại lệ đặc biệt thích gọi tất cả các tín hữu suốt dòng lịch sử là Hội Thánh, thì hầu như qua mọi thời, từ ngữ *Hội Thánh* được dùng trong Kinh Thánh đều ám chỉ một Giáo Hội hữu hình địa phương. Tân Ước thừa nhận địa vị thành viên trong một cộng đồng địa phương. Chỉ những Kitô hữu nào bị Hội Thánh xử phạt vì phạm tội công khai mới không còn là thành viên của cộng đồng (1Cr 5, 1-13; Gl 6, 1-5).

Kinh Thánh nói đến một Kitô hữu sống mà không có Hội Thánh như một bộ phận nằm ngoài thân thể, một con chiên ngoài đàn, một đứa trẻ vô gia đình. Tình trạng ấy thật không bình thường. Kinh Thánh nói, “*Anh em là người nhà của Thiên Chúa*” (Ep 2, 19).

Văn hoá cá nhân chủ nghĩa và nếp sống tự lập ngày nay không ngừng sản sinh bao trẻ mồ côi thiêng liêng - “những tín đồ thờ” nhảy từ nhà thờ này sang nhà thờ khác nhưng không

thuộc một cộng đoàn, một trách nhiệm, không một cam kết nào cả. Nhiều người tin rằng, có thể là một “Kitô hữu tốt” mà không cần liên kết (hay ngay cả tham gia) với một Giáo Hội địa phương. Thế nhưng, Thiên Chúa không đồng ý chuyện đó. Kinh Thánh đưa ra nhiều lý do mạnh mẽ kêu gọi dẫn thân và làm năng động sự hiệp thông trong Giáo Hội địa phương.

TẠI SAO BẠN CẦN MỘT GIA ĐÌNH HỘI THÁNH?

Gia đình Hội Thánh xác nhận bạn là một Kitô hữu chính hiệu. Không thể nói tôi theo Đức Kitô nếu bạn không liên kết với một nhóm môn đệ cụ thể nào đó. Đức Giêsu nói, *“Mọi người sẽ nhận biết anh em là môn đệ của Thầy ở điểm này: là anh em có lòng yêu thương nhau”* (Ga 13, 35).

Khi chúng ta quy tụ với nhau trong yêu thương như một gia đình Hội Thánh từ những bối cảnh, sắc tộc, địa vị xã hội khác nhau, thì đó là một chứng tá mạnh mẽ cho thế gian (Gl 3, 28; Ga 17, 21). Một mình bạn, thì không thể là Thân Mình Đức Kitô. Bạn cần những người khác nữa để biểu thị điều đó. *Cùng nhau*, chứ không riêng lẻ, chúng ta là Thân Thể của Ngài (1Cr 12, 27).

Gia đình Hội Thánh đưa bạn ra khỏi cô lập, xoay quanh chính mình. Giáo Hội địa phương là trường học dạy cho biết phải sống làm sao trong gia đình Thiên Chúa. Đó là phòng thí nghiệm thực hành tình yêu miễn cảm, không vị kỷ. Là một thành viên, bạn học biết ân cần đến người khác, chia sẻ buồn vui với họ: *“Nếu một bộ phận nào đau, thì mọi bộ phận cùng đau. Nếu một bộ phận nào được vẻ vang, thì mọi bộ phận cũng vui chung”* (1Cr 12, 26). Chỉ trong tiếp xúc đều đặn với những con người bất toàn, bình dị mà chúng ta sẽ học được tình tương thân tương ái thực sự và cảm nghiệm những chân lý của Tân

**NGÀY MƯỜI BẢY
GIA ĐÌNH
THIÊN CHÚA**

Ước về sự liên kết và tùy thuộc lẫn nhau (Ep 4, 16; Rm 12, 4-5; Cl 2, 19; 1Cr 12, 25).

Tương thân tương ái theo Kinh Thánh là liên kết với nhau như mỗi người liên kết với Đức Giêsu Kitô. Thiên Chúa mong mỗi chúng ta trao ban chính mình cho nhau. Nhiều Kitô hữu biết Gioan 3, 16 mà không biết 1Gioan 3, 16: “*Đức Kitô đã thí mạng vì chúng ta. Như vậy, cả chúng ta nữa, chúng ta cũng phải thí mạng vì anh em*”. Đây là loại tình yêu Thiên Chúa trông mong bạn thể hiện với những anh chị em tín hữu khác - sẵn sàng yêu thương họ cùng một cách như Đức Giêsu đã yêu thương bạn.

Gia đình Hội Thánh giúp bạn phát triển sức mạnh thiêng liêng. Bạn sẽ không bao giờ trưởng thành chỉ bằng việc tham dự những buổi thờ phượng hoặc chỉ làm một khán giả thụ động. Chính sự tham gia vào toàn bộ cuộc sống của Giáo Hội địa phương mới vun đắp sức mạnh thiêng liêng. Kinh Thánh nói, “*Nhờ mọi thứ gân mạch nuôi dưỡng và mỗi chi thể hoạt động theo chức năng của mình. Như thế Ngài làm cho toàn thân lớn lên và được xây dựng trong tình bác ái*” (Ep 4, 16b).

Hơn năm mươi lần, Tân Ước sử dụng cụm từ “cùng nhau” hoặc “với nhau”. Chúng ta được đòi buộc hãy *yêu thương* nhau, *cầu nguyện* cho nhau, *khuyến khích* nhau, *sửa lỗi* nhau, *chào* nhau, *phục vụ* nhau, *dạy dỗ* nhau, *đón nhận* nhau, *tôn trọng* nhau, *gánh nặng* cho nhau, *tha thứ* cho nhau, *phục tòng* nhau, *hy sinh* cho nhau, và bao nhiêu bổn phận hỗ tương khác. Đây chính là bổn phận của một thành viên! Đó là những “trách nhiệm gia đình” Thiên Chúa mong bạn hoàn thành ngang qua sự hiệp thông với Giáo Hội địa phương. Bạn sẽ cùng ai thực hiện những điều này?

Có lẽ sẽ dễ nên thánh hơn khi không ai làm trái ý bạn, nhưng đó là thánh thiện giả, thánh không được thử thách. Cô lập sinh ra lửa đối; chúng ta dễ rơi vào chỗ tự lừa dối mình khi tưởng mình đã trưởng thành khi không ai thách thức chúng ta. Trưởng thành thực sự chỉ triển nở qua các mối tương quan.

Để trưởng thành, chúng ta cần nhiều hơn những gì Kinh Thánh đề nghị; chúng ta cần đến những anh chị em tín hữu khác. Chúng ta sẽ tiến nhanh hơn, mạnh hơn bằng việc học hỏi lẫn nhau và lãnh trách nhiệm cho nhau. Khi những người khác chia sẻ những gì Chúa dạy họ, thì từ đó, tôi cũng học hỏi và thăng tiến chính mình.

Thân Thể Đức Kitô cũng cần bạn. Thiên Chúa dành cho bạn một vai trò đặc biệt trong gia đình Ngài. Điều này được gọi là “sứ vụ” của bạn, và Ngài không ngừng ban ơn để bạn chu toàn trách vụ này: *“Thân Khí tỏ mình ra nơi mỗi người một cách, là vì ích chung”* (1Cr 12, 7).

Cộng đoàn địa phương của bạn là nơi Thiên Chúa đã đặt bạn để bạn khám phá, phát triển và sử dụng những gì Ngài trao cho bạn. Có thể bạn cũng được trao một sứ vụ lớn hơn, nhưng đó là điều *thêm vào* trách vụ của bạn tại Giáo Hội địa phương. Đức Giêsu chưa bao giờ hứa xây dựng sứ vụ của bạn; Ngài chỉ hứa xây dựng Hội Thánh của Ngài.

Bạn cũng chia sẻ sứ vụ của Đức Kitô trong trần gian. Khi Đức Giêsu đến trần gian, Thiên Chúa hoạt động ngang qua con người thể lý của Ngài; hôm nay, Ngài lại sử dụng thân thể mầu nhiệm của Ngài. Hội Thánh chính là công cụ của Thiên Chúa trên trần gian. Chúng ta không chỉ noi gương tình yêu Thiên Chúa bằng cách yêu thương nhau; chúng ta còn phải cùng nhau mang tình yêu đó đến với những người còn lại trên thế gian. Đây là một đặc ân cao vời mà chúng ta cùng lãnh nhận. Là những chi thể của Thân Thể Đức Kitô, *chúng ta là*

tay, là chân, là mắt, và là tim của Ngài. Qua chúng ta, chính Ngài hoạt động trong thế gian. Mỗi người đều có phần đóng góp của mình. Thánh Phaolô nói, *“Chúng ta là tác phẩm của Thiên Chúa, chúng ta được dựng nên trong Đức Kitô Giêsu, để sống mà thực hiện công trình tốt đẹp Thiên Chúa đã chuẩn bị cho chúng ta”* (Ep 2, 10).

Gia đình Hội Thánh sẽ giúp bạn khỏi thụ lùi. Không ai trong chúng ta được miễn khỏi cám dỗ. Rơi vào đúng hoàn cảnh, bạn và tôi đều có thể sa sẩy với bất cứ tội nào (1Cr 10, 12; Gr 17, 9; 1Tm 1, 19). Chúa biết điều này, nên Ngài giao cho mỗi người chúng ta trách nhiệm nâng đỡ lẫn nhau. Kinh Thánh nói, *“Anh em hãy khuyên bảo nhau bao lâu còn được gọi là ngày hôm nay, kẻo có ai trong anh em ra cứng lòng vì bị tội lỗi lừa gạt”* (Dt 3, 13). *“Hãy lo chuyện của anh đi”* không phải là lối nói của người Kitô hữu. Chúng ta được kêu gọi và được lệnh sống gắn bó với nhau. Nếu bạn biết có ai đang lung lạc tinh thần, thì chính bạn có trách nhiệm tìm kiếm họ, đem họ về lại trong mối hiệp thông. Thánh Giacôbê nói, *“Nếu có người nào trong anh em lạc xa chân lý và có ai đưa người ấy trở về, thì*

*Đức Giêsu chưa bao giờ
hứa xây dựng sứ vụ của
bạn; Ngài chỉ hứa xây dựng
Hội Thánh của Ngài.*

anh em hãy biết rằng: kẻ nào làm cho một tội nhân bỏ đường lầm lạc mà trở về, thì cứu được linh hồn ấy khỏi chết và che lấp được muôn vàn tội lỗi của mình” (Gc 5, 19-20).

Một ích lợi khác từ Giáo Hội địa phương là sự chăm sóc phần hồn do các vị chủ chăn. Thiên Chúa trao cho các mục tử trách vụ giữ gìn, bảo vệ, canh phòng, và săn sóc đàn chiên mình (Cv 20, 28-29; Pr 5, 1-4; Dt 13, 7.17). Chúng ta được nhắc nhở: *“Anh em hãy vâng lời những người lãnh đạo anh em và*

hãy phục tùng họ, vì họ chăm sóc linh hồn anh em như những người sẽ phải trả lẽ với Thiên Chúa” (Dt 13, 17a).

Satan yêu thích những tín hữu sống tách biệt, không gắn liền với sự sống của Thân Thể, cô lập khỏi gia đình Thiên Chúa, không cần đến các mục tử, bởi vì nó biết họ không chống cự cũng như sẽ bất lực trước những mưu mô của nó.

TẤT CẢ TRONG HỘI THÁNH

Trong cuốn sách của tôi, *The Purpose-Driven Church*, tôi giải thích việc dự phần vào một cộng đoàn sống động là cần thiết để có một cuộc sống lành mạnh. Tôi hy vọng bạn cũng sẽ đọc cuốn sách đó, bởi lẽ nó sẽ giúp bạn hiểu Thiên Chúa đã chuẩn bị Hội Thánh của Ngài cách riêng để giúp bạn hoàn thành năm mục đích Ngài dành cho đời bạn. Ngài kiến tạo Hội Thánh để đáp ứng năm nhu cầu sâu xa nhất của bạn: một mục đích để sống, những con người để cùng sống, những nguyên lý để sống, một công việc để làm, sức mạnh để vươn lên. Không nơi nào khác trên trần gian có thể giúp bạn tìm thấy cả năm lợi ích này cùng một lúc như ở Hội Thánh.

Những mục đích của Thiên Chúa dành cho Hội Thánh Ngài cũng tương tự năm mục đích Ngài dành cho bạn. Thờ phượng giúp bạn *quy về Chúa*; hiệp thông giúp bạn *đương đầu với những vấn nạn trong đời*; tình huynh đệ giúp bạn *củng cố đức tin*; sứ vụ giúp bạn *thấy được những tài năng*; truyền rao Phúc Âm giúp bạn *hoàn thành sứ vụ*. Không gì khác trên trần gian sánh được với Hội Thánh!

CHỌN LỰA CỦA BẠN

Khi một đứa trẻ chào đời, nó đương nhiên trở thành một phần tử của toàn thể gia đình nhân loại. Trẻ ấy cũng cần trở nên thành viên của một gia đình riêng biệt nào đó để được

nuôi dưỡng chăm sóc và lớn lên mạnh khoẻ. Đời sống thiêng liêng cũng vậy. Khi được tái sinh, bạn đương nhiên trở thành một phần tử của toàn thể gia đình Thiên Chúa, nhưng bạn cũng cần trở nên thành viên của một gia đình Giáo Hội địa phương trong đại gia đình của Ngài.

Sự khác biệt giữa một người *tham dự* đến nhà thờ và một *người của cộng đoàn* là ở chỗ gắn thân. Những người tham dự đến nhà thờ là những khán giả ngoài cuộc; những người của cộng đoàn thì gắn bó với sứ vụ chung. Người tham dự là những khách hàng; người của cộng đoàn là những người đầu tư. Những người tham dự muốn nhận nhiều lợi ích từ Giáo Hội nhưng không muốn một trách nhiệm nào. Họ như những đôi bạn thích sống chung với nhau mà không muốn kết hôn.

Tại sao việc liên kết với Giáo Hội địa phương lại quan trọng đến thế? Bởi lẽ điều này chứng tỏ bạn gắn bó với những anh chị em thiêng liêng thực sự, chứ không chỉ trong lý thuyết. Thiên Chúa muốn bạn yêu thương những con người *thật*, chứ không phải những con người *chỉ có trong ý tưởng*. Bạn có thể bỏ ra cả đời để tìm cho mình một Giáo Hội hoàn hảo, nhưng sẽ không bao giờ có. Bạn được kêu gọi để yêu thương những tội nhân bất toàn như chính Thiên Chúa đã yêu.

Trong sách Công Vụ Tông Đồ, các Kitô hữu ở Giêrusalem cam kết với nhau một cách rất cụ thể. Họ sống hết lòng cho mối hiệp thông. Kinh Thánh nói, “*Các tín hữu chuyên cần nghe các Tông Đồ giảng dạy, luôn luôn hiệp thông với nhau, siêng năng tham dự lễ bẻ bánh, và cầu nguyện không ngừng*” (Cv 2, 42). Ngày nay Thiên Chúa cũng mong chờ bạn cam kết những điều ấy.

Đời sống Kitô hữu không chỉ cam kết với Đức Kitô; đời sống đó còn bao gồm cam kết với các Kitô hữu khác nữa. Các Kitô hữu ở Macêđônیا hiểu rõ điều này. Thánh Phaolô nói, “*Họ đã vượt quá điều chúng tôi mong ước là tự hiến mình phụng sự Chúa trước, rồi phục vụ chúng tôi theo ý Thiên Chúa*” (2Cr 8, 5). Gia nhập cộng đoàn một Giáo Hội địa phương là bước tự nhiên kế tiếp một khi bạn đã trở thành con cái Thiên Chúa. Bạn trở nên một Kitô hữu bằng việc cam kết chính mình với Đức Kitô, nhưng lại trở nên con cái Hội Thánh bằng việc cam kết chính mình với những anh chị em tín hữu. Quyết định thứ nhất mang lại ơn cứu độ; quyết định thứ hai mang lại sự hiệp thông.

NGÀY MUỐI BẢY

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Tôi được kêu gọi để thuộc về gia đình Thiên Chúa, chứ không chỉ để tin.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Chúng ta cũng vậy: tuy nhiều nhưng chỉ là một thân thể trong Đức Kitô, mỗi người liên đới với những người khác như những bộ phận của một thân thể*” (Rm 12, 5).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Mức độ dấn thân của tôi trong Giáo Hội địa phương có cho thấy tôi thực sự yêu mến và gắn bó với gia đình Thiên Chúa không?

CÙNG NHAU CẢM NHẬN CUỘC SỐNG

*“Ước gì ơn bình an của Đức Kitô
điều khiển tâm hồn anh em,
vì trong một thân thể duy nhất
anh em đã được kêu gọi đến hưởng ơn bình an đó.
Bởi vậy, anh em hãy hết dạ tri ân”
(Cl 3, 15).*

*“Ngọt ngào tốt đẹp lắm thay,
anh em được sống vui vầy bên nhau”
(Tv 133, 1).*

Sống là chia sẻ.

Thiên Chúa muốn chúng ta có kinh nghiệm sống chung. Kinh Thánh gọi kinh nghiệm này là *bằng hữu, thông công, hiệp thông*. Tuy nhiên ngày nay, từ ngữ này hầu như mất hết ý nghĩa Kinh Thánh của nó. “Bằng hữu” ngày nay thường ám chỉ những cuộc chuyện trò, gặp gỡ, ăn uống và vui chơi tình cờ. Câu hỏi, “Bạn thông công ở đâu?” nghĩa là “Bạn đi nhà thờ nào?”, “Mời ở lại để thông công” nghĩa là “Xin đợi để có chút gì lót lòng”.

Tình bằng hữu thực sự có ý nhiều hơn việc chỉ có mặt ở những giờ kinh lễ. Đó là *cùng nhau cảm nhận cuộc sống*. Bằng hữu bao hàm một tình yêu không vị kỷ, chia sẻ chân thành, phục vụ cách thực tế, trao ban đầy hy sinh, an ủi đầy cảm thông, và mọi đòi buộc “cho nhau” khác được tìm thấy trong Tân Ước.

Nói đến tình bằng hữu, phải lưu ý đến số lượng: *Ít thì tốt hơn*. Bạn có thể thờ phượng với một đám đông, nhưng bạn không thể sống tình bằng hữu với một đám đông. Một khi nhóm đông hơn mười người, có người sẽ không còn tham dự - thường là những người lạng lẽ nhất - và một ít người sẽ chi phối cả nhóm.

Đức Giêsu đã thi hành sứ vụ trong bối cảnh của một nhóm nhỏ môn đệ. Lẽ ra Ngài phải chọn nhiều hơn, nhưng Ngài biết con số mười hai là số lượng tối đa của một nhóm nhỏ, để trong đó, mỗi người đều có thể dự phần cách tích cực.

Cũng như cơ thể bạn, Thân Thể Đức Kitô thực sự là một tập hợp nhiều tế bào nhỏ. Sự sống của Thân Thể Ngài, như cơ thể bạn, được chứa đựng trong các tế bào. Vì lý do này, mỗi Kitô hữu cần liên kết với một nhóm nhỏ trong Hội Thánh của mình, hoặc là một nhóm gia đình, hoặc là một nhóm các lớp ngày Chúa Nhật, hoặc một nhóm học hỏi Lời Chúa. Đây là nơi đời sống cộng đoàn thật sự diễn ra, chứ không phải nơi những đám đông. Nếu bạn nghĩ Hội Thánh như một con tàu, thì các nhóm nhỏ là những chiếc ghe cứu sinh gắn trên đó.

Đức Giêsu đã ban một lời hứa kỳ diệu cho các nhóm nhỏ tín hữu: *“Vì ở đâu có hai ba người họp lại nhân danh Thầy, thì có Thầy ở đấy, giữa họ”* (Mt 18, 20). Thật không may, dù đã ở trong một nhóm nhỏ thì điều này cũng không bảo đảm việc bạn sẽ cảm nghiệm thực sự đời sống hiệp thông. Nhiều lớp ngày Chúa Nhật và nhiều nhóm nhỏ bị kẹt ở hình thức bên ngoài và không có mấu chốt nào để có thể cảm nhận sự hiệp thông đích thực. Vậy đâu là khác biệt giữa hiệp thông thật và hiệp thông giả?

Trong mỗi hiệp thông chân thật, mỗi người cảm nhận

lòng chân thành. Hiệp thông chân thật không dừng lại ở những cuộc tán gẫu hời hợt hay hình thức bên ngoài. Nhưng đó là chia sẻ chân thành, hết lòng, có khi thổ lộ cả tâm can. Điều này chỉ xảy ra khi những người trong nhóm thành thật về chính mình và những gì đang xảy đến với họ. Họ chia sẻ những nỗi đau, tỏ bày những cảm xúc, nhìn nhận những thất bại, bộc lộ những nghi ngờ, thừa nhận những sợ hãi, ý thức những yếu đuối và xin người khác giúp đỡ, cầu nguyện.

Tính chân thực của hiệp thông là điều đối nghịch với những gì bạn thấy nơi một vài cộng đoàn. Thay cho bầu khí chân thành và khiêm tốn thì ở đó toàn là những cuộc chuyện trò vớ vẩn, đóng kịch, vận động chính trị, xã giao bên ngoài và hời hợt nông cạn. Người ta mang mặt nạ, đề phòng nhau và phản ứng như thể mọi sự trong đời họ đang diễn ra tốt đẹp. Chính những thái độ này giết chết mối hiệp thông đích thực.

Hiệp thông đích thực khi những người trong nhóm thành thật về chính mình và những gì đang xảy đến với họ.

Hiệp thông đích thực chỉ được cảm nghiệm khi mỗi người biết cởi mở chính mình. Kinh Thánh nói, “*Nhưng nếu chúng ta đi trong ánh sáng cũng như Thiên Chúa hằng ngự trong ánh sáng, thì chúng ta được hiệp thông với nhau... Nếu chúng ta nói chúng ta không có tội, chúng ta tự lừa dối mình, và sự thật không ở trong chúng ta*” (1Ga 1, 7-8). Thế gian nghĩ rằng, sự thân mật xảy ra trong bóng tối, nhưng Thiên Chúa nói, nó xảy ra trong ánh sáng. Bóng tối che đậy nỗi đau, lầm lỗi, sợ hãi, thất bại và nhục nhã. Nhưng trong ánh sáng, chúng ta mang tất cả chúng ra cách cởi mở chân thành khi nhìn nhận con người thật của mình.

Chắc hẳn sự chân thực đòi hỏi can đảm và khiêm tốn. Nó có nghĩa là phải đối diện với nỗi lo phải phơi bày, bị từ khước và thương tổn thêm một lần nữa. Tại sao lại phải liều lĩnh đến thế? Bởi đó là cách duy nhất để lớn lên trong đời sống thiêng liêng và an bình nội tâm. Thánh Giacôbê nói, *“Anh em hãy thú tội với nhau và cầu nguyện cho nhau để được cứu thoát. Vì lời cầu xin tha thiết của người công chính rất có hiệu lực”* (Gc 5, 16). Chúng ta chỉ trưởng thành bằng việc chấp nhận liều lĩnh, và liều lĩnh khó khăn nhất là thành thật với chính mình và với những người khác.

Trong mỗi hiệp thông chân thật, mỗi người cảm nhận sự tương trợ. Tương trợ là nghệ thuật cho và nhận. Đó là nương tựa nhau. Kinh Thánh nói, *“Không có chia rẽ trong thân thể, trái lại các bộ phận đều lo lắng cho nhau”* (1Cr 12, 25). Tương trợ là trọng tâm của hiệp thông: xây dựng các mối tương quan qua lại, chia sẻ trách nhiệm và giúp đỡ lẫn nhau. Thánh Phaolô nói, *“Nghĩa là để chúng ta cùng khích lệ nhau, bởi vì cả anh em lẫn tôi, chúng ta đều chung một niềm tin”* (Rm 1, 12).

Tất cả chúng ta đồng lòng vui sống niềm tin khi được những người khác cùng đồng hành và đồng viên. Kinh Thánh đòi buộc chúng ta có trách nhiệm trên nhau, đồng viên nhau, phục vụ và cổ vũ nhau (Rm 12, 10). Hơn năm mươi lần trong Tân Ước, chúng ta được đòi buộc chu toàn những bổn phận khác “cho nhau” và “với nhau”. Kinh Thánh nói, *“Vậy chúng ta hãy theo đuổi những gì đem lại bình an và những gì xây dựng cho nhau”* (Rm 14, 19).

Bạn không phải chịu trách nhiệm về mọi người trong Thân Thể Đức Kitô, nhưng bạn có trách nhiệm đối với họ. Thiên Chúa mong bạn làm bất cứ điều gì có thể để giúp họ.

Trong mỗi hiệp thông chân thật, mỗi người cảm nhận sự cảm thông. Cảm thông không phải là đưa ra lời khuyên hay giúp đỡ xã giao qua loa; cảm thông là đón nhận và chia sẻ nỗi

đau của người khác. Cảm thông nói, “Tôi hiểu những gì bạn đang trải qua và những gì bạn đang cảm nhận thì tôi cũng đã cảm nhận”. Ngày nay, một số người gọi nó là “đồng cảm”, nhưng từ ngữ dùng trong Kinh Thánh là “thương cảm”. Kinh Thánh nói, “*Anh em là những người được Thiên Chúa tuyển lựa, hiến thánh và yêu thương. Vì thế, anh em hãy có lòng thương cảm, nhân hậu, khiêm nhu, hiền hoà và nhân nại*” (Cl 3, 12).

Cảm thông đáp ứng hai nhu cầu căn bản của con người: nhu cầu được hiểu và được thừa nhận những cảm xúc của mình. Mỗi khi bạn hiểu và thừa nhận cảm xúc của ai, bạn bắt đầu xây dựng sự hiệp thông. Còn khi chúng ta bị ám ảnh bởi những nỗi đau riêng hoặc thương hại mình, cả hai cùng làm cạn kiệt sự cảm thông đối với người khác.

Có nhiều mức độ hiệp thông khác nhau, và mỗi mức độ thích hợp ở những thời điểm khác nhau. Mức độ đơn giản nhất của hiệp thông là những buổi *cùng chia sẻ*

Mỗi khi bạn hiểu và thừa nhận cảm xúc của ai, bạn bắt đầu xây dựng sự hiệp thông.

và học hỏi *Lời Chúa*. Sâu xa hơn là *cùng nhau phục vụ* như khi cùng lên đường thi hành một sứ vụ hay một công việc từ thiện. Sâu xa mãnh liệt nhất là *cùng nhau chịu đau khổ* (Pl 3, 10; Dt 10, 33-34), chúng ta đón nhận nỗi đau, nỗi u buồn của người khác và gánh lấy những gánh nặng cho nhau. Các Kitô hữu hiểu rõ cấp độ này hơn ai hết là những anh chị em đang bị bách hại khắp nơi trên thế giới, những anh chị em đang chịu ghét bỏ và chịu tử đạo vì lòng tin của mình.

Kinh Thánh đòi buộc: “*Anh em hãy mang gánh nặng cho nhau, như vậy là anh em chu toàn luật Đức Kitô*” (Gl 6, 2). Chính những lúc khủng hoảng, u buồn, ngỡ vực mà chúng ta

**NGÀY MƯỜI TÁM
CÙNG NHAU
CẢM NHẬN
CUỘC SỐNG**

cần đến nhau hơn cả. Chính khi những hoàn cảnh bức bách chúng ta tới chỗ lung lạc đức tin, đó là lúc chúng ta cần đến những người bạn mạnh tin hơn bao giờ hết. Chúng ta cần đến những nhóm bạn nhỏ để củng cố lòng tin vào Chúa cho cả nhóm và lôi kéo mỗi người. Trong một nhóm nhỏ, Thân Thể của Đức Kitô trở nên thật và hiển nhiên cả khi Thiên Chúa xem ra xa cách. Đây là điều mà Gióp thiết tha cần đến suốt những ngày khổ đau. Ông đã kêu lên, *“Ai từ chối chẳng xót thương bè bạn, cũng không kính sợ Đấng Toàn Năng”* (G 6, 14).

Trong mỗi hiệp thông chân thật, mỗi người cảm nhận lòng thương xót. Hiệp thông chính là quê hương của ân sủng, nơi lỗi lầm không bị chà xát nhưng được tẩy bỏ. Hiệp thông sẽ đến khi lòng thương xót chiến thắng công lý.

Tất cả chúng ta đều cần đến lòng thương xót, bởi lẽ chúng ta thường sa đi ngã lại nên cần được nâng đỡ để chỗi dậy. Chúng ta cần rộng lòng xót thương cũng như sẵn sàng đón nhận lòng thương xót của kẻ khác. Thiên Chúa nói, *“Nếu có ai đã gây ưu phiền... anh em phải tha thứ và an ủi, kéo người đó bị chìm đắm trong nỗi ưu phiền quá mức chẳng”* (2Cr 2, 5-7).

Bạn không thể hiệp thông nếu không biết tha thứ. Thiên Chúa cảnh báo, *“Chúa đã tha thứ cho anh em, thì anh em cũng vậy, anh em phải tha thứ cho nhau”* (Cl 3, 13b), bởi vì cay đắng và giận hờn luôn phá hủy sự hiệp thông. Là những con người bất toàn, tội lỗi, chúng ta sẽ không tránh khỏi việc làm tổn thương kẻ khác khi sống chung với nhau một thời gian dài. Một đôi khi, chúng ta gây tổn thương người khác cách hữu ý hay vô tình, nhưng vô tình hay hữu ý đều rất cần đến lòng thương xót và ơn Chúa để kiến tạo và duy trì hiệp thông. Kinh Thánh nói, *“Hãy chịu đựng và tha thứ cho nhau, nếu trong anh em người*

này có điều gì phải trách móc người kia. Chúa đã tha thứ cho anh em, thì anh em cũng vậy, anh em phải tha thứ cho nhau” (Cl 3, 13).

Lòng thương xót của Thiên Chúa đối với chúng ta chính là động lực thúc đẩy mỗi người thương xót kẻ khác. Hãy nhớ rằng, bạn sẽ không bao giờ bị đòi hỏi tha thứ cho một ai quá mức mà Thiên Chúa đã tha thứ cho bạn. Mỗi khi bị tổn thương do một ai đó, bạn chỉ có một lựa chọn: Tôi sẽ vận dụng nghị lực và tình cảm của tôi cho việc *trả thù* hay cho việc *tha thứ*? Bạn không thể làm cả hai.

Nhiều người do dự khi tỏ lòng thương xót vì họ không hiểu sự khác biệt giữa tin cậy và thứ tha. Tha thứ là để quá khứ qua đi. Tin cậy thì hướng đến hành vi cư xử trong tương lai.

Phải tha thứ ngay, dù người ta có yêu cầu hay không. Tin cậy cần được củng cố lâu dài. Tin cậy đòi hỏi làm đi làm lại nhiều lần. Nếu ai đó lúc này lúc khác cứ làm bạn tổn thương, Chúa vẫn đòi bạn tha thứ cho họ tức khắc, nhưng không nhất thiết bạn phải tin cậy họ ngay cũng như không để họ được phép tiếp tục làm tổn thương bạn. Với thời gian, họ phải chứng tỏ họ thay đổi. Nơi tốt nhất để khôi phục lòng tin là bầu khí nâng đỡ của một nhóm nhỏ, nơi đem lại sự động viên cũng như tinh thần trách nhiệm.

Là thành viên của một nhóm nhỏ cam kết xây dựng hiệp thông thật sự, bạn sẽ nhận được nhiều lợi ích khác. Đó là một phần cốt yếu của đời Kitô hữu mà bạn không thể bỏ qua. Qua hơn 2.000 năm, các Kitô hữu họp nhau đều đặn trong các nhóm nhỏ để xây dựng mối hiệp thông này. Nếu bạn chưa là thành viên một nhóm hay một lớp nào đó thuộc loại này, bạn thật sự không biết mình đang mất mát những gì.

Trong chương kế tiếp, chúng ta sẽ xét những gì cần thiết để kiến tạo một cộng đồng với những anh chị em tín hữu khác,

nhưng tôi hy vọng những gì bạn vừa đọc trong chương này đang làm bạn khát khao cảm nhận sự chân thành, tương trợ và thương xót của hiệp thông. Bạn được tạo dựng cho đời sống cộng đoàn.

NGÀY MƯỜI TÁM

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Trong cuộc sống, tôi còn cần đến những người khác.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Anh em hãy mang gánh nặng cho nhau, như vậy là anh em chu toàn luật Đức Kitô” (Gl 6, 12).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Tôi sẽ thực hiện bước đầu tiên nào để hôm nay có thể gắn bó thật sự hơn, hết lòng hơn với một người anh em khác?

VUN ĐÁP CỘNG ĐOÀN

*“Người xây dựng hoà bình
thu hoạch được hoa trái đã gieo trong hoà bình,
là cuộc đời công chính”*
(Gc 3, 18).

*“Các tín hữu chuyên cần
nghe các Tông Đồ giảng dạy,
luôn luôn hiệp thông với nhau,
siêng năng tham dự lễ bẻ bánh,
và cầu nguyện không ngừng”*
(Cv 2, 42).

Đời sống cộng đoàn đòi hỏi cam kết.

Chỉ Chúa Thánh Thần mới có thể kiến tạo hiệp thông thật sự giữa các tín hữu, nhưng Ngài vun đắp sự hiệp thông đó với những chọn lựa và cam kết của chúng ta. Thánh Phaolô nói đến trách nhiệm hỗ tương này khi viết, *“Anh em hãy ăn ở thật khiêm tốn, hiền từ và nhẫn nại; hãy lấy tình bác ái mà chịu đựng lẫn nhau. Anh em hãy tha thiết duy trì sự hiệp nhất mà Thần Khí đem lại, bằng cách ăn ở thuận hoà gắn bó với nhau”* (Ep 4, 2-3). Để có một cộng đoàn tín hữu yêu thương, phải cần đến quyền năng của Thiên Chúa và cả những nỗ lực của con người.

Thật không may, nhiều người lớn lên trong những gia đình mà các mối tương quan vốn không lành mạnh nên họ thiếu mất những kỹ năng cần thiết để sống một đời sống tương quan đích thực. Họ phải được giáo dục để biết cách sống với người khác, liên kết với người khác trong gia đình Thiên Chúa. May thay, Tân Ước có rất nhiều chỉ dẫn cho việc làm thế nào để chia sẻ một đời sống chung. Thánh Phaolô viết, *“Tôi viết cho anh thư này... sẽ cho anh biết phải ăn ở thế nào trong nhà của Thiên Chúa, tức là Hội Thánh của Thiên Chúa hằng sống”* (1Tm 3, 14-15).

Nếu bạn mệt mỏi vì những mối tương quan giả tạo đồng thời ước ao xây dựng mối hiệp thông thật, một cộng đoàn yêu thương trong nhóm nhỏ của mình như lớp học Chúa Nhật hay lớp học trong giáo xứ, bạn phải đối diện với những chọn lựa khá khó khăn và mạo hiểm.

Vun đắp cộng đoàn đòi hỏi thành thật.

Bạn phải chịu khó nói lên sự thật cách yêu thương cả khi chỉ muốn giải thích vấn gọn cho qua chuyện hay lờ đi một vấn đề. Giữ im lặng thì dễ hơn khi thấy những người chung quanh đang tự làm hại họ hay làm hại những người khác với một nếp sống tội lỗi nào đó, nhưng im lặng như thế không phải là yêu thương. Trong cuộc sống, phần lớn người ta không có một ai đó yêu thương họ đủ để nói cho họ sự thật (cả khi đó là một sự thật nhức nhối), nên họ cứ tiếp tục lối sống tự huỷ chính mình. Thông thường, chúng ta *biết* những gì cần nói với một ai đó, nhưng những nỗi lo ngại lại ngăn cản chúng ta mở lời. Nhiều mối tương quan đang bị huỷ hoại ngấm ngấm cũng vì những ái ngại này: Không ai can đảm nói ra cho nhóm mình khi cuộc sống của một thành viên nào đó đang đi đến chỗ suy sụp.

Kinh Thánh nói, chúng ta phải *“sống theo sự thật và trong*

ình bác ái” (Ep 4, 15) bởi lẽ không thể có một cộng đoàn nếu ở đó không có chân thành. Vua Salomon nói, “*Ai trả lời thẳng thắn mới là người bạn thật*” (Cn 24, 26). Một đôi khi, điều này có nghĩa là phải ân cần đủ để yêu thương gặp gỡ người anh em đang sống trong tội hay bị cám dỗ sắp phạm tội. Thánh Phaolô nói, “*Thưa anh em, nếu có ai vướng mắc tội nào, thì anh em, những người được Thần Khí thúc đẩy, hãy lấy tinh thần hiền hoà mà sửa dạy người ấy*” (Gl 6, 1a).

Nhiều mối hiệp thông trong Hội Thánh và nhóm nhỏ vẫn mãi hời hợt, hình thức chỉ vì người ta ngại xung đột. Một khi có vấn đề có thể đưa đến căng thẳng và trực trặc, lập tức nó được giải thích sơ lược cho qua chuyện để giữ lấy cảm thức bình an giả tạo. Rồi anh chàng “*Dùng Dao Lộn Tình Thế*” nhảy vào, tìm cách xoa dịu mọi người. Vì thế, vấn đề không bao giờ được giải quyết và mọi người sống trong mệt mỏi, chán nản. Ai cũng biết vấn đề nhưng không ai dám bộc lộ. Điều này tạo nên một môi trường bệnh hoạn đầy bí mật, nơi các cuộc ngồi lê đôi mách xầm xì nhỏ to được mùa rộ nở. Giải pháp của thánh Phaolô thì thẳng thắn: “*Bởi thế, một khi đã cởi bỏ sự gian dối, mỗi người trong anh em hãy nói sự thật với người thân cận, vì chúng ta là phần thân thể của nhau*” (Ep 4, 25).

Hiệp thông thật, hoặc trong hôn nhân, trong tình bằng hữu, hay trong Hội Thánh tùy thuộc vào sự thẳng thắn. Thật ra, đường hầm xung đột chính là lối dẫn đến sự nghĩa thiết trong bất cứ tình thân nào. Nếu không nhạy bén đủ để đối diện và giải quyết những rào cản ngấm ngầm đó, chúng ta sẽ không bao giờ trưởng thành. Khi giải quyết xung đột đúng đắn, bằng cách đối diện và giải toả những khác biệt, chúng ta sẽ cùng nhau lớn lên. Kinh Thánh nói, “*Kẻ dám khiển trách người, cuối cùng lại được người quý yêu hơn kẻ chỉ buông lời xu nịnh*” (Cn 28, 23).

Thẳng thắn không phải là giấy phép để nói bất cứ điều gì,

nói bất cứ ở đâu, nói bất cứ khi nào bạn muốn. Thẳng thắn chứ không thô lỗ. Kinh Thánh dạy, làm việc gì cũng phải biết đúng lúc đúng cách (Cn 8, 6).

Những lời nói không suy nghĩ để lại những vết thương triền miên. Chúa bảo chúng ta nói năng với nhau trong Hội Thánh như nói với người trong gia đình: *“Đừng nặng lời với cụ già, khi khuyên nhủ, hãy coi cụ như cha; hãy coi các thanh niên như anh em, các cụ bà như mẹ, các thiếu nữ như chị em, với tấm lòng hoàn toàn trong sạch”* (1Tm 5, 1-2).

Buồn thay, hàng ngàn mối hiệp thông đổ vỡ bởi thiếu thành thật. Thánh Phaolô khiển trách Hội Thánh Côrintô vì sự im lặng để cho đời sống vô luân xảy ra trong cộng đoàn. Vì không ai can đảm đương đầu với vấn đề, nên ngài nói, *“Phần tôi... tôi đã lên án kẻ có hành vi đó như thể tôi có mặt tại chỗ... Tôi muốn nói anh em đừng đi lại với kẻ nào mang danh là người anh em mà cứ dâm dăng, tham lam, thờ ngẫu tượng, quen chửi bới, say sưa rượu chè hoặc trộm cắp; anh em cũng phải tránh đừng ăn uống với con người như thế. Thật vậy, xét xử người ngoài đâu phải là công việc của tôi. Còn người trong đạo, anh em không được xét xử hay sao?”* (1Cr 5, 3-12).

*Khi giải quyết xung đột
đúng đắn, chúng ta cùng
nhau lớn lên.*

Vun đắp cộng đoàn đòi hỏi khiêm tốn. Cho mình là quan trọng, tự mãn, kiêu ngạo và cố chấp sẽ phá huỷ sự hiệp thông nhanh hơn bất cứ điều gì khác. Kiêu ngạo dựng lên những bức tường, còn khiêm tốn thì kiến tạo những chiếc cầu giữa người với người. Khiêm tốn là dầu xoa dịu các mối tình thân. Đó là lý do tại sao Kinh Thánh nói, *“Anh em hãy lấy đức khiêm nhường mà đối xử với nhau”* (1Pr 5, 5b). Chiếc áo phù hợp nhất cho sự hiệp thông chính là thái độ khiêm tốn.

Phần còn lại của câu Kinh Thánh đó nói rằng, *“Vì Thiên*

NGÀY MƯỜI CHÍN
VUN ĐÁP
CỘNG ĐOÀN

Chúa chống lại kẻ kiêu ngạo, nhưng ban ơn cho kẻ khiêm nhường” (1Pr 5, 5c). Đây cũng là một lý do để chúng ta khiêm tốn: Kiêu ngạo ngăn cản ân sủng Thiên Chúa đến với chúng ta, ân sủng mà chúng ta cần để giúp kẻ khác lớn lên, để đổi thay, để chữa lành và nâng đỡ họ. Chúng ta đón nhận ơn Chúa bằng việc khiêm tốn nhìn nhận chúng ta cần ơn Ngài. Kinh Thánh nói, mỗi khi chúng ta kiêu căng, chúng ta sống *đối nghịch* với Thiên Chúa! Đó là một lối sống khờ khạo đầy hiểm nguy.

Bạn có thể trau dồi khiêm tốn bằng nhiều cách thực tế: nhìn nhận những yếu hèn của mình, nhẫn nại với yếu đuối của người khác, sẵn sàng sửa sai, tập trung chú ý đến người khác. Thánh Phaolô khuyên, *“Hãy đồng tâm nhất trí với nhau, đừng tự cao tự đại, nhưng ham thích những gì hèn mọn. Anh em đừng cho mình là khôn ngoan”* (Rm 12, 16). Với các tín hữu Philipphê, ngài viết, *“Đừng làm chi vì ganh tị hay vì hư danh, hãy lấy lòng khiêm nhường mà coi người khác hơn mình. Mỗi người đừng tìm lợi ích cho riêng mình nhưng hãy tìm lợi ích cho người khác”* (Pl 2, 3-4).

Khiêm tốn không phải là nghĩ ít về mình, nghĩ mình kém cỏi; nhưng khiêm tốn là ít nghĩ đến mình, mà nghĩ đến người khác nhiều hơn. Người khiêm tốn tập trung vào việc phục vụ những người khác đến nỗi quên đi bản thân.

Khiêm tốn không phải là nghĩ mình ít ỏi; nhưng khiêm tốn là ít nghĩ đến mình.

Vun đắp cộng đoàn đòi hỏi tế nhị. Tế nhị là trân trọng những khác biệt, những cảm xúc của người khác và kiên nhẫn

với những ai làm chúng ta bực mình. Kinh Thánh nói, *“Mỗi người chúng ta phải chiều theo sở thích kẻ khác, vì lợi ích của họ và để xây dựng”* (Rm 15, 2). Thánh Phaolô nói với Titô, *“Đừng chửi bới ai, đừng hiếu chiến nhưng phải hiền hoà, luôn luôn tỏ lòng nhân từ với mọi người”* (Tt 3, 2).

Trong mọi cộng đoàn hay mọi nhóm nhỏ, luôn luôn có ít nhất một người “khó tính”, thường là nhiều hơn. Những người này có thể có một nhu cầu tình cảm đặc biệt, một bất an sâu xa, một sự lập dị gây khó chịu hoặc ít khả năng giao tế. Bạn có thể gọi họ là những người COCCR - “Cần Ôn Chúa Cách Riêng”.

Chúa đặt những người này giữa các cộng đoàn vì lợi ích của họ cũng như vì ích lợi của mỗi người. Họ là cơ hội cho tình hiệp thông được lớn lên cũng như được thử nghiệm: Chúng ta có yêu thương họ như những anh chị em của mình và đối xử với họ cách kính trọng không?

Trong một gia đình, việc chấp nhận nhau không dựa trên nền tảng bạn thông minh, xinh xắn hay tài năng đến đâu. Chấp nhận nhau đặt nền tảng trên sự kiện là chúng ta thuộc về nhau. Chúng ta gìn giữ và bảo vệ gia đình mình. Một thành viên gia đình có thể là người ngớ ngẩn, nhưng người ấy là người nhà của chúng ta. Cũng vậy, Kinh Thánh nói, *“Hãy thương mến nhau với tình huynh đệ, coi người khác trọng hơn mình”* (Rm 12, 10).

Sự thật là tất cả chúng ta đều có những vết sẹo và những điểm gây phiền hà cho người khác. Nhưng cộng đoàn sẽ không ích gì nếu chúng ta hoàn toàn hợp nhau. Nền tảng của mỗi hiệp thông giữa chúng ta là vì chúng ta hiệp với Thiên Chúa: Chúng ta thuộc cùng một gia đình, con cùng một Cha.

Một trong những yếu tố đem lại sự tinh tế là hiểu biết lẫn nhau, biết gốc gác của nhau. Hãy tìm hiểu lai lịch của nhau.

Khi biết những gì người anh em đã trải qua, bạn sẽ dễ cảm thông. Thay vì nghĩ họ còn thiếu sót, hãy nghĩ họ đã tiến bộ biết bao mặc dầu ở đó vẫn còn những thương tổn.

Một khía cạnh khác của tế nhị là không xem thường những nghi ngại của người khác. Nếu bạn không sợ một điều gì đó thì không vì thế mà bạn có thể coi thường điều đó nơi người khác. Một cộng đoàn là cộng đoàn thực sự khi mọi người thấy đó là nơi an toàn đủ để chia sẻ những nghi ngờ và sợ hãi mà không sợ bị đoán xét.

Vun đắp cộng đoàn đòi hỏi tín cẩn. Chỉ trong bầu khí an toàn, nồng thắm tình người, chấp nhận lẫn nhau đầy tín cẩn mà mọi người sẽ sẵn sàng cởi mở chia sẻ những vết thương lòng, những thiếu thốn cũng như những lỗi lầm sâu kín nhất của họ. Tín cẩn không có nghĩa là giữ im lặng đang khi anh chị em mình phạm tội. Tín cẩn có nghĩa là những gì chia sẻ phải được giữ kín trong nhóm để cùng giải quyết, chứ không xâm xì để người khác biết.

Thiên Chúa ghét việc ngồi lê đôi mách, đặc biệt khi nó trá hình khôn khéo như để “xin lời cầu nguyện” cho người nào đó. Thiên Chúa nói, “*Kẻ dối gian gây bất hoà tranh chấp, tên mách lẻo chuyên chia rẽ bạn bè*” (Cn 16, 28). Xâm xì luôn gây tổn hại, chia rẽ và phá huỷ hiệp thông. Chúa biết rõ chúng ta phải đương đầu với những kẻ gây chia rẽ giữa các Kitô hữu (Tt 3, 10). Họ có thể nổi giận và rời bỏ nhóm hoặc Hội Thánh nếu như bạn đặt vấn đề chia rẽ do họ gây ra. Thế nhưng, hiệp thông trong Hội Thánh thì quan trọng hơn bất cứ một cá nhân nào.

Vun đắp cộng đoàn cần phải làm thường xuyên. Để xây dựng hiệp thông thực sự, bạn *phải* gặp gỡ nhóm mình thường xuyên và đều đặn. Tương quan nào cũng cần có thời gian. Kinh

Thánh nói với chúng ta, “*Chúng ta đừng bỏ các buổi hội họp, như vài người quen làm; trái lại phải khuyến khích nhau*” (Dt 10, 25). Chúng ta phải tập cho được *thói quen* gặp gỡ nhau. Thói quen là một cái gì bạn làm thường xuyên, chứ không tùy dịp. Bạn phải mất thời giờ - *rất nhiều thời giờ* - để xây dựng những mối tình thân sâu sắc. Đây là lý do tại sao sự hiệp thông xem ra đang hời hợt trong nhiều Hội Thánh; chúng ta không dành thời giờ đủ cho nhau, và thời giờ chúng ta dành ra, thông thường là để lắng nghe chỉ một người nói.

*Hiệp thông trong Hội Thánh
thì quan trọng hơn bất cứ
một cá nhân nào.*

Cộng đoàn không được xây dựng trên sự thuận tiện (chúng ta sẽ gặp nhau khi nào tôi cảm thấy thích) nhưng được xây dựng trên niềm xác tín rằng, tôi cần cộng đoàn để có một đời sống thiêng liêng vững mạnh. Nếu bạn muốn xây dựng mối hiệp thông thật, điều đó có nghĩa là gặp gỡ nhau, cả khi bạn không thích, bởi bạn biết rằng điều đó quan trọng. Các Kitô hữu đầu tiên gặp nhau mỗi ngày! “*Họ đồng tâm nhất trí, ngày ngày đến Đền Thờ. Khi làm lễ bẻ bánh tại tư gia, họ dùng bữa với lòng đơn sơ vui vẻ*” (Cv 2, 46). Hiệp thông đòi hỏi đầu tư thời gian.

Nếu bạn là thành viên của một nhóm hay của một lớp, tôi khuyến khích bạn hãy làm một bản cam kết của nhóm gồm chín đặc điểm của sự hiệp thông lấy từ Kinh Thánh: Chúng ta sẽ chia sẻ những tâm tình chân thật (chính thực), động viên nhau (hỗ trợ), nâng đỡ nhau (cảm thông), nói lên sự thật trong yêu thương (thành thật), tha thứ cho nhau (thương xót), đón nhận những yếu đuối của nhau (khiêm tốn), tôn trọng những

khác biệt (tế nhị), không bàn tán (tín cẩn), và xem nhóm là ưu tiên (thường xuyên).

Nhìn vào bản liệt kê các đặc điểm đó, bạn mới hiểu rõ lý do tại sao hiệp thông chính hiệu lại quá hiếm hoi. Điều đó có nghĩa là bạn phải dẹp bỏ sự hưởng ngã và tự lập để trở nên biết tùy thuộc vào người khác. Nhưng những lợi ích của việc cùng nhau chia sẻ đời sống thì quý hơn gấp bội những gì phải trả và nó chuẩn bị chúng ta cho cõi thiên đàng.

NGÀY MƯỜI CHÍN
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Cộng đoàn đòi hỏi cam kết.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Căn cứ vào điều này, chúng ta biết được tình yêu là gì: đó là Đức Kitô đã thí mạng vì chúng ta. Như vậy, cả chúng ta nữa, chúng ta cũng phải thí mạng vì anh em” (1Ga 3, 16).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Làm sao tôi có thể giúp vun đắp những đặc điểm của một cộng đoàn đích thực ngay hôm nay trong nhóm hay trong Giáo Hội của tôi?

TÁI LẬP TÌNH BẰNG HỮU ĐÃ ĐỔ VỠ

*“Mọi sự ấy đều do bởi Thiên Chúa
là Đấng đã nhờ Đức Kitô
mà cho chúng ta được hoà giải với Ngài,
và trao cho chúng tôi chức vụ hoà giải”
(2Cr 5, 18).*

Các mối tương quan luôn đáng được tái lập.

Vì lẽ cả cuộc sống là học biết yêu thương, nên Thiên Chúa muốn chúng ta coi trọng và ra sức duy trì các mối tương quan thay vì loại bỏ chúng mỗi khi có rạn nứt, tổn thương hay xung đột. Thật vậy, Kinh Thánh nói, Thiên Chúa trao cho chúng ta sứ mạng tái lập các mối tương quan đó (2Cr 5, 18). Vì lý do này, một phần rất đáng kể của Tân Ước được dành để dạy chúng ta biết sống với người khác. Thánh Phaolô viết, *“Nếu quả thật, sự liên kết với Đức Kitô đem lại cho chúng ta một niềm an ủi, nếu tình bác ái khích lệ chúng ta, nếu chúng ta được hiệp thông trong Thần Khí, nếu chúng ta sống thân tình và biết cảm thương nhau, thì xin anh em hãy làm cho niềm vui của tôi được trọn vẹn, là hãy có cùng một cảm nghĩ, cùng một lòng mến, cùng một tâm hồn, cùng một ý hướng như nhau”* (Pl 2, 1-2). Thánh Phaolô dạy rằng, khả năng đồng hành với người khác là dấu hiệu của trưởng thành thiêng liêng (Rm 15, 5).

Vì Đức Kitô muốn gia đình Ngài được mọi người nhận biết do tình yêu thương của chúng ta đối với nhau (Ga 13, 35), nên một khi tình bằng hữu đổ vỡ thì đó là một phản chứng cho những người không tin. Đây là lý do tại sao thánh Phaolô cảm thấy quá xấu hổ khi các tín hữu Côrintô phân hoá thành nhiều bè phái đối nghịch nhau đến độ kiện nhau trước toà. Ngài viết, *“Tôi nói thế cho anh em phải xấu hổ. Chẳng lẽ trong anh em lại không có người nào khôn ngoan có thể xét xử các vụ tranh chấp giữa anh em mình ư?”* (1Cr 6, 5). Ngài thật bức xúc khi không ai trong cộng đoàn đó đủ trưởng thành để ôn hoà giải quyết xung đột. Cũng trong thư này, ngài nói, *“Thưa anh em, nhân danh Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta, tôi xin anh em hãy nhất trí với nhau trong lời ăn tiếng nói, và đừng để có sự chia rẽ giữa anh em, nhưng hãy sống hoà thuận một lòng một ý với nhau”* (1Cr 1, 10).

Nếu bạn muốn ơn Chúa xuống trên đời mình và muốn được người khác nhận biết mình là con Chúa, bạn phải học trở nên một người kiến tạo hoà bình. Đức Giêsu nói, *“Phúc cho ai xây dựng hoà bình, vì họ sẽ được gọi là con Thiên Chúa”* (Mt 5, 9). Hãy lưu ý, Ngài không nói, *“Phúc cho ai yêu chuộng hoà bình”*, vì ai cũng *yêu thích* hoà bình. Ngài cũng không nói, *“Phúc cho ai bình an”*, những ai không bao giờ bị quấy rầy bởi bất cứ chuyện gì. Nhưng Ngài nói, *“Phúc cho những ai xây dựng hoà bình”*- những ai sẵn sàng tìm cách giải gỡ các xung đột. Người xây dựng hoà bình thật hiếm hoi vì kiến tạo hoà bình là chuyện không dễ.

Bởi lẽ bạn được tạo dựng để trở nên người nhà của Thiên Chúa và mục đích thứ hai của đời bạn trên trần gian là học biết yêu thương và liên kết với những người khác, nên kiến tạo hoà bình là một trong những kỹ năng quan trọng nhất bạn cần trau dồi. Thật không may, hầu hết chúng ta không bao giờ được dạy cách giải quyết các mối xung đột.

Kiến tạo hoà bình không phải là *tránh xung đột*. Chạy trốn vấn đề, giả vờ như không có nó, hoặc ngại đề cập đến nó là hèn nhát. Đức Giêsu, Hoàng Tử Bình An, không bao giờ sợ xung đột. Một vài lần, Ngài *tạo* xung đột vì lợi ích chung. Đôi khi, chúng ta cần tránh xung đột, lúc khác thì cần tạo xung đột và rồi lúc khác nữa, cần giải quyết xung đột. Đó là lý do tại sao chúng ta phải cầu xin sự hướng dẫn liên lỉ của Chúa Thánh Thần.

NGÀY HAI MƯƠI
TÁI LẬP
TÌNH BẰNG HỮU
ĐÁ ĐỔ VỠ

Kiến tạo hoà bình cũng không phải là *nhượng bộ*. Lúc nào cũng yếu nhược để kẻ khác chà đạp mình, đó cũng không phải là tinh thần của Đức Giêsu. Ngài từ chối nhượng bộ nhiều điều và kiên quyết đương đầu trước những đối nghịch xấu xa.

LÀM THẾ NÀO ĐỂ TÁI LẬP MỘT TƯƠNG QUAN

Là những người tín hữu, Thiên Chúa trao cho chúng ta "*chức vụ hoà giải*" (2Cr 5, 18). Để phục hồi sự hiệp thông, đây là bảy bước theo khuôn mẫu Kinh Thánh:

Nói với Thiên Chúa trước khi nói với con người. Bàn bạc vấn đề với Chúa. Nếu trước tiên, bạn cầu nguyện cho sự xung đột thay vì bàn tán với một người nào đó, bạn sẽ luôn khám phá rằng, Chúa sẽ thay đổi lòng bạn hoặc Chúa sẽ thay đổi người kia mà không cần bạn. Mọi tương quan của bạn sẽ tốt đẹp hơn nếu bạn biết cầu nguyện nhiều hơn cho các mối tương quan đó.

Như Đavít tỏ bày trong các Thánh Vịnh, bạn hãy dâng lời cầu nguyện *khai thông chiều thẳng đứng*. Hãy nói với Chúa mọi khó khăn. Hãy kêu cầu Ngài. Ngài sẽ không bao giờ ngạc nhiên hay bực mình bởi những tâm tình giận dữ, thương tổn, bất an hay gì đi nữa của bạn. Vậy cứ nói với Ngài đúng tâm tư bạn.

Phần lớn xung đột bắt nguồn từ những nhu cầu không được đáp ứng. Trong đó, có một số nhu cầu mà chỉ Thiên Chúa mới đáp ứng được. Khi bạn mong chờ bất cứ ai - bạn bè, vợ chồng,

ông chủ hay một thành viên của gia đình - đáp ứng một nhu cầu mà nhu cầu đó chỉ có Chúa mới có thể đong đầy, thì bạn tự đặt mình trong thất vọng và đắng cay. *Không ai có thể đáp ứng mọi nhu cầu của bạn, trừ một mình Thiên Chúa.*

Thánh Tông Đồ Giacôbê nhận xét, rất nhiều lần xung đột xảy ra là vì chúng ta không cầu nguyện: *“Bởi đâu có chiến tranh, bởi đâu có xung đột giữa anh em? ...Thật vậy, anh em ham muốn mà anh em không có, nên anh em chém giết; anh em ganh ghét cũng chẳng được gì, nên anh em xung đột với nhau, gây chiến với nhau. Anh em không có là vì anh em không xin”* (Gc 4, 1-2). Thay vì hướng lên Chúa, chúng ta lại hướng đến những người khác để tìm hạnh phúc và rồi nổi giận khi họ bỏ rơi chúng ta. Thiên Chúa nói, *“Vậy tại sao con không đến với Ta trước?”*.

Luôn luôn đi bước trước. Không kể bạn là người gây cố xúc phạm hay bị xúc phạm, Chúa muốn bạn luôn là người đi trước. Đừng đợi họ đến với bạn. Hãy đến với họ trước. Tái lập tình bằng hữu đã đổ vỡ thì cấp bách nên Đức Giêsu đòi hỏi nó phải được ưu tiên hơn cả việc thờ phượng. Ngài nói, *“Vậy, nếu khi anh sắp dâng lễ vật trước bàn thờ, mà sực nhớ có người anh em đang có chuyện bất bình với anh, thì hãy để của lễ lại đó trước bàn thờ, đi làm hoà với người anh em ấy đã, rồi trở lại dâng lễ vật của mình”* (Mt 5, 23-24).

Mỗi khi tình bằng hữu căng thẳng hoặc đổ vỡ, hãy dự liệu ngay một buổi họp mặt giải hoà. Đừng chần chừ, viện cố hay khát hẹn *“Ngày nào đó, tôi sẽ giải quyết việc này”*. Hãy lên lịch giờ họp và gặp mặt sớm nhất có thể. Trì hoãn chỉ đào sâu thêm oán hờn và làm cho sự việc tệ hơn. Trong xung đột, thời giờ chẳng cứu chữa được gì; nó chỉ làm các vết thương thêm ung mủ.

Hành động nhanh cũng làm giảm những thiệt hại cho đời sống thiêng liêng của bạn. Kinh Thánh nói, tội lỗi, kể cả các xung đột không được giải quyết, sẽ cản trở hiệp thông của chúng ta với Thiên Chúa và làm cho lời cầu nguyện không được đáp trả (1Pr 3, 7), ngoài ra, chúng còn gây khốn khổ. Những người bạn của Gióp nhắc cho ông, “*Quả thật, nỗi sầu khổ làm người điên phải chết và giận hờn làm kẻ dại phải tiêu vong*” và “*Chính anh đã tự dày vò trong khi giận dữ, chẳng lẽ vì anh mà cả trái đất lại bị bỏ hoang và núi đá chuyển mình dời chỗ?*” (G 5, 2; 18, 4).

Thành công của một hội nghị hoà bình thường tùy thuộc vào việc chọn đúng thời điểm và đúng nơi để gặp gỡ. Đừng gặp mặt khi một trong hai bên cảm thấy mệt mỏi, gấp rút hay biết trước sẽ bị gián đoạn. Thời điểm tốt nhất là khi cả hai phía thấy thuận tiện nhất.

Cảm thông với những cảm nghĩ của họ. Hãy lắng nghe nhiều hơn nói. Trước khi có ý định giải quyết bất cứ một bất đồng nào, đầu tiên, bạn phải lắng nghe những tâm tư của họ. Thánh Phaolô khuyên, “*Mỗi người đừng tìm lợi ích cho riêng mình, nhưng tìm lợi ích cho người khác*” (Pl 2, 4). Từ ngữ “tìm” trong tiếng Hy Lạp được gọi là *skopos*, gốc của các từ *telescope* (viễn vọng kính) và *microscope* (kính hiển vi). Nó có nghĩa là chú ý quan sát thật kỹ! Tập trung vào những tâm tình của người anh em chứ không phải những sự kiện. Hãy bắt đầu với lòng cảm thông chứ không phải là những giải pháp.

*Chúa muốn bạn luôn
là người đi trước.*

Trước hết, cứ để người anh em bộc lộ cảm xúc. Chúng ta chỉ việc lắng nghe và để họ thổ lộ tâm tình không chút e dè, tự vệ. Hãy gạt đầu tỏ ra hiểu vấn đề cả khi bạn không đồng ý.

Những cảm xúc không luôn luôn đúng hay hợp lý. Quả thế, giận hờn thường làm chúng ta phản ứng và suy nghĩ lệch lạc. Đavít thừa nhận, “*Khi lòng con ngậm hờn cay đắng và nổi đờn đau thấu tận ruột gan, con quả đã ngu si chẳng hiểu, trước mặt Ngài như thú vật nào hơn*” (Tv 73, 21-22). Chúng ta hành động như dã thú mỗi khi gây thương tổn.

Trái lại, Kinh Thánh nói, “*Hiểu biết làm con người chậm giận, bỏ qua lời xúc phạm khiến con người được tôn vinh*” (Cn 19, 11). Nhẫn nại đến từ khôn ngoan, khôn ngoan đến từ việc lắng nghe quan điểm của người khác. Thái độ lắng nghe bày tỏ, “*Tôi trân trọng ý kiến của bạn, tôi ưu tư cho tương quan của chúng ta, và đối với tôi, bạn thật quan trọng*”. Câu nói quen thuộc này vẫn đúng: Người ta không quan tâm đến những gì chúng ta biết cho đến khi họ biết chúng ta đang quan tâm đến họ.

Để phục hồi tương quan, “*Mỗi người chúng ta hãy chiều theo sở thích kẻ khác, vì lợi ích của họ, và để xây dựng*” (Rm 15, 2). Kiên nhẫn đón nhận cơn giận của người khác là một hy sinh, đặc biệt khi nó vô căn cứ. Nhưng hãy nhớ rằng, Đức Giêsu đã làm điều đó cho bạn. Ngài chịu đựng sự giận dữ đầy ác tâm và vô căn cứ để cứu bạn: “*Thật vậy, Đức Kitô đã không chiều theo sở thích của mình; trái lại như có lời chép: Lời kẻ thoá mạ Ngài, này chính con hứng chịu*” (Rm 15, 3).

Nhìn nhận phần lỗi của mình trong xung đột. Nếu bạn hết lòng muốn tái lập một tương quan, hãy bắt đầu bằng việc nhìn nhận phần lỗi của mình. Đức Giêsu coi đó là cách để nhìn rõ hơn mọi việc: “*Hỡi kẻ đạo đức giả! Lấy cái xà ra khỏi mắt anh trước đã, rồi anh sẽ thấy rõ để lấy cái rác ra khỏi mắt người anh em*” (Mt 7, 5).

Vì tất cả chúng ta đều có những vết mờ, nên có thể bạn cần phải nhờ một người thứ ba lượng giá hành động của bạn trước khi gặp gỡ người mà bạn xung đột. Đồng thời, cũng cầu xin Chúa chỉ cho bạn thấy phần nào của vấn đề là do lỗi của bạn. Hãy hỏi, “Tôi có vấn đề? Có phải tôi không thực tế, tôi không nhạy cảm hay quá nhạy cảm? Kinh Thánh nói, *“Nếu chúng ta nói là chúng ta không có tội, chúng ta tự lừa dối mình, và sự thật không ở trong chúng ta”* (1Ga 1, 8).

Nhìn nhận lỗi lầm của mình là một dụng cụ hữu hiệu cho việc hoà giải. Thông thường, cách chúng ta giải quyết xung đột lại gây thương tổn hơn chính vấn đề ban đầu. Khi bạn bắt đầu khiêm tốn nhìn nhận sai lỗi của mình, cơn giận của người kia sẽ lắng xuống và điều này sẽ giải giới họ vì họ nghĩ rằng bạn sẽ tự vệ. Đừng bào chữa cũng đừng đổ lỗi cho người khác; cứ thẳng thắn lãnh trách nhiệm phần bạn đã gây nên trong xung đột. Hãy nhận lỗi của mình và xin lỗi.

Nhắm vấn đề, đừng nhắm con người. Bạn không thể chấn chỉnh vấn đề nếu cứ mất thời giờ chấn chỉnh lầm lỗi người khác. Phải chọn một trong hai. Kinh Thánh nói, *“Câu đáp dịu dàng khiến cơn giận tiêu tan, lời nói khiêu khích làm nổi cơn thịnh nộ”* (Cn 15, 1). Bạn sẽ không bao giờ trình bày được quan điểm của mình cách rõ ràng khi cáu kỉnh giận dữ, vậy hãy khéo chọn lựa ngôn từ. Một câu trả lời nhẹ nhàng luôn luôn hiệu quả hơn câu trả lời chua chát.

Khi giải quyết xung đột, *cách* bạn nói cũng quan trọng như *điều* bạn nói. Nếu giọng điệu bạn có vẻ công kích, người nghe sẽ đón nhận nó cách tự vệ. Thiên Chúa nói với chúng ta, *“Người có trí khôn ngoan được coi là sáng suốt, lời ngọt ngào làm cho sức thuyết phục gia tăng”* (Cn 16, 21). Gắt gỏng không bao giờ hiệu quả. Bạn sẽ không thuyết phục được ai khi gắt gỏng.

Vào thời Chiến Tranh Lạnh, cả hai phía đều đồng ý không bao giờ sử dụng một số vũ khí có sức huỷ diệt lớn. Ngày nay, vũ khí hoá học và sinh học bị cấm, các kho dự trữ vũ khí nguyên tử đang giảm dần và được tiêu huỷ. Vì lợi ích của hiệp thông, bạn cũng hãy tiêu huỷ những kho vũ khí nguyên tử của các mối quan hệ, bao gồm kết án, khinhể, so sánh, dấn nhãn, hạ cố, xúc phạm, đay nghiến và mỉa mai. Thánh Phaolô tóm tắt điều đó như thế này: “*Anh em đừng bao giờ thốt ra những lời độc địa, nhưng nếu cần, hãy nói những lời tốt đẹp, để xây dựng và làm ích cho người nghe*” (Ep 4, 29).

*Khi giải quyết xung đột,
cách bạn nói cũng quan trọng
như điều bạn nói.*

Hãy cộng tác chừng nào có thể. Thánh Phaolô nói, “*Hãy làm tất cả những gì anh em có thể làm được để sống hoà thuận với mọi người*” (Rm 12, 18). Sự hoà thuận luôn có giá của nó. Nhiều lúc chúng ta phải bỏ đi sự kiêu hãnh; thường là bằng việc bỏ đi thái độ chỉ biết có mình. Vì lợi ích của mối tình thân, bạn hãy hết sức khoan nhượng, hoà hợp với người khác và tỏ ra lưu ý đến nhu cầu của họ (Rm 12, 10; Pl 2, 3). Đức Giêsu nói đến tính cách này trong mối phúc thứ bảy, “*Phúc thay ai xây dựng hoà bình, vì họ sẽ được gọi là con Thiên Chúa*” (Mt 5, 9).

Hãy nhấn mạnh việc hoà giải, không nhấn mạnh cách giải quyết. Sẽ không thực tế khi trông mong mọi người đồng ý mọi chuyện. Hoà giải đặt nặng vào tình bằng hữu đang khi giải pháp chỉ tìm giải quyết vấn đề. Khi chúng ta nhắm sự hoà giải thì vấn đề không còn ý nghĩa và thường trở nên không còn quan trọng.

Chúng ta có thể tái lập tương quan cả khi không thể giải

quyết những khác biệt của nhau. Kitô hữu thường có những bất đồng hợp pháp, thẳng thắn với những ý kiến khác nhau, nhưng vẫn có thể bất đồng mà không bất bình. Cùng một viên kim cương, nhưng mỗi góc nhìn mỗi khác. Thiên Chúa trông mong sự hiệp nhất chứ không trông mong mọi người giống hệt nhau, và chúng ta có thể bước đi tay trong tay mà không mất lườm mắt về mọi vấn đề.

Điều này không có nghĩa là bạn không cần tìm một giải pháp cho vấn đề. Có thể bạn cần tiếp tục thảo luận, ngay cả tranh luận - nhưng hãy làm trong tinh thần ôn hoà. Hoà giải muốn nói rằng, bạn không còn cãi nhau nhưng vấn đề vẫn cần được thảo luận.

*Hoà giải đặt nặng vào tình
bằng hữu đang khi giải pháp
chỉ tìm giải quyết vấn đề.*

Như là kết quả sau khi đọc xong chương này, vậy thì ai là người mà bạn cần gặp? Với ai, bạn cần tái lập tương quan? Đừng trì hoãn một giây nào nữa. Bây giờ bạn hãy dừng lại và nói với Chúa về người đó. Hãy nhắc điện thoại lên và bắt đầu. Bước này xem ra đơn giản nhưng thật không dễ. Để tái lập một tương quan, cần nhiều nỗ lực. Đó là lý do tại sao thánh Phêrô thúc giục, “*Phải làm lành lánh dữ, tìm kiếm và theo đuổi bình an*” (1Pr 3, 11). Thế nhưng, chính khi bạn xây dựng hoà bình là bạn đang làm điều Thiên Chúa muốn. Đó là lý do Ngài gọi những kẻ kiến tạo hoà bình là con cái của Ngài (Mt 5, 9).

NGÀY HAI MƯƠI
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Các mối tương quan luôn đáng được tái lập.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Hãy làm tất cả những gì anh em có thể làm được, để sống hoà thuận với mọi người” (Rm 12, 18).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Ngay hôm nay, với ai, tôi cần tái lập mối tương quan đã đổ vỡ?

BẢO VỆ HỘI THÁNH CỦA BẠN

*“Anh em hãy thiết tha duy trì sự hiệp nhất
mà Thần Khí đem lại,
bằng cách ăn ở thuận hoà gắn bó với nhau”
(Ep 4, 3).*

*“Trên hết mọi đức tính,
anh em phải có lòng bác ái:
đó là mối dây liên kết tuyệt hảo”
(Cl 3, 14).*

Công việc của bạn là bảo vệ sự hiệp nhất Hội Thánh.

Hiệp nhất Hội Thánh quan trọng đến nỗi Tân Ước chú ý nhiều hơn cả thiên đàng hoả ngục. Ước muốn sâu xa của Thiên Chúa là chúng ta cảm nghiệm được sự *nên một* và hoà hợp với nhau.

Hiệp nhất là linh hồn của hiệp thông. Phá huỷ hiệp nhất là móc quả tim ra khỏi Thân Thể Đức Kitô. Hiệp nhất là bản chất, là cốt lõi cách thức Thiên Chúa dự định để chúng ta cảm nghiệm một đời sống chung trong Hội Thánh Ngài. Mô hình tuyệt vời của hiệp nhất để chúng ta noi theo là Thiên Chúa Ba Ngôi. Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần hiệp nhất trọn vẹn nên một. Chính Thiên Chúa là mẫu gương cao cả nhất của một tình yêu hy sinh, khiêm tốn coi trọng người khác, và hoà hợp trọn vẹn.

Như các bậc cha mẹ, Cha chúng ta trên trời cũng vui mừng

khi thấy con cái Ngài sống hoà thuận với nhau. Vào những giờ phút cuối đời trước khi bị bắt, Đức Giêsu tha thiết cầu nguyện cho sự hiệp nhất (Ga17, 20-23). Chính sự hiệp nhất của chúng ta là điều quan trọng nhất trong tâm trí Ngài vào những giờ phút hấp hối ấy. Điều đó cho thấy tầm quan trọng của vấn đề.

Với Thiên Chúa, trên mặt đất này không gì quý hơn Hội Thánh. Ngài trả giá cao nhất cho Hội Thánh ấy, và Ngài muốn bảo vệ Hội Thánh, cách riêng khỏi những phá huỷ gây nên bởi chia rẽ, xung đột và bất hoà. Nếu bạn là thành phần của gia đình Thiên Chúa, bạn có trách nhiệm bảo vệ hiệp nhất. Bạn được Đức Giêsu uỷ thác làm mọi sự có thể để gìn giữ hiệp nhất, bảo vệ hiệp thông và cổ vũ sự hoà hợp trong gia đình Hội Thánh và giữa những người tin. Kinh Thánh nói, *“Anh em hãy thiết tha duy trì sự hiệp nhất mà Thần Khí đem lại, bằng cách ăn ở thuận hoà gắn bó với nhau”* (Ep 4, 3). Chúng ta sẽ làm gì với trọng trách này? Kinh Thánh cho chúng ta những lời khuyên thực tế.

*Với Thiên Chúa, không gì
trên mặt đất này quý hơn
Hội Thánh Ngài.*

Nhắm những điểm chung, không nhắm những khác biệt. Thánh Phaolô nói: *“Vậy chúng ta hãy theo đuổi những gì đem lại bình an và những gì xây dựng cho nhau”* (Rm 14, 19). Là những người tin, chúng ta cùng chia sẻ một Thiên Chúa, một Thân Thể, một mục đích, một Cha, một Thánh Thần, một hy vọng, một đức tin, một Phép Rửa và một tình yêu (Rm10, 12; 12, 4-5; 1Cr 1, 10; 8, 6; 12, 13; Ep 4, 4; 5, 5; Pl 2, 2). Chúng ta cùng chia sẻ một ơn cứu độ, một đời sống và một tương lai - đó là những yếu tố quan trọng hơn nhiều so với bất cứ khác biệt nào mà chúng ta có thể kể ra. Phải quy chiếu vào những điều đó, đừng tập trung vào những khác biệt cá nhân.

Hãy nhớ rằng, chính Thiên Chúa đã chọn cho chúng ta những cá tính, bối cảnh, chủng tộc và những sở thích khác nhau, nên phải quý trọng và vui hưởng những khác biệt ấy chứ không chỉ cam chịu chúng. Thiên Chúa muốn hiệp nhất, Ngài không muốn đồng dạng. Nhưng vì lợi ích của hiệp nhất, đừng bao giờ để những khác biệt ấy chia rẽ chúng ta. Phải chú tâm vào những gì quan trọng nhất - học yêu thương nhau như Đức Kitô đã yêu thương, và hoàn thành năm mục đích Thiên Chúa dành cho mỗi người và Hội Thánh Ngài.

Xung đột thường là dấu cho thấy sự tập trung đã rơi vào những gì kém quan trọng, những chuyện mà Kinh Thánh gọi là *“những chuyện có thể gây cãi cọ”* (2Tm 2, 23; Rm 4, 1). Khi chúng ta tập trung vào cá tính, sở thích, những lối giải thích, những phong cách sống, hoặc những phương pháp riêng, chia rẽ luôn luôn xảy ra. Nhưng nếu tập trung vào việc yêu thương nhau và thực thi những mục đích của Thiên Chúa, sự hoà hợp sẽ đến. Thánh Phaolô tha thiết với điều này: *“Thưa anh em, nhân Danh Đức Giêsu Kitô Chúa chúng ta, tôi khuyên anh em hãy nhất trí với nhau trong lời ăn tiếng nói, và đừng để có sự chia rẽ giữa anh em, nhưng hãy sống hoà thuận, một lòng một ý với nhau”* (1Cr 1, 10).

Phải thực tế với những ước mong của bạn. Một khi bạn khám phá tương quan *thật* là gì như Chúa muốn, bạn rất dễ nản chí do khoảng cách giữa *lý tưởng* và *thực tế* trong Hội Thánh của bạn. Vậy mà bạn phải yêu mến Hội Thánh cách tha thiết, bất chấp những bất toàn của Hội Thánh. Ngưỡng vọng lý tưởng đang khi phê phán thực tế, quả là thiếu trưởng thành. Đàng khác, bằng lòng với thực tế mà không cố gắng đạt tới lý tưởng lại là tự mãn. Trưởng thành là sống với thực tế khó khăn.

Các tín hữu khác sẽ làm bạn thất vọng và nhụt chí, nhưng không vì thế mà bạn không tương giao với họ. Họ là gia đình

của bạn, cả khi họ không sống như thế, bạn cũng không thể bỏ rơi họ. Thay vào đó, Thiên Chúa nói với chúng ta, “*Anh em hãy ăn ở thật khiêm tốn, hiền từ và nhân nại; hãy lấy tình bác ái mà chịu đựng lẫn nhau*” (Ep 4, 2).

Người ta thất vọng với Hội Thánh vì nhiều lý do dễ hiểu. Bảng liệt kê hẳn phải khá dài: xung đột, tổn thương, giả hình, tặc trách, nhỏ nhặt, nệ luật, và những tội khác. Thay vì sốc và kinh ngạc, chúng ta hãy nhớ, Hội Thánh được hình thành từ những tội nhân thực thụ, kể cả chúng ta. Vì là những tội nhân, chúng ta gây tổn thương cho nhau khi hữu ý, khi vô tình. Nhưng thay vì rời bỏ Hội Thánh, chúng ta cần ở lại và tìm giải pháp cho vấn đề chừng nào có thể. Hoà giải, chứ không chạy trốn, là con đường dẫn đến một nhân cách mạnh mẽ và một tương quan sâu đậm hơn.

*Bạn phải thiết tha yêu mến
Hội Thánh, bất chấp những
bất toàn của Hội Thánh.*

Ly dị Hội Thánh, ngay lần đầu gặp thất vọng và vỡ mộng là dấu hiệu chưa trưởng thành. Thiên Chúa có nhiều điều muốn dạy cho bạn và cả những người khác nữa. Bên cạnh đó, không có cộng đoàn nào là hoàn hảo để bạn ẩn thân. Mỗi cộng đoàn có những yếu đuối và vấn đề của nó. Rồi bạn sẽ sớm thất vọng một lần nữa.

Groucho Marx nổi tiếng vì nói rằng, ông không muốn thuộc về bất cứ hội đoàn nào để ông gia nhập cách dễ dàng. Nếu một Hội Thánh phải hoàn hảo mới thoả mãn bạn, thì chính sự hoàn hảo đó sẽ loại trừ bạn, bởi vì bạn cũng không hoàn hảo!

Dietrich Bonhoeffer, mục sư người Đức chịu tử đạo do chống lại Đức quốc xã, đã viết một cuốn sách về tương quan *Đời Sống Chung*. Trong đó ông nói rằng, không còn ảo tưởng về Hội Thánh

NGÀY HAI MƯƠI MỐT

**BẢO VỆ
HỘI THÁNH
CỦA BẠN**

địa phương của chúng ta là một điều tốt, bởi nó đánh đổ những mong chờ lệch lạc về sự hoàn hảo nơi chúng ta. Càng sớm loại bỏ những ngưỡng vọng hảo huyền về Hội Thánh, chúng ta càng sớm bỏ thói giả hình và nhìn nhận rằng, *tất cả* chúng ta đều bất toàn và cần đến ân sủng. Đây là bước khởi đầu của một cộng đoàn đích thực.

Mỗi cộng đoàn có thể treo lên một tấm bảng “Người hoàn hảo không cần gia nhập. Đây là nơi chỉ dành cho những ai nhận mình là tội nhân, cần ân sủng và muốn lớn lên”.

Bonhoffer nói, “Ai yêu mơ ước của mình cho cộng đoàn nhiều hơn chính cộng đoàn mình đang sống, sẽ là người phá hoại cộng đoàn Kitô hữu của mình... Nếu chúng ta không biết tạ ơn mỗi ngày về các mối liên hệ trong gia đình Đức Kitô, trong đó chúng ta được đặt vào, cả khi chẳng có một kinh nghiệm lớn lao nào, chẳng có sự phong phú nào được khám phá, nhưng chỉ toàn yếu đuối, yếu đức tin và khó khăn; rồi nếu ngược lại, chúng ta cứ tiếp tục than phiền là mọi cái đều nhỏ bé và tầm thường - thì chính chúng ta lại cản trở Thiên Chúa, không để Ngài làm cho mối tương quan hiệp thông của chúng ta lớn lên”.¹³

Hãy khích lệ hơn là phê bình. Thật luôn dễ dàng khi đứng ngoài cuộc và phê bình những người đang phục vụ hơn là dấn thân và đóng góp. Thiên Chúa cảnh báo chúng ta nhiều lần là đừng phê phán, so sánh hoặc xét đoán người khác (Rm 14, 13; Gc 4, 11; Ep 4, 29; Mt 5, 9; Gc 5, 9). Khi phê phán những gì một người anh em cùng tin khác đang làm trong đức tin và niềm xác tín chân thành, bạn đang xen vào công việc của Thiên

¹³ Dietrich Bonhoffer, *Life Together* (Newyork: HarperCollins, 1954).

Chúa. “*Bạn là ai mà xét đoán người nhà của kẻ khác? Nó đúng hay nó ngã, đó là việc của chủ nó. Nhưng nó sẽ đứng, vì Chúa có khả năng làm cho nó đứng*” (Rm 14, 4).

Thánh Phaolô thêm rằng, chúng ta không được xét xử hoặc xem thường các tín hữu khác vì những xác tín của họ không giống với chúng ta, “*Thế mà bạn, sao bạn lại xét đoán người anh em? Và bạn nữa, sao bạn khinh để người anh em? Quả thế, tất cả chúng ta sẽ phải ra trước toà Thiên Chúa*” (Rm 1, 10).

Hễ khi nào tôi xét đoán một tín hữu khác, bốn điều sẽ xảy đến ngay lúc ấy: Tôi mất tương quan với Thiên Chúa, tôi tỏ ra kiêu ngạo và bất an, tôi tự đặt mình để bị Thiên Chúa xét xử và tôi làm nguy hại đến hiệp thông của Hội Thánh. Phê phán đoán xét là một thói xấu đắt giá.

Kinh Thánh gọi Satan là “*Kẻ tố cáo anh em*” (Kh 12, 10). Công việc của Ma Quỷ là đổ lỗi, phàn nàn và phê bình những thành viên gia đình Thiên Chúa. Bất cứ khi nào làm như thế, chúng ta bị lừa làm công việc của Satan, cho Satan. Hãy nhớ, dù bạn bất đồng với các Kitô hữu khác đến đâu, họ chẳng bao giờ là kẻ thù thật sự cả. Thời giờ bạn bỏ ra để so sánh hoặc phê bình các tín hữu khác, lẽ ra, nên dành để xây dựng hiệp nhất tương quan. Kinh Thánh nói, “*Vậy chúng ta hãy theo đuổi những gì đem lại bình an và những gì xây dựng cho nhau*” (Rm 14, 19).

Từ chối nghe những lời nói hành. Nói hành là loan truyền thông tin khi bạn không can dự vào vấn đề cũng không can dự vào việc giải quyết nó. Bạn biết nói hành nói xấu là sai, nhưng nguyên việc *nghe* nó, bạn cũng không nên nếu bạn muốn bảo vệ Hội Thánh của bạn. Nghe lời nói hành nói xấu cũng như nhận đồ ăn cắp, và việc đó khiến bạn trở nên tội phạm.

Khi có ai bắt đầu nói hành với bạn, hãy can đảm nói,

“Làm ơn dừng lại. Tôi không cần biết điều này. Anh đã trực tiếp nói với người ấy chưa?”. Người nói hành với bạn cũng sẽ nói hành về bạn. Họ không đáng tin. Nếu bạn nghe nói hành, Thiên Chúa sẽ nói bạn là người gây xáo trộn (Cn 17, 4; 16, 28; 26, 20; 25, 9; 20, 19). *“Phường gian ác để tâm nghe những lời bất chính, quân lừa đảo lắng tai nghe những chuyện hại người”* (Cn 17, 4). *“Họ là những kẻ gây chia rẽ, sống theo tính tự nhiên, không có Thần Khí”* (Gđ 1, 19).

Đáng buồn là trong đàn chiên của Thiên Chúa, những vết thương lớn nhất thường đến từ chiên khác, không phải từ bầy sói. Thánh Phaolô khuyến cáo “những Kitô hữu ăn thịt” là những người “*cắn xé nhau*” và phá hoại hiệp thông (Gl 5, 15). Kinh Thánh nói, với những hạng gây rối ấy thì nên tránh xa. *“Đứa ngỗng lê đôi mách tiết lộ điều bí mật, vậy đừng giao du với kẻ lảm lời”* (Cn 20, 19). Cách nhanh nhất để chấm dứt xung đột cộng đoàn hay một nhóm nhỏ là trực diện một cách yêu thương với những người đang nói xấu và yêu cầu họ chấm dứt việc đó. Salomon chỉ rõ điều ấy, *“Cúi tàn thì lửa tắt, hết kẻ mách lẻo thì cũng bớt đôi co”* (Cn 26, 20).

Thực hành cách giải quyết xung đột của Chúa.

Ngoài những nguyên tắc nêu lên ở chương vừa rồi, Đức Giêsu đã cho Giáo Hội một tiến trình đơn giản gồm ba bước: *“Nếu người anh em của anh trót phạm tội, thì anh hãy đi sửa lỗi nó, một mình anh với nó mà thôi. Nếu nó chịu nghe anh, thì anh đã chinh phục được người anh em. Còn nếu nó không chịu nghe, thì hãy đem theo một hay hai người nữa, để mọi công việc được giải quyết, căn cứ vào lời hai hoặc ba chứng nhân. Nếu nó không nghe họ, thì hãy đi thưa Hội Thánh”* (Mt 18, 15-17a).

Khi xung đột, bạn rất dễ bị cám dỗ phàn nàn với người

thứ ba hơn là can đảm nói sự thật trong yêu thương với người mà mình đang khó chịu. Điều này làm cho vấn đề trở nên xấu hơn; thay vào đó, bạn nên đi gặp trực tiếp người ấy.

Gặp gỡ trực tiếp riêng tư luôn là bước đầu, và bạn nên làm sớm chừng nào có thể. Nếu không thể giải quyết sự việc giữa hai người, bước thứ hai là nhờ một hoặc hai nhân chứng để giúp xác quyết vấn đề và hoà giải mối tương quan. Bạn nên làm gì khi người ấy vẫn cố chấp? Đức Giêsu nói là đem người đó đến cộng đoàn. Nếu người đó cũng từ chối lắng nghe, bạn nên đối xử với họ như một người không tin (Mt 18, 17; 1Cr 5, 5).

Hãy nâng đỡ chủ chăn và người lãnh đạo của bạn. Không có những lãnh đạo hoàn hảo, nhưng Thiên Chúa lại ban cho họ trách nhiệm và quyền bính để duy trì hiệp nhất Hội Thánh. Khi có xung đột giữa các cá nhân vốn là chuyện ngoài ý muốn, các mục tử thường phải gánh lấy một nhiệm vụ chẳng mấy thích thú là làm trung gian giữa các phần tử bị tổn thương, xung đột, hoặc thiếu trưởng thành. Họ cũng được giao phó nhiệm vụ không dễ hoàn thành là cố làm cho mọi người vui. Chính Đức Giêsu cũng không làm được điều này!

Kinh Thánh nói rất rõ về việc chúng ta phải tương quan thế nào với

những người phục vụ chúng ta: “Anh em hãy vâng lời những người lãnh đạo anh em và hãy phục tùng họ, vì họ chăm sóc linh hồn anh em như những người sẽ phải trả lẽ với Thiên Chúa. Như thế, họ sẽ vui vẻ thi hành phận sự của mình mà không than thở, bởi vì điều đó chẳng ích gì cho anh em” (Dt 13, 17).

*Chúng ta bảo vệ hiệp thông
khi chúng ta kính trọng
những người lãnh đạo phục
vụ chúng ta.*

Ngày kia, các chủ chăn sẽ đứng trước mặt Thiên Chúa, trả lễ về việc họ đã chăm sóc bạn thế nào, *“Họ chăm sóc linh hồn anh em như những người sẽ phải trả lễ với Thiên Chúa”* (Dt 13, 17). Nhưng bạn cũng có trách nhiệm. Bạn cũng sẽ trả lễ với Thiên Chúa là bạn đã nghe theo chủ chăn của bạn thế nào.

Kinh Thánh cung cấp cho các chủ chăn những chỉ dẫn rất chi tiết về cách ứng xử với những người gây chia rẽ mối hiệp thông. Họ phải tránh tranh cãi, dạy dỗ cách nhã nhặn phía chống đối trong khi vẫn cầu nguyện cho họ thay đổi, khuyên răn những người thích tranh luận, khẩn thiết cho sự hoà hợp và hiệp nhất, khiển trách những người không tôn trọng quyền lãnh đạo và đưa những người chia rẽ ra khỏi cộng đoàn nếu họ làm ngơ trước hai khuyến dụ trên (2Tm 2, 14.23-26; Pl 4, 2; Tt 2, 15- 3, 2.10-11).

Chúng ta bảo vệ hiệp thông khi chúng ta kính trọng những người lãnh đạo phục vụ chúng ta. Chủ chăn và các trưởng lão cần lời cầu nguyện, sự khích lệ, tôn trọng và lòng yêu mến của chúng ta.

Chúng ta được mời gọi, *“Thưa anh em, chúng tôi xin anh em hãy quý trọng những ai đang vất vả vì anh em, để lãnh đạo anh em nhân danh Chúa và khuyên bảo anh em. Hãy lấy tình bác ái mà hết lòng tôn kính những người ấy, vì công việc họ làm”* (1Tx 5, 12-13a).

Tôi thách thức bạn chấp nhận trách nhiệm bảo vệ và cố vũ hiệp nhất Hội Thánh của bạn. Hãy dồn hết nỗ lực của bạn vào đó, đẹp lòng Chúa biết bao! Điều đó không phải luôn luôn dễ dàng. Một đôi khi bạn sẽ phải làm điều tốt nhất cho Thân

Thế, chứ không cho chính mình để chứng tỏ bạn coi người khác trọng hơn mình. Đó là lý do Thiên Chúa đặt chúng ta trong gia đình Hội Thánh - để học quên mình. Trong cộng đoàn, chúng ta học nói “chúng ta” thay vì “tôi”, và “của chúng ta” thay vì “của tôi”. Chúa nói, “*Đừng ai tìm ích lợi cho riêng mình, nhưng hãy tìm ích lợi cho người khác*” (1Cr 10, 24).

Thiên Chúa chúc lành cho cộng đoàn nào hiệp nhất. Ở Hội Thánh Saddleback, mỗi người đều ký một kết ước gồm một lời hứa bảo vệ sự hiệp nhất của cộng đoàn. Kết quả là Hội Thánh này không bao giờ có xung đột gây rạn nứt mối hiệp thông. Điều này thật quan trọng, bởi vì đó là một cộng đoàn yêu thương hiệp nhất, nên nhiều người *muốn* là một thành phần của Hội Thánh này! Trong bảy năm qua, Hội Thánh đã rửa tội được 9.100 tân tòng. Khi Thiên Chúa muốn giao một đàn trẻ sơ sinh mới tin, Ngài tìm một nơi sinh nở ấm áp nhất mà Ngài có thể tìm thấy.

Bản thân bạn đang làm gì để gia đình Hội Thánh nên ấm áp và yêu thương? Nhiều người trong cộng đồng của bạn đang tìm kiếm yêu thương và một nơi nương tựa. Sự thật là *mỗi người* cần được yêu thương và muốn được yêu thương, và khi người ta tìm được một cộng đoàn, nơi đó ai ai cũng yêu thương và lo lắng cho người khác, bạn sẽ phải đóng cửa để họ khởi ùa vào.

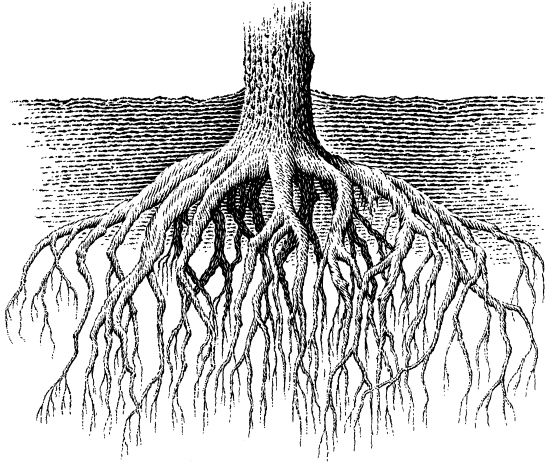
NGÀY HAI MƯƠI MỐT
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Tôi có trách nhiệm bảo vệ sự hiệp nhất của Hội Thánh.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Vậy chúng ta hãy theo đuổi những gì đem lại bình an và những gì xây dựng cho nhau*” (Rm 14, 19).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Bản thân tôi phải làm gì để bảo vệ sự hiệp nhất của gia đình Hội Thánh tôi ngay hôm nay?

MỤC ĐÍCH # 3

BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG ĐỂ NÊN GIỐNG ĐỨC KITÔ

*“Anh em hãy bén rễ sâu
và xây dựng đời mình
trên nền tảng là Đức Kitô Giêsu,
hãy dựa vào đức tin mà anh em đã được thụ huấn,
và để cho lòng chan chứa niềm tri ân cảm tạ”
(Cl 2, 7).*

ĐƯỢC TẠO DỰNG ĐỂ NÊN GIỐNG ĐỨC KITÔ

*“Vì những ai Ngài đã biết từ trước,
thì Ngài đã tiên định cho họ
nên đồng hình đồng dạng với Con của Ngài,
để Con của Ngài làm trưởng tử
giữa một đàn em đông đúc”*
(Rm 8, 29).

*“Thánh Tử là hình ảnh Thiên Chúa vô hình,
là trưởng tử sinh ra trước mọi loài thọ tạo”*
(Cl 1, 15).

Bạn được tạo dựng để nên giống Đức Kitô.

Ngay từ ban đầu, ý định Thiên Chúa là tạo dựng bạn nên giống Con của Ngài, Đức Giêsu. Đây là định mệnh của bạn, cũng là mục đích thứ ba của đời bạn. Thiên Chúa công bố ý định này ngay khi tạo dựng, *“Thiên Chúa phán: ‘Chúng ta hãy làm ra con người theo hình ảnh chúng ta, giống như chúng ta’*” (St 1, 26a).

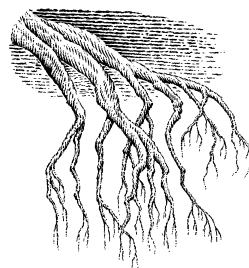
Trong toàn bộ công cuộc sáng tạo, chỉ con người được tạo dựng “giống hình ảnh Thiên Chúa”. Đây là đặc ân cao cả đem lại cho chúng ta phẩm giá. Dầu không hiểu hết mọi ẩn ý của cụm từ này, nhưng chúng ta biết một vài khía cạnh của nó: Như Thiên Chúa, chúng ta là những *hữu thể thiêng liêng* - tinh thần của chúng ta bất tử và tồn tại lâu bền hơn thân thể trần

thế; chúng ta *thuộc về tinh thần* - có thể suy nghĩ, lý luận và giải quyết vấn đề; như Thiên Chúa, chúng ta sống *tương quan* - cho và nhận tình yêu chân thật; và có một *luồng tâm luân lý* - có thể phân biệt phải trái. Chính điều này mà chúng ta có trách nhiệm trước Thiên Chúa.

Kinh Thánh nói, mọi dân tộc, không chỉ những người tin, dự phần hình ảnh của Thiên Chúa; vì thế giết người và phá thai là sai (St 6, 9; Tv 139, 13-16; Gc 1, 15; Dt 1, 3). Nhưng hình ảnh thì bất toàn, hư hoại và méo mó bởi tội lỗi. Vì thế, Thiên Chúa sai Đức Giêsu đến phục hồi hình ảnh trọn vẹn mà chúng ta đã đánh mất.

“Hình ảnh trọn vẹn và giống Thiên Chúa” là gì? Là nên giống Đức Giêsu Kitô! Kinh Thánh nói, Đức Giêsu “là hình ảnh hữu hình của Thiên Chúa vô hình” (2Cr 4, 4; Cl 1, 15), “là hình ảnh trung thực của bản thể Thiên Chúa” (Dt 1, 5).

Người ta thường dùng câu “cha nào con ấy” để chỉ sự giống nhau trong gia đình. Khi người ta thấy các con tôi giống tôi, điều ấy làm tôi vui. Thiên Chúa muốn con cái Ngài mang hình ảnh Ngài và nên giống Ngài. Kinh Thánh nói, “Con người đã được sáng tạo theo hình ảnh Thiên Chúa để thật sự sống công chính và thánh thiện” (Ep 4, 24b).

Để tôi nói rõ hơn: bạn sẽ không bao giờ trở thành Thiên Chúa, hoặc *một* vị thần. Sự đối trá đầy kiêu căng ấy là cám dỗ xưa nhất của Satan. Satan hứa với Adam và Eva là nếu họ nghe theo lời khuyên của nó, họ “*sẽ nên như những vị thần*” (St 3, 5). Nhiều tôn giáo và triết học Thời Đại Mới vẫn đề cao đối trá xa xưa này khi cho rằng, chúng ta là thần linh hoặc có thể trở nên những vị thần.

Ước muốn làm Chúa thể hiện mỗi khi chúng ta cố sắp đặt các tình huống, tương lai, và những con người chung quanh. Nhưng là tạo vật, chúng ta sẽ không bao giờ là *Tạo Hoá*. Thiên Chúa không muốn chúng ta trở nên một vị thần; Ngài muốn chúng ta trở nên giống Ngài - mang lấy những giá trị, thái độ và nhân đức của Ngài. Kinh Thánh nói, “*Vì thế, anh em phải cởi bỏ con người cũ với nếp sống xưa, là con người phải hư nát vì bị những ham muốn lừa dối*” (Ep 4, 22).

Mục tiêu tối hậu của Thiên Chúa dành cho đời bạn trên trái đất không phải là an nhàn, nhưng là triển nở các nhân đức. Ngài muốn chúng ta có được sự trưởng thành thiêng liêng và trở nên giống Đức Kitô.

Nên giống Đức Kitô không có nghĩa là đánh mất nét đặc trưng của bạn hay trở nên một bản sao không lý trí. Thiên Chúa đã tạo dựng nét độc đáo của bạn, nên chắc chắn Ngài không muốn huỷ hoại nó. Nên giống Đức Kitô là thay đổi tâm tính của bạn, chứ không phải thay đổi nhân cách.

Mục tiêu tối hậu của Thiên Chúa dành cho đời bạn trên trái đất không phải là an nhàn, nhưng là triển nở các nhân đức.

Thiên Chúa muốn bạn phát triển những đức tính được mô tả trong các phúc thật của Đức Giêsu (Mt 5, 1-12), hoa trái của Chúa Thánh Thần (Gl 5, 22-23) trong chương thánh Phaolô nói về tình yêu (1Cr 13), và trong danh sách các đặc tính của một đời sống hiệu quả và sinh hoa kết trái mà thánh Phêrô liệt kê (2Pr 1, 5-8). Mỗi khi quên các nhân đức ấy là một trong những mục tiêu Thiên Chúa dành cho đời mình, bạn dễ nản lòng bởi những hoàn cảnh. Bạn sẽ tự hỏi, “Tại sao điều này xảy đến cho tôi? Tại sao tôi phải khó khăn đến thế?”. Câu trả lời là

NGÀY HAI MƯƠI HAI
ĐƯỢC TẠO DỰNG
ĐỂ NÊN GIỐNG
ĐỨC KITÔ

cuộc sống *giả thiết* phải khó khăn!
Nhưng điều đó giúp chúng ta trưởng
thành. Hãy nhớ, thế gian chứ đâu phải
thiên đàng!

Nhiều Kitô hữu giải thích sai lời
hứa “sự sống dồi dào” của Đức Giêsu (Ga 10, 10), họ hiểu đó
là sức khoẻ hoàn hảo, một lối sống tiện nghi, hạnh phúc luôn
mãi, thực hiện trọn vẹn những ước mơ và được giải thoát tức
thời khỏi mọi khó khăn nhờ lòng tin và cầu nguyện. Tất một
lời, họ ước vọng một đời sống Kitô hữu dễ dàng. Họ trông đợi
thiên đàng nơi trần gian.

Quan điểm tự quy về mình sẽ coi Thiên Chúa như một vị
thần vốn hiện diện chỉ để giúp bạn theo đuổi những thành tựu
cá nhân ích kỷ. Thế nhưng, Thiên Chúa *đâu* phải là tôi tớ của
bạn, và nếu bạn lầm tưởng cuộc sống *giả thiết* là dễ dàng, thì
hoặc bạn sẽ vỡ mộng nghiêm trọng hoặc bạn sẽ sống mà không
biết đến thực tế.

Đừng bao giờ quên cuộc đời này không thuộc về bạn! Bạn
hiện hữu vì những mục đích của Thiên Chúa, không phải
ngược lại. Tại sao Thiên Chúa lại phải trao cho bạn *thiên
đàng ở trần gian* đang khi Ngài dự liệu nó cho bạn ở cõi đời
đời? Thiên Chúa ban cho chúng ta thời giờ trên mặt đất để
xây dựng và củng cố các nhân đức hầu chuẩn bị cho thiên
đàng mai sau.

THẦN KHÍ CỦA THIÊN CHÚA ĐANG HOẠT ĐỘNG TRONG BẠN.

Công việc của Chúa Thánh Thần là tác tạo trong bạn
những nhân đức nên giống Đức Kitô. Kinh Thánh nói, “*Chúng
ta được biến đổi nên giống cũng một hình ảnh đó, ngày càng
trở nên rực rỡ hơn, như do bởi tác động của Chúa là Thần Khí*”

(2Cr 3, 18b). Tiến trình biến đổi chúng ta ngày càng nên giống Đức Giêsu hơn được gọi là *thánh hoá*, và đây là mục đích thứ ba của đời bạn trên trần gian.

Bạn không thể tái tạo cho mình các tâm tính của Đức Giêsu với sức riêng. Những quyết tâm đầu năm, sức mạnh ý chí và những ý hướng tốt nhất sẽ không đủ. Chỉ Chúa Thánh Thần mới có sức tạo nên những biến đổi mà Thiên Chúa muốn có trong cuộc đời chúng ta. Kinh Thánh nói, “*Vì chính Thiên Chúa tác động đến ý chí cũng như hành động của anh em do lòng yêu thương của Ngài*” (Pl 2, 13).

Nói đến “sức mạnh của Thánh Thần”, nhiều người nghĩ ngay đến những phép lạ và những cảm xúc mạnh mẽ. Thế nhưng, hầu như mọi lúc, sức mạnh của Thánh Thần được ban cho đời bạn thì lặng lẽ, bất ngờ, thậm chí bạn không nhận ra cũng không cảm thấy. Ngài thường đùn đẩy chúng ta bằng “*tiếng gió hiu hiu*” (1V 19, 12).

Việc nên giống Đức Kitô không do bắt chước, nhưng do việc sống bên trong với Ngài. Chúng ta để Đức Kitô sống *trong* chúng ta. Vì đó là mầu nhiệm: “*Chính Đức Kitô đang ở giữa anh em*” (x Cl 1, 27). Làm sao điều này có thể xảy ra trong cuộc sống? Ngang qua những chọn lựa của chúng ta đó! Chúng ta chọn làm điều lành trong mọi hoàn cảnh và tin chắc Thần Khí Thiên Chúa sẽ ban sức mạnh, tình yêu, lòng tin và khôn ngoan của Ngài để chúng ta làm điều ấy. Vì Thần Khí của Thiên Chúa ngự trong chúng ta, nên những điều ấy luôn luôn được ban mỗi khi chúng ta cầu xin.

Phải cộng tác với hoạt động của Thánh Thần. Trong toàn bộ Kinh Thánh, chúng ta thấy một sự thật quan trọng được minh hoạ nhiều lần: Chúa Thánh Thần ban sức mạnh của Ngài *mỗi khi* bạn cất bước trong đức tin. Khi Giosuê đối diện với rào cản không thể vượt qua, lũ sông Jordan chỉ rút đi sau khi những nhà lãnh đạo tội xuống dòng nước chảy xiết trong

vâng phục và tin tưởng (Gd 3, 13-17). Vâng phục khai phóng quyền năng Thiên Chúa.

Thiên Chúa chờ đợi bạn hành động trước. Đừng đợi đến lúc bạn cảm thấy mạnh mẽ hoặc tự tin. Hãy tiến lên phía trước trong yếu hèn của bạn, làm điều ngay chính bất chấp sợ hãi và những cảm xúc. Đó là cách bạn cộng tác với Chúa Thánh Thần và đó cũng là cách bạn phát triển các nhân đức.

Kinh Thánh so sánh sự tăng trưởng thiêng liêng với một hạt giống, một toà nhà và một đứa trẻ đang lớn lên. Mỗi ẩn dụ đều đòi hỏi sự góp phần tích cực. Hạt giống phải được gieo trồng và chăm sóc, toà nhà cần được xây dựng - chúng không thể tự nhiên xuất hiện - và đứa trẻ cần ăn uống, hoạt động để lớn lên.

Trong khi mọi nỗ lực chẳng liên hệ gì với ơn cứu độ của bạn, chúng lại đóng một vai trò quan trọng cho sự trưởng thành thiêng liêng. Ít nữa tám lần trong Tân Ước nói đến việc “*hãy nỗ lực*” (Luca 13, 24; Rm 14, 19; Ep 4, 3; 2Tm 2, 15; Dt 4, 11; 12, 14; 2Pr 1, 5; 1Pr 3, 14) trong việc tăng trưởng để trở nên giống Đức Kitô. Bạn đừng mất thời giờ ngồi đợi điều ấy xảy ra.

Trong thư Êphêsô 4, 22-24, thánh Phaolô giải thích ba trách nhiệm của chúng ta trong việc trở nên giống Đức Kitô. Trước hết, phải từ bỏ con đường cũ của mình, “*Vì*

thế, anh em phải cởi bỏ con người cũ với nếp sống xưa, là con người phải hư nát vì bị những ham muốn lừa dối” (Ep 4, 22).

Thứ hai, phải thay đổi cách suy nghĩ. “*Anh em phải để Thần Khí đổi mới tâm trí anh em*” (Ep 4, 23). Kinh Thánh nói, chúng ta được “*biến đổi*” bởi việc canh tân lòng trí (Rm 12, 2).

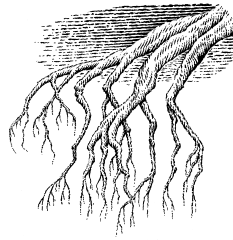

Tâm tính của bạn tự căn bản là số lượng các thói quen của bạn.

“Biến đổi” trong tiếng Hy Lạp là *metamorphosis* (trong Rm 12, 2 và 2Cr 3, 18) dùng để diễn tả sự thay đổi lạ lùng của con sâu biến dần thành con bướm. Đây là hình ảnh rất đẹp của những gì đang xảy ra nơi chúng ta cách thiêng liêng khi chúng ta để Thiên Chúa hướng dẫn lòng trí mình: Chúng ta được biến đổi từ trong ra ngoài, trở nên xinh đẹp hơn và được tự do bay lượn trên những tầm cao mới.

Thứ ba, chúng ta phải “mặc lấy” các tâm tính của Đức Kitô bằng cách phát triển những thói quen đạo đức mới. Đức tính bạn tự căn bản là số lượng các thói quen của bạn; đó là cách bạn *thường xuyên* hành động. Kinh Thánh nói, “*Hãy mặc lấy con người mới, là con người đã được sáng tạo theo hình ảnh Thiên Chúa để thật sự sống công chính và thánh thiện*” (Ep 4, 24).

Thiên Chúa dùng Lời của Ngài, những con người, và những hoàn cảnh để uốn nắn chúng ta. Cả ba điều đó không thể thiếu cho việc phát triển các nhân đức. Lời Thiên Chúa cung cấp *sự thật*, chúng ta cần để lớn lên; dân Thiên Chúa cung cấp *sự nâng đỡ*, chúng ta cần để triển nở và những hoàn cảnh cung cấp *môi trường*, chúng ta cần để tập tành việc nên giống Đức Kitô. Nếu bạn học hỏi và áp dụng Lời Chúa, liên kết thường xuyên với những anh chị em cùng tin khác và học biết tin tưởng vào Chúa trong những hoàn cảnh khác nhau, tôi bảo đảm là bạn sẽ sớm nên giống Đức Giêsu. Chúng ta sẽ xét xem mỗi khía cạnh của việc lớn lên này trong những chương sau.

Nhiều người cho rằng, tất cả những gì cần cho sự tăng trưởng thiêng liêng là học hỏi Kinh Thánh và cầu nguyện. Thế nhưng, có nhiều vấn đề trong cuộc sống sẽ *không bao giờ* thay đổi duy chỉ nhờ học hỏi Kinh Thánh hay cầu nguyện. Thiên

Chúa còn dùng những con người nữa. Ngài thường thích hành động ngang qua con người hơn là làm phép lạ hầu chúng ta biết lệ thuộc vào nhau trong tương quan. Ngài muốn chúng ta cùng nhau lớn lên.

Trong nhiều tôn giáo, người ta cho rằng, người trưởng thành thiêng liêng và thánh thiện nhất là những người sống cô lập trong các tu viện trên đỉnh núi, không bị lây nhiễm bởi việc tiếp xúc với những người khác. Nhưng đó là một sai lầm lớn. Trưởng thành thiêng liêng không phải là đeo đuổi một lối sống cô lập mang tính cá nhân! Bạn không thể lớn lên trong việc nên giống Đức Kitô trong cô lập. Bạn phải bị bao quanh bởi người khác và tương giao với họ. Bạn cần trở nên một thành phần của Hội Thánh và cộng đoàn. Tại sao? Bởi vì trưởng thành thiêng liêng đích thực là học yêu thương như Đức Giêsu và bạn không thể thực hành nên giống Đức Giêsu mà không sống tương quan với những người khác. Hãy nhớ rằng, tất cả chỉ là yêu thương - yêu mến Chúa và yêu thương anh em.

Trở nên giống Đức Kitô là một tiến trình tăng trưởng lâu dài và tiệm tiến. Trưởng thành thiêng liêng không tức thời cũng không tự động; đó là sự phát triển lâu dài và tiệm tiến chiếm cả phần còn lại của đời bạn. Nói đến tiến trình này, thánh Phaolô viết, *“Điều này tiếp tục cho đến khi tất cả chúng ta đạt tới sự hiệp nhất trong đức tin và trong sự nhận biết Con Thiên Chúa, tới tình trạng con người trưởng thành, tới tầm vóc viên mãn của Đức Kitô”* (Ep 4, 24).

Bạn là tác phẩm của một tiến trình. Sự biến đổi thiêng liêng của bạn trong việc phát triển các nhân đức của Đức Giêsu sẽ chiếm trọn những ngày còn lại đời bạn cả khi nó sẽ không hoàn tất trên trần gian. Nó chỉ hoàn tất khi bạn lên thiên đàng hay khi Đức Giêsu trở lại. Vào lúc đó, tất cả những gì chưa hoàn thiện còn lại nơi cá tính của bạn sẽ được phủ lấp. Kinh Thánh nói, cuối cùng, khi chúng ta có thể nhìn thấy Đức Giêsu

toàn vẹn, chúng ta sẽ trở nên giống Ngài hoàn toàn: “*Nhưng chúng ta sẽ như thế nào, điều ấy chưa được bày tỏ. Chúng ta biết rằng khi Đức Kitô xuất hiện, chúng ta sẽ nên giống như Ngài, vì Ngài thế nào, chúng ta sẽ thấy Ngài như vậy*” (1Ga 3, 2).

Nhiều rối rắm trong đời sống Kitô hữu phát xuất từ việc không biết chân lý đơn sơ này, là Thiên Chúa rất thích thú khi xây dựng cá tính của bạn hơn bất cứ điều gì khác. Chúng ta lắng lo khi Thiên Chúa dường như im lặng về một số vấn đề cụ thể nào đó, chẳng hạn “Tôi sẽ chọn

*Thiên Chúa quan tâm đến
con người của bạn hơn
công việc bạn đang làm.*

nghề nghiệp nào đây?”. Sự thật là có *nhiều* nghề nghiệp khác nhau mà Thiên Chúa đã có ý dành cho đời bạn. Điều Thiên Chúa quan tâm nhất là điều bạn đang làm và làm theo cách nên giống Đức Kitô (1Cr 10, 31; 16, 14; Cl 3, 17.23).

Thiên Chúa quan tâm đến con người của bạn hơn công việc bạn đang làm. Chúng ta là những *con người* chứ không phải là những *người máy*. Thiên Chúa chú ý tâm tính của bạn hơn là sự nghiệp của bạn vì bạn sẽ mang tâm tính của mình khi vào cõi đời đời chứ không phải sự nghiệp.

Kinh Thánh khuyến cáo, “*Anh em đừng có rập theo đời này, nhưng hãy cải biến con người anh em bằng cách đổi mới tâm thần, hầu có thể nhận ra đâu là ý Thiên Chúa: cái gì là tốt, cái gì đẹp lòng Chúa, cái gì hoàn hảo*” (Rm 12, 2). Bạn phải làm một quyết định đối đầu với các trào lưu văn hoá, với lễ thói để tập trung vào việc trở nên giống Đức Kitô hơn. Bằng không, những áp lực khác như bạn bè, cha mẹ, đồng nghiệp và trào lưu văn hoá sẽ tìm cách nấn đúc bạn theo hình ảnh họ.

Buồn thay, nhiều sách Kitô giáo thịnh hành cho thấy bao tín hữu đã bỏ việc sống cho những mục đích cao cả của Thiên Chúa để sống cho những thành tựu cá nhân và ổn định tinh thần. Đó là say đắm chính mình, chứ không phải là trở nên môn đệ. Đức Giêsu đã không chết trên thập giá chỉ để chúng ta có thể sống một cuộc sống tiện nghi và thoải mái.

Mục đích của Ngài sâu xa hơn: Ngài muốn làm chúng ta nên giống Ngài trước khi đem chúng ta về thiên đàng. Đây là đặc ân lớn nhất, là trách nhiệm trước mắt và là cùng đích tối hậu của chúng ta.

NGÀY HAI MƯƠI HAI

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Tôi được tạo dựng để nên giống Đức Kitô.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Chúng ta được biến đổi nên giống cũng một hình ảnh đó, ngày càng trở nên rụt rờ hơn, như do bởi tác động của Chúa là Thần Khí” (2Cr 3, 18).

Một câu hỏi để nghiền ngẫm: Trong lãnh vực nào, tôi cần cầu xin sức mạnh của Chúa Thánh Thần để nên giống Đức Kitô ngay hôm nay?

CHÚNG TA LỚN LÊN THẾ NÀO?

*“Sống theo sự thật và trong tình bác ái,
chúng ta sẽ lớn lên về mọi phương diện,
vươn tới Đức Kitô vì Ngài là Đầu”*
(Ep 4, 15).

“Như vậy, chúng ta sẽ không còn là những trẻ nhỏ”
(Ep 4, 14a).

Thiên Chúa muốn bạn lớn lên.

Mục đích của Cha trên trời là bạn trưởng thành và phát triển các nhân đức của Đức Giêsu Kitô. Buồn thay, hàng triệu Kitô hữu trở nên già nua mà không bao giờ trưởng thành. Họ mắc kẹt trong tình trạng ấu trĩ thiêng liêng suốt đời, vẫn cứ vẩn tã và mang giày len. Lý do là vì họ không bao giờ có ý định lớn lên.

Trưởng thành thiêng liêng không đạt được cách tự động. Nó đòi hỏi một cam kết có chủ ý. Bạn phải *muốn* lớn lên, *quyết định* lớn lên, *nỗ lực* để lớn lên, và *kiên trì* lớn lên. Làm môn đệ - tiến trình trở nên giống Đức Kitô - luôn luôn khởi đầu bằng một quyết định. Đức Giêsu mời gọi và chúng ta đáp lại: “*Anh hãy theo tôi!*” Ông đứng dậy đi theo Ngài” (Mt 9, 9).

Khi những môn đệ đầu tiên chọn việc đi theo Đức Giêsu, họ không biết hết những hệ lụy trong quyết định đó. Cách đơn sơ, họ đáp lại lời mời gọi của Chúa. Đó cũng là tất cả những gì bạn cần để khởi sự: *Quyết định* trở nên người môn đệ.

Không gì định hình đời bạn rõ hơn bằng những cam kết mà bạn chọn lựa. Những cam kết của bạn hoặc có thể làm bạn phát triển, hoặc cũng có thể huỷ diệt bạn; nhưng dù gì đi nữa, chúng cũng cho biết bạn là ai. Nói cho tôi, bạn đã cam kết điều gì, tôi sẽ nói bạn sẽ như thế nào hai mươi năm sau. Chúng ta sẽ trở nên điều mà chúng ta cam kết.

**NGÀY HAIMƯỜI BA
CHÚNG TA LỚN LÊN
THẾ NÀO?**

Cũng chính bởi điều cam kết mà nhiều người đã đánh mất mục đích Thiên Chúa dành cho đời họ. Nhiều người sợ phải cam kết với một điều gì đó nên họ sống vật vờ. Những người khác thì cam kết nửa vời với những giá trị vốn đòi hỏi cố gắng nên dễ nản lòng và trở nên tầm thường. Kẻ khác lại cam kết trọn vẹn cho những mục đích trần tục, như giàu có hoặc nổi danh, để rồi kết thúc trong thất vọng cay đắng. Mọi chọn lựa đều có một hậu quả đời đời, bạn phải chọn lựa cách khôn ngoan. Thánh Phêrô khuyến cáo, *“Muôn vật phải tiêu tan như thế, thì anh em phải là những người tốt dường nào, phải sống đạo đức và thánh thiện biết bao”* (2Pr 3, 11a).

Phần của Chúa và phần của bạn. Nên giống Đức Kitô là kết quả của những chọn lựa nên giống như Ngài và nương tựa vào Thần Khí của Ngài để giúp bạn hoàn thành những chọn lựa đó. Một khi bạn quyết định hết lòng nên giống Đức Kitô, bạn phải bắt đầu một lối sống mới. Bạn cần loại bỏ một số thói quen cũ, phát triển một số thói quen mới và quyết chí thay đổi cách suy nghĩ. Bạn phải tin chắc, Chúa Thánh Thần sẽ giúp bạn với những thay đổi này. Kinh Thánh nói, *“Anh em hãy biết run sợ mà gắng sức lo sao cho mình được cứu độ. Vì chính Thiên Chúa tác động đến ý chí cũng như hành động của anh em do lòng yêu thương của Ngài”* (Pl 2, 12b-13).

Câu này cho thấy hai phần việc của sự trưởng thành thiêng liêng: “hành động” và “tác động”. “Hành động” là trách nhiệm của bạn và “tác động” là phần việc của Thiên Chúa. Trưởng thành thiêng liêng là nỗ lực hợp tác giữa bạn và Chúa Thánh Thần. Thần Khí Thiên Chúa hoạt động với chúng ta, chứ không chỉ hoạt động trong chúng ta.

*Chúng ta trở nên điều
mà chúng ta cam kết.*

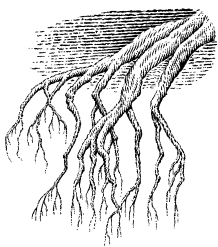
Câu Kinh Thánh này không nói đến cách thế để các tín hữu được cứu độ, nhưng nói đến phương cách để họ tăng trưởng. Nó không nói đến “nỗ lực” để được cứu độ, bởi lẽ, bạn không thể thêm bất cứ điều gì vào công cuộc Đức Giêsu đã làm. Trong quá trình “rèn luyện” thân thể, bạn tập luyện để thân thể phát triển chứ không để có một thân thể.

Khi lắp ghép một bức tranh nhiều mảnh, bạn đã có sẵn tất cả các mảnh - việc của bạn là gắn chúng lại với nhau. Những người làm vườn “canh tác” đất chứ không *tạo ra* đất, họ phát triển những gì đã có. Thiên Chúa ban cho bạn một đời sống mới; giờ đây bạn có trách nhiệm làm nó triển nở “với run sợ”. Điều đó muốn nói, việc trưởng thành thiêng liêng của bạn thật quan trọng! Ai chệnh mảng với sự trưởng thành thiêng liêng của mình, người ấy không hiểu những ý nghĩa đời đời của nó (như chúng ta đã thấy ở chương 4 và chương 5).

Thay đổi hệ thống điều khiển tự động của bạn. Để thay đổi đời sống, bạn phải thay đổi cách suy nghĩ. Đằng sau mọi việc bạn làm là một tư tưởng. Mọi hành vi đều được thúc đẩy bởi một niềm tin, và mọi hành động đều được thúc bách bởi một thái độ. Thiên Chúa đã mặc khải điều này cả ngàn năm trước khi các nhà tâm lý hiểu nó: “*Anh em đừng có rập theo đời này, nhưng hãy cải biến con người anh em bằng cách đổi*

mới tâm thần, hầu có thể nhận ra đâu là ý Thiên Chúa: cái gì là tốt, cái gì đẹp lòng Chúa, cái gì là hoàn hảo” (Rm 12, 2).

Thử tưởng tượng bạn đang lái một chiếc canô cao tốc trên mặt hồ với hệ thống điều khiển tự động đã cài đặt hướng về phía đông. Nếu bạn quyết định rẽ sang hướng tây, có hai cách để bạn thay đổi hướng tàu. Một là nắm lấy tay lái và dùng sức mạnh *buộc* nó quay ngược lại hướng đã cài đặt trong hệ thống điều khiển tự động. Bằng sức mạnh ý chí, bạn có thể thắng hệ thống tự động, nhưng bạn sẽ cảm thấy bị cưỡng lại không ngừng. Tay bạn sẽ mỏi, và nếu bạn thả bánh lái, lập tức con tàu sẽ lại quay đầu về hướng đông, hướng mà nó đã được định. Hai là bạn phải cài đặt lại hệ thống điều khiển tự động.

Điều này cũng xảy ra khi bạn tìm cách thay đổi lối sống của mình bằng ý chí: Bạn nói, “Tôi sẽ *buộc* mình ăn ít hơn... tập thể dục nhiều hơn... bỏ thói quen bê bối và trễ nải”. Phải, ý chí *có thể* tạo nên một thay đổi nhất thời, nhưng nó lại liên tục tạo những căng thẳng bên trong, bởi lẽ bạn chưa giải quyết cái nguyên nhân căn rễ. Thay đổi đó có vẻ không tự nhiên, và rồi bạn bỏ cuộc, không ăn kiêng và luyện tập nữa. Bạn nhanh chóng trở lại lối sống cũ.

Có một cách tốt hơn và dễ dàng hơn: Thay đổi hệ điều khiển tự động của bạn - cách suy nghĩ của bạn. Kinh Thánh nói, “*Hãy cải biến con người anh em bằng cách đổi mới tâm thần*” (Rm 12, 2). Bước đầu tiên của bạn trong tiến trình trưởng thành thiêng liêng là bắt đầu thay đổi cách suy nghĩ. Thay đổi luôn xảy ra trước tiên trong tâm trí. Cách bạn suy nghĩ xác định cách bạn cảm nhận, và cách bạn cảm nhận tác động cách bạn hành động. Thánh Phaolô nói, “*Anh em phải để Thần Khí đổi mới tâm trí anh em*” (Ep 4, 23).

Để nên giống Đức Kitô, bạn phải cải thiện tâm trí mình nên giống Ngài. Tân Ước gọi động thái này là *sám hối* vốn theo nghĩa đen trong tiếng Hy Lạp là “thay đổi tâm trí”. Bạn sám hối bất cứ khi nào bạn thay đổi tư duy bằng việc đón nhận cách thức Thiên Chúa suy nghĩ - về chính bạn, về tội lỗi, về chính Ngài, về người khác, về cuộc sống, về tương lai và mọi chuyện khác. Bạn mặc lấy cách nhìn và tầm nhìn của Đức Kitô.

*Cách bạn suy nghĩ xác định
cách bạn cảm nhận, và
cách bạn cảm nhận tác động
cách bạn hành động.*

Chúng ta được đòi hỏi phải “*có những tâm tình như chính Đức Kitô Giêsu*” (Pl 2, 5). Công việc này gồm hai phần. Nửa phần đầu của việc thay đổi tâm trí này là ngưng nghĩ đến những ý tưởng *thiếu trưởng thành* vốn quy về mình và tìm kiếm bản thân. Kinh Thánh nói, “*Về mặt phán đoán thì đừng sống như trẻ con; về đàng dữ, sống như trẻ con thì được, nhưng về mặt phán đoán thì phải là người trưởng thành*” (1Cr 14, 20). Tự bản chất, trẻ con hoàn toàn ích kỷ. Chúng chỉ nghĩ đến bản thân và những nhu cầu của mình. Chúng không có khả năng cho, chúng chỉ có thể nhận. Đây là lối tư duy thiếu trưởng thành. Thật không may, nhiều người chưa bao giờ lớn lên để vượt qua lối tư duy đó. Kinh Thánh nói, tư duy vị kỷ là nguồn gốc của hành vi tội lỗi, “*Những ai sống theo tính xác thịt, thì hướng về những gì thuộc tính xác thịt*” (Rm 8, 5).

Nửa phần sau của việc suy nghĩ giống như Đức Giêsu là *bắt đầu* suy nghĩ *cách trưởng thành*, vốn tập trung vào những người khác, chứ không quy về bản thân. Trong chương nói về lòng mến đích thực, thánh Phaolô kết luận, nghĩ đến người

khác là dấu hiệu của trưởng thành: *“Cũng như khi tôi còn là trẻ con, tôi nói năng như trẻ con, hiểu biết như trẻ con, suy nghĩ như trẻ con; nhưng khi tôi đã trở thành người lớn, thì tôi bỏ tất cả những gì là trẻ con”* (1Cr 13, 11).

Ngày nay, nhiều người cho rằng, trưởng thành thiêng liêng được đo bằng kiến thức Kinh Thánh và giáo lý. Kiến thức chỉ là một thước đo của trưởng thành, nhưng nó không phải là tất cả. Đời sống Kitô hữu vượt quá những tín điều và xác tín; nó còn bao hàm lối cư xử và nhân cách. Việc làm phải đi đôi với điều mình tin, và niềm tin phải được nâng đỡ bằng hành vi nên giống Đức Kitô.

Kitô giáo không phải là một tôn giáo hay một triết thuyết, nhưng là một tương quan và là một cách sống. Cốt lõi của cách sống ấy là thay vì nghĩ đến mình mà nghĩ đến người khác như Đức Giêsu đã làm. Kinh Thánh nói, *“Mỗi người trong chúng ta hãy chiều theo sở thích kẻ khác, vì lợi ích của họ, và để xây dựng. Thật vậy, Đức Kitô đã không chiều theo sở thích của mình”* (Rm 15, 2-3a).

Nghĩ đến người khác là trọng tâm của việc Nên Giống Đức Kitô và là bằng chứng rõ nhất của sự trưởng thành thiêng liêng. Lối suy nghĩ này không tự nhiên, đi ngược văn hoá, khá hiếm hoi và khó khăn. May thay, chúng ta có sự trợ giúp: *“Chúng ta đã không lãnh nhận thần trí thế gian, nhưng là Thần Khí phát xuất từ Thiên Chúa, để nhận biết những ân huệ Thiên Chúa đã ban cho chúng ta”* (1Cr 2, 12a). Trong những chương tiếp theo, chúng ta sẽ xét xem những công cụ mà Chúa Thánh Thần sử dụng để giúp chúng ta lớn lên.

NGÀY HAI MƯỜI BA
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Không bao giờ quá trễ để bắt đầu lớn lên.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Hãy cải biến con người anh em bằng cách đổi mới tâm thần, hầu có thể nhận ra đâu là ý của Thiên Chúa: cái gì là tốt, cái gì đẹp lòng Chúa, cái gì hoàn hảo” (Rm 12, 2b).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Trong lãnh vực nào, tôi cần chấm dứt suy nghĩ theo cách của mình và bắt đầu suy nghĩ theo cách của Chúa?

ĐƯỢC BIẾN ĐỔI BỞI SỰ THẬT

*“Người ta sống không chỉ nhờ cơm bánh,
nhưng còn nhờ mọi lời miệng Thiên Chúa phán ra”*
(Mt 4, 4).

*“Giờ đây, tôi xin phó thác anh em cho Thiên Chúa
và cho lời ân sủng của Ngài, là lời có sức xây dựng
và ban cho anh em được hưởng phần gia tài
cùng với tất cả những người đã được thánh hiến”*
(Cv 20, 32).

Sự thật biến đổi chúng ta.

Trưởng thành thiêng liêng là tiến trình thay thế những lời giả dối bằng sự thật. Đức Giêsu đã cầu nguyện, *“Xin Cha lấy sự thật mà thánh hiến họ, Lời Cha là sự thật”* (Ga 17, 17). Việc nên thánh cần đến mặc khải. Thần Khí Thiên Chúa sử dụng Lời của Thiên Chúa để làm chúng ta nên giống Con của Ngài. Để nên giống Đức Giêsu, chúng ta phải đổ đầy cuộc sống mình bằng Lời của Ngài. Kinh Thánh nói, *“Nhờ vậy, người của Thiên Chúa nên thập toàn, và được trang bị đầy đủ để làm mọi việc lành”* (2Tm 3, 17).

Lời Thiên Chúa không giống với mọi lời khác. Lời Thiên Chúa thì sống động (Dt 4, 12; Cv 7, 38; 1Pr 1, 23). Đức Giêsu nói, *“Lời Thầy nói với anh em là thần khí và là sự sống”* (Ga 6, 63). Khi Thiên Chúa nói, mọi vật thay đổi. Mọi vật chung

quanh bạn - tất cả mọi tạo vật - hiện hữu vì “*Thiên Chúa đã phán*”. Ngài đã phán, nên tất cả chúng được hiện hữu. Không có Lời của Thiên Chúa, ngay cả bạn cũng không có. Thánh Giacôbê nêu rõ, “*Ngài đã tự ý dùng Lời chân lý mà sinh ra chúng ta, để chúng ta nên như của dầu mùa trong các thợ tạo của Ngài*” (Gc 1, 18).

Kinh Thánh vượt xa cuốn sách hướng dẫn tín lý. Lời Thiên Chúa tạo sự sống, ban niềm tin, tạo biến đổi, làm khiếp sợ

*Thần Khí Thiên Chúa
sử dụng Lời của Thiên Chúa
để làm chúng ta nên
giống Con của Ngài.*

Quý Ma, thực hiện các phép lạ, chữa lành các vết thương, xây dựng nhân cách, thay đổi hoàn cảnh, ban niềm vui, lướt thắng nghịch cảnh, đánh bại cám dỗ, gieo rắc hy vọng, khai phóng sức mạnh, tẩy sạch

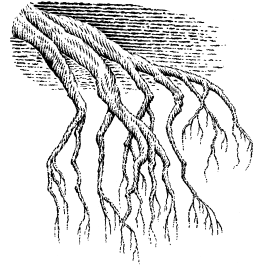
tâm trí, khiến sự vật hiện hữu và bảo đảm cho tương lai đời đời của chúng ta! Chúng ta không thể sống nếu không có Lời của Thiên Chúa! *Đừng bao giờ coi đó là chuyện đương nhiên. Bạn phải xem Lời Thiên Chúa cần cho đời mình như của ăn. Gióp nói, “Lệnh môi Ngài truyền, tôi chẳng lìa xa; lời miệng Ngài phán, lòng tôi luôn áp ụ”* (G 23, 12).

Lời Thiên Chúa là của ăn thiêng liêng bạn *phải* có để hoàn thành các mục đích đời mình. Lời Chúa được coi là sữa, là bánh, là thức ăn đặc và món tráng miệng ngọt ngào của chúng ta (1Pr 2, 2; Mt 4, 4; 1Cr 3, 2; Tv 119, 103). Bữa ăn bốn món này là thực đơn của Thần Khí dành cho sức mạnh và sự trưởng thành thiêng liêng của chúng ta. Thánh Phêrô bảo, “*Như trẻ sơ sinh, anh em hãy khao khát sữa tinh truyền là Lời Chúa, nhờ đó anh em sẽ lớn lên để hưởng ơn cứu độ*” (1Pr 2, 2).

Ở LẠI TRONG LỜI CỦA THIÊN CHÚA

Ngày nay Kinh Thánh được in nhiều hơn bao giờ hết, nhưng một cuốn Kinh Thánh trên kệ sách sẽ chẳng có ý nghĩa gì. Hàng triệu Kitô hữu mắc chứng biếng ăn và chết đói vì suy dinh dưỡng thiêng liêng. Để trở nên một môn đệ mạnh khoẻ của Đức Giêsu, được nuôi dưỡng bằng Lời Chúa phải là ưu tiên hàng đầu của bạn. Đức Giêsu gọi đó là “sự ở lại”. Ngài nói, *“Nếu các ông ở lại trong lời của tôi, thì các ông thật là môn đệ tôi”* (Ga 8, 31). Trong cuộc sống mỗi ngày, ở lại trong Lời của Thiên Chúa bao gồm ba hành vi:

Tôi phải chấp nhận thẩm quyền của Lời Chúa. Lời Chúa phải trở nên tiêu chuẩn có thẩm quyền trên cuộc đời tôi: là la bàn tôi tin cậy để định hướng, là cố vấn tôi lắng nghe trước những quyết định khôn ngoan, và là tiêu chuẩn tôi dùng để đánh giá mọi sự. Lời Chúa phải luôn là lời đầu tiên và lời cuối cùng trong cuộc đời tôi.

Nhiều rắc rối xảy ra trong cuộc đời chỉ vì chúng ta đặt nền tảng cho các chọn lựa của mình trên những thẩm quyền không đáng tin cậy: Văn hoá (“mọi người làm như thế”) truyền thống (“chúng ta luôn làm như vậy”), Lý do (“điều đó xem ra hợp lý”), hoặc cảm tính (“tôi cảm thấy được”). Cả bốn thẩm quyền đó đã nên lầm lạc bởi sự Sa Ngã. Những gì chúng ta cần là một tiêu chuẩn hoàn hảo vốn không bao giờ dẫn chúng ta đi sai đường. Chỉ Lời Thiên Chúa mới đáp ứng điều đó. Salomon nhắc chúng ta, *“Mọi Lời Thiên Chúa phán đều được chứng nghiệm, Ngài là khiên thuẫn cho ai tìm ẩn náu nơi Ngài”* (Cn 30, 5), và thánh Phaolô giải thích, *“Tất cả những gì viết trong Sách Thánh đều do Thiên Chúa linh hứng, và có ích cho việc giảng dạy, biện bác, sửa dạy, giáo dục để trở nên công chính”* (2Tm 3, 16).

Trong những năm đầu thi hành sứ vụ của mình, Billy Graham đã trải qua một giai đoạn chiến đấu với nỗi hoài nghi về sự chính thực và thẩm quyền của Kinh Thánh. Vào một đêm trăng, nước mắt đầy tràn, ông quỳ gối thưa lên với Chúa điều đó bất chấp những chỗ tăm tối mà ông không hiểu nổi, từ nay ông sẽ tín thác hoàn toàn vào Lời Thiên Chúa như là thẩm quyền duy nhất cho cuộc đời và sứ vụ của ông. Cũng từ ngày đó, cuộc sống Billy Graham được chúc phúc với sức mạnh và những kết quả chưa từng có.

Quyết định quan trọng nhất mà bạn có thể thực hiện ngay hôm nay là xác định đâu là thẩm quyền tối hậu cho cuộc đời bạn. Đừng bận tâm đến văn hoá, truyền thống, lý do hay cảm tính; hãy chọn lấy Lời Chúa làm thẩm quyền tối hậu của mình. Khi quyết định một điều gì, trước hết hãy đặt câu hỏi, “Lời Chúa nói gì?”. Hãy quyết chí khi Chúa bảo làm một điều gì đó, cứ tín thác cho Lời Ngài và thực hiện ngay dù điều đó xem ra vô nghĩa hay dù bạn không thích. Hãy mượn lời của thánh Phaolô làm lời tuyên xưng của mình, “*Tôi phụng thờ Thiên Chúa của cha ông chúng tôi... tôi tin mọi điều chép trong sách Luật Môisen và các sách Các Ngôn Sứ*” (Cv 24, 14).

Tôi phải hấp thụ chân lý của Lời Chúa. Tin vào Lời Chúa thì chưa đủ, tôi phải đầy tràn Lời Ngài để Thánh Thần có thể biến đổi tôi trong sự thật. Có năm cách để làm công việc này: Bạn có thể đón nhận, đọc, nghiên cứu, ghi nhớ và suy niệm Lời Chúa.

Trước hết, bạn *đón nhận* Lời Chúa khi lắng nghe và chấp nhận Lời với một thái độ cởi mở tiếp thu. Dù ngôn ngữ gieo giống cho thấy cách đón nhận của chúng ta sẽ quyết định việc Lời Chúa có đâm rễ sâu và sinh hoa kết trái trong cuộc sống chúng ta hay không. Đức Giêsu xác định ba thái độ không tiếp nhận - một tâm trí đóng kín (đất cứng), một tâm trí hời hợt (đất nông), một tâm trí phân tán (đất đầy cỏ) - và rồi Ngài nói, “*Vậy hãy để ý tới cách thức anh em nghe*” (Lc 8, 18).

Bất cứ khi nào bạn cảm thấy mình không học được một điều gì đó từ một bài giảng hoặc từ một thầy dạy Kinh Thánh, bạn hãy xem lại thái độ đón nhận, đặc biệt là lòng kiêu ngạo; vì lẽ Thiên Chúa cũng có thể nói ngang qua một thầy dạy gây nhàm chán nhất khi bạn khiêm tốn và muốn tiếp thu. Thánh Giacôbê khuyên, *“Hãy khiêm tốn đón nhận lời đã được gieo vào lòng anh em; lời ấy có sức cứu độ linh hồn anh em”* (Gc 1, 21b).

Thứ hai, qua phần lớn 2000 năm lịch sử Hội Thánh, việc đọc Kinh Thánh xem ra chỉ dành riêng cho hàng giáo sĩ, nhưng nay thì hàng tỷ người trong chúng ta đều có thể đọc. Dầu thế, biết bao tín hữu vẫn trung thành đọc báo hàng ngày hơn là đọc Kinh Thánh. Thật chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi chúng ta không lớn lên. Chúng ta không thể xem truyền hình ba giờ, đọc Kinh Thánh ba phút và ước mong mình trưởng thành.

Nhiều người tuyên bố mình tin Kinh Thánh “từ đầu đến cuối” lại chưa bao giờ đọc Kinh Thánh từ đầu đến cuối. Nhưng nếu đọc Kinh Thánh chỉ mười lăm phút mỗi ngày, bạn sẽ đọc trọn bộ một lần mỗi năm. Nếu lấy nửa giờ mỗi ngày để đọc Kinh Thánh thay vì xem truyền hình, bạn sẽ đọc xong trọn bộ hai lần mỗi năm.

Nhiều người tuyên bố mình tin Kinh Thánh “từ đầu đến cuối” lại chưa bao giờ đọc Kinh Thánh từ đầu đến cuối.

Đọc Kinh Thánh mỗi ngày giúp bạn gần gũi với tiếng nói của Thiên Chúa. Đây là lý do tại sao Thiên Chúa dạy các vua Israel luôn luôn giữ Lời Ngài bên mình: *“Luật này sẽ ở bên vua, vua phải đọc mọi ngày trong đời mình, để học cho biết kính sợ Đức Chúa, Thiên Chúa của vua”* (Đnl 17, 19). Nhưng đừng chỉ giữ bên mình, bạn hãy đọc Kinh Thánh đều đặn! Một dụng cụ

đơn giản tiện ích cho công việc này là lịch đọc Kinh Thánh hàng ngày, nó sẽ giúp bạn tránh được việc đọc tùy tiện và bỏ qua các phần khác nhau. Nếu bạn muốn có một chương trình đọc Kinh Thánh hàng ngày, hãy xem Phụ trương 2.

Thứ ba, *nghiên cứu*, hoặc học hỏi Kinh Thánh là một cách thể thực tiễn khác để ở lại trong Lời Thiên Chúa. Sự khác biệt giữa việc đọc và nghiên cứu Kinh Thánh ở chỗ này: đặt câu hỏi và viết xuống những suy nghĩ của bạn. Bạn sẽ không thật sự học hỏi Kinh Thánh nếu bạn không viết ý tưởng của mình xuống trên giấy hoặc trên máy tính.

Vì khuôn khổ có hạn, ở đây tôi không thể giải thích những phương pháp khác nhau của việc học hỏi Kinh Thánh. Hiện đang có nhiều cuốn sách hữu ích về các phương pháp học hỏi Kinh Thánh, kể cả một cuốn tôi viết cách đây hai mươi năm.¹⁴ Bí quyết của việc học hỏi Kinh Thánh hiệu quả là học biết cách đặt đúng câu hỏi. Các phương pháp khác nhau dùng những cách đặt vấn đề khác nhau. Bạn sẽ khám phá nhiều hơn nếu bạn dừng lại và đặt những câu hỏi đơn sơ như Ai? Cái gì? Khi nào? Ở đâu? Tại sao? Thế nào? Kinh Thánh nói, “*Ai thiết tha và trung thành giữ luật trọn hảo - luật mang lại tự do - ai thi hành luật Chúa, chứ không nghe qua rồi bỏ, thì sẽ tìm được hạnh phúc trong mọi việc mình làm*” (Gc 1, 25).

Cách thứ tư để ở lại trong Lời Thiên Chúa là bằng việc *thuộc lòng* Lời Chúa. Khả năng nhớ của bạn là một quà tặng Chúa ban. Có thể bạn nghĩ là bạn có trí nhớ kém, nhưng sự thật là bạn nhớ được hàng triệu ý tưởng, sự thật, sự kiện, và các hình ảnh. Bạn nhớ những gì bạn cho là *quan trọng*. Nếu Lời Thiên Chúa là quan trọng, bạn sẽ dành thời giờ để nhớ.

¹⁴ Rick Warren, *Twelve Personal Bible Study Methods*. Cuốn sách này đã được dịch ra sáu thứ tiếng. Có ở www.pastors.com.

Ích lợi biết bao khi bạn thuộc lòng các câu Kinh Thánh. Nó giúp bạn chống lại cám dỗ, chọn cho mình những quyết định khôn ngoan, làm giảm ức chế, đem lại tự tin, đưa ra những lời khuyên tốt lành và chia sẻ niềm tin cho những anh chị em khác (Tv 119, 11; 119, 105; Gr 15, 16; Cn 12, 18; 1Pr 3, 15).

NGÀY HAI MƯƠI BỐN ĐƯỢC BIẾN ĐỔI BỞI SỰ THẬT

Trí nhớ của bạn tựa một cơ bắp. Càng sử dụng, nó càng nên mạnh mẽ; nhớ lại Lời Chúa cũng thế, càng nhớ, nó càng trở nên dễ dàng. Bạn có thể bắt đầu bằng cách rút ra một vài câu Kinh Thánh vốn đánh động bạn từ cuốn sách này và viết chúng xuống trên tấm card nhỏ để mang theo mình. Rồi trong ngày, bạn *lớn tiếng* ôn lại chúng. Bạn có thể nhớ lại Lời Chúa bất cứ ở đâu: khi làm việc, tập thể dục, lái xe, chờ đợi hoặc đi ngủ. Ba chìa khoá dẫn đến thành công việc thuộc lòng Lời Chúa là ôn lại, ôn lại và ôn lại! Kinh Thánh nói, “*Ước chi lời Đức Kitô ngự giữa anh em thật dồi dào phong phú. Anh em hãy dạy dỗ khuyên bảo nhau với tất cả sự khôn ngoan*” (Cl 3, 16a).

Phương cách thứ năm để ở lại trong Lời của Thiên Chúa là *suy gẫm* vốn được Kinh Thánh gọi là “suy niệm”. Với nhiều người, ý tưởng suy niệm gợi lên hình ảnh cố làm cho tâm trí mình ra không và để nó đi lang thang. Ý tưởng này đối nghịch hoàn toàn với việc gẫm suy theo ý nghĩa Kinh Thánh. Suy gẫm là suy nghĩ được *tập trung*, đòi hỏi nỗ lực nghiêm túc. Bạn chọn một câu Lời Chúa và suy đi gẫm lại trong tâm trí.

Như tôi đã nói ở chương 11, nếu bạn biết lo lắng là gì thì cũng biết thế nào là suy gẫm. Lo lắng là tập trung suy nghĩ về một vấn nạn; tương tự, suy gẫm cũng thế, nhưng thay vì tập trung vào vấn đề, bạn tập trung vào Lời Chúa.

Để biến đổi bạn ngày càng nên giống Đức Giêsu thì không có thói quen nào hiệu quả hơn việc suy gẫm Lời Chúa mỗi ngày. Khi dành thời giờ chiêm niệm chân lý của Chúa, cung

chiêm gương lành của Đức Giêsu, chúng ta được “*biến đổi nên giống cũng một hình ảnh đó, ngày càng trở nên rục rờ hơn, như do bởi tác động của Chúa là Thần Khí*” (2Cr 3, 18).

Nếu nhìn lại những lần Chúa nói về việc suy gẫm trong Kinh Thánh, bạn sẽ phải ngạc nhiên với những lợi ích Ngài hứa cho tất cả những ai dành thời giờ suy niệm Lời Ngài suốt ngày. Một trong những lý do Thiên Chúa gọi Đavít “người làm đẹp lòng Ta” là vì ông yêu thích suy gẫm Lời Chúa. Ông nói, “*Con vui thú với mệnh lệnh Ngài và hết lòng yêu mến*” (Tv 119, 97). Gẫm suy chân lý của Chúa cách nghiêm túc là chìa khoá để lời cầu xin được nhậm và là bí quyết để có một cuộc sống thành công (Ga 15, 7; Gd 1, 8; Tv 1, 2-3).

Tôi phải áp dụng những nguyên tắc của Lời Chúa. Đón nhận, đọc, học thuộc lòng, và suy gẫm Lời Chúa sẽ vô ích nếu không đem ra thực hành. Chúng ta phải trở nên người “*đem Lời ấy ra thực hành*” (Gc 1, 22). Đây là bước khó khăn nhất, bởi lẽ Satan kịch liệt chống lại điều đó. Nó không quan tâm việc bạn học hỏi Kinh Thánh bao lâu bạn không áp dụng điều đã học.

Chúng ta tự lừa dối mình khi cho rằng, chỉ vì đã nghe, đã đọc hay đã nghiên cứu một chân lý là đã tiếp thu chân lý. Quả vậy, bạn có thể quá bận rộn tham dự các lớp, các khoá hội thảo Kinh Thánh đến nỗi không có thời giờ áp dụng những gì đã học. Bạn quên nó ngay trên đường đến lớp dự giờ tiếp theo.

*Sự thật sẽ giải thoát bạn,
nhưng trước tiên, nó có thể
làm cho bạn đau khổ!*

Không áp dụng, tất cả mọi cuộc học hỏi Kinh Thánh trở nên vô ích. Đức Giêsu nói, “*Vậy ai nghe những lời Thầy nói đây mà đem ra thực hành, thì ví được như người khôn xây nhà trên đá*” (Mt 7, 24). Ngài cũng nêu rõ, ân huệ của Thiên Chúa đến từ việc vâng phục chân lý, chứ không chỉ nhận biết chân lý. Ngài nói, “*Anh em đã biết những điều đó, nếu anh em thực hành, thì thật phúc cho anh em!*” (Ga 13, 17).

Một lý do khác khiến chúng ta tránh né việc áp dụng Lời Chúa cho chính mình là vì Lời Chúa có thể trở nên khó khăn và thậm chí gây thương tổn. Sự thật sẽ giải thoát bạn, nhưng trước tiên, nó có thể làm cho bạn đau khổ! Lời Chúa phơi bày những động lực, phanh phui sai lầm, khiển trách tội lỗi và mong chờ bạn đổi thay. Tự bản chất, con người kháng cự lại sự thay đổi; thế nên, áp dụng Lời Chúa thật là một công việc hết sức khó khăn. Đây là lý do tại sao cần thiết phải bàn thảo việc áp dụng Lời Chúa của cá nhân bạn với những người khác.

Tôi không nói quá về giá trị của việc trở nên thành viên của một nhóm học hỏi và thảo luận Lời Chúa. Chúng ta luôn luôn học được từ người khác những sự thật mà chúng ta không bao giờ tự học hỏi được. Những người khác sẽ giúp bạn thấy những suy tư hiểu biết mà bạn không thấy, giúp bạn áp dụng chân lý của Chúa một cách thực tiễn.

Cách tốt nhất để trở nên một người “thực hiện Lời Chúa” là luôn viết ra bước hành động như là kết quả của việc bạn đọc, học hỏi và suy gẫm Lời Chúa. Hãy phát huy thói quen viết ra chính xác những gì bạn dự định làm. Bước hành động này phải riêng tư (liên quan đến *bạn*), thực tế (điều bạn có thể *thực hiện*) và có thể chứng minh (với *hạn chót* để thực hiện nó). Mỗi một áp dụng sẽ liên quan đến tương quan của bạn với Chúa, với tha nhân, và liên quan đến nhân cách của chính bạn.

Trước khi đọc sang chương tiếp theo, bạn hãy để ra một ít thời gian suy nghĩ câu hỏi này: Chúa đã nói với bạn làm điều

gì đó qua Lời của Ngài mà bạn chưa khởi sự làm? Tiếp đến, hãy viết ra một vài câu ý lược giúp bạn hành động. Bạn có thể nói với một người bạn, người có thể đánh giá điều bạn cam kết. Như D. L. Moody nói, “Lời Chúa không được trao ban để gia tăng kiến thức, nhưng là để thay đổi đời sống chúng ta”.

NGÀY HAI MƯƠI BỐN
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Sự thật sẽ biến đổi tôi.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Nếu các ông ở lại trong lời của tôi, thì các ông thật là môn đệ tôi; các ông sẽ biết sự thật, và sự thật sẽ giải phóng các ông” (Ga 8, 31-32).

Một câu hỏi để nghiền ngẫm: Qua Lời của Chúa, Chúa đã nói với tôi làm điều gì mà tôi chưa khởi sự làm?

ĐƯỢC BIẾN ĐỔI QUA THỬ THÁCH

*“Một chút gian truân tạm thời trong hiện tại
sẽ mang lại cho chúng ta
cả một khối vinh quang vô tận, tuyệt vời”
(2Cr 4, 17).*

*“Chính lửa khổ đau luyện nên vàng ròng
của lòng sốt mến”
(Madame Guyon).*

Đàng sau mỗi biến cố, Thiên Chúa có một mục đích.

Ngài tận dụng mọi hoàn cảnh để phát triển nhân cách chúng ta. Thật vậy, để làm chúng ta nên giống Đức Giêsu, Thiên Chúa dựa vào các hoàn cảnh nhiều hơn là dựa vào Lời Kinh Thánh chúng ta đọc. Lý do thật hiển nhiên: Bạn đương đầu với các hoàn cảnh hai mươi bốn giờ mỗi ngày.

Đức Giêsu cảnh báo, trong thế gian, chúng ta sẽ phải điêu đứng (Ga 16, 33). Không ai được miễn trừ hoặc được cách ly khỏi đau khổ và cũng không ai sống mà cuộc đời luôn yên ả. Cuộc đời là một chuỗi các vấn đề. Khi bạn giải quyết xong một vấn đề, vấn đề khác lại chờ đến lượt nó. Không phải tất cả các vấn đề đều lớn, nhưng tất cả đều có ý nghĩa trong tiến trình trưởng thành Thiên Chúa dành cho bạn. Thánh Phêrô bảo đảm với chúng ta, các vấn đề là chuyện thường tình khi ngài nói, *“Anh em thân mến, anh em đang bị lửa thử thách:*

đừng ngạc nhiên mà coi đó như một cái gì khác thường xảy đến cho anh em” (1Pr 4, 12).

Thiên Chúa dùng các biến cố để kéo chúng ta lại gần Ngài hơn. Kinh Thánh nói, “*Chúa gần gũi những tâm lòng tan vỡ, cứu những tâm thần thất vọng ê chề” (Tv 34, 19).* Kinh nghiệm thờ phượng sâu xa thiết thân nhất của bạn hẳn sẽ chỉ đến trong những ngày đen tối nhất - khi tim bạn nát tan, khi bạn cảm thấy bị bỏ rơi, khi bạn không còn chọn lựa nào khác, khi bạn thương tổn tột cùng - và bạn chỉ biết quay về với một mình Ngài mà thôi. Chính trong khổ đau, chúng ta học biết thưa lên với Chúa những lời khẩn nguyện chân thành nhất tận đáy lòng mình. Trong khổ đau, chúng ta đâu còn sức cho những lời nguyện cầu hoa mỹ hời hợt.

Joni Eareckson Tada nhận xét, “*Khi cuộc đời màu hồng, chúng ta sống nhõm nhợ với chút ít hiểu biết về Đức Giêsu, bắt chước Ngài, trích dẫn Lời Ngài và nói về Ngài. Thế nhưng, chỉ trong khổ đau, chúng ta mới biết Ngài”.* Trong khổ đau, chúng ta học biết nhiều điều về Thiên Chúa mà không thể học được bằng những cách nào khác.

Thiên Chúa có thể ngăn Giuse khỏi cảnh tù đày (St 39, 20-22), ngăn Daniel khỏi hổ sư tử (Đn 6, 16-23), ngăn Giêrêmia khỏi bị chôn sống (Gr 38, 6), ngăn Phaolô khỏi đắm tàu đến ba lần (2Cr 11, 25) và ngăn ba trẻ Do Thái khỏi bị ném vào lò lửa (Đn 3, 1-26) - thế nhưng, Ngài đã không làm. Ngài để những sự cố này xảy ra và kết quả là mỗi một người trong họ được kéo đến gần Ngài hơn.

Các biến cố buộc chúng ta nhìn lên Chúa và chỉ nương tựa

*Kinh nghiệm thờ phượng
sâu xa thiết thân nhất của
bạn hẳn chỉ đến trong
những ngày đen tối nhất.*

vào một mình Ngài thay vì nhìn vào bản thân. Thánh Phaolô chứng thực ích lợi này, “*Nhưng chúng tôi đã mang án tử nơi chính bản thân rồi, để chúng tôi không tin tưởng vào chính mình, mà vào Thiên Chúa, Đấng làm cho kẻ chết trỗi dậy*” (2Cr 1, 9). Bạn sẽ không bao giờ biết Thiên Chúa là tất cả những gì bạn cần cho đến lúc Ngài là tất cả những gì bạn có.

Bất luận nguyên nhân làm sao, không một biến cố nào xảy đến cho bạn mà không có phép của Thiên Chúa. Mọi việc xảy đến cho một người con của Thiên Chúa đều được *Cha gan lọc*, và Ngài có ý dùng nó cho điều thiện ngay cả khi Satan và những người khác dùng nó cho điều ác.

Bởi lẽ Thiên Chúa là Đấng cai quản tối cao, các tai nạn chỉ là những sự cố trong dự định tốt lành Ngài dành cho bạn. Vì mỗi ngày đời bạn đều đã được ghi trong lịch của Ngài trước khi bạn được sinh ra (Tv

139, 16), nên *mọi sự xảy đến cho bạn đều có một ý nghĩa thiêng liêng. Mọi sự!* Thư Rôma 8, 28-29 giải thích lý do: “*Chúng ta biết rằng, Thiên Chúa*

làm cho mọi sự đều sinh lợi ích cho những ai yêu mến Ngài, tức làm cho những kẻ được Ngài kêu gọi theo như ý Ngài định. Vì những ai Ngài đã biết từ trước, thì Ngài đã tiên định cho họ nên đồng hình đồng dạng với Con của Ngài, để Con của Ngài làm trưởng tử giữa một đàn em đông đúc”.

Mọi sự xảy đến cho bạn đều có một ý nghĩa thiêng liêng.

TÌM HIỂU ĐOẠN THƯ RÔMA 8, 28-29

Đây là một trong những đoạn Kinh Thánh bị trích dẫn sai và hiểu sai nhiều nhất. Không phải, “Thiên Chúa khiến mọi sự diễn ra theo cách tôi muốn”. Hiển nhiên không đúng vậy. Cũng không phải, “Thiên Chúa khiến mọi sự diễn ra để có một kết

thức tốt đẹp trên trần gian”. Điều này cũng không đúng. Biết bao kết thúc không mấy vui trên trần đời!

Chúng ta đang sống trong một thế giới sa ngã. Chỉ trên thiên đàng, mọi sự mới hoàn tất trọn vẹn theo như Thiên Chúa dự liệu. Đó là lý do tại sao chúng ta được bảo là phải cầu nguyện “*Ý Cha thể hiện dưới đất cũng như trên trời*” (Mt 6, 10). Để hiểu hoàn toàn đoạn Rm 8, 28-29, bạn phải xét xem từng câu.

“**Chúng ta biết**”: Niềm hy vọng của chúng ta trong những lúc khó khăn không đặt trên nền tảng những ý tưởng tích cực, ước mơ hay lạc quan tự nhiên. Niềm hy vọng phải đặt trên nền tảng chân lý vững chắc: Thiên Chúa là chủ tể vũ trụ và Ngài yêu thương chúng ta.

“**Thiên Chúa làm**”: Có một Đấng Tác Tạo đàng sau mọi sự. Sự sống của bạn không là kết quả của cơ hội, vận mệnh hay may mắn tình cờ. Nó có một dự định hẳn hoi. Lịch sử là *Câu Chuyện Của Ngài*. Thiên Chúa đang kéo những sợi dây. Chúng ta sai lầm, nhưng Thiên Chúa thì không bao giờ. Thiên Chúa không thể mắc sai lầm - vì Ngài là Thiên Chúa.

“**mọi sự**”: Chương trình của Thiên Chúa dành cho đời bạn liên quan đến tất cả những gì xảy đến với bạn - kể cả những sai lầm, tội lỗi và tổn thương. Nó bao gồm cả bệnh tật, nợ nần, tai họa, ly dị và cái chết của những người thân yêu. Thiên Chúa có thể rút ra điều lành từ sự dữ tệ hại nhất. Ngài đã làm điều đó trên đồi Canvê.

“**đều**”: Không tách biệt hay độc lập. Các biến cố trong đời bạn đều liên quan *với nhau* trong chương trình của Thiên Chúa. Chúng không là những sự việc riêng lẻ nhưng là những phần tùy thuộc lẫn nhau trong tiến trình làm bạn nên giống Đức Giêsu. Để làm một chiếc bánh, bạn phải dùng đến bột, muối, trứng, đường và dầu. Ăn riêng mỗi thứ, chẳng mùi vị gì, thậm chí còn đắng. Nhưng nhờ chúng với nhau, chúng trở nên

ngon miệng. Nếu bạn giao cho Thiên Chúa tất cả những kinh nghiệm vô vị chẳng thích thú gì của bạn, Ngài cũng sẽ trộn lẫn chúng với nhau để làm nên điều tốt đẹp.

“sinh lợi ích”: Ở đây không nói, mọi sự trong cuộc đời là tốt. Phần lớn những gì xảy đến trong thế giới chúng ta đều là tội ác và xấu xa, nhưng Thiên Chúa chuyên rút ra điều tốt từ đó. Trong gia phả Đức Giêsu (Mt 1, 1-16), bốn phụ nữ được liệt kê: Tamar, Rahab, Ruth và Bathsheba. Tamar quyến rũ nhạc gia và có thai. Rahab là kỹ nữ. Ruth thậm chí không phải là người Do Thái và bất chấp lễ luật, lấy một người Do Thái. Bathsheba ngoại tình với Đavít, dẫn tới việc chồng bà phải chết. Đây không phải là những danh thơm tiếng tốt, nhưng Thiên Chúa đã rút điều lành từ điều dữ và Đức Giêsu đến trần gian ngang qua dòng dõi họ. Mục đích của Thiên Chúa thì lớn hơn mọi biến cố, thương tích và ngay cả tội lỗi của chúng ta.

“cho những ai yêu mến Ngài, tức làm cho những kẻ được Ngài kêu gọi”: Lời hứa này chỉ dành riêng cho con cái Thiên Chúa, không dành cho mọi người. Tất cả mọi sự đều trở nên *xấu* với những ai sống đối nghịch với Thiên Chúa và cứ một mực làm theo ý riêng mình.

“theo như ý Ngài định”: Ý định của Thiên Chúa là gì? Ý của Ngài là chúng ta **“nên đồng hình đồng dạng với Con của Ngài”**. Mọi sự Thiên Chúa cho xảy đến trong đời bạn đều được phép xảy ra vì mục đích đó!

XÂY DỰNG MỘT NHÂN CÁCH NÊN GIỐNG ĐỨC KITÔ

Tựa những viên đá quý, chúng ta được định hình bởi chiếc búa và chiếc đục của những nghịch cảnh. Nếu chiếc búa của thợ kim hoàn không đủ mạnh để gọt đẽo những góc cạnh sần sùi của chúng ta, Thiên Chúa sẽ dùng một chiếc búa tạ. Nếu

vẫn cứng cõi, Ngài sẽ dùng dần búa khoan. Ngài sẽ sử dụng bất cứ thứ gì cần thiết.

Mỗi biến cố là một cơ hội xây dựng nhân cách, và biến cố càng khó khăn thì tiềm năng xây dựng cơ bắp thiêng liêng và đạo đức càng mạnh mẽ. Thánh Phaolô nói, *“Ai gặp gian truân thì quen chịu đựng; ai quen chịu đựng, thì được kể là người trung kiên; ai được công nhận là trung kiên, thì có quyền trông cậy”* (Rm 5, 3-4b). Trong cuộc đời bạn, điều xảy ra bên ngoài thì không quan trọng cho bằng điều xảy ra bên trong. Các hoàn cảnh chỉ tạm thời, nhưng nhân cách của bạn sẽ tồn tại mãi.

Kinh Thánh thường so sánh các thử thách với ngọn lửa tôi luyện kim loại vốn đốt cháy những bợn nhơ. Thánh Phêrô nói, *“Những thử thách đó nhằm tinh luyện đức tin của anh em là thứ quý hơn vàng gấp bội”* (1Pr 1, 7a). Một thợ luyện bạc được hỏi, “Làm sao ông biết khi nào thì bạc đã được luyện sạch?”. Ông trả lời, “Khi tôi thấy mình phản chiếu trong đó”. Khi bạn được luyện sạch bởi thử thách, người ta có thể nhìn thấy phản ảnh của Đức Giêsu trong bạn. Thánh Giacôbê nói, *“Đức tin có vượt qua thử thách mới sinh ra lòng kiên nhẫn”* (Gc 1, 3).

Thiên Chúa có ý định làm bạn nên giống Con của Ngài, nên Ngài sẽ dẫn bạn đi qua những kinh nghiệm Đức Giêsu đã trải qua. Điều ấy bao gồm cô đơn, cám dỗ, ức chế, chịu phê bình, ruồng bỏ, và bao thử thách khác. Kinh Thánh nói, Đức Giêsu *“đã phải trải qua nhiều đau khổ mới học được thế nào là vâng phục”* và *“khi chính bản thân đã tới mức thập toàn, Ngài trở nên nguồn ơn cứu độ vĩnh cửu”* (Dt 5, 8-9). Tại sao Thiên Chúa lại miễn cho chúng ta những gì Ngài đã để Con của Ngài

Điều xảy ra bên ngoài thì không quan trọng cho bằng điều xảy ra bên trong bạn.

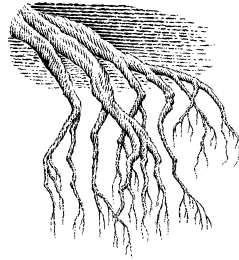

trải qua? Thánh Phaolô nói, “*Vậy đã là con, thì cũng là thừa kế, mà được Thiên Chúa cho thừa kế, thì tức là đồng thừa kế với Đức Kitô; vì một khi cùng chịu đau khổ với Ngài, chúng ta sẽ cùng được hưởng vinh quang với Ngài*” (Rm 8, 17).

ĐÁP LẠI CÁC BIẾN CỐ NHƯ ĐỨC GIÊSU

Các biến cố không tự động sản sinh những gì Thiên Chúa muốn. Nhiều người trở nên cay đắng hơn thay vì nên tốt hơn và không bao giờ trưởng thành. Bạn phải đáp lại biến cố theo cách của Đức Giêsu.

Hãy nhớ, kế hoạch của Thiên Chúa thì tốt lành. Thiên Chúa biết những gì là tốt nhất cho bạn và biết cả những gì bạn thích nhất. Ngài nói với Giêrêmia, “*Vì chính Ta biết các kế hoạch Ta định làm cho các người, kế hoạch thịnh vượng chứ không phải tai ương, để các người có một tương lai và một niềm hy vọng*” (Gr 29, 11). Giuse đã hiểu chân lý này khi nói với các anh em ông là những người đã bán ông làm nô lệ, “*Các anh đã định làm điều ác cho tôi, nhưng Thiên Chúa lại định cho nó thành điều tốt*” (St 50, 20). Vua Hezekiah cũng làm vọng lại cảm nhận này trong căn bệnh đe dọa tính mạng ông, “*Nay muôn vàn cay đắng đã hoá nên an bình, vì chính Ngài đã cứu con khỏi hố diệt vong*” (Is 38, 17). Hễ khi nào Ngài nói không trước lời kêu cầu của bạn, hãy nhớ, “*Thiên Chúa sửa dạy là vì lợi ích của chúng ta, để chúng ta được thông phần vào sự thánh thiện của Ngài*” (Dt 12, 10b).

Thật là sống còn khi bạn biết tập trung vào kế hoạch của Thiên Chúa chứ không tập trung vào đau khổ hoặc biến cố. Đó là cách Đức Giêsu đã đón nhận trên thập giá và chúng ta được

thức giục noi gương Ngài: *“Mắt hướng về Đức Giêsu là Đấng khai mở và kiện toàn lòng tin. Chính Ngài đã khước từ niềm vui dành cho mình, mà cam chịu khổ hình thập giá, chẳng hề chi ô nhục, và nay đang ngự bên hữu ngài Thiên Chúa”* (Dt 12, 2). Corrie Ten Boom, người đã khổ đau trong trại tử tù của Đức quốc xã giải thích sức mạnh của sự tập trung như sau: *“Nếu nhìn vào thế giới, bạn sẽ đau buồn; nếu nhìn vào bản thân, bạn sẽ chán nản. Nhưng nếu nhìn vào Đức Kitô, bạn sẽ được yên nghỉ!”*. Sự tập trung của bạn sẽ xác định cảm xúc của bạn. Bí quyết để chịu đựng là hãy nhớ rằng, khổ đau chỉ là tạm thời nhưng phần thưởng của bạn sẽ là đời đời. Môisen chịu đựng một cuộc đời đầy cam go vì ông *“mong ước một quê hương tốt đẹp hơn, đó là quê hương trên trời”* (Dt 11, 26). Thánh Phaolô trải qua những khổ khó cùng một cách thức đó. Ngài nói, *“Thật vậy, một chút gian truân tạm thời trong hiện tại sẽ mang lại cho chúng ta cả một khối vinh quang vô tận, tuyệt vời”* (2Cr 4, 17).

NGÀY HAI MƯƠI LĂM

Đừng suy nghĩ thiên cận. Cứ tập trung vào thành quả sau cùng: *“Vì một khi cùng chịu đau khổ với*

**ĐƯỢC BIẾN ĐỔI
QUA THỬ THÁCH**

Ngài, chúng ta sẽ cùng được hưởng vinh quang với Ngài Thật vậy, tôi nghĩ rằng: những đau khổ chúng ta chịu bây giờ sánh sao được với vinh quang mà Thiên Chúa sẽ mặc khải nơi chúng ta” (Rm 8, 17b-18).

Hãy hân hoan và dâng lời tạ ơn. Kinh Thánh nói với chúng ta, *“Hãy tạ ơn trong mọi hoàn cảnh. Anh em hãy làm như vậy, đó là điều Thiên Chúa muốn trong Đức Kitô Giêsu”* (1Tx 5, 18). Làm sao có thể tạ ơn được? Hãy lưu ý, Thiên Chúa bảo chúng ta tạ ơn *“trong mọi hoàn cảnh”* chứ không *“cho mọi hoàn cảnh”*. Ngài không mong bạn biết ơn đối với tội ác, tội

lỗi, đau khổ hoặc những hậu kết đau buồn kéo theo trong thế giới. Thay vào đó, Thiên Chúa muốn bạn cảm ơn Ngài vì Ngài sẽ dùng mọi biến cố của bạn để hoàn thành những mục đích của Ngài.

Kinh Thánh nói, *“Anh em hãy vui luôn trong niềm vui của Chúa”* (Pl 4, 4). Kinh Thánh không nói, *“Anh em hãy vui trên nỗi khổ của mình”*. Đó là khoái lạc khổ đau, một ý tưởng bệnh hoạn. Bạn hãy vui *“trong Chúa”*. Bất luận điều gì đang xảy đến, bạn cũng có thể vui trong tình yêu, trong sự chăm sóc, khôn ngoan, sức mạnh và trong sự trung tín của Thiên Chúa. Đức Giêsu nói, *“Ngày đó, anh em hãy vui mừng nhảy múa, vì này đây phần thưởng dành cho anh em ở trên trời thật lớn lao”* (Lc 6, 23).

Chúng ta cũng có thể vui mừng khi biết rằng, Thiên Chúa đang cùng chúng ta trải qua đau khổ. Chúng ta không phục vụ một Thiên Chúa xa xôi hay phân cách, chỉ đứng bên lề cách an toàn để khích lệ bằng những sáo ngữ.

Thay vào đó, Ngài có mặt trong những khốn cùng của chúng ta. Đức Giêsu đã làm điều đó trong mầu nhiệm Nhập Thể và Thánh Thần của Ngài cũng đang thực hiện điều đó trong chúng ta ngay lúc này. Thiên Chúa không bao giờ bỏ mặc chúng ta.

Không bỏ cuộc. Cứ kiên nhẫn và bền chí. Kinh Thánh nói, *“Đức tin có vượt qua thử thách mới sinh ra lòng kiên nhẫn. Chớ gì anh em chứng tỏ lòng kiên nhẫn đó ra bằng những việc hoàn hảo, để anh em nên hoàn hảo, không có chi đáng trách, không thiếu sót điều gì”* (Gc 1, 3-4).

Xây dựng nhân cách là một tiến trình tiệm tiến. Bất cứ khi nào chúng ta tìm cách tránh né hay trốn chạy các khó khăn trong cuộc sống là chúng ta làm gián đoạn tiến trình, trì hoãn việc lớn lên và kết thúc với một nỗi đau còn tệ hơn - nỗi đau vô tích sự đồng hành với việc chối từ và tránh né. Hiểu được những hậu kết đời đời của việc phát triển nhân cách, bạn sẽ ít

cầu nguyện với lời kinh “*Xin an ủi con*” (“Xin giúp con được dễ chịu hơn”) nhưng sẽ cầu nguyện nhiều hơn với lời kinh “*Xin biến đổi con*” (“Xin đừng biến cố này để làm con nên giống Chúa hơn”).

Bạn biết mình đang trưởng thành khi bắt đầu cảm nhận bàn tay Thiên Chúa trong những bất ngờ, khó hiểu và những hoàn cảnh dường như vô nghĩa trong cuộc sống.

Nếu bạn đang đối đầu với một nghịch cảnh ngay lúc này, đừng hỏi, “Tại sao lại là tôi?”. Thay vào đó, hãy hỏi, “Chúa muốn con rút ra bài học nào?”. Rồi hãy cứ tin thác vào Ngài và quyết tâm làm điều lành. “*Anh em cần phải kiên nhẫn, để sau khi thi hành ý Thiên Chúa, anh em được hưởng điều Ngài đã hứa*” (Dt 10, 36). Đừng bỏ cuộc - hãy lớn lên!

NGÀY HAI MƯƠI LĂM
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Có một mục đích sau mỗi biến cố.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Chúng ta biết rằng, Thiên Chúa làm cho mọi sự đều sinh lợi ích cho những ai yêu mến Ngài, tức làm cho những kẻ được Ngài kêu gọi theo như ý Ngài định*” (Rm 8, 28).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Biến cố nào trong cuộc đời tôi đã giúp tôi trưởng thành hơn cả?

TRƯỞNG THÀNH QUA CÁC CÁM DỠ

*“Phúc thay người biết kiên trì
chịu đựng cơn thử thách,
vì một khi đã được tôi luyện,
họ sẽ lãnh phần thưởng là sự sống
Chúa đã hứa ban cho những ai yêu mến Ngài”
(Gc 1, 12).*

*“Các cám dỗ là những thầy dạy thân học của tôi”
(Martin Luther).*

Mỗi cám dỗ là một cơ hội để làm điều lành.

Trên con đường đi tới trưởng thành thiêng liêng, ngay cả cám dỗ cũng trở nên những lối đá để bạn bước đi hơn là những phiến đá làm bạn vấp chân một khi bạn nhận ra rằng, cám dỗ là dịp để bạn làm điều lành cả khi nó là dịp để làm điều dữ. Cám dỗ đơn thuần là dịp để chọn lựa. Đang khi cám dỗ là vũ khí hàng đầu của Satan nhằm huỷ hoại bạn thì Thiên Chúa lại muốn dùng nó để làm bạn lớn lên. Mỗi lần bạn chọn làm điều lành thay vì phạm tội, bạn đang lớn lên trong nhân đức của Chúa Kitô.

Để hiểu điều này, trước hết bạn phải xác định các tính chất trong nhân cách của Ngài. Một trong những mô tả cô đọng nhất về nhân cách của Đức Giêsu là hình ảnh những hoa trái của Thần Khí: *“Hoa quả của Thần Khí là: bác ái, hoan*

lạc, bình an, nhẫn nhục, nhân hậu, từ tâm, trung tín, hiền hoà, tiết độ” (Gl 5, 22-23).

Chín phẩm tính này là tương độ của Giới Răn Trọng Nhất, đồng thời chúng cũng miêu tả chân dung xinh đẹp của Đức Giêsu Kitô. Đức Giêsu là tình yêu, niềm vui, bình an và kiên nhẫn *tuyệt hảo* cùng tất cả mọi hoa trái tốt lành khác được thâu tóm nơi chỉ một con người. Vậy để có được hoa trái của Thánh Thần là phải nên giống Đức Kitô.

Nhưng làm thế nào để Chúa Thánh Thần có thể làm phát sinh chín hoa trái này trong đời bạn? Ngài có tạo ra chúng ngay tức thì không? Phải chăng một mai thức dậy, bạn chợt thấy mình được các nhân đức đã phát triển cách đầy đủ? Không. Hoa trái luôn lớn lên và chín muồi cách *chậm rãi*.

Câu tiếp theo là một trong những chân lý thiêng liêng quan trọng nhất mà bạn phải học mãi: Thiên Chúa phát triển hoa trái của Thánh Thần trong đời bạn bằng cách để bạn trải qua những hoàn cảnh, qua đó bạn bị cám dỗ *làm nghịch lại các nhân đức kia!* Sự phát triển của nhân cách luôn dẫn đến một lựa chọn, và cám dỗ tạo nên cơ hội đó.

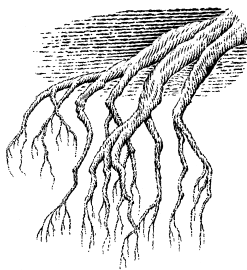
Chẳng hạn, Chúa dạy chúng ta *yêu thương* bằng cách để một vài người *không dễ thương* chung quanh chúng ta. Không cần phải có nhân đức để yêu thương những người dễ thương và thương mến chúng ta. Chúa chỉ cho chúng ta thấy *niềm vui* đích thực ngay giữa những điều không vui một khi chúng ta quay về với Ngài. Vui thích tùy thuộc hoàn cảnh bên ngoài, nhưng niềm vui đích thực thì đặt nền tảng trên tương quan bên trong của bạn với Thiên Chúa.

Thiên Chúa phát triển hoa trái của Thánh Thần trong đời bạn bằng cách để bạn trải qua những hoàn cảnh, qua đó bạn bị cám dỗ làm nghịch lại các nhân đức kia!

Thiên Chúa làm triển nở sự *bình an* đích thực trong chúng ta, không phải bằng cách để mọi việc xảy ra đúng như chúng ta hoạch định, nhưng bằng cách để những thời điểm hỗn độn và hoang mang xảy đến. Ai cũng có thể an nhàn nhìn ngắm cảnh chiều xuống tuyệt đẹp hoặc cảm thấy thư thái vào những ngày nghỉ. Nhưng chúng ta còn học biết sự bình an đích thực bằng việc vững tin vào Chúa ngay trong những hoàn cảnh qua đó chúng ta bị cám dỗ lo lắng và sợ hãi. Bằng cách ấy, đức *kiên nhẫn* có dịp lớn lên trong hoàn cảnh mà chúng ta buộc phải đợi chờ và thường bị cám dỗ nổi giận hoặc bùng nổ.

Thiên Chúa dùng hoàn cảnh đối nghịch của từng loại hoa trái để chúng ta chọn lựa. Bạn không thể được coi là tốt nếu không bao giờ bị cám dỗ trở nên xấu. Bạn không được coi là trung tín nếu không bao giờ có cơ hội để bất trung. Sự chính trực được xây dựng bằng việc đánh bại cám dỗ trở nên bất chính; lòng khiêm nhường lớn lên khi chúng ta từ chối trở nên kiêu ngạo; và sức chịu đựng phát triển mỗi khi bạn chống lại cám dỗ bỏ cuộc. Mỗi lần lướt thắng một cám dỗ, bạn trở nên giống Đức Giêsu hơn!

CÁM DỠ HOẠT ĐỘNG THỂ NÀO?

Thật hữu ích khi biết rằng chúng ta hoàn toàn có thể đoán trước Satan. Nó dùng lại chiến lược và những mưu mẹo cổ xưa từ thời tạo thiên lập địa. Mọi cám dỗ đều có cùng một cách thức. Đó là lý do tại sao thánh Phaolô nói, “*Chúng ta không lạ gì ý đồ của nó*” (2Cr 2, 11b). Kinh Thánh cho biết, cám dỗ là một tiến trình bốn bước mà Satan đã dùng cho Adam, Eva và cho cả Đức Giêsu.

Bước một, Satan xác định một *ước muốn* bên trong bạn. Đó có thể là một ước muốn gây nên tội, như ước muốn trả thù hay cưỡng bức người khác; hoặc đó có thể là một ước muốn bình thường, hợp pháp như ước muốn được yêu thương, được coi trọng hoặc được vui sướng. Cám dỗ bắt đầu khi Satan đề nghị (với một ý tưởng) bạn chiều theo một ước muốn xấu xa, hay thoả đáp một ước muốn hợp pháp không đúng cách hoặc không đúng lúc. Hãy luôn coi chừng những con đường tắt. Chúng thường là những cám dỗ! Satan thì thâm, “Bạn xứng đáng với điều đó! Bạn nên có nó ngay! Sẽ rất thích thú... dễ chịu... hoặc khiến bạn cảm thấy thoải mái”.

Chúng ta nghĩ cám dỗ vây quanh chúng ta, nhưng Thiên Chúa bảo, nó bắt đầu *bên trong* chúng ta. Nếu bạn đã không có một ước muốn bên trong, cám dỗ không thể lôi kéo bạn. Cám dỗ luôn bắt đầu trong tâm trí chứ không bắt đầu từ những hoàn cảnh. Đức Giêsu nói, “*Vì từ bên trong, từ lòng người, phát xuất những ý định xấu: tà dâm, trộm cắp, giết người, ngoại tình, tham lam, độc ác, xảo trá, trác táng, ganh tỵ, phỉ báng, kiêu ngạo, ngông cuồng*” (Mc 7, 21-22). Thánh Giacôbê nói, “*Khoái lạc của anh em đang gây chiến trong con người anh em*” (Gc 4, 1b).

Bước thứ hai là *nghe ngờ*. Satan tìm cách làm bạn nghe ngờ những gì Thiên Chúa đã nói về tội: Tội có sai lầm thật

không? Có phải thật sự Chúa bảo đừng làm không? Phải chăng Chúa chỉ cấm việc này với một số người hay vào một lúc nào khác? Chúa không muốn tôi hạnh phúc sao? Kinh Thánh khuyến cáo, “*Hãy đề phòng, đừng để người nào trong anh em có lòng dạ xấu xa chối bỏ đức tin mà lìa xa Thiên Chúa hằng sống*” (Dt 3, 12).

*Chúng ta nghĩ cám dỗ vây
quanh chúng ta, nhưng
Thiên Chúa bảo, nó bắt đầu
bên trong chúng ta.*

Bước thứ ba là *lừa dối*. Satan không thể nói thật và được gọi là “*Cha sự gian dối*” (Ga 8, 44). Bất cứ điều gì hắn nói với bạn đều là dối trá hoặc chỉ đúng một nửa. Satan đưa ra những lời dối trá để thế chỗ những gì Thiên Chúa nói trong Lời của Ngài. Satan nói, “Người không chết đâu. Như Thiên Chúa, người sẽ khôn ngoan hơn. Người sẽ thoát được. Không ai biết đâu. Nó sẽ giải quyết vấn đề của người. Ngoài ra, mọi người khác đều làm như vậy. Đó chỉ là một tội nhẹ”. Nhưng một tội nhỏ cũng như một phôi thai nhỏ: rồi nó cũng sẽ tự lộ ra.

Bước thứ bốn là *bất tuân*. Cuối cùng bạn hành động theo ý thích trong trí mình. Điều thai nghén như một ý tưởng nay được nảy sinh trong hành động. Bạn nhượng bộ bất cứ điều gì bạn để tâm. Bạn tin những lời dối trá của Satan và rơi vào chiếc bẫy mà thánh Giacôbê đã cảnh báo: “*Nhưng mỗi người có bị cám dỗ, là do dục vọng của mình lôi cuốn và dùng môi mà bắt. Rồi mỗi khi dục vọng đã cưu mang thì đẻ ra tội; còn tội khi đã phạm rồi, thì sinh ra cái chết. Anh em thân mến của tôi, anh em đừng có lâm lẫn*” (Gc 1, 14-16).

VƯỢT THẮNG CÁM DỠ

Biết cách thức cám dỗ tác động thế nào, tự nó đã là hữu ích; nhưng để vượt thắng nó, bạn cần nắm những bước cụ thể.

Đừng khiếp sợ. Nhiều Kitô hữu hoảng sợ và mất tinh thần bởi những ý tưởng cám dỗ, mang mặc cảm tội lỗi rằng mình không thể “vượt qua”. Họ thấy xấu hổ chỉ vì bị cám dỗ. Đây là một sự hiểu sai về trưởng thành. Bạn sẽ bị cám dỗ đeo bám mãi.

Trong một nghĩa nào đó, bạn có thể coi cám dỗ như là một lời khen. Satan không cần cám dỗ những ai sẵn sàng làm theo ý muốn xấu xa của nó; họ đã thuộc về nó. Cám dỗ là dấu hiệu cho thấy Satan căm ghét chúng ta, chứ không là dấu hiệu

của yếu đuối hay đam mê thế tục. Đó cũng là một phần thường tình của con người đang sống trong một thế giới sa ngã. Đừng ngạc nhiên, sửng sốt hay nhụt chí vì nó. Hãy thực tế với việc không tránh khỏi cám dỗ; bạn sẽ không bao giờ có thể hoàn toàn tránh được hết cám dỗ. Kinh Thánh nói, “*Khi bạn bị cám dỗ...*”, chứ không nói *nếu*. Thánh Phaolô bảo, “*Không một thử thách nào đã xảy ra cho anh em mà lại vượt quá sức loài người*” (1Cr 10, 13a).

Bị cám dỗ không phải là một tội. Đức Giêsu bị cám dỗ, nhưng Ngài không bao giờ mắc tội (Dt 4, 15). Cám dỗ chỉ trở thành tội khi bạn nhượng bộ nó. Martin Luther nói, “Bạn không thể cấm con chim bay qua đầu mình, nhưng bạn có thể giữ cho nó không làm tổ trên đầu”. Bạn không thể cấm Ma Quỷ gieo rắc các ý tưởng, nhưng bạn có thể quyết tâm không hành động theo chúng.

Chẳng hạn, nhiều người không biết đến sự khác biệt giữa hấp dẫn ngoại hình hay gợi cảm và ham muốn nhục dục. Chúng không giống nhau. Thiên Chúa tạo dựng mỗi người là một hữu thể có giới tính và điều đó thật tốt lành. Hấp dẫn và gợi cảm là điều tự nhiên, tự phát, là những phản ứng trước vẻ đẹp cơ thể do Chúa tạo ra; đang khi ham muốn nhục dục là một hành động chủ ý của ý

Cám dỗ là dấu hiệu cho thấy Satan căm ghét chúng ta, chứ không là dấu hiệu của yếu đuối hay đam mê thế tục.

chí. Ham muốn nhục dục là ước ao dùng thân xác để phạm tội, để thực hiện ý tưởng đen tối trong tâm trí. Bạn có thể bị hấp dẫn hay ngay cả bị gợi dục, mà quyết tâm không phạm tội ham muốn. Nhiều người, cách riêng Kitô hữu nam giới, mặc cảm tội lỗi vì những hoạt động của nội tiết tố sinh dục Chúa ban. Khi tự nhiên nhìn một phụ nữ hấp dẫn, họ cho đó

là ham muốn nhục dục và cảm thấy xấu hổ, đáng lên án. Nhưng hấp dẫn đâu phải là ham muốn cho đến khi bạn bắt đầu áp ử nó.

Thực tế, bạn càng gần Thiên Chúa bao nhiêu, Satan càng ra sức cám dỗ bạn bấy nhiêu. Ngay lúc bạn trở nên con cái Thiên Chúa, Satan, như tên giết mướn, bắt đầu vạch một “hợp đồng” thanh toán bạn. Bạn là kẻ thù của nó, và nó âm mưu đánh gục bạn.

Một đôi khi, đang lúc bạn cầu nguyện, Satan sẽ gọi lên một điều kỳ dị hay một ý tưởng tà vạy để làm bạn chia trí và trêu bạn. Đừng sợ hãi hay xấu hổ bởi điều này, nhưng hãy biết rằng, nó đang run sợ khi bạn cầu nguyện và đang tìm mọi cách để ngăn cản bạn. Thay vì tự kết án “Tại sao tôi lại có những ý tưởng tà vạy đó?”, hãy coi đó như là cám dỗ gây chia trí của Satan và lại lập tức tập trung vào Chúa.

Hãy nhận ra cám dỗ bạn thường gặp và chuẩn bị đối phó. Một vài hoàn cảnh khiến bạn dễ sa chước

cám dỗ hơn những hoàn cảnh khác. Một vài hoàn cảnh sẽ làm bạn sa sẩy hầu như tức khắc đang khi những hoàn cảnh khác lại không làm bạn bận lòng. Những hoàn cảnh này thì đặc thù với những yếu đuối của bạn và bạn phải xác định chúng bởi lẽ chắc chắn Satan biết chúng! Nó biết *chính xác* điều gì khiến bạn dễ vấp ngã và nó liên tục hoạt động để đặt bạn vào những hoàn cảnh đó. Thánh Phêrô cảnh báo, “*Anh em hãy sống tiết độ và tỉnh thức, vì ma quỷ, thù địch của anh em, như sư tử gầm thét, rảo quanh tìm mồi cắn xé*” (1Pr 5, 8).

Hãy tự hỏi, “Tôi dễ bị cám dỗ nhất lúc nào? Ngày nào trong tuần? Mấy giờ trong ngày? Hãy hỏi, “Tôi dễ bị cám dỗ

**NGÀY HAI MƯƠI SÁU
TRƯỞNG THÀNH QUA
CÁC CÁM DỖ**

nhất ở đâu? Ở sở làm? Ở nhà? Ở nhà bạn? Ở quây rượu? Trong phi trường hay ở khách sạn?

Hãy hỏi, “Tôi dễ bị cám dỗ nhất *khi ở với ai?*”. Bạn bè? Đồng nghiệp? Một đám đông những người xa lạ? Hay khi ở một mình? Cũng hãy hỏi, “*Tâm trạng tôi thường như thế nào trước khi bị cám dỗ?*”. Có thể đó là lúc bạn mệt mỏi, cô đơn, chán nản, thất vọng hay quá căng thẳng. Có thể đó là lúc bạn bị thương tổn, nổi giận, lo lắng hay sau một thành công lớn hoặc lúc cao hứng.

Hãy xác định loại hình cám dỗ bạn thường gặp và chuẩn bị để tránh xa các hoàn cảnh đó hết sức có thể. Kinh Thánh lặp đi lặp lại là chúng ta phải dự liệu và sẵn sàng đương đầu với cám dỗ (Mt 26, 41; Ep 6, 10-18; 1Tx 5, 6,8; 1Pr 1, 13; 4, 7; 5, 8). Thánh Phaolô nói, “*Đừng để ma quỷ thừa cơ lợi dụng*” (Ep 4, 27). Hoạch định khôn ngoan sẽ giảm cám dỗ. Hãy theo lời khuyên của sách Châm Ngôn: “*Đường con đi hãy san cho phẳng..., đừng quanh bên phải, chớ queo bên trái, cố giữ chân con khỏi điều xấu xa*” (Cn 4, 26-27), “*Nẻo đường người chính trực tránh xa điều ác; ai để mắt đến lối mình đi thì sinh mạng an toàn*” (Cn 16, 17).

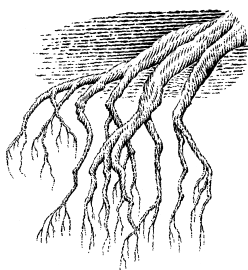
Cầu xin Thiên Chúa trợ giúp. Thiên đàng có đường dây nóng cấp cứu trực hai mươi bốn giờ. Thiên Chúa muốn bạn cầu Ngài trợ giúp hầu vượt thắng cám dỗ. Ngài nói, “*Hãy kêu cầu Ta trong ngày cùng khốn, Ta sẽ giải thoát và người sẽ làm hiển danh Ta*” (Tv 50, 15).

Tôi gọi đây là lời cầu nguyện “vi sóng” bởi vì nó nhanh và kịp thời: Lạy Chúa, xin giúp con! Xin cứu con! Khi cám dỗ ập xuống, bạn không có giờ để dài dòng với Chúa; bạn chỉ kịp kêu lên. Đavít, Daniel, Phêrô, Phaolô và hàng triệu người khác đã dùng lời nguyện tức thì đó để thoát cơn nguy khốn.

Kinh Thánh bảo đảm, lời cầu cứu sẽ được lắng nghe vì

Đức Giêsu cảm thông với những chiến đấu của chúng ta. Ngài cũng đã đối diện với những cám dỗ như chúng ta. Ngài, “*Vị Thượng tế của chúng ta không phải là Đấng không biết cảm thương những nỗi yếu hèn của ta, vì Ngài đã chịu thử thách về mọi phương diện giống như ta, nhưng không phạm tội*” (Dt 4, 15).

Nếu Thiên Chúa đang đợi để giúp chúng ta đánh bại cám dỗ, tại sao chúng ta không chạy đến với Ngài thường xuyên hơn? Phải thành thực mà nói, nhiều khi chúng ta *không muốn* được cứu giúp! Chúng ta muốn chiều theo cám dỗ mặc dầu biết đó là sai. Những lúc đó, chúng ta nghĩ, chúng ta biết điều gì là tốt nhất cho mình hơn cả Thiên Chúa biết.

Vào những lúc khác, chúng ta ngại kêu cầu Chúa bởi cứ chiều theo cám dỗ đó lần này đến lần khác. Nhưng Thiên Chúa không bao giờ bực mình, chán ngán hay mất kiên nhẫn mỗi khi chúng ta quay lại với Ngài. Kinh Thánh nói, “*Bởi thế, ta hãy mạnh dạn tiến gần Ngài Thiên Chúa là nguồn ân sủng, để được xót thương và lãnh ơn trợ giúp mỗi khi cần*” (Dt 4, 16).

Tình yêu thương của Chúa thì bền vững và lòng nhẫn nhục của Ngài thì trường tồn. Nếu bạn phải kêu lên cả trăm lần mỗi ngày cầu xin Ngài giúp để đánh bại một cám dỗ đặc biệt nào đó, Ngài cũng kịp tỏ lòng xót thương và ban ơn; thế nên, hãy mạnh dạn đến với Ngài. Hãy xin Ngài sức mạnh để làm điều lành và rồi cứ chờ đợi ơn Ngài ban.

Các cơn cám dỗ khiến chúng ta biết tựa nương vào Chúa như rễ cây bám chặt vào đất mỗi khi gió đánh vào thân; vì thế, mỗi lần đứng lên chống lại cám dỗ, bạn nên giống Đức Giêsu hơn. Khi bạn vấp ngã - vấp sẽ như vậy - đó cũng không phải là tuyệt mệnh. Thay vì chiều theo hay đầu hàng cám dỗ, hãy nhìn

lên Chúa, trông mong Ngài trợ giúp và nhớ rằng, phần thưởng đang chờ bạn, “*Phúc thay người biết kiên trì chịu đựng cơn thử thách, vì một khi đã được tôi luyện, họ sẽ lãnh phần thưởng là sự sống Chúa đã hứa ban cho những ai yêu mến Ngài*” (Gc 1, 12).

NGÀY HAI MƯƠI SÁU

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Mỗi cám dỗ là một cơ hội để làm điều lành.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Phúc thay người biết kiên trì chịu đựng cơn thử thách, vì một khi đã được tôi luyện, họ sẽ lãnh phần thưởng là sự sống Chúa đã hứa ban cho những ai yêu mến Ngài*” (Gc 1, 12).

Một câu hỏi để nghiền ngẫm: Đây là phẩm tính nên giống Đức Kitô mà tôi có thể phát triển bằng việc đánh bại cám dỗ thường phải đương đầu nhất?

ĐÁNH BẠI CÁM DỠ

*“Anh hãy tránh xa các đam mê của tuổi trẻ,
cố gắng trở nên người công chính,
giàu lòng tin và lòng yêu mến,
ăn ở thuận hoà cùng những ai kêu cầu Chúa
với tấm lòng trong sạch”*
(2Tm 2, 22).

*“Không một thử thách nào đã xảy ra cho anh em
mà lại vượt quá sức loài người.
Thiên Chúa là Đấng trung tín:
Ngài không để anh em bị thử thách quá sức;
nhưng khi để anh em bị thử thách,
Ngài sẽ cho kết thúc tốt đẹp,
để anh em có sức chịu đựng”*
(1Cr 10, 13).

Lúc nào cũng có đường thoát.

Có thể đôi lúc bạn cảm thấy một cám dỗ nào đó quá sức chịu đựng, nhưng đó là lừa phỉnh của Satan. Thiên Chúa đã hứa không bao giờ đặt *trên* bạn gánh nặng vượt quá sức mạnh Ngài ban *trong* bạn để bạn đối phó với nó. Ngài không cho phép bất kỳ cám dỗ nào xảy ra mà bạn không thể đánh bại. Tuy nhiên, bạn phải góp phần bằng cách thực hành bốn bí quyết Kinh Thánh dạy để đối đầu với cám dỗ.

Tập trung sự chú ý của bạn vào một điều khác. Có lẽ bạn sẽ ngạc nhiên khi *không* nơi nào trong Kinh Thánh bảo chúng ta “*chống lại cám dỗ*”. Chúng ta chỉ được dạy hãy “*chống lại ma quỷ*” (Gl 5, 22-23), và điều này *khá* bất ngờ, tôi sẽ giải thích sau. Thay vào đó, chúng ta được khuyên hãy tập trung suy nghĩ một chuyện khác, bởi lẽ chống lại một ý nghĩ sẽ vô ích. Việc đó chỉ làm tăng sự chú ý vào điều sai trái, và chúng ta càng thấy nó quyến rũ hơn. Để tôi giải thích:

Mỗi khi bạn tìm cách ngăn chặn một ý tưởng khỏi tâm trí, bạn lại khiến nó đi sâu hơn vào ký ức mình. Thay vì chống, bạn lại củng cố nó. Điều này rất đúng đối với cám dỗ. Bạn không đánh bại cám dỗ bằng cách chống lại cảm xúc về nó. Càng chống lại cảm xúc, nó càng làm bạn tiêu hao và chế ngự bạn. Bạn làm cho nó mạnh thêm mỗi khi nghĩ đến nó.

Vì cám dỗ luôn bắt đầu từ một ý nghĩ, nên cách nhanh nhất để vô hiệu hoá sức quyến rũ của nó là hãy chú ý vào một chuyện khác. Đừng chống lại ý tưởng. Chỉ cần thay đổi dòng suy tư và để tâm đến một ý nghĩ khác. Đây là bước đầu tiên để đánh bại cám dỗ.

Cuộc chiến chống lại tội lỗi thắng hay bại là ở trong tâm trí. Điều gì chiếm sự chú ý của bạn sẽ chiếm được con người của bạn. Đó là lý do tại sao Gióp nói, “*Tôi đã kết ước với đôi mắt của tôi, là không nhìn ngắm một thiếu nữ nào*” (G 31, 1). Cũng như Đavít đã cầu nguyện, “*Xin giữ mắt này khỏi nhìn theo những gì hư ảo*” (Tv 119, 37a).

Có bao giờ bạn xem quảng cáo thức ăn trên truyền hình

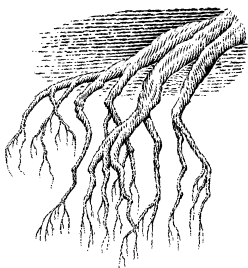

Cuộc chiến chống lại tội lỗi thắng hay bại là ở trong tâm trí. Điều gì chiếm sự chú ý của bạn sẽ chiếm được con người của bạn.

và bỗng nhiên cảm thấy đói? Có bao giờ bạn nghe người khác ho và lập tức bạn cũng đang hắt? Có bao giờ bạn thấy người khác ngáp và mình cũng muốn ngáp theo? (bạn có thể ngáp ngay bây giờ khi đọc điều này!) Đó là sức mạnh của sự gợi ý. Cách tự nhiên, chúng ta hướng đến bất cứ điều gì chúng ta chú ý. Bạn càng nghĩ nhiều về một điều gì, nó càng nắm chặt bạn hơn.

Đó là lý do tại sao việc lặp đi lặp lại “Tôi phải ăn ít lại... hoặc tôi phải bỏ hút thuốc... hoặc tôi không thèm khát nữa” là chiến lược tự làm cho mình thất bại. Nó bắt bạn chú ý vào điều bạn không muốn. Cũng như tuyên bố, “Tôi sẽ không bao giờ làm điều mẹ tôi đã làm”. Chính bạn đang tự đặt mình để làm lại chuyện đó.

Hầu hết các chế độ ăn kiêng không mấy hiệu quả vì chúng làm bạn lúc nào cũng nghĩ đến thức ăn, chúng đang bảo đảm với bạn rằng, bạn sẽ đói. Cũng vậy, đứng trước một cửa toạ, một người cứ lặp đi lặp lại với chính mình, “Đừng hồi hộp” thì làm cho mình hồi hộp thêm! Thay vào đó, người ấy nên chú ý vào một điều gì khác ngoại trừ những cảm xúc - vào Chúa chẳng hạn, vào tầm quan trọng của bài diễn văn, hay vào thị hiếu của thánh giá.

Cám dỗ khởi sự bằng việc bắt lấy chú ý của bạn. Điều gì khiến bạn chú ý, điều ấy sẽ đẩy lên cảm xúc nơi bạn. Tiếp đến, cảm xúc tác động đến hành vi và bạn lại hành động theo cảm xúc. Càng chú ý đến “Tôi không muốn làm điều này”, nó càng mạnh mẽ kéo bạn vào trong lưới bẫy của nó.

Phớt lờ cám dỗ thì hiệu quả hơn so với việc chiến đấu với nó. Khi tâm trí bạn nghĩ đến một điều gì khác, cám dỗ sẽ tự mất tác dụng. Thế nên, khi cám dỗ gọi điện thoại cho bạn, đừng tranh cãi với nó, chỉ việc cúp máy!

Đôi khi điều này có ý nghĩa vật lý là lánh xa cám dỗ. Tẩu vi thượng sách. Chối dậy tắt ti vi. Rời khỏi nhóm bạn đang nói chuyện tầm phào. Hãy rời khỏi rạp, dù phim chưa xong. Để khỏi bị châm, hãy lánh xa đàn ong. Hãy làm bất cứ điều gì có thể để hướng sự chú ý của bạn vào một chuyện khác.

Về mặt thiêng liêng, tâm trí của bạn là một trong những nơi dễ bị tổn thương nhất. Để bớt bị cám dỗ, hãy để Lời Chúa và những ý tưởng tốt lành chiếm hữu tâm trí bạn. Hãy đánh bại những ý nghĩ đen tối bằng cách nghĩ đến những gì thanh cao. Đây là nguyên tắc thay thế. Thắng điều dữ bằng điều lành (Rm 12, 21). Satan không thể lôi kéo sự chú ý của bạn đang khi bạn bận tâm đến một điều khác. Đó là lý do tại sao Kinh Thánh lặp đi lặp lại với chúng ta rằng, hãy giữ lòng trí tập trung: *“Anh em hãy ngắm nhìn Đức Giêsu”* (Dt 3, 1). *“Anh hãy nhớ đến Đức Giêsu Kitô”* (2Tm 2, 8). *“Ngoài ra, thưa anh em, những gì là chân thật, cao quý, những gì là chính trực tinh tuyền, những gì là đáng mến và đem lại danh thơm tiếng tốt, những gì là đức hạnh, đáng khen, thì xin anh em hãy để ý”* (Pl 4, 8).

Nếu thật sự nghiêm túc muốn đánh bại cám dỗ, bạn phải quản trị tâm trí mình và giám sát nguồn thông tin đưa vào. Người khôn ngoan nhất đã từng sống trên đời cảnh báo rằng: *“Hãy gìn giữ tim con cho thật kỹ, vì từ đó mà sự sống phát sinh”* (Cn 4, 23). Đừng để rác rưởi đổ vào tâm trí bạn cách bừa bãi. Phải gạn lọc. Phải chọn lựa kỹ càng điều bạn suy nghĩ. Hãy noi gương thánh Phaolô, *“Chúng tôi bắt mọi tư tưởng phải đầu hàng để đi tới chỗ vâng phục Đức Kitô”* (2Cr 10, 5). Điều này đòi hỏi phải thực hành lâu dài suốt cả đời, nhưng với trợ giúp của Chúa Thánh Thần, bạn có thể thiết lập lại cách suy nghĩ của mình.

Chia sẻ chiến đấu của bạn với một người bạn tốt hay với nhóm tương trợ. Bạn không cần truyền thanh cho cả thế

**NGÀY HAI MƯƠI BẢY
ĐÁNH BẠI CÁM ĐỔ**

giới, nhưng bạn cần ít nữa là một người để có thể chân thành chia sẻ những chiến đấu của mình. Kinh Thánh nói, *“Hai người thì hơn một, vì hai người làm việc cực khổ sẽ thu nhập khá hơn. Người này ngã đã có người kia nâng dậy. Nhưng khi chỉ có một mình, mà bị ngã thì thật là khốn, vì chẳng có ai nâng dậy cả!”* (Gv 4, 9-10).

Để tôi nói rõ hơn: Nếu bạn thất bại trong việc chống lại một thói xấu cố hữu, một sự nghiện ngập, một cám dỗ, và bạn bị mắc kẹt trong vòng luẩn quẩn mặc cảm-thất bại-không làm được điều tốt, thì tự sức, bạn không làm cho mình khá hơn được! Bạn cần sự giúp đỡ của người khác. Một vài cám dỗ chỉ có thể vượt qua nhờ sự trợ giúp của một người bạn - là người sẽ cầu nguyện, cổ vũ và nhắc nhở bạn.

Dự định của Thiên Chúa dành cho sự trưởng thành và tự do của bạn còn bao gồm cả các Kitô hữu khác. Tình bằng hữu chân thực và chính hiệu là thuốc giải cho cuộc chiến đơn độc chống lại tội lỗi vốn rất khó chuyển lay nơi bạn. Thiên Chúa coi đó là cách thế duy nhất bạn được tự do: *“Anh em hãy thú tội với nhau và cầu nguyện cho nhau để được cứu thoát”* (Gc 5, 16).

Bạn có thật sự muốn được chữa lành khỏi chước cám dỗ dai dẳng vốn làm bạn vấp ngã hết lần này tới lần khác không? Phương dược của Chúa thật rõ ràng: Đừng trấn áp; hãy xưng thú nó ra! Đừng che đậy nó; hãy cởi mở! Bộc lộ cảm thức của bạn là bước đầu của việc chữa lành.

Che giấu thương tổn chỉ làm nó thêm nghiêm trọng. Bao vấn đề nảy sinh trong bóng tối và ngày càng trở nên trầm trọng, nhưng một khi được phơi bày ra ánh sáng sự thật, chúng rút lui. Bạn cũng sẽ bệnh hoạn như những bí mật của mình vậy. Thế nên, hãy cởi mặt nạ, đừng giả vờ mình hoàn hảo và hãy bước đi trong tự do.

Tại Hội Thánh Saddleback, chúng tôi từng chứng kiến sức mạnh kinh hoàng của việc chặt đứt trói buộc của những nghiện ngập tưởng như vô vọng và những cám dỗ triền miên qua một chương trình được gọi là Phục Hồi. Đó là một tiến trình rút ra từ Kinh Thánh gồm tám bước dựa trên Tám Mối Phúc Thật của Đức Giêsu và được xây dựng với sự hỗ trợ của các nhóm nhỏ. Trong mười năm qua, có hơn 5.000 anh chị em đã được giải thoát khỏi các thói hư tật xấu, thương tổn và nghiện ngập. Đến nay, chương trình này đã được áp dụng trong hàng ngàn cộng đoàn. Tôi nhiệt liệt khuyến khích bạn áp dụng nó cho cộng đoàn mình.

Satan muốn bạn nghĩ rằng, tội lỗi cũng như cám dỗ của bạn là độc nhất, nên nó muốn bạn giữ bí mật. Sự thật là tất cả chúng ta đang ở trên cùng một chiếc tàu. Tất cả chiến đấu cùng những cám dỗ như nhau (1Cr 10, 13), và “mọi người đều đã phạm tội” (Rm 3, 23). Hàng triệu người cảm nhận những gì bạn đang cảm nhận cũng như đang đối đầu với những cuộc chiến bạn đang đối đầu ngay hôm nay.

Lý do khiến chúng ta giấu nếm lầm lỗi của mình là vì lòng kiêu ngạo. Chúng ta muốn những người khác nghĩ rằng mọi sự trong cuộc sống của chúng ta “đang ở trong tầm kiểm soát”. Sự thật là, bất cứ những gì bạn không thể nói đến đều đã nằm ngoài tầm kiểm soát của cuộc sống bạn rồi: các vấn đề tài chánh, hôn nhân, con cái, tư tưởng, tính dục, những thói xấu kín đáo và bất cứ điều gì khác. Nếu tự sức chế ngự được nó, bạn đã giải quyết từ lâu. Thế nhưng, bạn bất lực. Ý chí và những quyết tâm cá nhân vẫn không đủ.

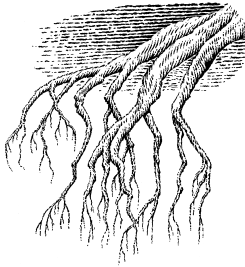
Sự thật là, bất cứ những gì bạn không thể nói đến đều đã nằm ngoài tầm kiểm soát của cuộc sống bạn.

Một vài vấn đề quá ăn sâu, quen lờn và quá lớn lao đến nỗi tự sức bạn không thể giải quyết. Bạn cần một nhóm nhỏ hay một người bạn có trách nhiệm, là những người sẽ khuyến khích, nâng đỡ, cầu nguyện, yêu thương bạn vô điều kiện và họ cũng có thể nhắc nhở bạn nữa. Rồi bạn cũng có thể giúp cho họ như thế.

Bất cứ lúc nào có ai đó giải bày với tôi, “Cho đến nay, tôi chưa bao giờ nói điều này với ai”, tôi rất phấn khích lắng nghe vì tôi biết họ sắp cảm nghiệm được sự giải tỏa và giải thoát lớn lao. Van áp suất sắp được mở ra, và lần đầu tiên, họ sắp nhìn thấy tia hy vọng cho tương lai đời mình. Điều đó thế nào cũng xảy ra một khi chúng ta làm điều Chúa muốn bằng cách thừa nhận những trần trở của mình với một người bạn lành thánh.

Cho tôi hỏi bạn một câu hỏi khó: Bạn đang cố giấu kín điều gì trong cuộc sống? Đó là điều bạn ngại đề cập đến? Tự sức mình, bạn sẽ không giải quyết nổi. Vâng, phải thật khiêm nhường mới có thể nhìn nhận yếu hèn của mình trước những người khác, nhưng thiếu khiêm nhường cũng là điều không bao giờ làm bạn trở nên tốt hơn. Kinh Thánh nói, *“Thiên Chúa chống lại kẻ kiêu ngạo, nhưng ban ơn cho kẻ khiêm nhường. Anh em hãy phục tùng Thiên Chúa”* (Gc 4, 6b-7a).

Phải chống lại cám dỗ. Sau khi đã khiêm tốn quy phục Thiên Chúa, chúng ta được lệnh phải chống lại Ma Quỷ. Ở phần còn lại của câu 7 trong chương 4, thánh Giacôbê nói, *“Hãy chống lại ma quỷ, chúng sẽ chạy xa anh em”* (Gc 4, 7b). Chúng ta không thụ động nhượng bước trước tấn công của nó, nhưng phải đánh trả.

Tân Ước thường mô tả đời sống Kitô hữu như một trận chiến thiêng liêng chống lại thế lực tội ác bằng việc sử dụng các thuật ngữ chiến tranh như chiến đấu, chế ngự, đấu tranh và

đánh thắng. Kitô hữu thường được so sánh với những người lính đang chiến đấu trên đất quân thù.

Làm sao chúng ta có thể chống lại Ma Quỷ? Thánh Phaolô nói, *“Hãy đội mũ chiến là ơn cứu độ và cầm gươm của Thần Khí ban cho, tức là Lời Thiên Chúa”* (Ep 6, 17). Bước thứ nhất là tiếp nhận ơn cứu độ của Thiên Chúa. Bạn sẽ không thể nói không với Ma Quỷ nếu bạn đã không nói vâng với Đức Kitô. Không có Đức Kitô, chúng ta hoàn toàn vô phương tự vệ trước Ma Quỷ, nhưng với “mũ chiến đội đầu là ơn cứu độ” tâm trí chúng ta được bảo vệ bởi chính Thiên Chúa. Hãy nhớ điều này: Nếu bạn là Kitô hữu, Satan không thể bắt ép bạn làm một chuyện gì, nó chỉ có thể gợi ý.

Thứ đến, bạn phải dùng Lời của Thiên Chúa làm vũ khí chống lại Satan. Đức Giêsu là gương mẫu cho chúng ta khi Ngài chịu cám dỗ trong sa mạc. Mỗi lần Satan đưa ra một đề nghị mời mọc, Ngài chống lại bằng cách trích dẫn một câu Lời Chúa. Ngài không tranh luận với Satan. Ngài đã không nói, “Tôi không đói” khi bị cám dỗ dùng quyền năng mình để đáp ứng nhu cầu bản thân. Ngài chỉ đơn giản trích dẫn Lời Chúa đã thuộc lòng. Chúng ta cũng phải ứng xử như vậy. Lời Thiên Chúa có quyền năng và Satan sợ điều đó.

Dừng bao giờ tìm cách tranh luận với Ma Quỷ. Nó giỏi hơn bạn nhiều, bởi đã có hàng ngàn năm tập luyện.

Dừng bao giờ tìm cách tranh luận với Ma Quỷ. Nó giỏi hơn bạn nhiều, bởi đã có hàng ngàn năm tập luyện. Bạn không thể đánh lừa Satan với lý luận hoặc quan điểm của bạn, nhưng bạn có thể dùng thứ vũ khí vốn làm nó phải run sợ - chân lý của Thiên Chúa. Đây là lý do tại sao thuộc lòng Kinh Thánh là tuyệt đối cần thiết để đánh bại cám dỗ. Bạn có thể đọc thật

nhanh bất cứ khi nào bạn bị cám dỗ. Như Đức Giêsu, bạn đã cất giữ chân lý trong lòng, và nhớ lại bất cứ khi nào.

Nếu bạn không thuộc lòng một câu Kinh Thánh nào, thì khác chi bạn có súng mà bên trong không có đạn! Tôi thách thức bạn học thuộc lòng mỗi tuần một câu Lời Chúa trong quãng đời còn lại. Hãy hình dung bạn sẽ mạnh mẽ biết bao.

Nhận thức sự yếu hèn của mình. Thiên Chúa cảnh báo chúng ta đừng bao giờ tự phụ và quá tự tin; đó là đường dẫn đến thảm họa. Giêrêmia nói, *“Không gì nham hiểm và bất trị như lòng người, ai dò thấu được?”* (Gr 17, 9). Nghĩa là chúng ta chỉ việc giở lừa phỉnh chính mình. Đặt vào đúng hoàn cảnh, bất cứ ai trong chúng ta cũng có thể phạm bất cứ tội nào. Đừng bao giờ thiếu cảnh giác và nghĩ rằng mình đã ở ngoài vòng cám dỗ.

Đừng bao giờ bất cẩn đặt mình vào những hoàn cảnh dễ bị cám dỗ. Hãy tránh xa chúng (Cn 14, 16). Hãy nhớ, tránh xa cám dỗ thì dễ hơn thoát khỏi nó. Kinh Thánh nói, *“Bởi vậy, ai tưởng mình đang đứng vững, thì hãy coi chừng kẻo ngã”* (1Cr 10, 12).

NGÀY HAI MƯƠI BẢY
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Lúc nào cũng có lối thoát.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Ngài không để anh em bị thử thách quá sức; nhưng khi để anh em bị thử thách, Ngài sẽ cho kết thúc tốt đẹp, để anh em có sức chịu đựng” (1Cr 10, 13).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Ai là người tôi sẽ thỉnh cầu để họ trở nên người bạn thiêng liêng, giúp tôi đánh bại một chước cám dỗ cố hữu bằng lời cầu nguyện họ dành cho tôi?

CẦN CÓ THỜI GIAN

*“Ở dưới bầu trời này,
mọi sự đều có lúc, mọi việc đều có thời”
(Gv 3, 1).*

*“Tôi tin chắc rằng:
Đấng đã bắt đầu nơi anh em
một công việc tốt lành như thế,
cũng sẽ đưa công việc đó tới chỗ hoàn thành
cho đến ngày Đức Kitô Giêsu quang lâm”
(Pl 1, 6).*

Để trưởng thành, không có những con đường tắt.

Chúng ta cần nhiều năm để bước vào tuổi trưởng thành như trái trứng cần đủ mùa để lớn lên và chín mọng. Hoa trái thiêng liêng cũng thế. Việc phát triển các đức tính nên giống Đức Giêsu cũng không thể nhanh vội được. Như thân xác cần có thời gian để tăng trưởng thì trưởng thành thiêng liêng cũng như thế.

Khi bạn tìm cách làm trái cây chín nhanh, nó sẽ mất hương vị. Ở Mỹ, cà chua thường được hái xanh để không bị dập trên đường đến các cửa hàng. Trước khi bán, những quả cà chua xanh này được phun carbonic, để trong chốc lát, biến thành cà chua đỏ. Cà chua được phun khí này vẫn ăn được nhưng mùi vị không bằng cà chua chín tự nhiên, lớn lên chậm rãi.

Trong khi chúng ta lo lắng về việc làm sao để trưởng thành nhanh, thì Thiên Chúa lại quan tâm đến việc bằng cách nào để chúng ta trưởng thành mạnh. Ngài nhìn cuộc sống chúng ta từ đời đời và cho đời đời, nên Ngài không bao giờ vội vàng.

Lane Adams từng so sánh tiến trình trưởng thành thiêng liêng với chiến lược quân đội Đồng Minh sử dụng trong Thế Chiến Thứ Hai để giải thoát các đảo vùng Nam Thái Bình Dương. Trước hết họ “làm mềm” một hòn đảo, làm suy yếu hàng phòng ngự bằng việc nã pháo vào những đồn lũy địch quân từ các tàu chiến ngoài khơi. Tiếp đến, một lực lượng nhỏ Thủy Quân Lục Chiến đột nhập đảo và lập nên một “cứ điểm đổ bộ” - một phần nhỏ của đảo mà họ kiểm soát được.

Trong khi chúng ta lo lắng về việc làm sao để trưởng thành nhanh thì Thiên Chúa lại quan tâm đến việc bằng cách nào để chúng ta trưởng thành mạnh.

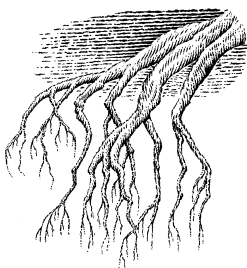

Một khi cứ điểm được ổn định, họ bắt đầu tiến trình lâu dài giải cứu phần còn lại của đảo, mỗi lúc lấn chiếm một phần. Cuối cùng, cả hòn đảo sẽ được kiểm soát, nhưng không phải là không có những chiến trận đẫm máu.

Adams rút ra một ý nghĩa tương tự: Trước khi Đức Kitô bước vào cuộc đời chúng ta ngày chúng ta nhập đạo, đôi khi Ngài phải “làm mềm” chúng ta trước bằng cách để những vấn đề mà chúng ta không giải quyết nổi xảy ra. Đang khi một số người mở lòng mình cho Ngài khi lần đầu tiên Ngài gõ cửa, thì đa số chúng ta lại phòng thủ và chống lại Ngài. Kinh nghiệm trước khi trở lại đạo của chúng ta là câu nói của Ngài: “Này, Ta đang đứng ngoài cửa và gõ cửa!”.

Vào giây phút bạn mở lòng mình cho Đức Kitô, thì Thiên

Chúa đặt một “cứ điểm đổ bộ” trong đời bạn. Bạn có thể nghĩ là bạn đã quy trao tất cả đời bạn cho Ngài, nhưng sự thật là còn rất nhiều nơi, những nơi mà thậm chí bạn chưa từng biết tới. Có thể bạn chỉ trao cho Ngài một phần nào đó mà bạn có thể hiểu được lúc đó. Không sao. Một khi Đức Kitô đã có một cứ điểm đổ bộ, Ngài bắt đầu chiến dịch chiếm lĩnh lãnh thổ ngày càng nhiều hơn cho đến khi cả cuộc đời bạn thuộc trọn về Ngài. Sẽ có nhiều chiến trận xảy ra, nhưng kết quả sẽ thật hiển nhiên. Thiên Chúa hứa, *“Đấng đã bắt đầu nơi anh em một công việc tốt lành như thế, cũng sẽ đưa công việc đó tới chỗ hoàn thành cho đến ngày Đức Kitô Giêsu quang lâm”* (Pl 1, 6).

Đời sống môn đệ là tiến trình nên giống Đức Kitô. Kinh Thánh nói, *“Cho đến khi tất cả chúng ta đạt tới sự hiệp nhất trong đức tin và trong sự nhận biết Con Thiên Chúa, tới tình trạng con người trưởng thành, tới tầm vóc viên mãn của Đức Kitô”* (Ep 4, 13). Nên giống Đức Kitô là đích đến sau cùng, nhưng hành trình của bạn thì sẽ kéo dài suốt cả cuộc đời.

Đến đây, chúng ta thấy, hành trình này bao gồm việc *tin* (qua thờ phượng), *thuộc về* (qua sự hiệp thông), và *trở nên* (qua đời sống môn đệ). Mỗi ngày một ít, Thiên Chúa muốn bạn trở nên giống Ngài hơn: *“Anh em đã mặc lấy con người mới, con người hằng được đổi mới theo hình ảnh Đấng Tạo Hoá”* (Cl 3, 10a).

Ngày nay, chúng ta bị ám ảnh quá nhiều với tốc độ, nhưng Thiên Chúa lại chú ý đến sức mạnh và vững chắc hơn là sự nhanh chóng. Chúng ta muốn xếp đặt nhanh gọn, đi tắt và giải quyết ngay. Chúng ta muốn một bài giảng, một khoá hội thảo, hay một kinh nghiệm vốn giải quyết tức khắc mọi vấn đề, đẩy xa mọi cám dỗ và giải thoát chúng ta khỏi mọi khổ đau. Thế

nhưng, trưởng thành đích thực sẽ không bao giờ là kết quả của một kinh nghiệm đơn lẻ, bất luận nó mạnh mẽ hay đánh động đến đâu. Sự trưởng thành thường tiệm tiến. Kinh Thánh nói, “*Chúng ta phản chiếu vinh quang của Thiên Chúa như một bức gương; như vậy, chúng ta được biến đổi nên giống cũng một hình ảnh đó, ngày càng trở nên rực rỡ hơn, như do bởi tác động của Chúa là Thần Khí*” (2Cr 3, 18b).

TẠI SAO LẠI PHẢI LÂU NHƯ THẾ?

Dẫu *có thể* biến đổi chúng ta tức khắc, Thiên Chúa lại chọn phương pháp làm chúng ta phát triển tiệm tiến. Đức Giêsu rất thận trọng trong việc phát triển cộng đoàn môn đệ của Ngài. Như Thiên Chúa đã để dân Israel chiếm cứ Đất Hứa “từng chút một” (Đnl 7, 22) hầu họ khỏi bị dồn ép lên nhau, Ngài cũng thích tác động dần dần, từng bước một trong cuộc đời chúng ta.

Để thay đổi và lớn lên, tại sao phải cần nhiều thời gian như thế? Đây là một vài lý do:

Chúng ta là những người học chậm. Chúng ta thường phải học đi học lại một bài học đến bốn hay năm mươi lần mới thuộc. Các vấn đề cứ luân phiên xảy đến, và chúng ta nghĩ, “Đừng lặp lại nữa! Biết rồi” - nhưng Thiên Chúa biết rõ hơn. Lịch sử Israel cho thấy chúng ta mau quên những bài học Thiên Chúa dạy và sớm quay về với những nếp cũ. Chúng ta cần học đi học lại.

Còn nhiều điều chúng ta chưa học. Nhiều người đến với vị tư vấn, họ trình bày một vấn đề cá nhân hay tình cảm vốn đã chất chứa *nhiều năm*, “Tôi chỉ có một giờ, xin ông giúp tôi”. Họ ngây ngô mong đợi một giải pháp tức thời cho một vấn nạn đã ăn rễ lâu năm. Vì phần lớn các vấn đề của chúng ta - và tất cả thói xấu - đã không phát triển một sớm một chiều, nên sẽ không thực tế khi mong chúng biến mất tức khắc.

Không một thần dược, một lời cầu nguyện hay một nguyên tắc nào có thể đảo ngược tức thời những tổn hại của nhiều năm. Nó đòi hỏi phải tháo gỡ và thay thế vốn mất nhiều công sức. Kinh Thánh gọi đó là “*cởi bỏ con người cũ*” và “*mặc lấy con người mới*” (Rm 13, 12; Ep 4, 22-25; Cl 3, 7-10, 14). Đang khi được ban một bản tính mới vào giây phút trở lại, bạn vẫn mang theo những thói quen, nếp sống và thực hành cũ vốn cần cởi bỏ và thay thế.

Chúng ta sợ phải khiêm tốn đối mặt sự thật của chính mình. Tôi vừa nói, sự thật sẽ giải thoát chúng ta, nhưng trước hết, sự thật cũng thường gây đau khổ. Nỗi lo đối diện với những thiếu sót của mình sẽ giam hãm chúng ta trong tù ngục của việc chối nhận. Chỉ khi nào để Thiên Chúa dội chiếu ánh sáng chân lý của Ngài trên những sai lầm, thất bại và ray rứt ấy, chúng ta mới có thể bắt đầu giải quyết được chúng. Đây là lý do tại sao bạn không thể trưởng thành nếu không có một thái độ dễ bảo và khiêm tốn.

Trưởng thành thường gây thương tổn và sợ hãi. Không trưởng thành nào không cần đến đổi thay; không đổi thay nào không gây sợ hãi hoặc mất mát; và không mất mát nào không gây thương tổn. Mỗi đổi thay đều kéo theo một mất mát nào đó: Bạn phải ra khỏi những lối cũ để cảm nhận những nẻo đường mới. Chúng ta sợ những mất mát này cả khi lối sống cũ thật tai hại cho bản thân; vì với đôi giày cũ, ít nữa là nó cũng thoải mái và quen thuộc.

Con người thường xây dựng cá tính của mình chung quanh

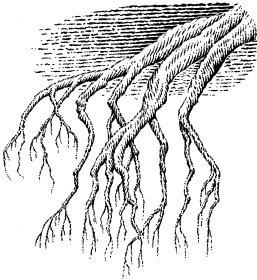

*Không trưởng thành nào
không cần đến đổi thay;
không đổi thay nào
không gây sợ hãi hoặc mất mát;
và không mất mát nào không
gây thương tổn.*

những khiếm khuyết. Chúng ta nói, “Thật giống tôi khi...” và “Tôi cũng như thế đó”. Nỗi lo lắng vô thức của chúng ta là, nếu tôi bỏ đi thói quen của tôi, tự ái của tôi, bứt rứt của tôi, tôi sẽ như thế nào? Lo lắng này hẳn sẽ làm trì trệ sự trưởng thành của bạn.

Thói quen cần có thời gian để hình thành. Hãy nhớ rằng, tính tình của bạn là toàn bộ các thói quen bạn có. Bạn không thể được coi là tử tế nếu không *thường xuyên* tử tế - bạn tỏ ra tử tế cả khi không nghĩ đến nó. Bạn không thể được coi là chính trực trừ phi *thói quen* của bạn là luôn luôn thật thà. Một người chồng chung thủy với vợ *phần lớn* thời gian, không phải là chung thủy! Thói quen của bạn xác định con người của bạn.

Chỉ có một cách thế để phát triển những thói quen nên giống các nhân đức của Đức Kitô mà thôi: Bạn phải *tập* - và điều này đòi hỏi thời gian! Không

có thói quen tức thì. Thánh Phaolô thúc giục Timôtê, “*Anh hãy tha thiết với những điều đó, chuyên chú vào đó để mọi người nhận thấy những tiến bộ của anh*” (1Tm 4, 15).

Nếu tập luyện một điều gì đó thường xuyên, bạn sẽ giỏi. Lặp đi lặp lại là mẹ của tâm tánh và kỹ năng. Những thói quen xây dựng tâm tánh này thường được gọi là “*những kỷ luật thiêng liêng*”, và có hàng tá sách tốt dạy bạn cách thực hành chúng. Xem Phụ trương 2, bạn sẽ thấy một bảng liệt kê những sách hay về sự trưởng thành thiêng liêng.

ĐỪNG VỘI VÃ

Một vài cách thế cộng tác với Chúa trong tiến trình đi đến trưởng thành thiêng liêng.

Hãy tin Thiên Chúa đang hoạt động trong đời mình cả

NGÀY HAI MƯƠI TÁM
CÂN CỐ
THỜI GIAN

khi bạn không cảm thấy điều đó. Trưởng thành thiêng liêng đôi khi là một công việc buồn tẻ, từng bước nhỏ mỗi lúc. Hãy ước mong cải thiện dần dần.

Kinh Thánh nói, *“Mọi sự đều có lúc, mọi việc đều có thời của nó”* (Cn 3, 1). Trong đời sống thiêng liêng của bạn cũng có những mùa khác nhau. Nhiều khi bạn cảm thấy lớn bùng lên (mùa xuân) theo sau là giai đoạn ổn định và thử nghiệm (mùa thu và mùa đông).

Vậy thì những vấn đề, những thói quen, những nỗi đau bạn muốn tống khứ một cách thần kỳ thì sao? Cầu nguyện để phép lạ xảy ra là một điều tốt nhưng đừng thất vọng nếu Chúa đáp lời bằng một thay đổi tiệm tiến. Với thời gian, dòng nước đều đều, chậm rãi sẽ bào mòn khối đá rắn chắc nhất và biến những phiến đá khổng lồ thành những viên cuội nhẵn nhụi. Qua thời gian, một mầm non nhỏ bé có thể biến thành một cây gỗ đỏ khổng lồ cao hơn 10 mét.

Hãy ghi lại những bài đã học trong sổ tay. Đây không phải là cuốn nhật ký các sự kiện nhưng là ghi nhận những gì bạn đang học. Hãy ghi lại những suy tư và những bài học cuộc sống Chúa dạy cho bạn về chính Ngài, về chính bạn, về cuộc đời, về các mối tương quan và về mọi chuyện khác. Hãy ghi lại để có thể ôn lại, nhớ lại và để chứng lại cho thế hệ mai sau (Tv 102, 18; 2Tm 3, 14). Lý do chúng ta phải học lại các bài học ấy vì chúng ta thường mau quên. Điều đặn nhìn lại hành trình thiêng liêng của mình có thể tránh cho bạn những nỗi đau và lo lắng không cần thiết. Kinh Thánh nói, *“Vì thế, chúng ta càng phải chú tâm hơn nữa vào những lời đã nghe, kẻo bị cuốn trôi đi mất”* (Dt 2, 1).

Hãy kiên nhẫn với Thiên Chúa, với chính mình. Một trong

những rắc rối của cuộc đời là thời khoá biểu của Chúa hiếm khi trùng khớp với thời khoá biểu của chúng ta. Chúng ta thường hối hả, đang khi Thiên Chúa thì không. Bạn có thể cảm thấy nản lòng trước sự tiến triển chậm chạp của mình trong cuộc đời. Hãy nhớ, Thiên Chúa không bao giờ vội vã, nhưng Ngài luôn đúng giờ. Ngài sẽ dùng cả đời của bạn để chuẩn bị cho vai trò của chính bạn trong cõi đời đời.

Kinh Thánh có rất nhiều ví dụ về cách Thiên Chúa dùng những tiến trình lâu dài để phát triển một nhân cách, đặc biệt

với các nhà lãnh đạo. Ngài mất tám mươi năm để chuẩn bị Môisen, kể cả bốn mươi năm trong sa mạc. Suốt 14.600 ngày, Môisen sống trong đợi chờ và tự hỏi, “Đã đến giờ chưa?”. Nhưng Thiên Chúa cứ nói, “Chưa đâu!”.

Trái với các đề tựa của những cuốn sách phổ thông, không có đề tựa nào là *Những Bước Để Dàng Cho Sự Trưởng Thành*, hoặc *Bí Quyết Của Việc Nên Thánh Tức Khắc*. Khi muốn dựng một cọng nấm, Thiên Chúa chỉ mất một đêm; nhưng khi muốn dựng một cây sồi, Ngài phải mất cả trăm năm. Nhiều linh hồn cao cả lớn lên qua chiến đấu, bão tố và những mùa khổ đau. Vậy, bạn hãy kiên nhẫn với tiến trình này. Thánh Giacôbê khuyên bảo, “*Chớ gì anh em chứng tỏ lòng kiên nhẫn đó ra bằng những việc hoàn hảo, không có chi đáng trách, không thiếu sót điều gì*” (Gc 1, 4).

Chớ nản lòng. Khi Khabacuc nản lòng vì ông không nghĩ Thiên Chúa ra tay nhanh đủ, Ngài đáp: “*Đó là một thị kiến sẽ xảy ra vào thời ấn định. Nó đang tiến nhanh tới chỗ hoàn thành, chứ không làm cho ai thất vọng. Nếu nó chậm tới thì cứ đợi chờ,*

vì thế nào nó cũng đến, chứ không trì hoãn đâu” (Kb 2, 3). Với Thiên Chúa, trì hoãn không có nghĩa là từ chối.

Hãy nhớ, bạn đã đi được bao nhiêu; đừng nghĩ, bạn còn phải đi bao xa nữa. Bạn chưa đến nơi mà bạn muốn đến, nhưng cũng chẳng còn dậm chân nơi bạn từng ở. Trong nhiều năm, người ta mang một hạt nút rất được yêu chuộng với những chữ PBPGINFWMY (Please Be Patient, God Is Not Finished With Me Yet), “Xin Hãy Kiên Nhẫn Với Tôi, Chúa Chưa Xong Việc Nơi Tôi”. Phải, Thiên Chúa chưa xong với bạn, vậy hãy tiến lên. Cả con ốc sên cũng bò lên tàu Noe được nhờ kiên nhẫn!

NGÀY HAI MƯƠI TÁM
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Để đi đến trưởng thành, nào đâu có đường tắt.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Tôi tin chắc rằng, Dấng đã bắt đầu thực hiện nơi anh em một công việc tốt lành như thế, cũng sẽ đưa công việc đó tới chỗ hoàn thành cho tới ngày Đức Kitô Giê-su quang lâm” (Pl 1, 6).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Tôi cần kiên trì và nhẫn nại hơn nữa trong lãnh vực nào cho sự trưởng thành thiêng liêng của tôi?

MỤC ĐÍCH # 4

BẠN ĐƯỢC TẠO THÀNH ĐỂ PHỤC VỤ THIÊN CHÚA

“Vậy Apôlô là gì? Phaolô là gì?

*Đó là những tôi tớ đã giúp cho anh em có đức tin,
mỗi người đã làm theo khả năng Chúa ban.*

*Tôi trông, anh Apôlô tươi,
nhưng Thiên Chúa mới làm cho lớn lên”.*

(1Cr 3, 5-6)

CHẤP NHẬN PHẦN VỤ CỦA MÌNH

*“Chúng ta là tác phẩm của Thiên Chúa,
chúng ta được dựng nên trong Đức Kitô Giêsu,
để sống mà thực hiện công trình tốt đẹp
Thiên Chúa đã chuẩn bị cho chúng ta”*
(Ep 2, 10).

*“Con đã tôn vinh Cha ở dưới đất,
khi hoàn tất công trình Cha đã giao cho con làm”*
(Ga 17, 4).

Bạn được đặt trên trái đất để cộng tác.

Bạn không được tạo dựng chỉ để tiêu thụ các nguồn tài nguyên - để ăn, để thở và để chiếm không gian. Thiên Chúa thiết kế bạn để làm nên một khác biệt bằng cuộc đời bạn. Những cuốn sách bán chạy nhất cho bao lời khuyên làm cách nào để *tận hưởng* cuộc sống cách tốt nhất, đó không phải là lý do Thiên Chúa tạo dựng bạn. Bạn được tạo dựng để *góp thêm* cho đời, chứ không phải để lấy bớt. Thiên Chúa muốn bạn góp một phần nào đó. Đây là mục đích thứ tư Thiên Chúa dành cho đời bạn vốn được gọi là “sứ mệnh” hay việc phục vụ của bạn. Kinh Thánh cho chúng ta nhiều chi tiết.

Bạn được tạo dựng để phục vụ Thiên Chúa. Kinh Thánh nói, *“Chúng ta là tác phẩm của Thiên Chúa, chúng ta được dựng nên trong Đức Kitô Giêsu, để sống mà thực hiện công*

*trình tốt đẹp Thiên Chúa đã chuẩn bị cho chúng ta” (Ep 2, 10). Những “công trình tốt đẹp” này là sự phục vụ của bạn. Bất cứ khi nào bạn phục vụ những người khác dưới bất cứ hình thức nào, là bạn thực sự phục vụ Thiên Chúa (Cl 3, 23-24; Mt 25, 34-35; Ep 6, 7) và hoàn thành một trong những mục đích của Ngài. Trong hai chương tiếp theo, bạn sẽ thấy cách thức Thiên Chúa cẩn thận *nấn đúc* bạn cho mục đích này. Điều Ngài đã nói với Giêrêmia cũng đúng cho bạn: “*Trước khi cho người thành hình trong dạ mẹ, Ta đã biết người; trước khi người lọt lòng mẹ, Ta đã thánh hoá người, Ta đặt người làm ngôn sứ cho chư dân*” (Gr 1, 5). Bạn được đặt trên hành tinh này cho một nhiệm vụ đặc biệt.*

**NGÀY HAI MƯƠI CHÍN
CHẤP NHẬN PHẦN VỤ
CỦA MÌNH**

Bạn được cứu độ để phục vụ Thiên Chúa. Kinh Thánh nói, “*Ngài đã cứu độ và kêu gọi chúng ta vào dân thánh của Ngài, không phải vì công kia việc nọ chúng ta đã làm, nhưng là do kế hoạch và ân sủng của Ngài*”

(2Tm 1, 9a). Thiên Chúa cứu độ bạn để bạn cũng có thể làm “*công việc thánh thiện*” của Ngài. Bạn không được cứu độ *bởi* việc phục vụ, nhưng bạn được cứu độ *để* phục vụ. Trong vương quốc Thiên Chúa, bạn có một chỗ, một mục đích, một vai trò và một chức năng để chu toàn. Điều này đem lại cho cuộc đời bạn một ý nghĩa và một giá trị lớn lao.

Để đem lại ơn cứu độ cho bạn, Đức Giêsu đã trả giá chính mạng sống Ngài. Kinh Thánh nhắc chúng ta, “*Vì Thiên Chúa đã trả giá đắt mà chuộc lấy anh em. Vậy anh em hãy tôn vinh Thiên Chúa nơi thân xác anh em*” (1Cr 6, 20). Chúng ta không phục vụ Thiên Chúa vì mặc cảm tội lỗi, sợ hãi hay ngay cả vì bổn phận, nhưng phục vụ Ngài trong niềm vui và lòng biết ơn sâu xa về những gì Ngài đã làm cho chúng ta. Chúng ta mắc nợ Ngài về chính cuộc đời của mình. Ngang qua ơn cứu độ,

quá khứ của chúng ta được thứ tha, hiện tại của chúng ta có ý nghĩa và tương lai của chúng ta được bảo đảm. Trong ánh sáng của những hồng ân vô giá này, thánh Phaolô kết luận, *“Thưa anh em, vì Thiên Chúa thương xót chúng ta, tôi khuyên nhủ anh em hãy hiến dâng thân mình làm của lễ sống động, thánh thiện và đẹp lòng Thiên Chúa. Đó là cách thức xứng hợp để anh em thờ phượng Ngài”* (Rm 12, 1).

Thánh Gioan Tông Đồ dạy, phục vụ người khác trong yêu thương chứng tỏ chúng ta thực sự được cứu độ. Ngài nói, *“Chúng ta biết rằng: Chúng ta đã từ cõi chết bước vào cõi sống, vì chúng ta yêu thương anh em”* (1Ga 3, 14). Nếu tôi không yêu thương người khác, không ao ước phục vụ người khác, nếu tôi chỉ bận tâm đến nhu cầu bản thân, hãy tự hỏi, liệu Đức Kitô có thực sự ở trong tôi không? Một tâm hồn được cứu là một tâm hồn muốn phục vụ.

Sứ vụ, một thuật ngữ khác dành cho việc phục vụ Thiên Chúa cũng bị nhiều người hiểu sai. Khi nghe “sứ vụ”, phần lớn người ta nghĩ ngay đến những mục sư, linh mục, giáo sĩ chuyên nghiệp; thế nhưng, Thiên Chúa nói, mỗi thành viên trong gia đình Ngài đều là người thi hành sứ vụ. Trong Kinh Thánh, các từ ngữ *tôi tớ* và *người thi hành sứ vụ* đồng nghĩa với nhau, cũng như *việc phục vụ* và *sứ vụ*. Là Kitô hữu, bạn là người thi hành sứ vụ; và khi phục vụ, bạn thi hành sứ vụ của mình vậy.

Khi bà nhạc gia của Phêrô được Đức Giêsu chữa lành, tức khắc bà *“chối dây phục vụ Ngài”* (Mt 8, 15) bằng việc dùng chính quà tặng sức khoẻ vừa được hồi phục của mình. Đây cũng là điều chúng ta phải làm. Chúng ta được chữa lành để phục vụ những người

Nếu tôi không yêu thương người khác, không ao ước phục vụ người khác, hãy tự hỏi, liệu Đức Kitô có thực sự ở trong tôi không?

khác. Chúng ta được chúc lành để trở nên một phúc lành. Chúng ta được cứu để phục vụ chứ không để ăn không ngồi rồi, đợi ngày về thiên đàng.

Có bao giờ bạn tự hỏi tại sao Thiên Chúa không đưa chúng ta về thiên đàng ngay giây phút chúng ta đón nhận ân sủng của Ngài? Tại sao Ngài lại để chúng ta trong thế giới sa ngã này? Ngài để chúng ta lại đây để chúng ta hoàn thành những mục đích của Ngài. Một khi bạn được cứu, Ngài nhắm sử dụng bạn cho những mục tiêu của Ngài. Ngài có một *sứ vụ* cho bạn trong Hội Thánh và một *sứ mệnh* cho bạn trong trần gian.

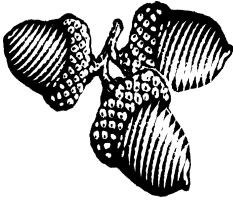
Bạn được kêu gọi để phục vụ Thiên Chúa. Khi còn trẻ, bạn có thể nghĩ, được Chúa “kêu gọi” là công việc chỉ dành riêng cho các nhà truyền giáo, mục sư, nữ tu và các nhân sự “trọn thời gian” khác; nhưng Kinh Thánh lại cho biết, mỗi một Kitô hữu đều được kêu gọi để phục vụ (Ep 4, 4-14; Rm 1, 6-7; 8, 28-30; 1Cr 1, 2.9.26; 7, 17; Pl 3, 14; 1Pr 2, 9; 2Pr 1, 3). Lời kêu gọi bạn đến với ơn cứu độ bao hàm cả lời kêu gọi bạn đến để phục vụ. Cả hai đều giống nhau. Bất luận bạn làm nghề gì, bạn cũng được kêu gọi để làm *trọn thời gian* công việc phục vụ của một Kitô hữu. Một “Kitô hữu không phục vụ”, tự nó đã mâu thuẫn.

Kinh Thánh nói, “*Ngài đã cứu độ và gọi chúng ta vào dân thánh của Ngài, không phải vì công kia việc nọ chúng ta đã làm, nhưng là do kế hoạch và ân sủng của Ngài. Ân sủng đó, Ngài đã ban cho chúng ta từ muôn thuở trong Đức Kitô Giêsu*” (2Tm 1, 9). Thánh Phêrô nói thêm, “*Anh em là giống nòi được tuyển chọn, là hàng tư tế vương giả, là dân thánh, dân riêng của Thiên Chúa, để loan truyền những kỳ công của Ngài*” (1Pr 2, 9). Bất cứ khi nào bạn sử dụng những khả năng Chúa ban để giúp đỡ những người khác, bạn đang hoàn thành ơn gọi của mình vậy.

Kinh Thánh nói, “*Giờ đây, anh em thuộc về một người khác, tức là thuộc về Đấng đã được Thiên Chúa cho sống lại từ*

côi chết, để chúng ta sinh hoa kết quả cho Thiên Chúa” (Rm 7, 4b). Bạn dành bao nhiêu thời giờ để nên hữu ích cho việc phục vụ của Thiên Chúa? Trong một vài Hội Thánh ở Trung Quốc, họ chào đón những tín hữu mới đến bằng câu “Giờ đây, Đức Giêsu đang có một đôi mắt mới để nhìn, đôi tai mới để nghe, đôi tay mới để giúp đỡ và một trái tim mới để yêu thương những người khác”.

Một lý do khiến bạn cần liên kết với một gia đình Hội Thánh là nhằm hoàn thành nơi bạn ơn kêu gọi phục vụ những anh em cùng tin khác cách thiết thực. Kinh Thánh nói, *“Anh em là thân thể Đức Kitô, và mỗi người là một bộ phận” (1Cr 12, 27).* Công việc phục vụ của bạn hẳn

rất cần thiết trong thân thể Đức Kitô - cứ hỏi bất kỳ Hội Thánh địa phương nào. Mỗi người chúng ta có một vai trò để thực hiện, và mỗi vai trò đều quan trọng. Với Thiên Chúa, không có việc phục vụ nào là nhỏ bé; tất cả đều đáng kể.

Cũng vậy, không sứ vụ nào lại không có ý nghĩa trong Hội Thánh. Một vài sứ vụ thì hiển nhiên, một vài sứ vụ thì âm thầm, nhưng tất cả đều có giá trị. Các sứ vụ nhỏ và âm thầm thường tạo nên những khác biệt lớn lao. Ở nhà tôi, ngọn đèn quan trọng nhất không phải là chùm đèn lớn trong phòng ăn nhưng là ngọn đèn ngủ nhỏ bé giúp tôi khỏi trượt chân mỗi khi thức dậy về đêm. Không có tương quan giữa kích cỡ và tầm quan trọng. Mọi sứ vụ đều quan trọng vì tất cả chúng ta đều lệ thuộc vào nhau trong công việc.

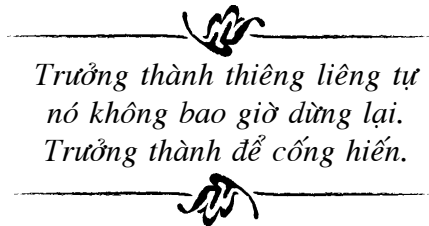
Điều gì xảy ra khi một bộ phận nào đó trong cơ thể bạn không hoạt động? Bạn sẽ bệnh. Phần còn lại của cơ thể bạn cùng đau. Thử tưởng tượng, nếu gan của bạn quyết định bắt đầu sống cho riêng nó: “Tôi mệt rồi! Tôi không muốn phục vụ cơ thể nữa! Tôi muốn nghỉ ngơi một năm để tỉnh dưỡng. Tôi phải lo cho tôi trước! Hãy giao việc này cho bộ phận nào

đó”. Điều gì sẽ xảy ra? Cơ thể bạn sẽ chết. Ngày nay, hàng ngàn Hội Thánh địa phương đang chết vì các Kitô hữu không sẵn lòng phục vụ. Họ ngồi bên ngoài như những khán giả và Thân Mình Hội Thánh vẫn thương tích.

Bạn được lệnh phục vụ Thiên Chúa. Đức Giêsu không hề nhầm lẫn khi nói: *“Con Người đến không phải để được người ta phục vụ, nhưng là để phục vụ và hiến dâng mạng sống làm giá chuộc muôn người”* (Mt 10, 28). Đối với các Kitô hữu, phục vụ không phải là việc tùy ý chọn lựa, một cái gì được thêm vào thời dụng biểu nếu bạn có thời gian. Nhưng phục vụ là trái tim đời sống Kitô. Đức Giêsu đến “để phục vụ” và “trao ban” - và hai động từ này cũng định nghĩa đời sống của bạn trên trái đất này. Phục vụ và trao ban làm nên mục đích thứ tư Thiên Chúa dành cho đời bạn. Lần kia, Mẹ Têrêxa nói, “Nên thánh bao gồm làm việc của Chúa với một nụ cười”.

Đức Giêsu dạy, trưởng thành thiêng liêng tự nó không bao giờ dừng lại. Trưởng thành là để cho sứ vụ! Trưởng thành để cống hiến. Sẽ không đủ nếu chỉ học và học thêm mãi. Chúng ta phải hành động với những gì mình biết và thực hành những gì mình tin. *Nhận* mà không *cho* sẽ gây *nhàm chán*. Hiểu biết mà không phục vụ dẫn đến trì trệ tinh thần. So sánh quen thuộc giữa Biển Hồ Galilê và Biển Chết vẫn đúng. Galilê, biển hồ đầy sự sống vì không chỉ nhận nhưng còn trao ban. Ngược lại, không sự sống nào ở Biển Chết, vì nước không lưu thông, hồ ứ đọng.

Điều *cuối cùng* mà nhiều Kitô hữu hôm nay vẫn cần đến là học thêm Kinh Thánh. Họ biết quá nhiều nhưng thực hành

*Trưởng thành thiêng liêng tự
nó không bao giờ dừng lại.
Trưởng thành để cống hiến.*

quá ít. Điều chúng ta cần là những kinh nghiệm phục vụ, trong đó mỗi người có thể rèn luyện các cơ bắp thiêng liêng của mình.

Phục vụ nghịch với khuynh hướng tự nhiên. Phần lớn thời gian, chúng ta chăm lo “phục vụ bản thân” hơn là phục vụ người khác. Chúng ta nói, “Tôi đang đi tìm một cộng đoàn đáp ứng nhu cầu và chúc lành cho tôi”, chứ không phải “Tôi đang đi tìm một cộng đoàn để phục vụ và tôi sẽ trở nên một phúc lành”. Chúng ta mong chờ người khác phục vụ mình, chứ không ngược lại. Thế nhưng, một khi đã trưởng thành trong Đức Kitô, việc tập trung vào bản thân sẽ chuyển dần đến một đời sống phục vụ tha nhân. Những người theo Đức Giêsu khi đã trưởng thành không còn tự hỏi, “Ai sẽ đáp ứng những nhu cầu của tôi?” và họ bắt đầu hỏi, “Tôi cần đáp ứng những nhu cầu của ai?”. Có bao giờ bạn đặt câu hỏi đó?

CHUẨN BỊ CHO ĐỜI ĐỜI

Kết thúc những ngày đời trên trần gian, bạn sẽ đứng trước nhan Chúa và Ngài sẽ đánh giá bạn về việc bạn phục vụ những người khác trong cuộc sống. Kinh Thánh nói, “*Như vậy, mỗi người trong chúng ta sẽ phải trả lời về chính mình trước mặt Thiên Chúa*” (Rm 14, 12). Bạn hãy nghĩ đến ý nghĩa của câu đó. Ngày kia, Thiên Chúa sẽ đối chiếu xem bao nhiêu thời giờ và sức lực chúng ta dành cho bản thân so với những gì chúng ta dành ra để phục vụ người khác.

Lúc ấy, mọi bào chữa quy về bản thân đều trở nên rỗng tuếch: “Con quá bận” hoặc “Con có những mục đích riêng” hoặc “Con bận làm việc, giải trí, con phải chuẩn bị khi về hưu”. Với những lời bào chữa này, Thiên Chúa sẽ trả lời, “Thật đáng tiếc, con trả lời sai. Ta tạo dựng, mời gọi và truyền lệnh cho con sống đời phục vụ. *Chỗ nào con không hiểu?*”. Kinh Thánh khuyến cáo những người không tin, “*Ngài sẽ nổi trận lôi đình,*

trút cơn thịnh nộ xuống đầu họ” (Rm 2, 8), nhưng với các Kitô hữu, nó có nghĩa là mất đi phần thưởng đời đời.

Chúng ta chỉ có thể sống một cuộc sống đầy tràn khi giúp đỡ những người khác. Đức Giêsu nói, *“Quả vậy, ai muốn cứu mạng sống mình, thì sẽ mất; còn ai liều mất mạng sống mình vì tôi và vì Tin Mừng, thì sẽ cứu được mạng sống ấy”* (Mc 8, 35; Mt 10, 39; 16, 25; Lc 9, 24; 17, 33). Chân lý này thật quan trọng đến nỗi nó được lặp đi lặp lại đến năm lần trong Tin Mừng. Nếu không phục vụ, bạn chỉ hiện hữu mà thôi, vì sống là phục vụ. Thiên Chúa muốn bạn học biết yêu thương và học phục vụ người khác cách quảng đại.

PHỤC VỤ VÀ Ý NGHĨA

Rồi bạn cũng sẽ cống hiến đời mình cho một điều gì đó. Nhưng nó sẽ là gì - một nghề nghiệp, một môn thể thao, một sở thích, sự nổi tiếng hay giàu có? Không một điều nào trong những điều ấy có ý nghĩa bền lâu. Phục vụ là con đường dẫn đến ý nghĩa đích thực. Chính qua sứ vụ mà chúng ta khám phá ý nghĩa đời mình. Kinh Thánh nói, *“Tuy nhiều nhưng chỉ là một thân thể trong Đức Kitô, mỗi người liên đới với người khác như những bộ phận của một thân thể”* (Rm 12, 5). Khi cùng nhau phục vụ trong gia đình Thiên Chúa, cuộc sống chúng ta mang một tầm quan trọng đời đời. Thánh Phaolô nói, *“Thật vậy, thân thể gồm nhiều bộ phận, chứ không phải chỉ có một mà thôi... Giả như tất cả chỉ là một thứ bộ phận, thì làm sao mà thành thân thể được?”* (1Cr 12, 14.19).

Chúa muốn dùng bạn để biến đổi thế giới. Ngài muốn hành động ngang qua bạn. Không quan trọng khoảng thời gian của đời bạn, nhưng quan trọng là

*Phục vụ là con đường
dẫn đến ý nghĩa đích thực.*

chính sự *trao ban* của nó. Không phải bạn sống *bao lâu*, nhưng bạn sống *thế nào*?

Nếu bạn chưa dấn thân vào bất kỳ một công việc phục vụ hay một sứ vụ nào thì bào chữa làm sao? Abraham già nua, Giacob không có gì bảo đảm, Leah không duyên dáng, Giuse bị lợi dụng, Môisen cà lăm, Giêôn nghèo khổ, Samson mê muội, Rahab vô luân, Đavít vụng trộm và gia đình gặp bao rắc rối, Êlia muốn chết, Giêrêmia chán nản, Giona miễn cưỡng, Naomi goá bụa, Gioan Tẩy Giả ít nữa cũng là người lập dị, Phêrô bốc đồng nóng nảy, Matta bối rối, Thiếu phụ Samaria đổ vỡ đến mấy đời chồng, Giakêu chẳng ai thích, Tôma nghi hoặc, Phaolô kém sức khoẻ, Timôtê nhút nhát. Nhiều khiếm khuyết khác nhau, nhưng Thiên Chúa lại dùng mỗi người trong sứ vụ của họ. Cả bạn nữa, Ngài cũng sẽ dùng bạn nếu bạn không tìm cách bào chữa.

NGÀY HAI MƯƠI CHÍN

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Phục vụ không phải là một điều gì tùy ý chọn lựa.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Chúng ta là tác phẩm của Thiên Chúa, chúng ta được dựng nên trong Đức Kitô Giê-su, để sống mà thực hiện công trình tốt đẹp Thiên Chúa đã chuẩn bị cho chúng ta” (Ep 2, 10).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Điều gì đang ngăn trở tôi đáp lại lời mời gọi của Thiên Chúa để phục vụ Ngài?

ĐƯỢC NẮN ĐÚC ĐỂ PHỤC VỤ THIÊN CHÚA

*“Chính tay Ngài đã tạo tác nên con”
(G 10, 8a).*

*“Ta đã gây dựng cho Ta dân này,
chúng sẽ lên tiếng ngợi khen Ta”
(Is 43, 21).*

Bạn được nắn đúc để phục vụ Thiên Chúa.

Thiên Chúa dựng mỗi tạo vật trên hành tinh này với một lãnh vực chuyên môn đặc biệt. Một vài loài thì chạy, số khác thì nhảy, số khác thì bơi hoặc đào hang và số khác lại bay lượn. Mỗi loài thể hiện một vai trò riêng biệt dựa trên cách thức Ngài định hình chúng. Điều này cũng đúng cho con người. Mỗi một chúng ta cũng được thiết kế hoặc “*được tạo hình*” cách độc đáo để làm một công việc nào đó.

Trước khi các kiến trúc sư thiết kế một toà nhà, họ tự hỏi, “Mục đích của nó là gì? Nó sẽ được sử dụng thế nào?”. Chức năng được nhắm đến luôn xác định hình dạng của toà nhà. Cũng vậy, trước khi tạo dựng bạn, Thiên Chúa đã quyết định bạn sẽ thể hiện vai trò nào trên trái đất này. Ngài hoạch định chính xác cách Ngài muốn bạn phục vụ Ngài và rồi Ngài tạo tác bạn cho những nhiệm vụ đó. Bạn là bạn theo cách bạn được tạo dựng, bởi vì bạn được tạo dựng cho một sứ vụ đặc thù.

Kinh Thánh nói, “*Chúng ta là tác phẩm của Thiên Chúa, chúng ta được dựng nên trong Đức Kitô Giêsu, để sống mà thực hiện công trình tốt đẹp Thiên Chúa đã chuẩn bị cho chúng ta*” (Ep 2, 10). Từ ngữ *poem* (bài thơ) trong tiếng Anh bắt nguồn từ chữ Hy Lạp có nghĩa là “tác phẩm”. Bạn là tác phẩm nghệ thuật thủ công của Thiên Chúa. Bạn không phải là sản phẩm của một công nghệ dây chuyền, sản xuất hàng loạt cách máy móc. Bạn được thiết kế theo ý muốn, độc đáo và tự nguyện thủy, là một kiệt tác.

Thiên Chúa chủ tâm nắn đúc và định hình bạn theo cách thức vốn làm cho sứ vụ của bạn trở nên đặc thù. Ngài thậm trọng hoà trộn ADN để tạo nên bạn. Đavít ngợi khen vì sự quan tâm kỳ diệu của Ngài trên từng chi tiết, “*Tang phủ con, chính Ngài đã cấu tạo, dệt tấm hình hài trong dạ mẫu thân con. Tạ ơn Chúa đã dựng nên con cách lạ lùng, công trình Ngài xiết bao kỳ diệu! Hồn con đây biết rõ mười mười*” (Tv 139, 13-14). Như As Ethel Waters đã nói, “Thiên Chúa không làm đồ xoàng”.

Không chỉ nắn đúc bạn trước khi bạn chào đời, nhưng Thiên Chúa còn hoạch định cho mỗi ngày sống của bạn hầu hỗ trợ cho tiến trình định hình của Ngài. Đavít còn nói, “*Con mới là bào thai, mắt Ngài đã thấy; mọi ngày đời được dành sẵn cho con đều thấy ghi trong sổ sách Ngài, trước khi ngày đầu của đời con khởi sự*” (Tv 139, 16). Điều này muốn nói rằng, không gì xảy đến trong cuộc đời bạn lại không có ý nghĩa. Thiên Chúa sử dụng tất cả những điều đó để nắn đúc bạn cho sứ mệnh phục vụ người khác và định hình bạn cho việc phục vụ Ngài.

Thiên Chúa không bao giờ lãng phí một điều gì. Ngài đã không trao cho bạn các khả năng, sở thích, tài năng, quà tặng, nhân cách và những kinh nghiệm sống trừ phi Ngài nhắm sử dụng chúng cho vinh quang Ngài. Bằng việc xác định và hiểu

biết các yếu tố này, bạn có thể khám phá ý định của Thiên Chúa dành cho đời mình.

Kinh Thánh nói bạn là một “phức hợp diệu kỳ”. Bạn là sự kết hợp của nhiều yếu tố khác nhau. Để

giúp bạn nhớ năm yếu tố này, tôi dùng chữ SHAPE để viết tắt. Trong chương này và chương tiếp theo, chúng ta sẽ xét xem năm yếu tố này, và theo đó, tôi sẽ giải thích cách khám phá và sử dụng SHAPE của bạn.

Thiên Chúa

*không bao giờ lãng
phí một điều gì.*

CÁCH THỨC THIÊN CHÚA ĐỊNH HÌNH BẠN CHO SỨ VỤ CỦA BẠN

Bất cứ khi nào Thiên Chúa trao một nhiệm vụ cho chúng ta, Ngài luôn trang bị cho chúng ta những gì cần thiết để hoàn thành nó. Sự kết hợp các khả năng theo ý muốn này được gọi là SHAPE của bạn:

- Spiritual gifts** : Các quà tặng thiêng liêng
- Heart** : Trái tim, Tấm lòng
- Abilities** : Khả năng, Tài năng
- Personality** : Tính tình, Nhân cách
- Experience** : Kinh nghiệm, Từng trải

SHAPE: ĐỪNG ĐÓNG GÓI CÁC QUÀ TẶNG THIÊN LIÊNG CỦA BẠN

Thiên Chúa trao ban những ân huệ thiêng liêng cho mỗi tín hữu để họ sử dụng mà thi hành sứ vụ (Rm 12, 4-8; 1Cr 12; Ep 4, 8-15; 1Cr 7, 7). Đây là những khả năng đặc biệt chỉ ban cho các tín hữu để họ phục vụ Ngài. Kinh Thánh nói, “*Con người sống theo tính tự nhiên thì không đón nhận những gì của Thần Khí Thiên Chúa, vì cho đó là sự điên rồ; họ không thể biết được, bởi*

**NGÀY BA MƯƠI
ĐƯỢC NẢY ĐÚC
ĐỂ PHỤC VỤ THIÊN
CHÚA**

vì phải nhờ Thần Khí mới có thể xét đoán” (1Cr 2, 14).

Bạn không thể làm ra hay xứng đáng lãnh nhận những ân huệ thiêng liêng đó - thế mới gọi là *quà tặng!*

Chúng biểu hiện hồng ân Thiên Chúa dành cho bạn. “*Mỗi người chúng ta đã nhận được ân sủng tùy theo mức độ Đức Kitô ban cho*” (Ep 4, 7). Bạn cũng không thể chọn những quà tặng mình thích, chính Thiên Chúa định đoạt điều đó. Thánh Phaolô giải thích, “*Chính Thần Khí duy nhất ấy làm ra tất cả những điều đó và phân chia cho mỗi người mỗi cách, tùy theo ý của Ngài*” (1Cr 12, 11).

Vì Thiên Chúa yêu thích sự đa dạng và Ngài muốn chúng ta thật đặc biệt nên không phải ai ai cũng nhận được những quà tặng như nhau (1Cr 12, 29-30). Cũng thế, không ai nhận được *mọi* quà tặng. Nếu có tất cả, bạn sẽ không cần ai nữa, và rồi sẽ phương hại đến mục đích của Thiên Chúa - để dạy chúng ta yêu thương và nương tựa lẫn nhau.

Các ân huệ thiêng liêng không được trao ban để nhằm lợi ích cho riêng bạn nhưng nhằm lợi ích tha nhân, cũng như những người khác lãnh nhận những ân huệ vì lợi ích của bạn. Kinh Thánh nói, “*Thần Khí tỏ mình ra mỗi người một cách, là vì ích chung*” (1Cr 12, 7). Thiên Chúa dự liệu phương cách này để mỗi người biết cần đến người khác. Khi cùng nhau sử dụng những quà tặng, tất cả chúng ta đều hưởng lợi ích. Nếu những người khác không sử dụng quà tặng của họ, bạn bị mất mát; và nếu bạn không sử dụng quà tặng của mình, họ bị thiệt thòi. Đây là lý do tại sao bạn được lệnh phải khám phá và làm triển nở các quà tặng thiêng liêng của mình. Có bao giờ bạn dành thời giờ để khám phá những quà tặng thiêng liêng của bạn không? Quà không được mở chẳng giá trị gì.

Bất cứ khi nào bạn quên những sự thật căn bản về các ân

huệ, xáo trộn trong Hội Thánh thường luôn xảy ra. Hai vấn đề chung thường gặp là *ghen ghét* và *đố kỵ*. Ghen ghét xảy ra khi chúng ta đem so sánh các ân huệ của mình với ân huệ của tha nhân, rồi cảm thấy không hài lòng với những gì Chúa ban cho mình và trở nên bức tức hoặc ghen tị về cách thức Thiên Chúa sử dụng những người khác. Đố kỵ phát sinh khi chúng ta tưởng rằng mọi người đều có cùng những ân huệ như mình, cùng làm những việc như chúng ta được mời gọi làm và cùng cảm thấy say mê những công việc đó như chúng ta say mê. Kinh Thánh nói, “*Có nhiều việc phục vụ khác nhau, nhưng chỉ có một Chúa*” (1Cr 12, 5).

Đôi khi, quà tặng thiêng liêng được nhấn mạnh quá mức đến nỗi bạn quên đi những yếu tố khác mà Thiên Chúa cũng dùng để định hình bạn cho việc phục vụ. Các ân huệ của bạn mặc khải *bí quyết dẫn đến việc khám phá ý muốn* của Thiên Chúa cho sứ vụ của bạn, nhưng chúng không phải là toàn bộ bức tranh. Thiên Chúa còn định hình bạn trong bốn phương cách khác nữa.

SHAPE: LẮNG NGHE *TIẾNG LÒNG* CỦA BẠN

Kinh Thánh dùng từ ngữ *tấm lòng, trái tim* để mô tả bao khát khao, hy vọng, sở thích, tham vọng, ước mơ và những cảm xúc của bạn. Tấm lòng chính là nguồn phát sinh mọi động lực thúc đẩy bạn - những gì bạn thích làm nhất, những gì bạn quan tâm nhất. Ngay cả ngày nay, từ này vẫn được dùng khi người ta nói, “Anh yêu em với cả tấm lòng”.

Kinh Thánh nói, “*Nước phản chiếu khuôn mặt, tâm tư phản ánh con người*” (Cn 27, 19). Lòng bạn cho thấy *con người thật* của bạn - thật sự bạn là ai, không phải những gì những người khác nghĩ về bạn hay

*Quà không được mở
chẳng giá trị gì.*

hoàn cảnh nào buộc bạn trở nên như vậy. Lòng bạn quyết định tại sao bạn *nói* những gì bạn nói, *cảm xúc* theo cách bạn cảm xúc và *hành động* theo cách bạn hành động (Mt 12, 34; Tv 34, 7; Cv 4, 23).

Về mặt thể lý, mỗi người chúng ta có số nhịp tim duy nhất. Cũng như mỗi người có dấu vân tay duy nhất, vết mắt, giọng nói và nhịp đập của tim chúng ta cũng không giống với của ai khác. Thật lạ lùng, cả hàng tỷ người đã từng sống trên trái đất, nhưng không ai có nhịp tim chính xác với nhịp tim của bạn.

Cùng một cách ấy, Thiên Chúa trao ban cho mỗi người “nhịp tim” *tình cảm* riêng biệt vốn sẽ rung lên khi chúng ta nghĩ đến những sự vật, những sinh hoạt hay hoàn cảnh mà chúng ta yêu thích. Tự nhiên, chúng ta quan tâm một số việc cũng như không lưu ý đến những việc khác. Đây là những manh mối giúp bạn biết nên chọn phục vụ ở lãnh vực nào.

Một từ ngữ khác của con tim là *say mê*. Có nhiều việc bạn cảm thấy say mê, những việc khác thì chẳng nghĩ tới. Một số việc làm bạn phấn chấn và thu hút bạn ngay, đang khi có những việc khiến bạn phát chán đến chảy nước mắt. Những điều này cho thấy bản chất lòng bạn.

Khi lớn lên, hẳn bạn sẽ khám phá rằng, có những điều bạn rất yêu thích, đang khi trong gia đình bạn, chẳng ai buồn để ý. Những sở thích này phát xuất từ đâu? Chúng đến từ Thiên Chúa. Ngài có mục đích khi ban cho bạn những sở thích bẩm sinh này. Nhịp tim tình cảm là chìa khoá thứ hai giúp hiểu định dạng của bạn cho việc phục vụ. Đừng không hay biết đến những sở thích của mình. Hãy xét xem, chúng có thể được dùng cho vinh quang

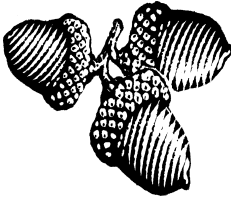

Khi bạn làm điều mình yêu thích, không cần ai động viên.

Chúa thế nào. Đó là lý do khiến bạn vui thích khi làm những điều này.

Kinh Thánh lặp đi lặp lại nhiều lần, “*Hãy hết lòng phục sự Chúa*” (Đnl 10, 12; 1Sm 12, 20; Rm 1, 9; Ep 6, 6). Thiên Chúa muốn bạn say mê phục vụ Ngài, chứ không phục vụ Ngài vì bổn phận. Hiếm thấy ai xuất sắc trong công việc mà họ không thích cũng không say mê. Thiên Chúa muốn bạn dùng những sở thích tự nhiên của mình để phục vụ Ngài và phục vụ những người khác. Việc lắng nghe những nhắc nhở bên trong có thể chỉ cho bạn sứ vụ Chúa muốn bạn thi hành.

Làm sao bạn biết khi nào bạn đang hết lòng phục vụ Thiên Chúa? Dấu hiệu rõ ràng đầu tiên là *sự nhiệt tình*. Khi bạn làm điều mình *yêu thích*, không cần ai động viên, thúc giục hay kiểm soát bạn cả. Bạn làm chỉ vì hoàn toàn vui thích. Bạn không cần phần thưởng, khen ngợi hay trả công, bởi lẽ bạn vui thích phục vụ theo cách đó. Điều ngược lại cũng đúng: Khi không thiết tha với điều đang làm, bạn dễ nản chí.

Đặc tính thứ hai của việc phục vụ Thiên Chúa hết lòng là *hiệu quả*. Bất cứ khi nào bạn làm điều Chúa khiến bạn *yêu thích* làm, bạn sẽ làm giỏi. Say mê dẫn đến hoàn hảo. Nếu bạn không tha thiết một công việc nào đó, bạn khó lòng thực hiện nó cách xuất sắc. Ngược lại, người thành đạt nhất ở bất cứ lãnh vực nào là những người làm vì say mê chứ không vì nhiệm vụ hay lợi nhuận.

Chúng ta từng nghe nói, “Tôi chọn công việc mà tôi không thích để có nhiều tiền, có ngày tôi sẽ bỏ và theo một công việc thích thú hơn”. Đó là một sai lầm lớn. Đừng lãng phí cuộc đời trong một công việc không thể hiện được tấm lòng của bạn. Hãy nhớ, những vật quý giá nhất trong cuộc đời không phải là

vật chất. So với tiền của, ý nghĩa cuộc sống quan trọng hơn bội phần. Một người giàu nhất trên thế giới có lần đã nói, “*Ít tiền ít của mà biết kính sợ Đức Chúa hơn có cả kho tàng mà cứ phải lo âu*” (Cn 15, 16).

Đừng nỗ lực chỉ nhằm đến một cuộc sống nhàn hạ, bởi lẽ nhàn hạ thì chưa đủ. Rốt cuộc, nó cũng không làm bạn thoả mãn. Bạn có thể có nhiều của cải để *dùng đến* và vẫn không có gì để *cống hiến*. Thay vào đó, bạn hãy nhắm “một cuộc sống tốt đẹp hơn” - phục vụ Thiên Chúa trong công việc vốn thể hiện lòng mình nhất - Hãy coi bạn *thích* làm công việc gì - việc mà Thiên Chúa đã trao cho bạn một tấm lòng để thực hiện - và rồi thực hiện nó cho vinh quang Ngài.

NGÀY BA MƯƠI

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Tôi được nắn đúc để phục vụ Thiên Chúa.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Có nhiều hoạt động khác nhau, nhưng vẫn chỉ có một Thiên Chúa làm mọi sự trong mọi người*” (1Cr 12, 6).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Bằng cách nào tôi có thể thấy mình đang say mê phục vụ người khác và yêu thích công việc đó?

HIỂU BIẾT ĐỊNH DẠNG CỦA BẠN

*“Tặng phủ con chính Ngài đã cấu tạo,
đệt tám hình hài trong dạ mẫu thân con”.*
(Tv 139, 13).

Chỉ bạn mới có thể là bạn.

Thiên Chúa thiết kế độc đáo mỗi người để không một bản sao nào trên trần gian này giống bạn. Không ai có được những thành tố đã làm nên bạn vốn độc nhất vô nhị như thế. Nghĩa là không ai trên trái đất có khả năng đảm nhiệm vai trò mà Thiên Chúa dự định trao cho bạn. Nếu bạn không góp phần độc đáo của mình vào Thân Thể Đức Kitô, không ai có thể thay thế. Kinh Thánh nói, *“Có nhiều đặc sủng khác nhau... Có nhiều việc phục vụ khác nhau... Có nhiều hoạt động khác nhau”* (1Cr 12, 4-6). Trong chương trước, chúng ta xét hai yếu tố: những ân huệ thiêng liêng và tấm lòng của bạn. Bây giờ, chúng ta sẽ tìm hiểu các yếu tố còn lại về định dạng của bạn trong việc phục vụ Chúa.

SHAPE: SỬ DỤNG CÁC KHẢ NĂNG CỦA BẠN

Khả năng của bạn là những tài năng bạn có tự bẩm sinh. Một số có khả năng tự nhiên về nói năng: lọt lòng mẹ, họ đã sớm lợi khẩu! Số khác có khả năng tự nhiên về thể thao, phối hợp vận động tay chân rất tài tình. Cũng có những người khác lại giỏi toán học, âm nhạc hoặc máy móc cơ khí.

Khi Thiên Chúa muốn dựng Lều Hội Ngộ và tất cả những vật dụng dùng cho việc thờ phượng, Ngài đã cung cấp những nghệ nhân và thợ thủ công vốn được *“dội dào thần khí của Thiên Chúa, để nó thành người khéo tay, giỏi giang và lành nghề mà làm mọi công việc, để nó nghĩ ra những tác phẩm nghệ thuật, làm bằng vàng, bạc hay đồng, mài ngọc đính áo, chạm gỗ và thực hiện mọi công việc”* (Xh 31, 3-5). Ngày nay, Thiên Chúa vẫn ban những khả năng này và hàng ngàn khả năng khác để nhân loại có thể phụng sự Ngài.

Mọi khả năng của chúng ta đều đến từ Thiên Chúa. Ngay những khả năng dùng để phạm tội cũng do Chúa ban; chỉ vì chúng bị dùng sai và bị lạm dụng. Kinh Thánh nói, *“Chúng ta có những đặc sủng khác nhau, tùy theo ơn Chúa ban cho mỗi người”* (Rm 12, 2a). Vì những khả năng tự nhiên của bạn đến từ Thiên Chúa, nên chúng cũng thật quan trọng và “thiên thánh” không khác chi những ân huệ thiêng liêng bạn có. Khác nhau ở chỗ, bạn được ban chúng ngay từ khi mới sinh.

Một trong những lời bào chữa phổ biến người ta đưa ra để viện cớ cho việc không phụng sự Thiên Chúa là “Chỉ vì tôi không có khả năng”. Thật buồn cười. Bạn có hàng tá, cũng có thể hàng trăm khả năng chưa được khai thác, chưa được nhận ra hay chưa được dùng đến vốn đang tiềm ẩn trong bạn. Nhiều cuộc nghiên cứu cho thấy, trung bình một người có từ 500 đến 700 kỹ năng và khả năng khác nhau - nhiều hơn bạn tưởng.

Chẳng hạn, bộ não của bạn có thể chứa đến 100 ngàn tỷ dữ liệu. Lý trí của bạn có thể định đoạt 15.000 quyết định trong một giây, chẳng hạn trường hợp khi hệ tiêu hoá của bạn hoạt động. Mũi bạn có thể ngửi 10.000 mùi khác nhau. Xúc giác của bạn có thể cảm nhận một vật dày 1/25.000 inch., và lưỡi bạn có thể nếm được một đơn vị quinine trong 2 triệu đơn vị nước. Bạn là kết tinh của vô vàn khả năng không thể tin được, là một tạo vật diệu kỳ của Thiên Chúa. Một phần trách

nhiệm của Hội Thánh là nhận ra và dùng các khả năng của bạn để phụng sự Chúa.

Mọi khả năng đều có thể được sử dụng cho vinh quang Chúa. Thánh Phaolô nói, “*Vậy, dù ăn, dù uống, hay bất cứ làm việc gì, anh em hãy làm tất cả để tôn vinh Thiên Chúa*” (1Cr 10, 31). Kinh Thánh chứa đựng rất nhiều ví dụ về các khả năng khác nhau mà Thiên Chúa sử dụng cho vinh quang Ngài. Ở đây chỉ là một số ít các khả năng được đề cập trong Kinh Thánh: khả năng nghệ thuật, khả năng kiến trúc, quản trị, nướng bánh, đóng tàu, làm kẹo, tranh luận, thiết kế, ướp xác, thêu thùa, khắc chạm, làm nông, đánh cá, làm vườn, lãnh đạo, tổ chức, làm nề, soạn nhạc, chế tạo vũ khí, khâu vá, vẽ tranh, trồng trọt, triết lý, sử dụng cơ khí, phát minh, làm mộc, lái tàu, buôn bán, làm lính, may đồ, dạy dỗ, viết văn và làm thơ. Kinh Thánh nói, “*Có nhiều đặc sủng khác nhau... có nhiều việc phục vụ khác nhau... Có nhiều hoạt động khác nhau, nhưng vẫn chỉ có một Thiên Chúa làm mọi sự trong mọi người*” (1Cr 12, 6). Thiên Chúa đã dự liệu một chỗ trong Hội Thánh của Ngài, nơi mà khả năng chuyên môn của bạn sẽ tỏa sáng và bạn có thể đóng góp phần độc đáo của mình. Chính bạn phải lựa chọn để tìm ra vị trí đó.

Chúa ban cho một số người khả năng làm ra nhiều tiền. Môisen nói với những người Do Thái, “*Anh em hãy nhớ Đức Chúa, Thiên Chúa của anh em, vì Ngài ban cho anh em năng lực tạo ra sự giàu có, để Ngài giữ vững giao ước đã thề với cha ông anh em, như anh em thấy hôm nay*” (Đnl 8, 18). Những người có khả năng này, giỏi kinh doanh buôn bán và gặt hái lợi nhuận. Nếu có khả năng này, bạn cũng hãy dùng nó cho vinh quang Chúa. Bằng cách nào? Trước hết, hãy biết khả năng

của bạn đến từ Ngài và tín nhiệm Ngài. Thứ đến, dùng việc kinh doanh để phục vụ nhu cầu của những người khác và chia sẻ niềm tin của bạn cho những người chưa tin. Thứ ba, hãy dâng ít nhất một phần mười lợi nhuận của bạn cho Chúa và xem đây là một hành vi thờ phượng (Đnl 18, 23; Mt 3, 8-11). Cuối cùng, hãy đặt mục đích của bạn là trở thành một Người Xây Dựng Nước Chúa hơn chỉ là một Người Xây Dựng Của Cải Trần Gian. Điều này sẽ được giải thích ở chương 34.

Điều tôi có khả năng làm cũng là điều Chúa muốn tôi làm. Bạn là người duy nhất trên trái đất có thể sử dụng khả năng của mình. Không ai có thể nhận vai trò này thay bạn, vì họ không có định dạng độc đáo Thiên Chúa đã ban cho bạn. Kinh Thánh nói, Thiên Chúa trang bị cho bạn *“mọi ơn lành để có sức thi hành thánh ý Ngài”* (Dt 13, 21). Để khám phá ý muốn của Thiên Chúa dành cho đời bạn, bạn hãy nghiêm túc xét xem đâu là sở trường, sở đoản của mình.

Nếu Chúa không cho bạn một giọng hát với âm vực thật tốt, hẳn Ngài sẽ không trông mong bạn trở thành một ca sĩ opera. Ngài không bao giờ đòi bạn cống hiến cuộc đời vào một công việc bạn không có khả năng. Đàng khác, những khả năng chính bạn đang có là một biểu thị mạnh mẽ về những gì Chúa muốn bạn thực hiện trong đời mình. Đó là những dấu mối để biết được ý muốn của Ngài dành cho đời bạn. Nếu bạn giỏi thiết kế, tuyển chọn người, hội họa, hay tổ chức, thì rất có thể, kế hoạch của Thiên Chúa dành cho bạn có liên hệ một cách nào đó với những kỹ năng ấy. Thiên Chúa không lãng phí các khả năng; Ngài kết hợp khôn khéo ơn kêu gọi và khả năng mỗi người.

*Điều tôi có khả năng
làm cũng là điều Chúa
muốn tôi làm.*

Khả năng được trao ban cho bạn không chỉ để bạn kiếm sống; nhưng Ngài trao tặng chúng để bạn phục vụ. Thánh Phêrô nói, “*Ơn riêng Thiên Chúa ban, mỗi người trong anh em phải dùng mà phục vụ kẻ khác. Như vậy, anh em mới là những người khéo quản lý ân huệ thiên hình vạn trạng của Thiên Chúa*” (1Pr 4, 10).

NGÀY BA MƯƠI MỐT
HIỂU BIẾT
ĐỊNH DẠNG CỦA BẠN

Khi tôi viết những điều này, có đến gần 7.000 người đang dùng khả năng của họ cho sứ vụ tại Hội Thánh Saddleback, họ dẫn thân dưới mọi hình thức phục vụ mà bạn có thể nghĩ tới: sửa chữa những xe cũ người ta biếu để tặng cho những ai cần; tìm mua vật dụng cho cộng đoàn với giá rẻ nhất; làm đẹp cảnh quan; quản lý tư liệu; thiết kế nghệ thuật, các chương trình và các toà nhà; chăm sóc sức khoẻ; nấu ăn; sáng tác nhạc; dạy nhạc; viết những dự án; huấn luyện đoàn thể; nghiên cứu hoặc chuyển dịch các bài giảng và hàng trăm công việc chuyên môn khác. Người ta nói với những người mới đến, “Giỏi việc gì, anh chị em hãy làm việc đó cho Hội Thánh!”.

SHAPE: SỬ DỤNG CÁ TÍNH CỦA BẠN

Mỗi người chúng ta không làm sao biết mình độc đáo như thế nào. Các tế bào ADN có thể kết hợp với nhau bằng muôn vàn cách thức. Con số đó là 10 lũy thừa 2 ngàn 400 triệu. Điều đó cho thấy không bao giờ bạn tìm được một người giống hệt bạn. Nếu phải viết con số đó ra với một con số zéro rộng chỉ 1 inch, bạn cần đến một cuộn giấy dài 37.000 dặm!

Để dễ hình dung, một vài nhà khoa học phỏng đoán rằng, toàn thể các phân tử trong vũ trụ cũng chỉ khoảng 10 lũy thừa 76, con số đó vẫn ít hơn nhiều so với xác suất kết hợp các phân tử ADN của bạn. Tính độc nhất của bạn là một sự kiện khoa học trong cuộc đời. Khi Thiên Chúa tạo dựng bạn xong, Ngài

đập vỡ chiếc khuôn. Chưa từng có và cũng sẽ không bao giờ có một ai hoàn toàn giống bạn.

Thật hiển nhiên, Thiên Chúa yêu thích sự đa dạng - bạn chỉ cần rảo mắt chung quanh! Ngài tạo dựng mỗi người chúng ta với sự kết hợp duy nhất những nét cá tính riêng. Ngài tạo dựng những *người hướng nội*, những *người hướng ngoại*. Ngài tạo dựng những người thích *nề nếp*, người thích *phong phú*. Ngài tạo dựng những *“người suy tư”*, số khác lại là *“người cảm tính”*. Một số thì làm việc thật tốt khi được trao trách nhiệm cá nhân, đang khi số khác lại làm tốt hơn trong một nhóm. Kinh Thánh nói, *“Có nhiều hoạt động khác nhau, nhưng vẫn chỉ có một Thiên Chúa làm mọi sự trong mọi người”* (1Cr 12, 6).

Kinh Thánh cho chúng ta rất nhiều chứng cứ về việc Thiên Chúa sử dụng tất cả các loại cá tính. Thánh Phêrô là người *lạc quan*, thánh Phaolô là người *nóng tính*, đang khi Giêrêmia thì *u sầu*. Nhìn vào những cá tính khác nhau của Nhóm Mười Hai, bạn dễ hiểu tại sao đôi khi giữa họ xảy ra xung đột.

Tốt biết bao, khi bạn làm
điều Chúa muốn bạn làm khi
Ngài tạo dựng bạn.

Đối với sứ vụ, thì không có tính khí này là “đúng”, tính khí kia là

“sai”. Để Hội Thánh được quân bình và phong phú hương vị, chúng ta cần tất cả các loại tính khí. Thế giới sẽ trở nên một nơi buồn tẻ nếu tất cả chúng ta chỉ toả toàn mùi vani. May thay, mỗi người có đến hơn ba mươi mốt hương vị.

Cá tính của bạn sẽ ảnh hưởng đến *cách thức* và *nơi chốn* bạn sử dụng những đặc ân và những khả năng thiêng liêng của mình. Chẳng hạn, hai người cùng có đặc ân rao giảng Tin Mừng,

nhưng nếu người này hướng nội, người kia hướng ngoại, thì đặc ân đó sẽ được diễn tả bằng những cách thức khác nhau.

Những người thợ rừng biết rằng, cưa xuôi theo thớ gỗ thì dễ hơn cưa ngược. Cũng vậy, khi bạn buộc phải thi hành sứ vụ theo một cách thức “không hợp” với tính khí của mình, bạn sẽ căng thẳng, không thoải mái, tiêu tốn sức lực và năng lực; và rồi kết quả lại không mấy khả quan. Điều này giải thích tại sao khi bắt chước công việc phục vụ của người khác, sẽ không bao giờ có kết quả. Bạn không có những tính khí của họ. Bên cạnh đó, Thiên Chúa tạo dựng bạn để bạn trở nên chính bạn! Bạn có thể *học biết* gương tốt của những người khác, nhưng bạn phải lọc lựa những gì bạn nắm bắt ngang qua *định dạng* của mình. Hiện nay, có rất nhiều sách và dụng cụ giúp bạn hiểu biết cá tính của mình, nên bạn có thể xác định làm sao để sử dụng nó cho Thiên Chúa.

Như tấm kính màu, những tính khí khác nhau của chúng ta phản chiếu ánh sáng Thiên Chúa nên muôn màu muôn vẻ. Điều này làm cho gia đình Ngài trở nên sâu sắc và đa dạng. Hồng ân này được ban cho mỗi người chúng ta cách riêng.

Vậy sẽ *tốt biết bao* khi bạn làm điều Chúa muốn bạn làm khi Ngài tạo dựng bạn. Khi phục vụ cách phù hợp với cá tính Chúa ban, bạn sẽ kinh nghiệm được sự tràn đầy, sự thoải lòng và hoa trái công việc.

SHAPE: SỬ DỤNG CÁC KINH NGHIỆM CỦA BẠN

Bạn không ngừng được định hình bởi những kinh nghiệm trong cuộc sống, tuy phần lớn vượt quá sự kiểm soát của bạn. Thiên Chúa để chúng xảy ra vì mục đích muốn nắn đúc bạn theo ý Ngài (Rm 8, 28-29). Trong khi định hình công việc phục vụ

của mình, bạn phải xem xét ít nữa sáu loại kinh nghiệm bạn đã trải qua:

- Kinh nghiệm *gia đình*: Bạn học được gì khi lớn lên trong gia đình?
- Kinh nghiệm *giáo dục*: Bạn thích những môn nào ở trường?
- Kinh nghiệm *nghề nghiệp*: Với bạn, công việc nào là hiệu năng và thích thú nhất?
- Kinh nghiệm *thiên liêng*: Đây là thời giờ ý nghĩa nhất mà bạn dành cho Chúa?
- Kinh nghiệm *sứ vụ*: Trước đây, bạn đã phụng sự Chúa thế nào?
- Kinh nghiệm *đau thương*: Từ các biến cố, nỗi đau, gai góc và thử thách, bạn đã học được những gì?

Thiên Chúa sử dụng thật nhiều chính những kinh nghiệm *đau thương* này để chuẩn bị bạn cho việc phục vụ. *Ngài không bao giờ lãng phí một nỗi đau nào!* Thật vậy, sứ vụ cao cả nhất của bạn hầu như chỉ đến từ nỗi đau lớn nhất của bạn. Ai sẽ phục vụ những cha mẹ có con cái bị bại não hơn những đôi bạn từng có đứa trẻ mắc chứng bệnh tương tự? Ai sẽ giúp một người nghiện rượu phục hồi tốt hơn người đã từng chiến đấu và nay đã được tự do với ma men đó? Ai có thể an ủi một người vợ bị ruồng bỏ vì một cuộc tình vụng trộm tốt hơn người đàn bà đã trải qua cơn hấp hối ấy?

Thiên Chúa cố ý để bạn trải qua những kinh nghiệm đau thương đó nhằm trang bị bạn cho việc phục vụ tha nhân. Kinh Thánh nói, “*Ngài luôn nâng đỡ ủi an chúng ta trong mọi cơn gian nan thử thách, để sau khi đã được Thiên Chúa nâng đỡ, chính chúng ta cũng biết an ủi những ai lâm cảnh gian nan khốn khó*” (2Cr 1, 4).

Nếu thực sự ước ao được Thiên Chúa dùng, bạn *phải* hiểu rõ chân lý này: Chính những từng trải mà bạn cảm thấy phần nộ và hối tiếc nhất trong cuộc đời - những cảm nghiệm mà bạn muốn giấu kín hoặc quên đi - lại là điều Thiên Chúa muốn bạn dùng để giúp đỡ kẻ khác. Chúng là sứ vụ *của bạn!*

Để Chúa có thể dùng những kinh nghiệm đau thương của bạn, bạn hãy sẵn sàng chia sẻ chúng. Bạn đừng che giấu nữa, nhưng hãy chân thành nhìn nhận những lỗi lầm, thất bại và sợ hãi của mình. Bằng cách ấy, có lẽ sứ vụ của bạn sẽ đạt hiệu quả nhất. Những người khác sẽ được khích lệ nhiều hơn khi chúng ta chia sẻ cách thức ân sủng Thiên Chúa trợ giúp trong cơn yếu đuối hơn là khi chúng ta khoắc lác về sự mạnh mẽ của mình.

*Để Chúa có thể dùng
những kinh nghiệm đau
thương của bạn, bạn hãy
sẵn sàng chia sẻ chúng.*

Hiểu rõ sự thật này, thánh Phaolô đã thành thật thổ lộ những chán ngán của mình. Ngài nhìn nhận, *“Thật thế, thưa anh em, chúng tôi không muốn để anh em chẳng hay biết gì về nỗi gian truân chúng tôi đã gặp bên Axia: chúng tôi đã phải chịu đựng quá mức, quá sức chúng tôi, đến nỗi chúng tôi không còn hy vọng sống nổi, nhưng chúng tôi đã mang án tử nơi chính bản thân rồi, để chúng tôi không tin tưởng vào chính mình, mà vào Thiên Chúa, Đấng làm cho kẻ chết trở dậy. Chính Ngài đã cứu và sẽ còn cứu chúng tôi khỏi một cái chết như thế. Ngài là Đấng chúng tôi trông cậy, Ngài sẽ còn cứu chúng tôi nữa”* (2Cr 1, 8-10).

Nếu thánh Phaolô cứ giữ kín kinh nghiệm nghi ngờ và sự nản chí của mình, hàng triệu người sẽ không bao giờ hưởng

được ích lợi của nó. Chỉ những kinh nghiệm được chia sẻ mới có thể giúp kẻ khác. Aldous Huxley nói, “Kinh nghiệm không phải là những gì xảy đến với bạn. Nhưng đó là những gì bạn làm với điều đã xảy ra với mình”. Bạn sẽ làm gì với điều bạn đã trải qua? Đừng lãng phí nỗi đau; hãy dùng nó để phục vụ kẻ khác.

Sau khi đã xem xét năm cách thức Thiên Chúa dùng để định hình bạn cho việc phục vụ, tôi hy vọng bạn có được một nhận thức sâu xa hơn về quyền tối thượng của Thiên Chúa, đồng thời hiểu rõ hơn cách thức Ngài đã chuẩn bị bạn cho mục đích phụng sự Ngài. Sử dụng định dạng của mình là bí quyết đem lại hoa trái và sự tràn đầy trong khi thi hành sứ vụ.¹⁵ Bạn sẽ thi hành sứ vụ hữu hiệu nhất khi sử dụng những *ân huệ* và những *khả năng thiêng liêng* của mình trong một lãnh vực mà *thâm tâm bạn ao ước* và theo một cách thức thể hiện rõ nét *cá tính* và những *kinh nghiệm* của bạn nhất. Càng phù hợp với công việc, bạn càng thành công.

¹⁵ Để ích lợi hơn, bạn có thể đặt mua bộ băng Class 301, *Discovering Your Shape for Ministry*, trong đó có cả phương pháp giúp xác định SHAPE.

NGÀY BA MƯƠI MỐT
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Không ai khác có thể là tôi.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Ồn riêng Thiên Chúa ban, mỗi người trong anh em phải dùng mà phục vụ kẻ khác. Như vậy, anh em mới là những người khéo quản lý ân huệ thiên hình vạn trạng của Thiên Chúa*” (1Pr 4, 10).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Tôi có thể cống hiến cho Hội Thánh kinh nghiệm cá nhân hay khả năng nào mà Chúa đã ban?

SỬ DỤNG NHỮNG GÌ CHÚA BAN CHO BẠN

*“Chúng ta cũng vậy:
tuy nhiều nhưng chỉ là một thân thể trong Đức Kitô,
mỗi người liên đới với những người khác
như những bộ phận của một thân thể”
(Rm 12, 5).*

*“Bạn là ai,
là quà tặng Chúa dành cho bạn.
Bạn làm gì với chính mình,
là quà tặng bạn dành cho Chúa”
(Ngạn ngữ Đan Mạch).*

Thiên Chúa xứng với những gì tốt đẹp nhất nơi bạn.

Ngài nắn đúc bạn cho một mục đích, và Ngài mong mỗi bạn làm tốt nhất với những gì bạn được trao ban. Ngài không muốn bạn phải lo lắng và khát khao những khả năng bạn không có. Thay vào đó, Ngài muốn bạn tập trung vào những tài năng sẵn có mà Ngài đã ban.

Khi bạn tìm cách phụng sự Chúa trong một công việc không phù hợp với định hình phục vụ của mình, điều đó khác chi việc bạn cố ép cái chốt vuông vào một lỗ tròn. Nó gây nản chí và kết quả thì rất giới hạn. Nó cũng làm mất thời giờ và tiêu tốn năng lực. Sử dụng tốt nhất cuộc đời của bạn là phụng sự Chúa theo định hình của mình. Để làm được điều đó, bạn phải khám phá cho được định dạng của mình, học biết đón nhận và tận hưởng nó, rồi phát huy nó đến mức tối đa.

KHÁM PHÁ ĐỊNH DẠNG CỦA BẠN

Kinh Thánh nói, “*Vì thế, anh em đừng hoá ra ngu xuẩn, nhưng hãy tìm hiểu đâu là ý Chúa*” (Ep 5, 17). Đừng để thêm một ngày trôi qua. Hãy bắt đầu tìm kiếm và làm sáng tỏ điều Chúa muốn bạn trở thành và muốn bạn thực hiện.

Hãy bắt đầu bằng việc xác định những hồng ân và khả năng. Hãy xét xem một cách thành thực và thấu đáo, đâu là sở trường, đâu là sở đoản của bạn. Thánh Phaolô khuyên, “*Đừng đi quá mức khi đánh giá mình, nhưng hãy đánh giá mình cho đúng mức*” (Rm 12, 3b). Hãy liệt kê. Hãy xin ý kiến thẳng thắn của những người khác. Hãy nói với họ bạn cần biết sự thật chứ không phải lời khen. Ân huệ thiêng liêng và những khả năng tự nhiên luôn được xác quyết bởi những người khác. Nếu bạn nghĩ, bạn được ơn để làm một thầy giáo hay một ca sĩ đang khi không ai nghĩ như thế, bạn sẽ nghĩ sao? Nếu bạn muốn biết mình có ơn lãnh đạo hay không, chỉ cần nhìn chung quanh! Nếu không ai theo bạn, bạn không phải là nhà lãnh đạo.

Hãy đặt những câu hỏi: Đâu là thành quả trong đời tôi mà *những người khác đã xác quyết*? Tôi đã thành công ở lãnh vực nào? Những trải nghiệm về ân huệ thiêng liêng và kiểm định các khả năng có thể cho thấy một vài giá trị, nhưng sự hữu dụng của chúng lại rất giới hạn. Trước hết, vì đã được tiêu chuẩn hoá, nên chúng không được kể là nét độc đáo của bạn. Thứ đến, trong Kinh Thánh không một định nghĩa nào nói đến các ân huệ thiêng liêng được ban, nên bất cứ định nghĩa nào cũng vô đoán và thường tiêu biểu cho thiên kiến của một hệ phái nào đó. Một vấn đề khác là, càng trưởng thành, bạn càng bộc lộ tính cách của một số các ân huệ. Bạn có thể phục vụ,

dạy dỗ hoặc quảng đại cống hiến nhờ trưởng thành hơn là nhờ những ân huệ thiêng liêng Chúa ban.

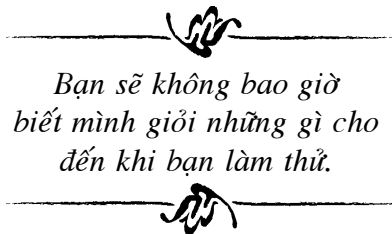
Cách tốt nhất để khám phá các ân huệ và khả năng của bạn là *thử nghiệm* trong những lãnh vực phục vụ khác nhau. Từ khi còn trẻ, tôi đã làm hàng trăm bài trắc nghiệm về ơn Chúa và trắc nghiệm về các khả năng, vậy mà tôi không bao giờ khám phá mình có ơn giảng dạy, bởi vì tôi chưa bao giờ giảng dạy! Chỉ *sau* khi tôi bắt đầu nắm bắt các cơ hội để nói, tôi mới thấy kết quả; được người khác thừa nhận, và rồi, tôi nhận ra là mình có ơn đó, “Chúa đã ban ơn để tôi giảng dạy!”.

Với tiến trình khám phá này, nhiều cuốn sách nói ngược lại. Những sách đó nói rằng, “Trước hết, hãy khám phá các ân huệ thiêng liêng, rồi bạn sẽ biết công việc phục vụ nào dành cho bạn”. Thực ra, điều đó hoàn toàn trái ngược. Cứ bắt tay phục vụ, cứ thử nghiệm trong các công việc khác nhau và bạn sẽ khám phá ra các ân huệ của mình. Bạn sẽ không bao giờ biết mình giỏi môn gì cho đến khi bạn đã gắn bó với một công việc phục vụ.

Bạn có hàng tá khả năng và ân huệ đang ẩn tàng mà bạn không biết, bởi bạn không bao giờ đem chúng ra thử nghiệm. Vì thế, tôi khuyến khích bạn hãy thử làm một vài việc mà

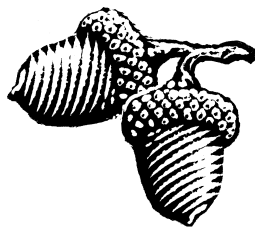
trước đây bạn chưa bao giờ làm. Bất luận tuổi tác bạn thế nào, tôi cũng thúc giục bạn đừng ngại thử nghiệm. Tôi đã từng gặp nhiều người, họ khám phá những tài năng tiềm ẩn của mình ở tuổi bảy mươi, tám mươi. Tôi biết một cụ bà ở tuổi chín mươi, bà chạy và thắng trong cuộc đua 10 km, và bà đã không biết rằng, bà chạy rất giỏi mãi cho đến tuổi bảy mươi tám!

Đừng tìm cách hình dung những ân huệ của mình trước khi bạn tự nguyện phục vụ ở một lãnh vực nào đó. Cứ bắt tay

phục vụ. Bạn sẽ khám phá những ân huệ của mình bằng việc dẫn thân phục vụ. Cứ thử dạy dỗ, lãnh đạo, tổ chức hoặc chơi một nhạc cụ hay cùng làm việc với thanh thiếu niên. Bạn sẽ không bao giờ biết mình giỏi những gì cho đến khi bạn làm thử. Khi nó không hiệu quả, hãy coi đó là “một thử nghiệm”, đừng coi là một thất bại. Cuối cùng, bạn sẽ biết bạn giỏi điều gì.

Hãy xem xét tấm lòng và cá tính của bạn. Thánh Phaolô khuyên, *“Mỗi người phải xem xét việc làm của chính mình, và bấy giờ sẽ có lý do để hãnh diện vì chính mình, chứ không phải vì so sánh với người khác”* (Gl 6, 4). Một lần nữa, bạn cần lắng nghe phản hồi góp ý từ những người biết bạn rõ nhất. Hãy tự hỏi chính mình: Tôi thật sự thích làm điều gì nhất? Khi nào thì tôi cảm thấy sinh động và phấn chấn nhất? Công việc nào làm tôi quên cả ngày giờ? Tôi thích công việc có khuôn mẫu hay thích đổi mới? Tôi thích cùng nhóm phục vụ hay thích làm việc một mình? Tôi hướng ngoại hay hướng nội? Tôi là một người suy tư hay cảm tính? Giữa cạnh tranh và hợp tác, tôi thích điều nào hơn?

Hãy xem xét các kinh nghiệm và rút ra bài học. Hãy nhìn lại đời mình và thử hỏi nó đã định dạng bạn thế nào? Môisen nói với dân Israel, *“Hôm nay, anh em - chứ không phải con cái anh em, những kẻ không biết và không thấy - anh em biết bài học Đức Chúa, Thiên Chúa của anh em, đã dạy, biết sức mạnh lớn lao và cánh tay mạnh mẽ uy quyền của Ngài”* (Đnl 11, 2). Kinh nghiệm bị lãng quên sẽ không ích gì; nên thật có lý do để có một nhật ký thiêng liêng. Thánh Phaolô lo lắng cho các tín hữu Galata về việc họ có thể lãng phí những đau khổ họ đã trải qua, ngài nói, *“Bấy nhiêu kinh nghiệm anh em đã trải qua, lại uống công sao? Mà quả thật là uống công!”* (Gl 3, 4).

Hiếm khi chúng ta thấy mục đích tốt lành của Thiên Chúa trong các khổ đau, thất bại hay xấu hổ khi chúng đang xảy ra. Khi Đức Giêsu rửa chân cho Phêrô, Ngài nói, “*Việc Thầy làm, bây giờ anh chưa hiểu, nhưng sau này anh sẽ hiểu*” (Ga 13, 7). Chỉ sau khi sự việc xảy ra, chúng ta mới hiểu ý định của Thiên Chúa trong biến cố đó, chỉ vì lợi ích chúng ta.

Rút ra những bài học từ các kinh nghiệm của bạn đòi hỏi thời gian. Tôi khuyến khích bạn dùng trọn một kỳ nghỉ cuối tuần để tĩnh tâm và nhìn lại cuộc sống, ở đó bạn dừng lại để xem coi cách thức Thiên Chúa hoạt động từng lúc trong đời mình và xét xem cách thức Ngài muốn bạn dùng những bài học đó để giúp những người khác. Nhiều tài liệu có thể giúp bạn làm công việc này.¹⁶

CHẤP NHẬN VÀ VUI HƯỞNG ĐỊNH DẠNG CỦA BẠN

Vì Chúa biết điều gì tốt nhất cho bạn, nên bạn hãy đón nhận đường lối Ngài vạch vẽ trong niềm tri ân. Kinh Thánh nói, “*Hỡi người, bạn là ai, mà dám cãi lại Thiên Chúa? Chẳng lẽ sản phẩm mà lại nói với người sản xuất: Sao ông làm ra tôi như thế này? Phải chăng thợ gốm không có quyền dùng đất sét theo ý mình...*” (Rm 9, 20-21).

Định dạng của bạn được Thiên Chúa toàn quyền định đoạt cho mục đích của Ngài, vì thế, bạn không nên vùng vằng hay khước từ nó. Thay vì tìm cách định dạng lại chính mình để nên giống một người nào đó, bạn hãy vui mừng với định dạng mà Chúa chỉ ban cho một mình bạn. “*Mỗi người chúng ta đã nhận được ân sủng tùy theo mức độ Đức Kitô ban cho*” (Ep 4, 7).

Chấp nhận định dạng của mình cũng chính là nhìn nhận

¹⁶ xem www.purposedrivenlife.com.

các giới hạn của bạn. Không ai tài giỏi mọi chuyện, và cũng không ai được kêu gọi để làm hết mọi chuyện. Mỗi người chúng ta đều có một vai trò nhất định. Thánh Phaolô biết rằng, ơn kêu gọi của ngài không phải là để chu tất mọi việc hay làm vui lòng mọi người, nhưng chỉ để tập trung vào sứ vụ đặc biệt mà Chúa đã định hình cho ngài (Gl 2, 7-8). Ngài nói, *“Về phần chúng tôi, chúng tôi sẽ không tự hào quá giới hạn. Trái lại, niềm tự hào của chúng tôi giới hạn trong phạm vi Thiên Chúa đã quy định cho chúng tôi, khi đưa chúng tôi đến với anh em”* (2Cr 10, 13).

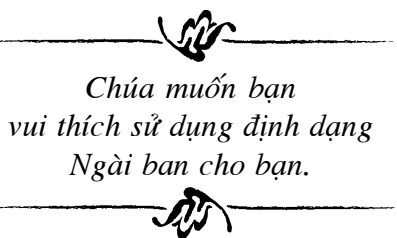
Từ ngữ *phạm vi* nói lên sự kiện là Thiên Chúa đã định cho mỗi người chúng ta một lãnh vực hay một môi trường phục vụ khác nhau. Định dạng của bạn xác định chuyên môn của bạn. Khi chúng ta tìm cách nới rộng sứ vụ của mình vượt quá những gì Chúa định, bạn sẽ cảm thấy căng thẳng. Như trong một cuộc đua, mỗi tay đua được dành cho mỗi làn ranh khác nhau, mỗi người chúng ta cũng *“Hãy kiên trì chạy trong cuộc đua dành cho ta”* (Dt 12, 1c). Đừng ghen tị với người chạy trong làn ranh bên cạnh, hãy chỉ tập trung để hoàn thành cuộc đua *của bạn*.

Chúa muốn bạn vui thích sử dụng định dạng Ngài ban.

Kinh Thánh nói, *“Mỗi người phải xem xét việc làm của chính mình, và bấy giờ sẽ có lý do để hãnh diện vì chính mình, chứ không phải vì so sánh với người khác”* (Gl 6, 4).

Satan sẽ tìm cách cướp đi niềm vui phục vụ của bạn

bằng một vài cách thức: cám dỗ bạn *so sánh* công việc của mình với những người khác, cám dỗ bạn *uốn nắn* sứ vụ mình cho phù hợp với những mong đợi của những người khác. Cả hai đều là những chiếc bẫy chết người vốn sẽ làm bạn xao lãng

việc phục vụ theo cách Chúa muốn. Bất cứ khi nào bạn mất niềm vui trong khi thi hành sứ vụ, hãy xem một trong những cám dỗ này có phải là nguyên nhân không.

**NGÀY BA MƯƠI HAI
SỬ DỤNG NHỮNG GÌ
CHÚA BAN CHO BẠN**

Kinh Thánh cảnh báo chúng ta, đừng bao giờ so sánh mình với những người khác: *“Mỗi người phải xem xét việc làm của chính mình, và bấy giờ sẽ có lý do để hãnh diện vì chính mình, chứ không phải vì so sánh với người*

khác” (Gl 6, 4). Có hai lý do để bạn không bao giờ so sánh định dạng, sứ vụ hoặc thành quả công việc phục vụ của mình với bất kỳ một người nào khác. Trước hết, bạn sẽ luôn tìm thấy một ai đó đang làm một công việc nào đó xem ra tốt hơn bạn và bạn sẽ cảm thấy nản lòng. Hoặc bạn sẽ luôn tìm thấy một ai đó xem ra không được hiệu quả như bạn và bạn sẽ kiêu căng. Cả hai thái độ đó sẽ đẩy bạn rời xa công việc phục vụ và mất niềm vui.

Thánh Phaolô nói, so sánh chính mình với người khác thì thật điên rồ, *“Thật ra, chúng tôi đâu dám cho mình ngang hàng hay so sánh mình với những kẻ tự cao tự đại kia. Nhưng khi họ lấy mình làm tiêu chuẩn để tự đánh giá và so sánh, thì họ không được khôn”* (2Cr 10, 12). Bản diễn ý Message chú giải: *“Trong khi so sánh, phân hạng và cạnh tranh, người ta đánh mất trọng điểm”*.

Bạn sẽ thấy, những người không biết định dạng phục vụ của bạn sẽ phê phán và tìm cách uốn nắn bạn sao cho phù hợp với những gì họ nghĩ bạn nên làm. Đừng để ý đến họ. Thánh Phaolô thường phải đương đầu với những người phê phán ngài vốn là những kẻ hiểu sai và mại lị công việc phục vụ của ngài. Câu trả lời của ngài luôn luôn giống nhau: *Đừng so sánh, chớ*

phóng đại và chỉ tìm kiếm khen ngợi của Thiên Chúa mà thôi (1Cr 10, 12-18).

Một trong những lý do khiến thánh Phaolô được Thiên Chúa dùng là vì ngài không để mình bị chi phối bởi sự phê bình hoặc bởi so sánh sự vụ của mình với những người khác hoặc bị cuốn hút vào những cuộc tranh luận vô bổ về sự vụ. John Bunyan nói, “Nếu cuộc đời tôi không ra gì, có hề gì đâu ai khen ngợi tôi; và nếu cuộc đời tôi thành đạt, có hề gì đâu ai phê bình tôi”.

TIẾP TỤC PHÁT TRIỂN ĐỊNH DẠNG CỦA BẠN

Dụ ngôn những nén bạc của Đức Giêsu cho thấy Thiên Chúa trông mong chúng ta làm tốt nhất những gì Ngài ban. Chúng ta phải vun đắp những ân huệ và khả năng Chúa ban, giữ lòng mình nồng cháy, làm cho nhân cách, tâm tính lớn lên và mở rộng kinh nghiệm để ngày càng trở nên hiệu quả hơn trong việc phục vụ. Thánh Phaolô nói với các tín hữu Philipphê, “*Điều tôi khẩn khoản nài xin, là cho lòng mến của anh em ngày càng dồi dào, khiến anh em được ơn hiểu biết và tài trực giác siêu nhiên*” (Pl 1, 9), và với Timôtê, ngài nhắc, “*Tôi nhắc anh phải khơi dậy đặc sủng của Thiên Chúa, đặc sủng anh đã nhận được khi tôi đặt tay trên anh*” (2Tm 1, 6).

Nếu các cơ bắp không vận động, chúng sẽ yếu đi và teo lại. Cũng vậy, nếu không sử dụng các khả năng và kỹ năng Chúa ban, bạn sẽ mất chúng. Đức Giêsu dùng dụ ngôn các nén bạc để nhấn mạnh sự thật này. Nói đến đây tớ không sử dụng đồng bạc đã nhận, ông chủ bảo, “*Vậy các người hãy lấy yến bạc khỏi tay nó mà đưa cho người đã có mười yến*” (Mt 25, 28). Không dùng đến những gì được tặng ban, bạn sẽ mất nó. Vậy

hãy sử dụng khả năng Chúa ban và Ngài sẽ cho thêm. Thánh Phaolô nói với Timôtê, *“Đừng thờ ơ với đặc sủng đang có nơi anh, đặc sủng Thiên Chúa đã ban cho anh nhờ lời ngôn sứ, khi hàng kỳ mục đặt tay trên anh. Anh hãy tha thiết với những điều đó, chuyên chú vào đó, để mọi người nhận thấy những tiến bộ của anh”* (1Tm 4, 14-15).

Bất cứ ân huệ nào bạn đã lãnh nhận cũng đều có thể được mở rộng và phát triển qua thực hành. Chẳng hạn, không ai lãnh nhận ơn giảng dạy vốn đã được phát triển cách đầy đủ. Nhưng với việc nghiên cứu, lắng nghe góp ý phản hồi và thực hành, một thầy giáo “tốt” có thể trở nên một thầy giáo *tốt hơn*; và với thời gian, trở thành thầy giáo *bậc thầy*. Đừng phát triển nửa vời các ân huệ Chúa ban. Hãy cố vươn lên và học hỏi tất cả những gì bạn có thể. *“Hãy cố gắng ra trước mặt Thiên Chúa như một người đã được thử luyện, một người thợ không có gì phải xấu hổ, một người thẳng thắn dạy lời chân lý”* (2Tm 2, 15). Hãy tận dụng mọi cơ hội tập luyện để phát triển định dạng của bạn và làm cho các kỹ năng phục vụ của bạn nên sắc bén.

Ở trên trời, chúng ta sẽ phục vụ Thiên Chúa mãi mãi. Nhưng ngay bây giờ, chúng ta có thể chuẩn bị cho việc phục vụ muôn đời đó bằng cách luyện tập trên trần gian. Như những vận động viên chuẩn bị cho Thế Vận Hội, chúng ta hãy miệt mài luyện tập chuẩn bị cho ngày hội lớn đó, *“Phàm là tay đua, thì phải kiêng kị đủ điều, song họ làm như vậy là để đoạt phần thưởng chóng hư; trái lại chúng ta nhằm phần thưởng không bao giờ hư nát”* (1Cr 9, 25).

Chúng ta đang chuẩn bị sẵn sàng cho những trách nhiệm và phần thưởng đời đời.

NGÀY BA MƯỜI HAI
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Thiên Chúa xứng với những gì tốt đẹp nhất nơi tôi.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Hãy cố gắng ra trước mặt Thiên Chúa như một người đã được thử luyện, một người thợ không có gì phải xấu hổ, một người thẳng thắn dạy lời chân lý” (2Tm 2, 15).

Một câu hỏi để nghiên cứu: Bằng cách nào, tôi có thể tận dụng tối đa những gì Chúa ban?

NHỮNG TÔI TỐ ĐÍCH THỰC PHỤC VỤ THẾ NÀO?

*“Ai muốn làm lớn giữa anh em
thì phải làm người phục vụ anh em”*
(Mc 10, 43b).

“Cứ xem họ sinh hoa quả nào, thì biết họ là ai”
(Mt 7, 16a).

Phục vụ Thiên Chúa bằng cách phục vụ những người khác.

Thế gian định nghĩa sự cao cả bằng những khái niệm của quyền lực, của cải, thế giá và địa vị. Nếu bạn có thể đòi buộc người khác cung phụng mình, bạn đã thành đạt. Trong một nền văn hoá tự lo cho mình với lối suy nghĩ ưu tiên *tôi trước* của nó thì việc xử thế như một tôi tớ quả là một khái niệm xa lạ.

Vậy mà Đức Giêsu lại lượng định sự cao cả trong ngôn ngữ của phục vụ chứ không phải địa vị. Ngài xác định sự cao cả của bạn bằng số người bạn phục vụ, chứ không phải bao nhiêu người phục vụ bạn. Điều này thật trái ngược với khái niệm cao cả của thế gian, khiến chúng ta khó khăn lắm mới hiểu được và việc thực hành lại còn khó hơn. Các môn đệ tranh cãi ai đáng được địa vị cao nhất, và 2000 năm sau, những nhà lãnh đạo Kitô giáo vẫn xoay sở để có một chỗ, một địa vị trong các Hội Thánh, các giáo phái cũng như trong các sứ vụ.

Hàng ngàn cuốn sách viết về thuật lãnh đạo, nhưng không mấy cuốn viết về thuật phục vụ. Ai cũng thích lãnh đạo, không

ai thích làm tôi tớ. Chúng ta muốn làm tướng hơn làm lính. Ngay cả các Kitô hữu cũng muốn làm “*người hướng dẫn các tôi tớ*”, chứ không muốn làm đầy tớ thuần túy. Thế mà, nên giống Đức Giêsu là trở nên một tôi tớ. Đó là danh xưng Ngài tự gọi mình.

Đang khi việc biết định dạng của bạn quan trọng cho việc phụng sự Chúa thì việc có một tấm lòng của người tôi tớ lại quan trọng hơn. Hãy nhớ, Thiên Chúa nắn đúc bạn để *phục vụ*, không phải để lo cho bản thân. Không có tấm lòng của người tôi tớ, bạn sẽ bị cám dỗ lạm dụng định dạng của mình cho mục đích cá nhân. Bạn cũng sẽ bị cám dỗ dùng nó như một lời bào chữa để miễn cho mình khỏi đáp ứng một số nhu cầu nào đó.

Thiên Chúa thường thử lòng chúng ta bằng cách đòi hỏi chúng ta phục vụ trong những cách thức *không mấy* phù hợp với định dạng của mình. Nếu bạn thấy một người té xuống rãnh nước, Chúa mong bạn kéo anh ta lên, chứ không nói, “Tôi không có ơn xót thương hoặc phục vụ”. Có thể bạn không được ơn để làm một công việc nào đó, nhưng bạn vẫn được mời gọi dẫn thân khi không một ai được ơn này có mặt ở đó. Sứ vụ *hàng đầu* của bạn hẳn nằm trong lãnh vực định dạng của bạn, nhưng sứ vụ *thứ hai* của bạn là phục vụ những ai cần đến bạn mọi lúc mọi nơi.

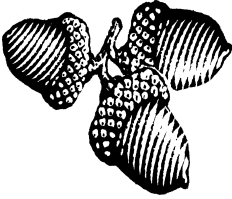
Định dạng của bạn cho biết sứ vụ của bạn, nhưng tấm lòng của người tôi tớ mới cho thấy sự trưởng thành nơi bạn.

Định dạng của bạn cho biết sứ vụ của bạn, nhưng tấm lòng của người tôi tớ mới cho thấy sự trưởng thành nơi bạn. Không cần một tài năng hay một ân huệ đặc biệt nào để có

thể nán lại nhặt rác hay sắp lại những chiếc ghế sau một cuộc họp. Bất cứ ai cũng có thể làm một người tôi tớ. Điều cần có là một nhân cách, một tấm lòng.

Có thể phục vụ cả đời trong Hội Thánh mà không bao giờ là một *tôi tớ*. Bạn phải có tấm lòng của người tôi tớ. Làm sao để biết bạn có tấm lòng của một người tôi tớ? Đức Giêsu nói, “*Cứ xem họ sinh hoa quả nào, thì biết họ là ai*” (Mt 7, 16a).

Những tôi tớ đích thực luôn sẵn sàng phục vụ. Các tôi tớ không mất thời giờ với những đeo đuổi khác vốn hạn chế sự sẵn sàng của họ. Họ sẵn sàng nhảy vào công việc ngay khi được gọi. Như một người lính, người tôi tớ luôn đứng đợi nhiệm vụ: “*Trong nghề binh, không ai vướng mắc vào những việc thuộc đời sống dân sự; có thể mới đẹp lòng người đã tuyển mộ*” (2Tm 2, 4). Nếu bạn chỉ phục vụ khi thuận tiện, bạn không phải là tôi tớ đích thực. Những tôi tớ đích thực làm tất cả những gì cần thiết cả khi không thuận tiện.

Bạn có sẵn sàng với Chúa bất cứ lúc nào không? Ngài có thể làm rối chương trình của bạn mà bạn không nổi nóng? Như người tôi tớ, bạn không có quyền chọn lựa sẽ phục vụ ở đâu hay lúc nào. Là người tôi tớ, nghĩa là giao quyền làm chủ chương trình của bạn lại và để Chúa làm gián đoạn nó bất cứ khi nào Ngài cần.

Mỗi ngày từ sáng sớm, nếu bạn tự nhủ mình là tôi tớ của Chúa thì những gián đoạn đó sẽ không làm bạn quá thất vọng, bởi vì lịch trình của bạn là những gì Chúa muốn đem vào cuộc đời bạn. Người tôi tớ xem những gián đoạn đó như những cuộc hẹn Chúa dành cho sứ vụ của mình và họ vui mừng vì có dịp thi hành.

Những tôi tớ đích thực quan tâm đến mọi nhu cầu. Các

tôi tớ luôn để ý đến mọi phương cách để giúp đỡ người khác. Khi thấy nhu cầu, họ bắt lấy cơ hội và đáp ứng ngay như Kinh Thánh đòi hỏi, “*Vậy bao lâu còn thời giờ, chúng ta hãy làm điều thiện cho mọi người, nhất là cho những anh em trong cùng đại gia đình đức tin*” (Gl 6, 10). Khi Chúa đặt một người cần giúp đỡ trước bạn, Ngài ban cho bạn cơ hội để lớn lên trong tinh thần tôi tớ. Hãy lưu ý, Chúa nói phải ưu tiên cho những anh em có nhu cầu trong gia đình Hội Thánh, đừng đặt họ cuối danh sách “những việc cần làm”.

Chúng ta đã để mất bao nhiêu cơ hội phục vụ vì thiếu nhạy bén và tự phát. Các cơ hội lớn để phục vụ thì không bao giờ kéo dài. Chúng đi qua một cách mau chóng và đôi khi không bao giờ trở lại. Có thể bạn chỉ có một dịp để phục vụ người đó, vậy hãy tận dụng nắm ngay cơ hội. “*Khi có thể, con đừng từ chối làm điều lành cho ai đáng được hưởng. Khi có thể cho ngay, thì con đừng có nói: ‘Đi đi, mai trở lại thì tôi sẽ cho anh’*” (Cn 3, 27-28).

John Wesley, một tôi tớ tuyệt vời của Chúa, phương châm của ông là “*Làm tất cả điều lành bạn có thể, bằng mọi phương tiện bạn có thể, trong mọi cách bạn có thể, ở mọi nơi bạn có thể, trong mọi lúc bạn có thể, cho tất cả mọi người bạn có thể, bao lâu bạn còn có thể*”. Đó mới là sự cao cả. Bạn có thể bắt đầu bằng cách tìm những việc nhỏ không ai muốn làm. Hãy làm những việc nhỏ này như thể chúng là việc lớn, vì chính Thiên Chúa đang nhìn thấy.

Những tôi tớ đích thực làm hết sức với những gì họ có. Tôi tớ không bào chữa, chần chừ hay chờ đợi những hoàn cảnh tốt hơn. Tôi tớ không bao giờ nói, “*Một ngày nào đó*” hoặc “*Khi nào đến giờ rồi hay*”. Họ làm ngay những gì cần làm.

Kinh Thánh nói, “*Người mãi ngắm gió chẳng bao giờ gieo, người cứ nhìn mây chẳng bao giờ gặt*” (Gv 11, 4). Chúa cũng mong bạn làm những gì bạn có thể, với những gì bạn có, tại mọi nơi bạn hiện diện. Công việc tuy không hoàn hảo nhưng luôn luôn tốt hơn là chỉ có trong ý hướng.

Một lý do nhiều người không bao giờ phục vụ đưa ra là họ *không đủ giỏi*. Họ tin vào lời dối trá khi cho rằng, công việc phụng sự Chúa chỉ dành cho các siêu sao. Một vài cộng đoàn đã nuôi dưỡng huyền thoại này bằng cách biến “cấp xuất sắc” làm thần tượng, khiến những người có khả năng trung bình ngần ngại dấn thân.

Có thể bạn từng nghe, “Nếu làm không xuất sắc thì đừng làm”. Vậy mà Đức Giêsu không bao giờ nói như vậy! Sự thật là, khi lần đầu tiên bắt tay vào việc, hầu như mọi chuyện chúng ta làm đều không tốt - đó là cách chúng ta học hỏi. Tại Hội Thánh Saddleback, chúng tôi thực hành *nguyên tắc “tốt đủ”*: Không cần phải quá hoàn hảo Thiên Chúa mới sử dụng và chúc phúc. Chúng tôi thà có hàng ngàn tín hữu bình thường đều dấn thân trong sứ vụ hơn là có một Hội Thánh hoàn hảo được điều hành bởi một vài người tài ba xuất sắc.

Những tội tổ đích thực làm mọi việc với lòng tận tụy như nhau. Bất cứ điều gì họ làm, họ đều “*làm tận tâm*” (Cl 3, 23). Công việc lớn nhỏ không thành vấn đề. Vấn đề duy nhất là nó có cần thiết để làm hay không?

Bạn sẽ không bao giờ trở nên quá quan trọng đến nỗi không cần đặt tay đến những việc nhỏ. Thiên Chúa không miễn cho bạn những việc tầm thường ấy đâu. Đó là một phần tối quan trọng trong quá trình đào tạo nhân cách. Kinh Thánh nói, “*Ai tưởng mình là gì mà kỳ thực không là gì hết, thì là lừa gạt chính mình*” (Gl 6, 3). Chính trong những việc nhỏ mà chúng ta ngày càng nên giống Đức Kitô.

Đức Giêsu chuyên làm những việc hèn mọn đang khi

những người khác thì cố tình tránh né: rửa chân, giúp đỡ trẻ em, dọn bữa điểm tâm và chăm sóc những người phong hủi. Không gì mà *không xứng đáng* với Ngài, vì Ngài đến để phục vụ. Không phải *bất chấp* sự cao cả của mình mà Ngài làm những việc đó, nhưng *chính vì sự cao cả* đó, và Ngài ước mong chúng ta noi gương Ngài (Ga 13, 15).

Những việc nhỏ thường biểu lộ một tâm hồn lớn. Tấm lòng của người tôi tớ nơi bạn được thể hiện trong những việc nhỏ mà người khác không nghĩ phải làm, chẳng hạn khi thánh Phaolô gom củi nhóm lửa sưởi ấm cho mọi người sau vụ đắm tàu (Cv 28, 3). Ngài cũng kiệt sức như bao người khác, nhưng đã làm những gì mọi người cần. Không việc gì bất xứng với bạn khi bạn có tấm lòng của người tôi tớ.

Những cơ hội lớn thường nguy trang trong những việc nhỏ. Những việc nhỏ trong đời lại quyết định những việc lớn. Đừng tìm việc lớn để làm cho Chúa. Cứ làm những việc không mấy to tát và rồi Chúa sẽ giao cho bạn bất cứ điều gì Ngài muốn bạn làm. Nhưng trước khi thử làm điều phi thường, hãy phục vụ theo cách bình thường.

Luôn luôn có nhiều người sẵn sàng làm những việc “lớn” cho Chúa hơn là người sẵn lòng làm việc nhỏ cho Ngài. Trường

đưa làm người lãnh đạo thì chật chội đang khi cả cánh đồng lại rộng mở cho những ai sẵn sàng làm người tôi tớ. Khi thì bạn *hướng lên* phục vụ người có chức quyền, khi thì bạn *cúi xuống* phục vụ những người nghèo khó. Cách nào đi nữa, thì bạn cũng đang phát huy tấm lòng của người tôi tớ khi sẵn sàng làm những việc cần đến bạn.

Những tôi tớ đích thực trung thành với sứ vụ của mình. Tôi tớ hoàn tất nhiệm vụ, chu toàn trách nhiệm, giữ lời hứa và

*Những cơ hội lớn
thường nguy trang
trong những việc nhỏ.*

hoàn thành mọi cam kết. Họ không bỏ việc nửa chừng, cũng không rút lui khi nản chí. Họ rất đáng tin cậy.

Trung thành là một đức tính quý hiếm (Tv 12, 1; Cn 20, 6; Pl 2, 19-22). Phần lớn người ta không biết ý nghĩa của sự cam kết. Họ cam kết tùy tiện, rồi lỗi cam kết với những lý do nhỏ nhặt nhất không chút do dự, ân hận hay hối tiếc. Hằng tuần, các cộng đoàn và các tổ chức phải ứng biến vì những người tình nguyện đã không chuẩn bị, không có mặt, hay thậm chí cũng không gọi điện báo trước họ không đến.

Bạn có được những người khác tin cậy không? Có những lời hứa phải giữ, những lời khấn phải chu toàn và những cam kết bạn phải tôn trọng không? Đây là một trắc nghiệm. Thiên Chúa đang trắc nghiệm lòng trung thành của bạn. Nếu vượt qua thử nghiệm này, bạn được ở trong nhóm người tốt lành: Abraham, Môisen, Samuel, Đavít, Daniel, Timôtê và Phaolô; tất cả được gọi là những *tôi tớ trung thành* của Thiên Chúa. Tốt hơn nữa, Thiên Chúa hứa ban phần thưởng cho lòng trung thành của bạn trong cõi đời đời. Thử tưởng tượng bạn sẽ cảm nhận thế nào khi ngày kia Chúa nói với bạn, *“Khá lắm! hồi đây tớ tài giỏi và trung thành! Được giao ít mà anh đã trung thành, thì tôi sẽ giao nhiều cho anh. Hãy vào mà hưởng niềm vui của chủ anh!”* (Mt 25, 23).

Và này, *tôi tớ trung thành* thì không bao giờ nghỉ hưu. Họ trung thành phục vụ bao lâu họ còn sống. Bạn có thể nghỉ hưu vì nghề nghiệp, nhưng sẽ không bao giờ nghỉ hưu trong việc phụng sự Chúa.

Những *tôi tớ đích thực* ứng xử kín đáo. *Tôi tớ* không tự đề cao hay tạo sự chú ý cho người khác. Thay vì hành động để gây ấn tượng và ăn diện hầu để thành công, họ *“lấy đức khiêm nhượng mà đối xử với nhau”* (1Pr 5, 5). Nếu người khác đề cao công việc phục vụ của họ, họ khiêm tốn đón nhận nhưng không để lời khen đó làm xao lãng công việc.

NGÀY BA MƯƠI BA
NHỮNG TÔI TỐ
ĐÍCH THỰC
PHỤC VỤ THẾ NÀO?

Thánh Phaolô phơi bày loại hình phục vụ “*xem ra*” đạo đức nhưng thực chất chỉ là bề ngoài, trình diễn, một hành động gây chú ý. Ngài gọi đó là “*phục vụ trước mặt*” (Ep 6, 6; Cl 3, 23) - phục vụ để gây ấn tượng nơi người khác rằng, chúng ta tốt lành biết bao. Đây là tội của các Biệt Phái. Họ biến việc giúp đỡ, bố thí và ngay cả việc cầu nguyện thành những màn trình diễn cho người khác. Đức Giêsu ghét thái độ này và Ngài cảnh báo, “*Khi làm việc lành phúc đức, anh em phải coi chừng, chớ có phô trương cho thiên hạ thấy. Bằng không, anh em sẽ chẳng được Cha của anh em, Đấng ngự trên trời ban thưởng*” (Mt 6, 1).

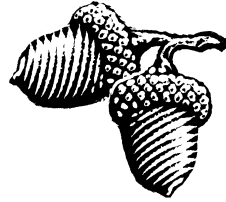
Đề cao chính mình và tinh thần tôi tớ không thể hoà trộn với nhau. Tôi tớ đích thực không phục vụ vì lời tán thưởng hay tiếng vỗ tay của người khác. Họ chỉ sống cho một Đấng. Thánh Phaolô nói, “*Vậy, giờ đây tôi tìm cách lấy lòng người đời, hay lấy lòng Thiên Chúa? Phải chăng tôi tìm cách làm đẹp lòng người đời, thì tôi không phải là tôi tớ của Đức Kitô*” (Gl 1, 10).

Bạn không tìm được nhiều tôi tớ đích thực nơi sân khấu, nơi nhiều người chú ý; thực ra, họ tránh nó khi có thể. Họ hài lòng với công việc phục vụ âm thầm trong bóng tối. Giuse là một gương lớn. Ông không tạo sự chú ý nhưng lặng lẽ phục vụ Pôtipha, phục vụ người cai tù và sau đó, phục vụ quan ngự thiện, quan chức tửu của vua Pharaô và Chúa đã chúc lành cho thái độ này. Khi Pharaô đề bạt ông, Giuse vẫn giữ tấm lòng của một tôi tớ, ngay cả đối với các anh của ông, những kẻ đã phản bội ông.

Thật không may, nhiều vị lãnh đạo ngày nay ban đầu là tôi tớ nhưng kết thúc là những người nổi tiếng. Họ trở nên nghiêng được chú ý và không biết rằng, sống trong ánh đèn chiếu, mắt họ sẽ sớm mù.

Có thể bạn đang phục vụ tại một địa điểm nhỏ bé tối tăm nào đó, không ai biết và cũng không ai khen lao. Hãy nghe đây: Thiên Chúa đặt bạn nơi bạn đang ở vì một mục đích! Tóc trên đầu bạn, Ngài đếm cả rồi và Ngài biết địa chỉ của bạn. Tốt hơn, bạn cứ ở đó cho đến lúc Ngài chuyển bạn đi. Ngài sẽ cho bạn biết Ngài có muốn bạn đến một nơi khác không. Sứ vụ của bạn có tầm quan trọng đối với vương quốc của Ngài. *“Khi Đức Kitô, nguồn sống của chúng ta xuất hiện, anh em sẽ được xuất hiện với Ngài và cùng Ngài hưởng phúc vinh quang”* (Cl 3, 4).

Tại nước Mỹ, có hơn 750 người có tên trong “Đền Danh Nhân” và có hơn 450 ấn phẩm “Họ Là Ai”, vậy mà bạn sẽ không tìm thấy tên tuổi của một người tôi tớ đích thực nào trong đó. Danh tiếng chẳng có ý nghĩa gì đối với họ bởi họ biết sự khác biệt giữa sự nổi danh và ý nghĩa. Có thể có một vài đặc điểm nổi rõ trên thân thể mà nếu không có chúng, bạn vẫn sống. Chính những bộ phận ẩn kín bên trong thân thể mới không thể thiếu, với Thân Thể Đức Kitô cũng vậy. Phục vụ có ý nghĩa thường gặp nhất chính là phục vụ âm thầm (1Cr 12, 22-24).

Trên thiên đàng, Thiên Chúa sẽ công khai tưởng thưởng một số tôi tớ vô danh nhất của Ngài - những người không bao giờ được nhắc đến trên trần gian, những người dạy trẻ em khuyết tật, những người quét dọn khi những người già phóng uế tùy tiện, những người chăm sóc các bệnh nhân SIDA và những người phục vụ trong hàng ngàn cách thức lặng lẽ khác.

Biết điều này, bạn đừng nản lòng khi công việc của bạn không ai biết đến hoặc bị xem thường. Hãy tiếp tục phụng sự Chúa! *“Bởi vậy, anh em thân mến, anh em hãy kiên tâm bền chí, và càng ngày càng tích cực tham gia vào công việc của*

Chúa, vì biết rằng: trong Chúa, sự khó nhọc của anh em sẽ không trở nên vô ích” (1Cr 15, 58). Cả những công việc nhỏ nhất cũng được Thiên Chúa nhìn thấy và Ngài sẽ thưởng công. Hãy nhớ lại lời Đức Giêsu: “Ai cho một trong những kẻ bé nhỏ này uống, dù chỉ là một chén nước lã thôi, vì kẻ ấy là môn đệ của Thầy, thì Thầy bảo thật anh em, người đó sẽ không mất phần thưởng đâu” (Mt 10, 42).

NGÀY BA MƯƠI BA

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Tôi phục vụ Chúa bằng cách phục vụ người khác.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Ai cho một trong những kẻ bé nhỏ này uống, dù chỉ là một chén nước lã thôi, vì kẻ ấy là môn đệ của Thầy, thì Thầy bảo thật anh em, người đó sẽ không mất phần thưởng đâu” (Mt 10, 42).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Trong sáu đặc tính của những đầy tớ đích thực, đặc tính nào là thách thức lớn nhất đối với tôi?

SUY NGHĨ NHƯ MỘT TÔI TỐ

*“Tôi trung của Ta là Calép,
vì được một thân khí khác thúc đẩy,
và đã một lòng theo Ta”*
(Ds 14, 24a).

*“Giữa anh em với nhau,
anh em hãy có những tâm tình
như chính Đức Kitô Giêsu”*
(Pl 2, 5).

Sự phục vụ bắt đầu trong tâm trí bạn.

Để trở nên một tôi tớ, bạn phải thay đổi não trạng, thay đổi thái độ. Thiên Chúa luôn quan tâm đến lý do *tại sao* chúng ta làm một điều gì đó hơn là điều chúng ta đang làm. Thái độ đáng kể hơn thành quả. Vua Amatgiahu mất ơn Chúa vì *“Vua làm điều ngay chính trước mắt Đức Chúa, nhưng lòng vua không trọn vẹn với Ngài”* (2Sb 25, 2). Các tôi tớ đích thực phục vụ Thiên Chúa với năm thái độ:

Các tôi tớ nghĩ đến những người khác nhiều hơn nghĩ về mình. Đây là sự khiêm tốn đích thực: không nghĩ mình ít ỏi, nhưng ít nghĩ đến mình. Họ tự quên mình. Thánh Phaolô nói, *“Mỗi người đừng tìm lợi ích cho riêng mình, nhưng hãy tìm lợi ích cho người khác”* (Pl 2, 4). Đây là ý nghĩa của việc “mất mạng sống mình” - quên mình để phục vụ kẻ khác. Khi không

còn tập trung vào những nhu cầu bản thân, chúng ta trở nên ý thức đến những nhu cầu chung quanh.

Đức Giêsu “hoàn toàn trút bỏ vinh quang, mặc lấy thân nô lệ, trở nên giống phàm nhân, sống như người trần thế” (Pl 2, 7). Lần gần đây nhất bạn trút bỏ chính mình vì lợi ích của một người nào đó là khi nào? Bạn không thể trở nên một tôi tớ nếu bạn chỉ nghĩ đến mình. Chính khi quên mình là lúc chúng ta làm được những điều đáng nhớ.

Thật không may, nhiều việc phục vụ của chúng ta thường trở thành phục vụ chính mình. Chúng ta phục vụ để được người khác yêu thích, tán phục hoặc phục vụ nhằm mục đích riêng. Đó là thủ thuật chứ không phải là sứ vụ. Toàn bộ thời gian,

thật sự chúng ta chỉ nghĩ đến bản thân, nghĩ đến việc sao cho mình đáng kính và tuyệt vời hơn. Một vài người lại tìm cách dùng việc phục vụ như một công cụ trao đổi với Chúa: “Con sẽ làm việc này cho Chúa nếu Chúa thực hiện điều gì đó cho con”. Tôi tớ đích

Tôi tớ đích thực không tìm cách sử dụng Thiên Chúa cho những mục đích của mình. Họ để Thiên Chúa sử dụng cho những mục đích của Ngài.

thực không tìm cách sử dụng Thiên Chúa cho những mục đích của mình. Họ để Thiên Chúa sử dụng cho những mục đích của Ngài.

Như lòng trung tín, phẩm cách tự quên mình thật quá hiếm hoi. Trong tất cả những người quen biết, thánh Phaolô coi Timôtê là gương mẫu duy nhất ngài có thể biểu dương (Pl 2, 20-21). Suy nghĩ như một tôi tớ thật khó bởi nó đụng phải vấn đề cơ bản của cuộc đời mỗi người: Theo lẽ tự nhiên, tôi là người ích kỷ. Tôi nghĩ đến mình nhiều hơn hết. Đó là lý do tại sao khiếm tốn là cuộc chiến mỗi ngày, một bài học mà tôi phải học đi học lại

mãi. Cơ hội trở nên người tôi tớ đến với tôi hàng chục lần trong ngày, qua đó tôi được quyền chọn lựa đáp ứng nhu cầu bản thân hay nhu cầu của người khác. Từ bỏ chính mình là cốt lõi của một tâm hồn tôi tớ.

Chúng ta có thể đo lường tâm hồn tôi tớ của mình bằng việc xem coi cách thức phản ứng mỗi khi bị những người khác đối xử như một tôi tớ. Bạn phản ứng thế nào khi bị bỏ rơi, bị sai khiến hoặc bị xem thường? Kinh Thánh nói, *“Nếu có người bắt anh đi một dặm, thì hãy đi với người ấy hai dặm”* (Mt 5, 41).

**Các tôi tớ suy nghĩ như người
quản gia, không như người chủ.**

NGÀY BA MƯƠI BỐN
SUYNGHĨNHƯ
MỘT TÔI TỚ

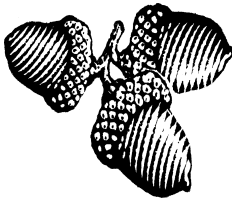
Những người tôi tớ nhớ rằng, chính Thiên Chúa sở hữu mọi sự. Trong Kinh Thánh, quản gia là người tôi tớ được uỷ thác trông coi tài sản của chủ.

Giuse thuộc loại tôi tớ này khi ông là một tù nhân Ai Cập. Potiphar đã uỷ thác cho Giuse cả nhà của ông. Rồi viên cai tù uỷ thác cho Giuse nhà tù ông trông coi. Và cuối cùng, Pharaô đã uỷ thác toàn vương quốc cho ông. Tâm tình người tôi tớ và quản gia thường đi đôi với nhau (1Cr 4, 1), vì Thiên Chúa kỳ vọng chúng ta trung tín trong cả hai việc này. Kinh Thánh nói, *“Người ta chỉ đòi hỏi ở người quản lý một điều, là phải chứng tỏ lòng trung thành”* (1Cr 4, 2). Bạn đang quản lý những nguồn phú túc Thiên Chúa uỷ thác thế nào?

Để trở nên một tôi tớ đích thực, bạn phải biết khéo sắp xếp vấn đề tiền bạc trong cuộc đời mình. Đức Giêsu nói, *“Không gia nhân nào có thể làm tôi hai chủ... Anh em không thể vừa làm tôi Thiên Chúa, vừa làm tôi Tiền Của được”* (Lc 16, 13). Ngài không nói, *“Bạn không nên”*, nhưng là *“Bạn không thể”*. Điều đó không thể. Sống cho sứ vụ và sống cho tiền của là những mục đích loại trừ lẫn nhau. Bạn chọn điều nào? Nếu là tôi tớ của Chúa, bạn không thể làm thêm giờ cho riêng mình.

Tất cả thời giờ của bạn đều thuộc về Chúa. Ngài đòi hỏi lòng trung thành tuyệt đối chứ không phải sự trung tín bán thời gian.

Tiền của có một tiềm lực mạnh mẽ nhất để thế chỗ Thiên Chúa trong đời bạn. Nhiều người trạch hương, bỏ việc phục vụ chỉ vì quá nặng với vật chất hơn bất cứ điều gì khác. Họ nói, “Sau khi tôi đạt được những mục tiêu tài chánh, tôi sẽ phụng sự Chúa”. Đó là một quyết định điên rồ mà họ sẽ hối tiếc đời đời. Khi Đức Giêsu là Chủ, tiền của sẽ phục vụ bạn; nhưng nếu tiền của là chủ, bạn sẽ trở thành nô lệ của nó. Sự giàu có hẳn không phải là một tội, nhưng không sử dụng nó cho vinh quang Thiên Chúa là tội. Tội tố Thiên Chúa thì luôn để tâm đến sự vụ hơn là tiền của.

Kinh Thánh nói rất rõ: Thiên Chúa dùng tiền của để thử lòng trung thành của bạn như thử một tội tố. Đó là lý do tại sao Đức Giêsu nói đến tiền bạc nhiều hơn thiên đàng, hoả ngục. Ngài nói, “*Nếu anh em không trung tín trong việc sử dụng Tiền Của bất chính, thì ai sẽ tín nhiệm mà giao của cải chân thật cho anh em?*” (Lc 16, 11). Bạn quản lý tiền bạc của mình thế nào, Chúa sẽ chúc phúc cho đời bạn thế ấy.

Trong chương 31, tôi nói đến hai loại người: Những người Xây Dựng Nước Trời và những người Xây Dựng Tài Sản. Cả hai đều được ban tặng tài năng trong việc làm ăn, mua bán và kiếm lợi. Những Người Xây Dựng Tài Sản tiếp tục tích lũy của cải cho mình bất luận kiếm được bao nhiêu, nhưng những Người Xây Dựng Nước Trời lại thay đổi luật chơi. Họ vẫn cố sức kiếm được nhiều tiền chừng nào có thể, nhưng có để rồi trao ban. Họ dùng của cải để tài trợ cho Hội Thánh Chúa và sự vụ của Hội Thánh trong thế giới.

Tại Hội Thánh Saddleback, chúng tôi có một nhóm những giám đốc điều hành và chủ doanh nghiệp, họ ra sức kiếm thật

nhiều tiền để cũng có thể dâng cúng thật nhiều hầu mở rộng nước Chúa. Tôi khuyến khích bạn hãy nói chuyện với chủ chăn của mình và bắt đầu lập một nhóm những người Xây Dựng Nước Trời trong cộng đoàn của bạn. Để được hướng dẫn thêm, xem Phụ trương 2.

Các tôi tớ nghĩ đến việc mình, không nghĩ đến những gì người khác đang làm. Họ không so sánh, phê bình, hay cạnh tranh với các tôi tớ hoặc các sứ vụ khác. Họ đã quá bận rộn với công việc Chúa trao. Cạnh tranh giữa các tôi tớ Chúa sẽ thật vô lý vì nhiều lý do: Tất cả chúng ta cùng ở trong một đội ngũ; mục đích của chúng ta là làm vui lòng Chúa chứ không phải vui lòng mình; chúng ta được giao những trách vụ khác nhau; và mỗi người được nắn đúc cách độc đáo. Thánh Phaolô nói, *“Chúng ta đừng có tìm hư danh, đừng khiêu khích nhau, đừng ganh tỵ nhau”* (Gl 5, 26).

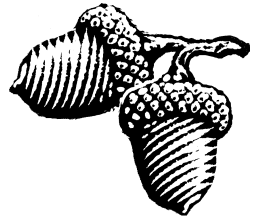
Không có chỗ cho ghen tương vụn vặt giữa các tôi tớ. Khi bận rộn với công việc phục vụ, bạn đâu còn thời giờ để phê phán đoán xét người khác. Bất cứ khoảng thời gian nào dùng để đoán xét người khác, bạn đều có thể dùng nó cho việc phục vụ. Khi Matta phàn nàn với Đức Giêsu rằng, Maria không phụ giúp bà, bà đã đánh mất tấm lòng của người tôi tớ. Các tôi tớ đích thực không phàn nàn về sự bất công, không mặc cảm tự ti và cũng không giận hờn những người không phục vụ. Họ chỉ cậy trông vào Chúa và tiếp tục công việc mình.

Đánh giá các tôi tớ của Chủ không phải là việc của chúng ta. Kinh Thánh nói, *“Bạn là ai mà xét đoán người nhà của kẻ khác? Nó đứng hay nó ngã, đó là việc của chủ nó. Nhưng nó sẽ đứng, vì Chúa có khả năng làm cho nó đứng”* (Rm 14, 4). Chống lại lời phê bình xét đoán để bảo vệ mình cũng không phải là việc của chúng ta. Hãy giao việc đó cho Chủ. Hãy bắt chước Môisen, người đã tỏ ra khiêm tốn thực sự trước những kẻ chống đối ông; như Nêhêmia, đã trả lời kẻ phê phán ông một cách đơn giản, *“Tôi đang lo một việc quan trọng, nên không thể xuống*

được. Làm sao ngưng việc và bỏ dở để xuống với các ông?” (Nkm 6, 3).

Nếu bạn phục vụ như Đức Giêsu, hãy biết rằng, bạn sẽ bị phê phán. Thế gian, và ngay trong nhiều cộng đoàn Hội Thánh, không hiểu những gì Thiên Chúa coi trọng. Một trong những hành vi thể hiện lòng mến đối với Đức Giêsu đẹp đẽ nhất lại bị các môn đệ phê phán. Maria lấy cái quý nhất mình có, dầu thơm hảo hạng, đổ vào chân Đức Giêsu. Cử chỉ phục vụ hào phóng của bà bị các môn đệ coi là “*lãng phí*”, nhưng với Đức Giêsu thì thật “*ý nghĩa*” và đó mới là điều đáng kể (Mt 26, 10). Bất luận người khác nói thế nào, công việc phụng sự Thiên Chúa của bạn không bao giờ được gọi là lãng phí.

Các tội tố đặt nền tảng căn tính của mình trong Đức Kitô. Biết mình được yêu thương và được đón nhận bởi ân sủng, các tội tố không cần chứng tỏ giá trị của mình. Các tội tố sẵn sàng chấp nhận những công việc mà những người thiếu tự tin coi là “*không xứng*” với họ. Một trong những mẫu gương phục vụ sâu sắc nhất là việc Đức Giêsu rửa chân cho các môn đệ. Công việc rửa chân cũng tương tự như làm một em bé đánh giày, một công việc không chút địa vị. Nhưng Đức Giêsu biết Ngài là ai, nên công việc đó không làm thương tổn địa vị của Ngài. Kinh Thánh nói, “*Đức Giêsu biết rằng: Chúa Cha đã giao phó mọi sự trong tay Ngài, Ngài bởi Thiên Chúa mà đến, và sắp trở về cùng Thiên Chúa, nên trong một bữa ăn, Ngài đứng dậy, rời bàn ăn, cởi áo ngoài ra, và lấy khăn mà thắt lưng*” (Ga 13, 3-4).

Nếu bạn sắp trở nên một người tội tố, bạn phải đặt căn tính của bạn trong Đức Kitô. Chỉ những người bình an mới có thể phục vụ. Những người bất an luôn lo lắng làm sao có thể xuất hiện trước những người khác. Họ sợ lộ ra những yếu kém,

những kiêu ngạo tự phụ ẩn giấu của mình. Càng bất an, bạn càng muốn người khác phục vụ và càng cần sự tán thành của họ nữa.

Henri Nouwen nói: “Để có thể phục vụ người khác, chúng ta phải chết đối với họ; nghĩa là chúng ta phải chấm dứt việc đo lường ý nghĩa và giá trị của mình bằng thước đo của những người khác...; bằng cách ấy, chúng ta mới được tự do để sống nhân ái”. Khi đặt giá trị và căn tính của mình trên mối tương giao với Đức Kitô, bạn thoát khỏi kỳ vọng của những người khác và điều đó cho phép bạn phục vụ họ tốt nhất.

Các tôi tớ không cần treo đầy tường những bằng khen, giấy thưởng để công việc mình được đánh giá. Họ không đòi hỏi được gọi bằng các chức danh, cũng không khoác lên mình những chiếc áo của bề trên, kể cả. Các tôi tớ xem các biểu tượng về địa vị là không cần thiết, họ không đo lường giá trị của mình bằng những thành đạt. Thánh Phaolô nói, “*Người được chấp nhận không phải là kẻ tự cao tự đại, nhưng là người được Chúa đề cao*” (2Cr 10, 18).

Nếu như có ai có cơ hội cả đời để phô trương về những liên hệ và “thanh thế” của mình, thì đó là thánh Giacôbê, người anh em của Đức Giêsu, ngài cùng lớn lên với Đức Giêsu như một người anh em. Thế mà, trong phần giới thiệu bức thư của mình, ngài chỉ đơn giản gọi mình là “*Tôi tớ Thiên Chúa và của Đức Giêsu Kitô*” (Gc 1, 1). Càng gần Đức Giêsu, bạn càng ít cần phải tự đề cao.

Càng gần Đức Giêsu, bạn càng ít cần phải tự đề cao.

Các tôi tớ coi sứ vụ như một cơ hội, không như một nhiệm vụ. Họ thích giúp đỡ người khác, thích đáp ứng những nhu cầu và thi hành sứ vụ. Họ “*phụng thờ Chúa với niềm hoan hỷ*” (Tv 100, 2a). Tại sao họ phục vụ với niềm hoan hỷ? Bởi họ

yêu mến Thiên Chúa, biết ơn về những ân sủng của Ngài, họ biết phục vụ là cách tốt nhất để tận dụng cuộc sống và biết Thiên Chúa đã hứa ban phần thưởng. Đức Giêsu đã hứa, “*Ái phục vụ Thầy, Cha của Thầy sẽ quý trọng người ấy*” (Ga 12, 26). Tác giả thư Do Thái nói, “*Thiên Chúa không bắt công đến nỗi quên việc anh em đã làm và lòng yêu mến anh em đã tỏ ra đối với danh Ngài, khi trước đây anh em phục vụ các người trong dân thánh, và hiện nay vẫn còn đang phục vụ*” (Dt 6, 10).

Thử tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra nếu chỉ có 10% Kitô hữu trên toàn thế giới nghiêm túc thi hành vai trò của mình như những tội tở đích thực. Hãy tưởng tượng bao nhiêu điều tốt lành có thể được thực hiện. Bạn có sẵn sàng trở nên một trong những người đó không? Bất luận tuổi tác của bạn thế nào, Thiên Chúa sẽ dùng bạn nếu bạn bắt đầu hành động và suy nghĩ như một tội tở. Albert Schweitzer nói: “*Những người thực sự hạnh phúc là những ai từng học biết cách phục vụ*”.

NGÀY BA MƯỚI BỐN
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Để trở nên một tội tở, tôi phải suy nghĩ như người tội tở.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Giữa anh em với nhau, anh em hãy có những tâm tình như chính Đức Giêsu Kitô*” (Mt 10, 42).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Được người khác phục vụ hay tìm cách phục vụ những người khác, tôi thường bận tâm đến việc nào nhiều hơn?

QUYỀN NĂNG THIÊN CHÚA TRONG YẾU ĐUỐI CỦA BẠN

*“Chúng tôi cũng mang thân phận yếu hèn,
nhưng cùng với Ngài, chúng tôi sống,
nhờ quyền năng của Thiên Chúa
để xử sự với anh em”*
(2Cr 13, 4b).

*“Ơn của Thầy đã đủ cho con,
vì sức mạnh của Thầy
được biểu lộ trọn vẹn trong sự yếu đuối”*
(2Cr 12, 9a).

Thiên Chúa thích dùng người yếu.

Ai ai cũng có những yếu đuối riêng. Quả vậy, bạn có *biết bao* nhược điểm và bất toàn về ngoại hình, về cảm xúc, về tư chất thông minh, về đời sống tinh thần. Bạn cũng có thể gặp những hoàn cảnh ngoài tầm tay vốn làm bạn yếu nhược, chẳng hạn những giới hạn về tài chánh hoặc giao tế. Vấn đề quan trọng hơn là bạn làm gì với những điểm yếu này. Thông thường, chúng ta phủ nhận những yếu đuối của mình, chúng ta bảo thủ, bào chữa, che đậy và đau buồn vì chúng. Điều này lại cản trở Thiên Chúa sử dụng chúng theo cách Ngài muốn.

Thiên Chúa có một cái nhìn rất khác về những yếu đuối

của bạn. Ngài nói, “*Trời cao hơn đất chừng nào thì đường lối của Ta cũng cao hơn đường lối các người, và tư tưởng của Ta cũng cao hơn tư tưởng các người chừng ấy*” (Is 55, 9). Cho nên, Ngài thường hành động theo những cách thế hoàn toàn trái ngược với những gì chúng ta mong đợi. Chúng ta nghĩ, Chúa chỉ muốn dùng sức mạnh của tôi; thế nhưng, Ngài còn sử dụng đến những yếu đuối của chúng ta nữa cho vinh quang Ngài.

Kinh Thánh nói, “*Những gì thế gian cho là điên dại, thì Thiên Chúa đã chọn để hạ nhục những kẻ khôn ngoan, và những gì thế gian cho là yếu kém, thì Thiên Chúa đã chọn để hạ nhục những kẻ hùng mạnh*” (1Cr 1, 27). Những yếu đuối của bạn không phải là ngẫu nhiên. Thiên Chúa cố ý cho phép chúng xảy đến trong đời bạn nhằm chứng tỏ quyền năng của Ngài ngang qua bạn.

Thiên Chúa không bao giờ bị tác động bởi sức mạnh hay sự hoàn hảo của một ai. Thực tế, Ngài bị hấp dẫn bởi những người yếu kém và những ai thừa nhận điều đó. Đức Giê-su coi việc chúng ta nhìn nhận những thiếu sót của mình là thái độ của một “tâm hồn nghèo khó”. Đó là thái độ ưu tiên mà Ngài chúc phúc (Mt 5, 3).

Kinh Thánh đầy những mẫu gương cho thấy cách thức Thiên Chúa sử dụng những con người bất toàn, bình thường để làm những việc phi thường bất chấp những yếu đuối của họ. Nếu Thiên Chúa chỉ dùng những con người hoàn hảo, không gì được thực hiện thành toàn.

Nếu Thiên Chúa chỉ dùng những con người hoàn hảo, không gì được thực hiện thành toàn.

Sự yếu đuối, hay nói như thánh Phaolô, “cái dầm dìm vào” (2Cr 12, 7) không phải là một tội, một thói xấu hay một thiếu sót của tâm tánh mà bạn có thể thay đổi, chẳng hạn như ăn quá nhiều hoặc thiếu kiên nhẫn. Một yếu đuối là bất kỳ một giới hạn nào đó mà bạn kế thừa do di truyền hoặc không có khả năng thay đổi. Đó có thể là giới hạn *thể lý* như khuyết tật, một căn bệnh kinh niên, kém sức khoẻ, tê liệt. Đó cũng có thể là một giới hạn về *cảm xúc*, chẳng hạn một tổn thương tinh thần do một khủng hoảng, một kỷ niệm đau buồn, một khuyết tật của cá tính hay một tính khí di truyền nào đó. Hoặc đó cũng có thể là một giới hạn về *tài năng* hoặc *tư chất thông minh*. Không phải ai trong chúng ta cũng thông minh kiệt xuất hay tài năng lỗi lạc.

Khi nghĩ đến những giới hạn trong đời mình, bạn có thể bị cám dỗ đi đến kết luận, “Có lẽ Chúa sẽ không bao giờ dùng tôi”. Nhưng Thiên Chúa không bao giờ bị hạn chế bởi những giới hạn của chúng ta. Quả vậy, Ngài thích đặt quyền năng cao cả của Ngài trong những bình chứa bình thường. Kinh Thánh nói, “*Nhưng kho tàng ấy, chúng tôi lại chứa đựng trong những bình sành, để chúng tỏ quyền năng phi thường xuất phát từ Thiên Chúa, chứ không từ chúng tôi*” (2Cr 4, 7). Như những chiếc bình gốm thông thường, chúng ta mỏng giòn, thiếu sót và dễ vỡ. Nhưng Chúa sẽ sử dụng nếu chúng ta để Ngài hành động ngang qua yếu đuối của mình. Để được vậy, hãy bắt chước gương thánh Phaolô.

Thừa nhận những yếu đuối của bạn. Nhìn nhận những bất toàn của bạn. Đừng tiếp tục giả vờ bạn có tất cả, hãy thành thật với chính mình.

Thay vì chối bỏ hoặc tìm cách bào chữa, bạn hãy dùng thời giờ để xác định những yếu đuối riêng của mình. Bạn có thể liệt kê chúng ra thành một danh sách.

Có hai lời tuyên xưng tuyệt vời trong Tân Ước minh họa

những gì chúng ta cần để có một cuộc sống lành mạnh. Trước hết là tuyên xưng của thánh Phêrô, người đã nói với Đức Giêsu, *“Thầy là Đấng Kitô, Con Thiên Chúa hằng sống”* (Mt 16, 6). Tiếp đến là tuyên xưng của thánh Phaolô, người đã nói với đám đông vốn tôn sùng thần tượng, *“Chúng tôi đây cũng chỉ là người phàm, cùng thân phận với các bạn”* (Cv 14, 15b). Nếu bạn muốn được Thiên Chúa sử dụng, phải biết Ngài là Đấng nào và bạn là ai. Nhiều Kitô hữu, đặc biệt giới lãnh đạo, thường quên chân lý thứ hai: Chúng ta chỉ là những con người! Nếu cần một khung hoàng để bạn thừa nhận điều đó, Thiên Chúa sẽ không ngần ngại để nó xảy ra vì Ngài yêu thương bạn.

Hãy bằng lòng với những yếu kém của bạn. Thánh Phaolô nói, *“Thế nên tôi rất vui mừng và tự hào vì những yếu đuối của tôi, để sức mạnh của Đức Kitô ở mãi trong tôi. Vì vậy, tôi cảm thấy vui sướng khi mình yếu đuối, khi bị sỉ nhục, hoạn nạn, bắt bớ, ngặt nghèo vì Đức Kitô. Vì khi tôi yếu, chính là lúc tôi mạnh”* (2Cr 12, 9b-10).

Thoạt tiên, điều này chẳng có ý nghĩa gì cả. Chúng ta muốn thoát khỏi những yếu hèn, và không bằng lòng với chúng! Thế nhưng sự bằng lòng là một biểu lộ của lòng tin vào sự tốt lành của Thiên Chúa. Sự bằng lòng nói lên rằng, *“Lạy Chúa, con tin Chúa thương con và Chúa biết những gì tốt nhất cho con”*.

Thánh Phaolô đưa ra một vài lý do để chúng ta bằng lòng với những yếu hèn bẩm sinh của mình. Trước hết, chúng giúp chúng ta biết tựa nương vào Chúa. Nói đến yếu hèn của mình, điều mà Chúa không chịu cất đi, ngài nói, *“Vì vậy, tôi cảm thấy vui sướng khi mình yếu đuối, khi bị sỉ nhục, hoạn nạn, bắt bớ, ngặt nghèo vì Đức Kitô. Vì khi tôi yếu, chính là lúc tôi mạnh”* (2Cr 12, 10). Bất cứ khi nào bạn cảm thấy yếu đuối, ấy là lúc Thiên Chúa đang nhắc nhở bạn hãy tựa nương vào Ngài.

Những yếu đuối cũng giúp chúng ta tránh được kiêu căng. Chúng nhắc chúng ta phải khiêm nhường. Thánh Phaolô nói, *“Để tôi khỏi tự cao tự đại vì những mặc khải phi thường tôi đã nhận được, thân xác tôi như đã bị một cái dằm đâm vào, một thủ hạ của Satan được sai đến vả mặt tôi, để tôi khỏi tự cao tự đại”* (2Cr 12, 7). Thiên Chúa thường gắn một yếu đuối kém cỏi nổi bật vào một sức mạnh lớn lao để kiểm soát cái tôi của chúng ta. Sự giới hạn có thể tác động như cái thắng, ngăn không cho chúng ta chạy quá nhanh và chạy trước Thiên Chúa.

Khi Giđêôn tuyển mộ đội quân 32 ngàn người để chống lại người Mađian, Thiên Chúa cắt bớt chỉ còn 300, tức là 1 chọi với 450 khi họ xung trận chiến đấu với 135 ngàn quân thù. Điều đó *xem ra* dẫn đến thảm họa; nhưng Thiên Chúa đã làm vậy để Israel biết rằng, chính quyền năng Ngài cứu thoát chứ không phải sức mạnh của họ.

Những yếu hèn của chúng ta cũng khích lệ tình thân giữa các tín hữu. Trong khi sức mạnh làm nẩy sinh tình thần tự lập (“Tôi không cần ai”), thì những giới hạn cho thấy chúng ta cần đến nhau biết bao. Khi dệt những sợi tơ yếu đuối của cuộc đời chúng ta lại với nhau, một sợi thường mạnh mẽ và chắc chắn được hình thành. Vance Havner bông đùa, “Các Kitô hữu, như những bông tuyết, rất mong manh; nhưng nếu dính kết với nhau, chúng có thể làm kẹt xe”.

Việc thi hành sứ vụ hiệu quả nhất sẽ đến từ những nỗi đau sâu thẳm nhất của bạn.

Trên hết, những yếu đuối làm tăng khả năng cảm thông và phục vụ của chúng ta. Chúng ta dễ cảm thông và nhân từ về những yếu đuối của người khác hơn. Thiên Chúa muốn bạn có một sứ vụ như Đức Giêsu trên trần gian. Nghĩa là những người

khác sẽ tìm được sự chữa lành trong những thương tích của bạn. Sự điệp cuộc sống cao cả nhất và việc thi hành sứ vụ hiệu quả nhất sẽ đến từ những nỗi đau sâu thẳm nhất của bạn. Những gì mà bạn bối rối, xấu hổ và ngần ngại chia sẻ nhất chính là những công cụ Thiên Chúa có thể dùng một cách kỳ diệu nhất để chữa lành những người khác.

NGÀY BA MƯƠI LĂM
QUYỀN NĂNG
THIÊN CHÚA
TRONG YẾU ĐUỐI
CỦA BẠN

Nhà truyền giáo lừng danh Hudson

Taylor nói: “Tất cả những người khổng lồ của Chúa đều là những người yếu đuối”. Điểm yếu của Môisen là sự nóng nảy. Nó khiến ông giết chết một người Ai Cập, đánh vào tảng đá thay vì nói với nó và đập vỡ bia Mười Điều Răn. Nhưng Thiên Chúa đã biến Môisen thành “*người hiền lành nhất đời*” (Ds 12, 3).

Điểm yếu của Gidêon là thiếu tự tin và rất bất an, nhưng Thiên Chúa đã biến ông thành “*người chiến sĩ can trường*” (Tl 6, 12). Điểm yếu của Abraham là sợ hãi. Không chỉ một lần, nhưng tới hai lần, ông gọi vợ mình là em gái để tự bảo vệ. Nhưng Thiên Chúa đã biến ông thành “*cha của mọi kẻ tin*” (Rm 4, 11). Một Phêrô bốc đồng, nhụt chí trở nên “*đá tảng*” (Mt 16, 18), một Đavít ngoại tình trở nên “*một người đẹp lòng Thiên Chúa*” (Cv 13, 22) và Gioan, một trong “*những người con của Sấm Sét*” đầy kiêu ngạo trở thành người “*Môn đệ của Tình yêu*”.

Danh sách có thể tiếp tục và dài hơn. “*Tôi còn phải nói gì nữa đây? Tôi sợ không có đủ thời giờ để kể chuyện các ông Ghítôn, Barác, Samson, Gíptác, Đavít, Samuel và các ngôn sứ. Nhờ đức tin, các vị này đã chinh phục các nước, thực hành công lý, đạt được những gì Thiên Chúa đã hứa; các ngài đã khoa miêng sư tử, dập tắt lửa hồng mãnh liệt, thoát khỏi lưới gươm. Các ngài đã lướt thắng bệnh tật mà trở nên mạnh mẽ, đã tỏ ra dũng cảm tại chiến trường, và đẩy lùi được quân ngoại xâm*”

(Dt 11, 32-43). Thiên Chúa là chuyên gia biến những yếu đuối thành sức mạnh. Ngài muốn nắm lấy yếu hèn lớn nhất của bạn và biến đổi nó.

Chân thành chia sẻ những yếu hèn của bạn. Sự vụ bắt đầu với những yếu hèn. Bạn càng giảm thiểu tự vệ, gỡ bỏ mặt nạ và chia sẻ những chiến đấu cam go của mình, Thiên Chúa càng có thể dùng bạn để phục vụ những người khác.

Thánh Phaolô nêu gương về những yếu hèn của mình trong các thư của ngài. Ngài cởi mở chia sẻ:

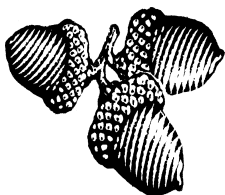
- * Những thất bại của ngài: *“Sự thiện tôi muốn thì tôi không làm, nhưng sự ác tôi không muốn, tôi lại cứ làm”* (Rm 7, 19).
- * Những cảm xúc của ngài: *“Chúng tôi đã chân thành ngỏ lời với anh em, chúng tôi đã mở rộng tấm lòng”* (2Cr 6, 11).
- * Những thất vọng của ngài: *“Chúng tôi đã chịu đựng quá mức, quá sức chúng tôi, đến nỗi chúng tôi không còn hy vọng sống nổi”* (2Cr 1, 8b).
- * Những nỗi sợ hãi của ngài: *“Khi đến với anh em, tôi thấy mình yếu kém, sợ sệt và run rẩy”* (1Cr 2, 3).

Dĩ nhiên, bộc lộ yếu hèn như thế cũng khá liều lĩnh. Nó có thể làm bạn lo lắng khi hạ thấp tính tự vệ và bộc lộ đời mình cho người khác. Khi bày tỏ những thất bại, cảm xúc, thất vọng và những nỗi lo sợ của mình, bạn có nguy cơ bị loại bỏ. Nhưng những lợi ích của nó đáng để bạn liều lĩnh. Bộc lộ yếu hèn là một giải thoát về mặt cảm xúc. Cởi mở làm với căng thẳng, giảm bớt lo sợ và là bước đầu dẫn đến tự do.

Chúng ta vừa thấy, Thiên Chúa *“ban ơn cho kẻ khiêm nhường”*; thế nhưng, nhiều người đã hiểu sai sự khiêm nhường.

Khiêm nhường không phải là hạ thấp chính mình hay phủ

nhận những điểm mạnh của bạn; nhưng đúng hơn là chân thành về những yếu đuối của bạn. Càng chân thành bao nhiêu, bạn càng nhận được ơn Chúa bấy nhiêu. Bạn sẽ nhận được ơn Chúa từ những người khác nữa. Bày tỏ yếu hèn là một đức tính đáng yêu; tự nhiên chúng ta thích ở gần người khiêm nhường. Tự phụ đẩy người khác ra xa nhưng chân thành lại thu hút họ và bày tỏ yếu hèn là đường dẫn đến sự thiết thân.

Đây là lý do tại sao Thiên Chúa không chỉ sử dụng sức mạnh mà còn cả những yếu hèn của bạn. Nếu ai ai cũng chỉ thấy bạn mạnh mẽ, họ sẽ nản chí và nghĩ rằng, “Vâng, như thế thì tốt cho người ấy, và tôi thì sẽ không bao giờ làm được điều đó”. Nhưng khi họ thấy Thiên Chúa dùng bạn bất chấp những yếu hèn, thì điều đó khích lệ họ nghĩ rằng, “Có thể Chúa cũng sẽ dùng tôi”. Sức mạnh tạo nên cạnh tranh, nhưng yếu hèn của chúng ta lại tạo nên cộng đồng.

Đến một lúc nào đó trong đời, bạn phải quyết định hoặc là muốn *gây ấn tượng* trên người khác, hoặc là bạn sẽ *ảnh hưởng* trên người khác. Bạn có thể gây ấn tượng khi ở xa xa; nhưng muốn ảnh hưởng, bạn phải đến gần họ và lúc đó, họ sẽ thấy những thiếu sót của bạn. Không sao. Phẩm chất căn bản nhất của thuật lãnh đạo không phải là sự hoàn hảo nhưng là sự đáng tin. Người ta phải tin bạn, nếu không, họ sẽ không theo bạn. Làm sao bạn có thể xây dựng lòng tin? Bạn chỉ có thể xây dựng lòng tin bằng sự thành thật chứ không phải bằng lối giả vờ hoàn hảo.

Hân hoan trong những yếu kém của bạn. Thánh Phaolô nói, “*Còn về bản thân tôi, tôi chỉ tự hào về những yếu đuối của tôi*” (2Cr 12, 5). Thay vì coi mình như thể đầy tự tin và vô địch, hãy xem bạn như một chiến tích của ân sủng. Khi Satan chỉ ra những yếu đuối của bạn, hãy đồng ý với nó và đổ đầy

lòng bạn lời ngợi khen Đức Giêsu, Đấng “*biết cảm thương những nỗi yếu hèn của ta*” (Dt 4, 14) và ngợi khen Chúa Thánh Thần, Đấng “*giúp đỡ chúng ta là những kẻ yếu hèn*” (Rm 8, 26a).

Tuy nhiên, đôi khi Thiên Chúa lại biến sức mạnh thành yếu đuối để sử dụng chúng ta nhiều hơn. Giacóp, người nhiều mảnh khoẻ, đã dùng cả đời để mưu mô và chạy trốn những hậu quả. Một đêm ông vật lộn với Thiên Chúa và nói, “Tôi sẽ không buông Ngài ra nếu Ngài không chúc lành cho tôi”. Thiên Chúa nói, “Được!”, nhưng Ngài đã đánh vào đùi Giacóp và làm ông bị trật hông. Điều đó có ý nghĩa gì?

Thiên Chúa đụng đến sức mạnh của Giacóp (cơ đùi là phần mạnh nhất trong thân thể) và biến nó thành điểm yếu. Từ đó về sau, Giacóp đi khập khiễng và không bao giờ có thể chạy xa nữa. Điều đó buộc Giacóp phải nương tựa vào Chúa dù muốn hay không muốn. Nếu muốn Thiên Chúa chúc lành và dùng bạn, bạn phải sẵn sàng đi khập khiễng quãng đời còn lại của mình, bởi lẽ Thiên Chúa thích dùng những con người yếu đuối.

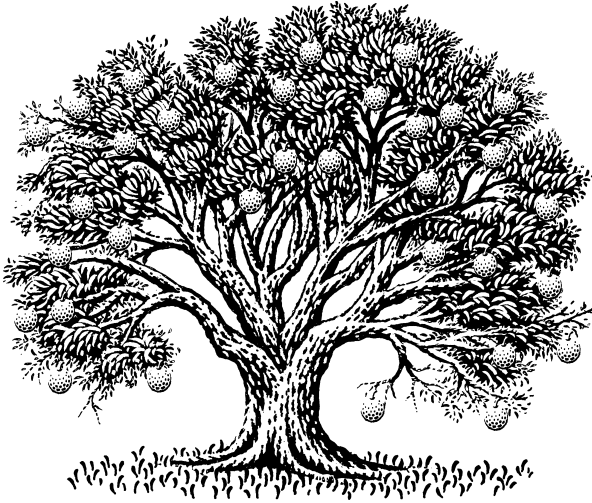
NGÀY BA MƯƠI LĂM
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Thiên Chúa sẽ làm tốt nhất khi tôi thừa nhận những yếu đuối của mình.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Ơn của Thầy đã đủ cho anh, vì sức mạnh của Thầy được biểu lộ trọn vẹn trong sự yếu đuối*” (2Cr 12, 9a).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Có phải tôi đang giới hạn quyền năng Thiên Chúa trong đời mình bằng cách che đậy những yếu đuối? Tôi cần phải chân thật về điều gì để có thể giúp đỡ những người khác?

MỤC ĐÍCH # 5

BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG CHO MỘT SỨ MỆNH

*“Người công chính được thừa hưởng cây sự sống,
kẻ khôn ngoan chinh phục được lòng người”
(Cn 11, 30).*

ĐƯỢC TẠO DỰNG CHO MỘT SỨ MỆNH

*“Như Cha đã sai con đến thế gian,
thì con cũng sai họ đến thế gian”*

(Ga 17, 18).

*“Mạng sống tôi,
tôi coi thật chẳng đáng giá gì,
miễn sao tôi chạy hết chặng đường,
chu toàn chức vụ tôi đã nhận từ Đức Giêsu...”*

(Cv 20, 24a).

Bạn được tạo dựng cho một sứ mệnh.

Thiên Chúa đang hoạt động trong thế giới và muốn bạn tham gia với Ngài. Chỉ định này được gọi là *sứ mệnh* của bạn. Thiên Chúa muốn bạn vừa có một sứ vụ trong Thân Thể Đức Kitô vừa có một sứ mệnh trong thế giới. Sứ vụ là phục vụ những *anh chị em tín hữu* (Cl 1, 25; 1Cr 12, 5) và sứ mệnh là phục vụ *những người chưa tin*. Chu toàn sứ mệnh của bạn trong thế giới là mục đích thứ năm Thiên Chúa dành cho đời bạn.

Sứ mệnh đời bạn vừa mang tính *chia sẻ* vừa có tính *riêng biệt*. Một phần là trách nhiệm của bạn cùng có chung với mọi Kitô hữu và phần khác là trách nhiệm riêng của bạn. Chúng ta sẽ tìm hiểu cả hai phần trong các chương tiếp theo.

Trong tiếng Anh, từ ngữ “sứ mệnh” bắt nguồn từ tiếng Latin, có nghĩa là “sai đi”. Là Kitô hữu, bao gồm việc được sai

đi vào thế giới với tư cách người đại diện Đức Giêsu Kitô. Ngài nói, *“Như Chúa Cha đã sai Thầy, thì Thầy cũng sai anh em”* (Ga 20, 21).

Đức Giêsu hiểu rõ sứ mệnh của Ngài trên trần gian. Vào tuổi mười hai, Ngài đã nói, *“Cha mẹ không biết là con có bốn phần ở nhà của Cha con sao?”* (Lc 2, 49). Và hai mươi mốt năm sau, khi hấp hối trên thánh giá, Ngài nói, *“Thế là đã hoàn tất”* (Ga 19, 30). Hai lời này đóng khung cuộc sống tốt lành theo đúng mục đích của Ngài. Đức Giêsu đã hoàn tất sứ mệnh Chúa Cha trao.

Sứ mệnh của Đức Giêsu lúc Ngài còn trên trần gian giờ đây là sứ mệnh *của chính chúng ta*, bởi chúng ta là Thân Thể Ngài. Những gì Ngài đã thực hiện với thân xác thể lý của mình nay là những gì chúng ta phải tiếp tục trong thân mình thiêng liêng của Ngài, tức là Hội Thánh. Sứ mệnh đó là gì? Dẫn dắt người ta đến với Chúa! Kinh Thánh nói, *“Đấng đã nhờ Đức Kitô mà cho chúng ta được hoà giải với Ngài và trao cho chúng tôi chức vụ hoà giải”* (2Cr 5, 18).

Thiên Chúa muốn cứu con người khỏi Satan và giao hoà họ với Ngài, để rồi chúng ta có thể hoàn thành năm mục đích Ngài nhắm khi tạo dựng chúng ta: để yêu mến Ngài, để trở nên thành viên của gia đình Ngài, để nên giống Ngài, để phụng sự Ngài và để nói cho người khác biết Ngài. Một khi chúng ta thuộc về Thiên Chúa, Ngài sẽ dùng chúng ta để đến với những người khác. Ngài cứu chúng ta và rồi, sai chúng ta đi. Kinh Thánh nói, *“Chúng tôi là sứ giả thay mặt Đức Kitô như thể chính Thiên Chúa dùng chúng tôi mà khuyên dạy”* (2Cr 5, 20a). Chúng ta là những sứ giả của tình yêu và là sứ giả của những mục đích Thiên Chúa dành cho thế gian.

NGÀY BA MƯƠI SÁU
ĐƯỢC TẠO DỰNG
CHO MỘT SỨ MỆNH

TÂM QUAN TRỌNG CỦA SỨ MỆNH

Hoàn tất sứ mệnh đời bạn trên trần gian là cốt lõi của việc sống cho vinh quang Thiên Chúa. Kinh Thánh dẫn chứng một vài lý do cho thấy tại sao sứ mệnh của bạn lại quan trọng đến thế.

Sứ mệnh của bạn tiếp nối sứ mệnh của Đức Giêsu trên trần gian. Là những người theo Chúa, chúng ta tiếp tục những gì Đức Giêsu đã khởi sự. Ngài mời gọi chúng ta không chỉ *đến* với Ngài, nhưng còn ra đi cho Ngài. Sứ mệnh của bạn quan trọng đến nỗi Đức Giêsu đã lặp đi lặp lại điều đó đến năm lần theo năm cách khác nhau trong năm cuốn sách của Kinh Thánh (Mt 28, 19-20; Mc 16, 15; Lc 24, 47; Ga 20, 21; Cv 1, 8). Như thể Ngài đang nói, “Ta *thật sự* muốn con ghi nhớ điều này!”. Hãy nghiên cứu năm mệnh lệnh của Đức Giêsu, bạn sẽ biết rõ những chi tiết sứ vụ của bạn trên trần gian - lúc nào - ở đâu - tại sao và cách nào.

Trong Lệnh Truyền Cao Cả của Ngài, Đức Giêsu nói, “*Vậy anh em hãy đi và*

làm cho muôn dân trở thành môn đệ, làm phép rửa cho họ nhân danh Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần, dạy bảo họ tuân giữ mọi điều Thầy đã truyền cho anh em. Và đây, Thầy ở cùng anh em mọi ngày cho đến tận thế” (Mt 28, 19-20). Lệnh Truyền Cao Cả được gửi đến tất cả những ai theo Đức Giêsu chứ không chỉ gửi đến các chủ chăn hay các nhà truyền giáo. Đây là lệnh truyền của Ngài dành cho bạn và bạn không có quyền chọn lựa thi hành hay không thi hành. Đây không phải là lời *Đề Nghị Long Trọng* mà là lệnh truyền. Nếu bạn là thành phần của gia đình Thiên Chúa,

*Đức Giêsu mời gọi chúng ta
không chỉ đến với Ngài,
nhưng còn ra đi cho Ngài.*

sứ mệnh của bạn mang tính bắt buộc. Bỏ qua nó, sẽ là bất tuân.

Có thể bạn không ý thức việc Thiên Chúa còn trao cho bạn trách nhiệm với cả những người chưa tin đang sống chung quanh. Kinh Thánh nói, *“Nếu người không báo cho kẻ gian ác đó biết, không nói để cảnh cáo nó từ bỏ lối sống xấu xa, cho nó được sống, thì chính kẻ gian ác ấy sẽ phải chết vì tội lỗi của nó, nhưng Ta sẽ đòi người đền nợ máu nó”* (Ed 3, 18). Bạn là Kitô hữu duy nhất mà một số người biết và sứ mệnh của bạn là chia sẻ Đức Giêsu cho họ.

Sứ mệnh của bạn, một đặc ân tuyệt vời. Dẫu đó là một trọng trách, nhưng đó còn là vinh dự vô biên khi được Thiên Chúa sử dụng. Thánh Phaolô nói, *“Mọi sự ấy đều do bởi Thiên Chúa là Đấng đã nhờ Đức Kitô mà cho chúng ta được hoà giải với Ngài, và trao cho chúng tôi chức vụ hoà giải”* (2Cr 5, 18). Sứ mệnh của bạn bao gồm hai đặc ân cao cả: hoạt động với Chúa và đại diện cho Ngài. Chúng ta là đồng sự của Chúa trong việc xây dựng vương quốc Ngài. Thánh Phaolô gọi chúng ta là những *“cộng sự viên”*, *“được cộng tác với Thiên Chúa”* (2Cr 6, 1).

Đức Giêsu bảo đảm ơn cứu độ cho chúng ta, đặt chúng ta trong gia đình Ngài, ban cho chúng ta Thánh Thần và rồi, làm chúng ta trở thành những đại diện của Ngài trong thế giới. Thật là một đặc ân lớn lao! Kinh Thánh nói, *“Chúng tôi là sứ giả thay mặt Đức Kitô, như thể chính Thiên Chúa dùng chúng tôi mà khuyên dạy. Vậy, nhân danh Đức Kitô, chúng tôi nài xin anh em hãy làm hoà với Thiên Chúa”* (2Cr 5, 20).

Trình bày cho người khác cách thức họ có thể đạt đến sự sống đời đời là điều cao cả nhất bạn có thể làm cho họ. Nếu người hàng xóm của bạn bị ung thư hoặc SIDA và bạn biết phương pháp ngăn ngừa bệnh, thì sẽ là tội ác nếu bạn không cho họ biết những thông tin cứu sống đó. Tệ hơn, khi

bạn giấu kín những con đường dẫn đến tha thứ, mục đích đời người, sự bình an và sự sống đời đời. Chúng ta có một tin mừng lớn nhất trần gian và chia sẻ tin mừng đó là điều tốt lành nhất mà bạn có thể làm cho bất cứ ai.

Một vấn đề mà các Kitô hữu kỳ cựu hay gặp phải là họ quên mất những người không biết Chúa phải cảm thấy tuyệt vọng biết bao. Hãy nhớ rằng, dẫu *xem ra* họ thoả mãn và thành công đến đâu, nhưng nếu không biết Đức Kitô, họ vẫn hư mất trong tuyệt vọng và đi đến chỗ chia cắt đời đời khỏi Thiên Chúa. Kinh Thánh nói, “*Ngoài Ngài ra, không ai đem lại ơn cứu độ*” (Cv 4, 12). Mọi người đều cần đến Đức Giêsu.

Sứ mệnh của bạn có ý nghĩa đời đời. Sứ mệnh của bạn sẽ tác động đến số phận đời đời của những người khác; thế nên, sứ mệnh đó quan trọng hơn bất cứ công việc, thành quả hay mục tiêu nào mà bạn đạt được trong cuộc sống trần gian này.

Hoa trái từ sứ mệnh của bạn thì muôn đời còn mãi; những kết quả từ công việc của bạn thì không. Bạn sẽ không làm một công việc nào quan trọng hơn là giúp người khác thiết lập một tương giao đời đời với Thiên Chúa.

*Lệnh Truyền Cao Cả được
gửi đến tất cả những
ai theo Đức Giêsu.*

Đây là lý do tại sao chúng ta phải cấp bách thi hành sứ mệnh. Đức Giêsu nói, “*Chúng ta phải thực hiện công trình của Đấng đã sai Thầy, khi trời còn sáng; đêm đến, không ai có thể làm việc được*” (Ga 9, 4). Đồng hồ đang điểm dần thời gian còn lại của sứ mệnh đời bạn, đừng trì hoãn một ngày nào nữa. Ngay bây giờ, bạn hãy bắt đầu thi hành bằng cách đến với những người khác! Chúng ta sẽ có cả đời đời để vui mừng với những người mà chúng ta đem về cho Chúa, nhưng chúng ta chỉ có một đời để tìm kiếm họ.

Điều này không có nghĩa là bạn bỏ hết công việc để trở thành một người rao giảng Phúc Âm trọn thời gian. Chúa muốn bạn chia sẻ Tin Mừng dù bạn ở đâu. Là một sinh viên, một bà mẹ, một giáo viên mẫu giáo, một người buôn bán, một người quản lý hay bất cứ một công việc nào bạn đang làm; bạn phải không ngừng tìm kiếm những người Chúa đặt để trên đường đời, mà với họ, bạn chia sẻ Tin Mừng.

Sứ mệnh của bạn đem lại ý nghĩa cuộc sống. William James nói, “Sử dụng cuộc sống cách tốt nhất là dùng cuộc sống cho một điều gì đó trường tồn lâu hơn chính nó”. Sự thật là chỉ có vương quốc của Thiên Chúa mới trường tồn. Mọi sự khác rồi cuộc rồi sẽ tiêu tan. Đó là lý do chúng ta phải sống một cuộc sống theo đúng mục đích - một cuộc sống gắn bó với việc thờ phượng, tình thân ái, trưởng thành thiêng liêng, thi hành sứ vụ và hoàn tất sứ mệnh trên trần gian. Kết quả của những công việc này sẽ tồn tại - muôn đời!

Nếu không chu toàn sứ mệnh Chúa trao trên trần gian, bạn sẽ lãng phí cả cuộc đời Chúa ban. Thánh Phaolô nói, *“Nhưng mạng sống tôi, tôi coi thật chẳng đáng giá gì, miễn sao tôi chạy hết chặng đường, chu toàn chức vụ tôi đã nhận từ Đức Giêsu, là long trọng làm chứng cho Tin Mừng về ân sủng của Thiên Chúa”* (Cv 20, 24). Có những người trên hành tinh này chỉ một mình bạn mới có thể tiếp xúc được nhờ vào môi trường bạn đang sống và nhờ vào những gì Chúa ban riêng cho bạn. Nếu chỉ có một người nhờ bạn mà được lên thiên đàng, thì bạn cũng đã tạo được một khác biệt trong cõi đời đời. Hãy ngược mắt nhìn cánh đồng sứ vụ chung quanh bạn và cầu nguyện, “Lạy Chúa, Chúa đã đặt ai trên đường con đi để con nói về Đức Giêsu cho họ?”.

Thời điểm chung kết lịch sử của Thiên Chúa liên hệ tới việc hoàn tất sứ mệnh của chúng ta. Ngày nay, người ta khá quan tâm đến việc Đức Kitô đến lần thứ hai và ngày tận thế.

Khi nào điều đó xảy ra? Ngay trước khi Đức Giêsu lên trời, các môn đệ đã hỏi Ngài cùng một câu đó và câu trả lời của Ngài khá rõ ràng. Ngài nói, *“Anh em không cần biết thời giờ và kỳ hạn Chúa Cha đã toàn quyền sắp đặt, nhưng anh em sẽ nhận sức mạnh của Thánh Thần khi Ngài ngự xuống trên anh em. Bấy giờ anh em sẽ là chứng nhân của Thầy tại Giêrusalem, trong khắp các miền Giuđê, Samari và cho đến tận cùng trái đất”* (Cv 1, 7-8).

Khi các môn đệ muốn đề cập đến các lời tiên tri, Đức Giêsu đã nhanh chóng chuyển cuộc đối thoại sang đề tài rao giảng Tin Mừng. Ngài muốn họ tập trung vào sứ mệnh của mình trong thế giới. Ngài chỉ nhắm điều cốt yếu, *“Các chi tiết về việc trở lại của Thầy không phải là việc của anh em. Việc của anh em là sứ mệnh Thầy trao. Hãy tập trung vào đó!”*.

Suy đoán về ngày giờ chính xác cuộc trở lại của Đức Giêsu thật vô ích, vì Ngài đã nói, *“Còn về ngày hay giờ đó không ai biết được, ngay cả các thiên sứ trên trời hay người Con cũng không, chỉ có Chúa Cha biết mà thôi”* (Mc 13, 32). Vì Ngài đã nói chính Ngài cũng không biết, tại sao chúng ta phải nhọc công tính toán? Điều chúng ta biết *chắc* là: Đức Giêsu sẽ không trở lại cho đến ngày mà mọi người Chúa muốn họ được loan báo Tin Mừng được nghe Tin Mừng. Ngài nói, *“Tin Mừng này về Vương Quốc sẽ được loan báo trên khắp thế giới, để làm chứng cho mọi dân tộc được biết. Và bấy giờ sẽ là tận cùng”* (Mt 24, 14). Nếu bạn muốn Đức Giêsu trở lại sớm hơn, hãy tập trung hoàn thành sứ mệnh của bạn chứ không phải suy tính lời các tiên tri.

Chúng ta dễ xao lãng vì Satan muốn bạn làm mọi việc khác, ngoại trừ việc chia sẻ niềm tin.

Chúng ta dễ xao lãng và đi trạch sứ mệnh của mình vì Satan muốn bạn làm mọi việc khác, ngoại trừ việc chia sẻ

niềm tin. Nó sẽ để bạn làm mọi việc tốt lành bao lâu bạn không đưa được một ai lên thiên đàng với bạn. Nhưng khi bạn nghiêm túc với sứ mệnh, hãy biết rằng, Tên Quý sẽ tung ra mọi thứ để làm bạn trệch hướng. Khi điều đó xảy ra, hãy nhớ lại lời Đức Giêsu, *“Ai đã tra tay cầm cày mà còn ngoái lại đằng sau, thì không thích hợp với Nước Thiên Chúa”* (Lc 9, 62).

GIÁ PHẢI TRẢ ĐỂ HOÀN TẤT SỨ MỆNH

Để hoàn thành sứ mệnh, phải bỏ lịch trình riêng và chấp nhận lịch trình của Thiên Chúa dành cho đời bạn. Bạn không thể “nhồi nhét thêm” mọi thứ khác vốn bạn cũng thích làm trong đời mình. Bạn phải nói như Đức Giêsu, *“Lạy Cha... xin đừng làm theo ý con, mà là theo ý Cha”* (Lc 22, 42b). Bạn hãy trao cho Ngài mọi quyền hạn, ngưỡng vọng, ước mơ, kế hoạch và tham vọng của bạn. Hãy ngưng cầu nguyện với những lời cầu vạ kỷ như “Xin Chúa chúc lành những gì con muốn thực hiện”. Thay vào đó, hãy thưa, “Xin giúp con thực hiện những gì Chúa đang chúc lành!”. Hãy trao cho Chúa tờ giấy trắng với chữ ký của bạn bên dưới để xin Ngài điền vào các chi tiết bên trên. Kinh Thánh nói, *“Anh em hãy hiến toàn thân cho Thiên Chúa và dùng chi thể của anh em như khí cụ để làm điều công chính, phục vụ Thiên Chúa”* (Rm 6, 23b).

Nếu quyết tâm hoàn tất sứ mệnh đời mình bất chấp mọi giá phải trả, bạn sẽ cảm nghiệm được phúc lành của Chúa theo những cách thức mà không mấy người đã cảm nhận được. Hầu như Thiên Chúa không bao giờ từ chối một điều gì với những ai cam kết dâng thân phụng sự vương quốc Ngài. Đức Giêsu hứa, *“Trước hết hãy tìm kiếm Nước Thiên Chúa và đức*

công chính của Ngài, còn tất cả những thứ kia, Ngài sẽ thêm cho” (Mt 6, 33).

THÊM MỘT NGƯỜI NỮA CHO CHÚA GIÊSU

Cha tôi là một mục sư đã hơn năm mươi năm phục vụ, hầu hết là ở những xứ nhỏ vùng quê. Là một người giảng thuyết đơn sơ nhưng ông là một người hết lòng với sứ mệnh. Công việc ông yêu thích là đem những nhóm tự nguyện ra ngoại quốc để xây dựng nhà thờ cho những cộng đoàn nhỏ. Cả cuộc đời, cha tôi đã xây được hơn 150 nhà thờ trên toàn thế giới.

Năm 1999, cha tôi qua đời do ung thư. Tuần cuối cùng, cơn bệnh khiến ông nửa tỉnh nửa mê gần như suốt hai mươi bốn giờ mỗi ngày. Khi mê sảng, ông nói lớn những gì đang mơ. Ngồi bên giường ông, tôi đã học được rất nhiều bằng cách chỉ lắng nghe những gì cha tôi nói trong mơ. Ông nhớ lại từng dự án nhà thờ, hết cái này đến cái kia.

Chiều tối trước khi qua đời, đang khi vợ tôi, đưa cháu gái và tôi đứng bên cạnh, thành linh cha tôi trở nên nhanh nhẹn và cố bước ra khỏi giường. Dĩ nhiên, ông quá yếu và vợ tôi nài nỉ ông nằm xuống. Nhưng ông vẫn cố đứng lên, cuối cùng vợ tôi hỏi, “Jimmy, cha muốn làm gì?”. Ông trả lời, “Phải cứu thêm một người nữa cho Chúa Giêsu! Phải cứu thêm một người nữa cho Chúa Giêsu! Phải cứu thêm một người nữa cho Chúa Giêsu!”. Và ông bắt đầu lặp đi lặp lại câu ấy.

Suốt một giờ trước khi tắt hơi, ông lặp lại câu đó có lẽ hơn cả trăm lần. “Phải cứu thêm một người nữa cho Chúa Giêsu!”. Ngồi cạnh giường ông, nước mắt tôi chảy dài trên má, tôi cúi đầu cảm ơn Chúa vì lòng tin của cha tôi. Lúc ấy, ông với tới, đặt bàn tay lạnh lẽo trên đầu tôi và nói như thể đang uỷ thác cho tôi, “Con phải cứu thêm một người nữa cho Chúa Giêsu! Con phải cứu thêm một người nữa cho Chúa Giêsu!”.

Tôi quyết định coi đó là mục tiêu trong những ngày còn lại của đời mình. Tôi cũng mời bạn coi đó như là tâm điểm của đời bạn, bởi *không gì* sẽ tạo nên một khác biệt lớn hơn thế đối với cuộc sống vĩnh cửu. Nếu muốn được Thiên Chúa sử dụng, bạn phải quan tâm những gì Chúa quan tâm; điều Ngài quan tâm nhất là bạn ơn cứu độ cho tất cả những ai Ngài đã dựng nên. Ngài muốn tìm những con cái của Ngài đã bị lạc mất! Với Thiên Chúa, không gì quan trọng hơn điều đó; thập giá đã chứng minh. Tôi cầu nguyện để bạn cũng luôn nóng lòng tìm “thêm một người nữa cho Chúa Giêsu” để rồi ngày kia, khi đứng trước nhan Chúa, bạn cũng có thể nói, “Sứ mệnh đã hoàn tất”.

NGÀY BA MƯỚI SÁU
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Tôi được tạo dựng cho một sứ mệnh.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Vậy anh em hãy đi và làm cho muôn dân trở thành môn đệ, làm phép rửa cho họ nhân danh Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần, dạy họ tuân giữ mọi điều Thầy đã truyền cho anh em. Và đây, Thầy ở cùng anh em mọi ngày cho đến tận thế*” (Mt 28, 19-20).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Sợ hãi nào ngăn cản tôi hoàn tất sứ mệnh Chúa muốn tôi chu toàn khi Ngài dựng nên tôi? Điều gì cản trở tôi chia sẻ Tin Mừng cho những người khác?

CHIA SẺ SỨ ĐIỆP CUỘC SỐNG CỦA BẠN

*“Ai tin vào Con Thiên Chúa,
người đó có lời chứng ấy nơi mình”
(1Ga 5, 10a).*

*“Quả thế, từ nơi anh em, lời Chúa đã vang ra,
... mà đâu đâu người ta cũng nghe biết
lòng tin anh em đặt vào Thiên Chúa,
khiến chúng tôi
không cần phải nói thêm nữa”
(1Tx 1, 8).*

Chúa đã ban cho bạn một Sứ Điệp Cuộc Sống, đó là câu chuyện để bạn thuật lại.

Khi đã trở nên tín hữu, bạn cũng trở nên sứ giả của Thiên Chúa. Ngài muốn nói với thế giới ngang qua bạn. Thánh Phaolô nói, *“Được Thiên Chúa sai đi, chúng tôi lên tiếng trước mặt Ngài, trong Đức Kitô”* (2Cr 2, 17b).

Bạn có thể cảm thấy bạn không có gì để chia sẻ, nhưng thực ra, đó là điều Ma Quỷ đang cố tình làm bạn lặng thinh. Bạn có cả một kho tàng kinh nghiệm mà Chúa muốn sử dụng để đem những người khác về trong gia đình Ngài. Kinh Thánh nói, *“Ai tin vào Con Thiên Chúa, thì có lời chứng ấy nơi mình”* (1Ga 5, 10a). Sứ Điệp Cuộc Sống của bạn gồm bốn phần:

- *Lời chứng* của bạn: Câu chuyện về cách thức mà bạn bắt đầu đời sống thân tình với Đức Giêsu.

- *Những bài học cuộc sống* của bạn: Những bài học quan trọng nhất mà bạn học được từ nơi Thiên Chúa.
- *Những say mê thánh thiện* của bạn: Những điều Chúa muốn mà bạn say mê và để tâm nhất.
- *Tin Mừng*: Sứ điệp cứu rỗi.

Sứ điệp cuộc sống của bạn bao gồm chứng từ của bạn.

Chứng từ của bạn là câu chuyện về cách thức Đức Kitô đã biến đổi đời bạn. Thánh Phêrô nói, chúng ta được chọn lựa bởi Thiên Chúa để *“loan truyền những kỳ công của Ngài, Đấng đã gọi anh em ra khỏi miền u tối, vào nơi đầy ánh sáng diệu huyền”* (1Pr 2, 9b). Đây là cốt lõi của việc làm chứng - cách đơn sơ, bạn chia sẻ kinh nghiệm cá nhân của mình về việc bạn nhận biết Chúa. Nơi toà án, người ta không trông một nhân chứng tranh cãi vụ việc, chứng minh sự thật, hoặc đòi tuyên án; đó là việc của luật sư. Các nhân chứng chỉ cần tường thuật lại những gì đã xảy ra với họ hoặc những gì họ thấy.

Đức Giêsu nói, *“Anh em sẽ là nhân chứng của Thầy”* (Cv 1, 8) chứ không nói, *“Anh em là những người biện hộ cho Thầy”*. Ngài muốn bạn chia sẻ câu chuyện đời bạn cho những người khác. Chia sẻ chứng từ của bạn là một phần cốt yếu sứ mệnh của bạn trên trần gian bởi vì nó độc nhất. Không có câu chuyện nào giống câu chuyện đời bạn, vì thế chỉ có bạn mới có thể kể về nó. Nếu bạn không nói ra, nó sẽ mãi

*Những câu chuyện kể bắc một
nhịp cầu tương giao, trên đó,
Đức Giêsu có thể bước từ lòng
bạn sang lòng họ.*

mãi mất đi. Bạn không phải là một học giả Kinh Thánh, nhưng bạn là người có thẩm quyền trên cuộc đời mình và thật không dễ gì để tranh cãi với những kinh nghiệm cá nhân. Thực vậy, chứng từ của cá nhân bạn hiệu lực hơn một bài giảng, bởi vì

người chưa tin nhìn các chủ chăn như những người bán hàng chuyên nghiệp, nhưng nhìn bạn như một “khách hàng hài lòng”. Đối với họ, bạn đáng tin hơn.

**NGÀY BA MƯƠI BẢY
CHIA SẺ SỰ ĐIỆP
CUỘC SỐNG
CỦA BẠN**

Những câu chuyện mang tính cá nhân cũng dễ gần gũi với người khác hơn là những nguyên tắc; và lại, người ta thích nghe những câu chuyện đó. Chúng được chú ý, và người ta nhớ chúng lâu hơn. Những

người chưa tin hẳn sẽ chẳng hứng thú nếu bạn bắt đầu bằng việc trích dẫn lời các nhà thần học, nhưng tự nhiên họ sẽ hiếu kỳ về những kinh nghiệm mà họ chưa từng trải qua. Những câu chuyện kể bắc một nhịp cầu tương giao, trên đó, Đức Giêsu có thể bước từ lòng bạn sang lòng họ.

Một giá trị khác của chứng từ nơi bạn là nó có thể vượt qua những rào cản tri thức. Nhiều người vốn không chấp nhận thẩm quyền của Kinh Thánh thường dễ lắng nghe một câu chuyện khiêm tốn có tính cách riêng tư. Đó là lý do trong sáu lần khác nhau, thánh Phaolô dùng chứng từ của ngài để chia sẻ Tin Mừng thay vì trích dẫn Kinh Thánh (Cv 22-26).

Kinh Thánh nói, “*Hãy luôn luôn sẵn sàng trả lời cho bất kỳ ai chất vấn về niềm hy vọng của anh em, nhưng phải trả lời cách hiền hoà và với sự kính trọng*” (1Pr 3, 15-16). Cách tốt nhất “để sẵn sàng” là bạn hãy viết ra những chứng từ của bạn và học thuộc những điểm chính. Hãy chia nó làm bốn phần:

1. Trước khi gặp Đức Giêsu, cuộc sống tôi thế nào?
2. Làm sao tôi biết tôi cần Đức Giêsu?
3. Tôi cam kết đời tôi với Đức Giêsu thế nào?
4. Đức Giêsu đã thực hiện biến đổi nào trong đời tôi?

Dĩ nhiên, bên cạnh câu chuyện cứu rỗi của mình, bạn có nhiều chứng từ khác nữa. Bạn có một câu chuyện cho *mỗi* kinh

nghiệm, trong đó Thiên Chúa cứu giúp bạn. Bạn hãy viết ra một danh sách các biến cố, hoàn cảnh, các cơn khủng hoảng mà qua đó, bạn được Thiên Chúa cứu thoát. Sau đó, hãy tinh tế sử dụng câu chuyện nào gần gũi nhất với người bạn chưa biết Chúa của bạn. Những hoàn cảnh khác nhau cần đến những chứng từ khác nhau.

Sứ điệp cuộc sống của bạn bao gồm những bài học cuộc sống. Phần thứ hai của sứ điệp đời bạn là những chân lý bạn học từ nơi Thiên Chúa qua những kinh nghiệm bạn có với Ngài. Đây là những bài học và những hiểu biết bạn học được từ Thiên Chúa, từ các mối tương quan, các biến cố, các cơn cám dỗ và những khía cạnh khác của cuộc sống. Đavít đã cầu nguyện, “*Lạy Chúa, xin dạy con đường lối thánh chỉ, con nguyện đi theo mãi đến cùng*” (Tv 119, 33). Buồn thay, chúng ta không học được bao nhiêu từ những gì đã xảy đến cho mình. Về những người Do Thái, Kinh Thánh nói, “*Đã bao lần Chúa thương giải cứu, nhưng họ vẫn cố tình phản nghịch, đắm chìm trong tội ác của mình*” (Tv 106, 43). Có lẽ bạn đã từng gặp những người như thế.

Thật khôn ngoan khi học biết từ kinh nghiệm bản thân, nhưng *khôn ngoan hơn* khi biết học hỏi từ kinh nghiệm của người khác. Sẽ không bao giờ bạn đủ thời giờ để học biết mọi điều trong cuộc sống bằng thử nghiệm và vấp vấp. Chúng ta phải học từ những bài học cuộc sống của nhau. Kinh Thánh nói, “*Đối với kẻ biết nghe, lời trách cứ của người khôn tựa nhẫn vàng hay kiềng vàng hảo hạng*” (Cn 25, 12).

Thật khôn ngoan khi học biết từ kinh nghiệm bản thân, nhưng khôn ngoan hơn khi biết học hỏi từ kinh nghiệm của người khác.

Hãy viết ra những bài học chính yếu của đời mình để bạn có thể chia sẻ cho người khác. Hãy biết ơn Salomon vì ông đã để lại cho chúng ta hai sách Châm Ngôn và Giảng Viên với rất nhiều bài học thực tiễn trong cuộc sống. Bạn thử tưởng tượng bao thất đoạt không cần thiết vốn có thể tránh khỏi nếu chúng ta biết học hỏi từ những bài học cuộc sống của nhau.

Người trưởng thành phát huy thói quen rút ra những bài học từ kinh nghiệm mỗi ngày. Tôi khuyến khích bạn lập một danh sách những bài học cuộc sống của mình. Bạn thật sự không ngẫm nghĩ chúng nếu như bạn không viết chúng ra. Dưới đây là một vài câu hỏi gợi ý giúp bạn bắt đầu.¹⁷

- Chúa dạy tôi điều gì từ thất bại?
- Chúa dạy tôi điều gì từ việc thiếu hụt tiền bạc?
- Chúa dạy tôi điều gì từ đau khổ, u buồn và chán nản?
- Chúa dạy tôi điều gì từ việc phải đợi chờ?
- Chúa dạy tôi điều gì từ bệnh tật?
- Chúa dạy tôi điều gì từ thất vọng?
- Chúa dạy tôi điều gì từ gia đình, cộng đoàn, các mối tương quan, nhóm nhỏ của tôi và từ những người phê phán tôi?

Sứ điệp cuộc sống của bạn bao gồm việc bạn chia sẻ những say mê thánh thiện của mình. Chúa là một Thiên Chúa say mê. Ngài tha thiết *yêu thích* một số điều này và cũng *chê ghét* một số điều kia. Một khi bạn trở nên gần gũi với Ngài hơn, Ngài sẽ ban cho bạn niềm say mê một điều gì đó cũng là điều Ngài nặng lòng, để rồi bạn là người nói thay cho Ngài trong thế giới. Đó có thể là niềm say mê về một công việc,

¹⁷ Một vài ví dụ trong Kinh Thánh cho những câu hỏi này, xem thêm Tv 51; Pl 4, 11-13; 2Cr 1, 4-10; Tv 40; 119, 71; St 50, 20.

một mục đích, một nguyên lý hay một nhóm người. Dầu đó là gì đi nữa thì bạn cũng sẽ cảm thấy bị thôi thúc nói về nó và làm những gì có thể để tạo nên một sự đổi mới.

Bạn không thể không nói về những gì bạn ưu tư nhất. Đức Giêsu nói, *“Lòng có đầy, miệng mới nói ra”* (Mt 12, 34b). Hai mẫu gương cho chúng ta là Đavít, *“Vì nhiệt tâm lo việc nhà Chúa, mà con phải thiệt thân”* (Tv 69, 10a) và Giêrêmia, *“Lời Ngài cứ như ngọn lửa bùng cháy trong tim, âm ỉ trong xương cốt. Con nén chịu đến phải hao mòn, nhưng làm sao nén được!”* (Gr 20, 9).

Thiên Chúa ban cho một số người một niềm say mê thánh thiện nào đó để cổ vũ một mục tiêu. Thông thường, đó là một vấn đề mà cá nhân họ đã trải qua, chẳng hạn: lạm dụng, nghiện ngập, son sẻ, chán nản hoặc một khó khăn nào đó. Đôi khi, Chúa ban niềm say mê cho một số người để họ nói thay cho một nhóm người khác vốn không thể tự mình nói ra: các thai nhi, những người bị bách hại, người nghèo, các tù nhân, người bị đối xử tệ bạc, những người bất hạnh và những ai không được xét xử công minh. Để bảo vệ những người cô thế cô thân, Kinh Thánh có rất nhiều lệnh truyền.

Thiên Chúa dùng những con người nhiệt thành để mở rộng vương quốc Ngài. Ngài có thể ban cho bạn niềm say mê thánh thiện để lập một cộng đoàn mới, củng cố các gia đình, tài trợ cho việc dịch Kinh Thánh hoặc huấn luyện các nhà lãnh đạo Kitô hữu. Có thể bạn được ban tặng niềm say mê tốt lành đem Tin Mừng cho những nhóm người đặc biệt: những người kinh doanh, thanh thiếu niên, sinh viên ngoại quốc, các bà mẹ trẻ hoặc những người có một sở thích đặc biệt hay một môn thể

thao nào đó. Nếu bạn cầu xin, Chúa sẽ để cho bạn nặng lòng về một quốc gia hay một nhóm thổ dân nào đó vốn đang cần một chứng từ Kitô giáo mạnh mẽ.

Thiên Chúa ban cho chúng ta những niềm say mê khác nhau để bất cứ điều gì Ngài muốn thực hiện trong thế giới này đều được hoàn thành. Bạn đừng ước mong

những người khác có cùng niềm say mê như bạn. Thay vào đó, bạn phải lắng nghe và coi trọng sứ điệp cuộc sống của người khác, bởi vì không ai nói hết được. Đừng bao giờ coi thường niềm say mê tốt lành của người khác. Kinh Thánh nói, “*Được người ta tỏ lòng nhiệt thành là điều tốt*” (Gl 4, 18).

Sứ điệp cuộc sống của bạn còn có cả Tin Mừng. Tin Mừng là gì? “*Trong Tin Mừng, sự công chính của Thiên Chúa được mặc khải, nhờ đức tin để đưa đến đức tin*” (Rm 1, 17a). “*Thật vậy, trong Đức Kitô, Thiên Chúa đã cho thế gian được hoà giải với Ngài. Ngài không còn chấp tội nhân loại nữa, và giao cho chúng tôi công bố lời hoà giải*” (2Cr 5, 19). Tin Mừng chính là khi chúng ta tin rằng ân sủng của Thiên Chúa cứu rỗi chúng ta ngang qua những gì Đức Giêsu đã làm, tội lỗi chúng ta được tha, chúng ta sống theo đúng mục đích và được hứa ban một nơi cư ngụ trên thiên đàng.

Có cả hàng trăm cuốn sách thế giá hướng dẫn cách chia sẻ Tin Mừng. Tôi có thể cung cấp cho bạn danh sách những cuốn vốn hữu ích cho tôi (xem Phụ trương 2). Nhưng tất cả việc huấn luyện trên thế gian này sẽ không thôi thúc bạn làm chứng cho Đức Giêsu cho đến khi bạn thấm nhuần tám niềm xác tín đã nói trong chương trước. Điều quan trọng nhất

Thiên Chúa ban cho chúng ta những niềm say mê khác nhau để bất cứ điều gì Ngài muốn thực hiện trong thế giới này đều được hoàn thành.

là bạn phải học yêu thương những người hư mất như Chúa yêu thương.

Thiên Chúa không bao giờ dựng nên một người mà Ngài đã không yêu thương. Đối với Ngài, mọi người đều quan trọng. Khi Đức Giêsu dang rộng đôi tay trên thập giá, Ngài như đang nói, “Thầy yêu chúng con nhiều như *thế này!*”. Kinh Thánh nói, “*Tình yêu Đức Kitô thôi thúc chúng tôi, vì chúng tôi nghĩ rằng: nếu một người đã chết thay cho mọi người, thì mọi người đều chết*” (2Cr 5, 14). Bất cứ khi nào bạn cảm thấy thờ ơ với sứ vụ của mình trong thế giới, hãy dành một khoảng thời giờ để suy gẫm những gì Đức Giêsu đã làm cho bạn trên thập giá.

Chúng ta phải nặng lòng với những người chưa tin, vì Chúa rất quan tâm đến họ. Tình yêu không cho phép chọn lựa. Kinh Thánh nói, “*Tình yêu không biết sợ hãi; trái lại, tình yêu hoàn hảo loại trừ sợ hãi*” (1Ga 4, 18a). Cha mẹ sẽ chạy vào một căn nhà đang cháy để cứu con mình vì tình yêu dành cho con lớn hơn nỗi sợ hãi của họ. Nếu bạn ngần ngại chia sẻ Tin Mừng cho những người chung quanh, hãy cầu xin Chúa đổ đầy lòng bạn tình yêu thương họ.

Kinh Thánh nói, “*Chúa không muốn cho ai phải diệt vong, nhưng muốn cho mọi người đi tới chỗ ăn năn hối cải*” (2Pr 3, 9). Bao lâu bạn còn biết một người chưa biết Đức Kitô, bạn phải liên lý cầu nguyện cho họ, phục vụ họ trong yêu thương và chia sẻ Tin Mừng cho họ. Bao lâu còn một người trong cộng đồng bạn chưa thuộc về gia đình Thiên Chúa, cộng đoàn của bạn phải không ngừng tìm đến với họ. Cộng đoàn nào không muốn tăng trưởng là cộng đoàn đang nói với thế giới lời này: “Các người có thể xuống hoả ngục!”.

Bạn sẽ sẵn sàng làm gì để những người mà bạn quen biết được lên thiên đàng? Mời họ đến nhà thờ? Chia sẻ câu chuyện đời bạn? Tặng họ cuốn sách này? Mời họ một bữa ăn? Cầu nguyện cho họ mỗi ngày cho đến khi họ được cứu độ? Cánh đồng sứ mệnh của bạn chính là môi trường chung quanh bạn. Đừng bỏ lỡ những cơ hội Chúa ban cho bạn. Kinh Thánh nói, “*Anh em hãy ăn ở khôn ngoan với người ngoài; hãy tận dụng thời buổi hiện tại*” (Cl 4, 5).

Có ai được lên thiên đàng nhờ bạn không? Có ai trên thiên đàng sẽ đến nói với bạn rằng, “Cám ơn anh / chị. Phải chăng nhờ sự ân cần của anh / chị đã chia sẻ Tin Mừng cho tôi nên tôi được ở đây?”. Thử tưởng tượng niềm vui khi chào đón những người trên thiên đàng, những người mà bạn đã giúp đỡ để họ có mặt ở đó. Ôn cứu độ đời đời của một linh hồn thì quan trọng hơn bất cứ điều gì bạn có thể thành đạt trong cuộc đời này vì chỉ con người mới tồn tại mãi mãi.

Với cuốn sách này, bạn đã học biết năm mục đích Thiên Chúa dành cho đời bạn trên trái đất này: Ngài tạo thành bạn để bạn là *một thành viên* của gia đình Ngài, một *kiểu mẫu* của chính Ngài, một *bài tán dương* của vinh quang Ngài, một *sứ giả* của ân sủng Ngài, và là một *thông tín viên* của Tin Mừng Ngài đến với người khác. Trong năm mục đích này, mục đích thứ năm *chỉ* có thể được thực hiện trên trần gian. Bạn sẽ tiếp tục hoàn thành bốn mục đích kia trong cõi vĩnh cửu theo một cách nào đó. Đó là lý do tại sao rao giảng Tin Mừng quan trọng đến thế; bạn chỉ có một thời gian ngắn để chia sẻ sứ điệp đời mình và hoàn thành sứ mệnh của bạn.

NGÀY BA MƯƠI BẢY
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Qua tôi, Thiên Chúa muốn nói một điều gì đó với thế giới.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Hãy luôn luôn sẵn sàng trả lời cho bất kỳ ai chất vấn về niềm hy vọng của anh em, nhưng phải trả lời cách hiền hoà và với sự kính trọng” (1Pr 3, 15b-16).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Khi tôi ngẫm nghĩ câu chuyện đời mình, Chúa muốn tôi chia sẻ nó với ai?

TRỞ NÊN MỘT KITÔ HỮU ĐẲNG CẤP THẾ GIỚI

*“Anh em hãy đi khắp tứ phương thiên hạ,
loan báo Tin Mừng cho mọi loài thọ tạo”*
(Mc 16, 15).

*“Cho cả hoàn cầu biết đường lối Chúa,
và muôn nước biết ơn cứu độ của Ngài”*
(Tv 67, 2b).

Sứ Vụ Cao Cả là sứ vụ của bạn.

Bạn có quyền lựa chọn. Hoặc sẽ là một Kitô hữu *đẳng cấp thế giới* hoặc sẽ là một Kitô hữu *thế tục*.¹⁸

Các Kitô hữu thế tục tìm kiếm Thiên Chúa cốt để đạt được những thành tựu cá nhân. Họ đã được cứu độ nhưng vẫn quy về bản thân. Họ thích tham dự những buổi hoà nhạc và những khoá hội thảo làm giàu tri thức, nhưng bạn sẽ không bao giờ gặp họ trong một khoá hội thảo truyền giáo bởi họ chẳng quan tâm. Lời cầu nguyện của họ tập trung vào những nhu cầu riêng, những phúc lành và hạnh phúc của họ. Đó là

¹⁸ Những cuốn sách của Paul Borthwick, *A Mind For Missions* (Colorado Springs: NavPress, 1987) và *How to Be a World-Class Christian* (Colorado Springs: Chariot Victor Books, 1993) là những sách mà mọi Kitô hữu nên tìm đọc.

một đức tin ưu tiên “tôi trước”: Chúa có thể làm cho cuộc sống của tôi thoải mái hơn thế nào? Họ muốn sử dụng Thiên Chúa cho những mục đích của mình thay vì được sử dụng cho những mục đích của Ngài.

Trái lại, các Kitô hữu đẳng cấp thế giới biết rằng, họ được cứu độ để phục vụ và được tạo dựng cho một sứ mệnh. Họ nóng lòng lãnh nhận trách vụ và hân hoan vì đặc ân được Thiên Chúa sử dụng. Các Kitô hữu đẳng cấp thế giới là những người duy nhất sống động tràn đầy trên hành tinh này. Niềm vui, lòng tự tin, và nhiệt thành của họ dễ lây lan bởi vì họ biết họ đang tạo nên một sự đổi thay. Mỗi sáng thức dậy, họ ước ao Thiên Chúa hoạt động ngang qua họ trong những cách thức tươi mới. Bạn thích trở nên hạng Kitô hữu nào đây?

Thiên Chúa mời gọi bạn dự phần vào một mục tiêu cao cả nhất, bao la nhất, đa dạng nhất và ý nghĩa nhất trong lịch sử - vương quốc Ngài.

Lịch sử là câu chuyện của Ngài. Ngài gây dựng gia đình Ngài cho đời đời. Không gì quan trọng hơn và không gì tồn tại lâu dài hơn. Từ sách Khải Huyền, chúng ta biết sứ mệnh toàn cầu của Thiên Chúa sẽ được hoàn tất. Một ngày nào đó, Mệnh Lệnh Cao Cả sẽ là Sự Hoàn Tất Cao Cả. Ngày kia, trên thiên đàng, một đoàn người không đếm được từ “mọi dân, mọi chi tộc, mọi nước và mọi ngôn ngữ” (Kh 7, 9) sẽ đứng trước Đức Giêsu Kitô để phụng thờ Ngài. Dẫn thân như một Kitô hữu đẳng cấp thế giới sẽ cho phép bạn cảm nghiệm trước đôi chút về thiên đàng.

Khi Đức Giêsu nói với những kẻ theo Ngài, “hãy đi khắp tứ phương thiên hạ, loan báo Tin Mừng cho mọi loài thọ tạo”,

điều đó xem ra quá sức đối với nhóm người Palestine nhỏ bé nghèo hèn kia. Phải chăng họ phải đi bộ hay cỡi trên những con vật chậm chạp? Đó là tất cả phương tiện họ có, và lúc đó chưa có tàu vượt biển nên thực sự có những ngăn trở vật lý cho việc đến với toàn thể thế giới.

Ngày nay, chúng ta có máy bay, tàu thủy, tàu hỏa, xe buýt, xe hơi. Thế giới trở nên nhỏ bé và như co rút lại mỗi ngày. Bạn có thể bay vượt đại dương trong vài giờ và nếu cần, trở về nhà ngày hôm sau. Cơ hội dành cho những người Kitô hữu bình thường dần thân vào các sứ vụ truyền giáo ngắn hạn trên khắp thế giới có thể nói là vô hạn. Mọi chân trời góc biển đang mở ra cho bạn - chỉ cần báo với ngành du lịch. Chúng ta không thể bào chữa nếu không loan báo Tin Mừng.

Từ xưa đến nay, chưa bao giờ việc chu toàn sứ mệnh đến với toàn thể thế giới lại dễ dàng như thế.

Giờ đây với internet, thế giới càng nhỏ hơn. Bên cạnh đó còn có điện thoại và fax, bất cứ tín hữu nào kết nối internet cũng có thể trao đổi với những người khác ở mọi quốc gia trên thế giới. Cả thế giới đang nằm trên đầu những ngón tay bạn!

Ngay cả nhiều làng mạc xa xôi cũng có điện thư, nên giờ đây bạn có thể thực hiện những cuộc nói chuyện “truyền giáo điện thư” với những con người ở phía bên kia trái đất mà không cần ra khỏi nhà! Từ xưa đến nay, chưa bao giờ việc chu toàn sứ mệnh đến với toàn thể thế giới lại dễ dàng như thế. Các rào cản lớn không còn là khoảng cách, tốn kém hay di chuyển. Rào cản duy nhất là lối suy nghĩ. Để trở nên một Kitô hữu đẳng cấp thế giới, bạn phải thay đổi cách suy nghĩ. Quan điểm và thái độ của bạn phải thay đổi.

LÀM CÁCH NÀO ĐỂ SUY NGHĨ NHƯ MỘT KITÔ HỮU ĐẲNG CẤP THẾ GIỚI

Hãy chuyển từ lối suy nghĩ quy về mình sang lối suy nghĩ quy về người khác. Kinh Thánh nói, *“Thưa anh em, về mặt phán đoán thì đừng sống như trẻ con... nhưng phải là người trưởng thành”* (1Cr 14, 20). Đây là bước đầu tiên để trở nên một Kitô hữu đẳng cấp thế giới. Trẻ con chỉ nghĩ đến mình; người trưởng thành nghĩ đến người khác. Thiên Chúa đòi hỏi, *“Mỗi người đừng tìm lợi ích cho riêng mình, nhưng hãy tìm lợi ích cho người khác”* (Pl 2, 4).

Dĩ nhiên, đây là một điều khó vì tự nhiên chúng ta dễ quy về mình và hầu như tất cả quảng cáo đều khuyến khích mọi người nghĩ đến bản thân. Phương thế duy nhất giúp chúng ta có thể thay đổi lối suy nghĩ này là từng bước nương tựa vào Thiên Chúa. May thay, Ngài không để chúng ta chiến đấu tự sức mình. *“Phần chúng ta, chúng ta đã không lãnh nhận thần trí của thế gian, nhưng là Thần Khí xuất phát từ Thiên Chúa, để nhận biết những ân huệ Thiên Chúa ban cho chúng ta”* (1Cr 2, 12).

Hãy cầu xin Thánh Thần giúp bạn biết nghĩ đến nhu cầu thiêng liêng của những anh chị em chưa tin mỗi khi nói chuyện với họ. Bằng cách tập luyện, bạn có thể phát triển thói quen đọc thầm những “lời cầu nguyện theo hơi thở” cho những người mình gặp. Hãy nói: “Lạy Chúa, xin giúp con hiểu những gì đang ngăn trở người này nhận biết Chúa”.

Mục đích của bạn là xem coi họ đang đứng ở đâu trên bước đường thiêng liêng và làm bất cứ những gì có thể để đem họ đến gần với việc biết Đức Kitô hơn. Bạn có thể bắt chước phương pháp của thánh Phaolô, người đã nói, *“Cũng như tôi*

đây, trong mọi hoàn cảnh, tôi cố gắng làm đẹp lòng mọi người, không tìm ích lợi riêng cho tôi, nhưng cho nhiều người, để họ được cứu độ” (1Cr 10, 33).

NGÀY BA MƯƠI TÁM

**TRỞ NÊN
MỘT KITÔ HỮU
ĐẲNG CẤP
THẾ GIỚI**

Hãy chuyển từ lối suy nghĩ cục bộ sang lối suy nghĩ toàn cầu. Chúa là Thiên Chúa hoàn vũ. Ngài luôn để tâm đến toàn thể thế giới, *“Thiên Chúa đã yêu thế gian đến nỗi...”* (Ga 3, 16). Từ ban đầu, Thiên Chúa đã muốn những thành viên gia đình Ngài đến từ mọi quốc gia. Kinh Thánh nói, *“Từ một người duy nhất, Thiên Chúa đã tạo thành toàn thể nhân loại, để họ ở trên khắp mặt đất; Ngài đã vạch ra những thời kỳ nhất định và những ranh giới cho nơi ở của họ. Như vậy là để họ tìm kiếm Thiên Chúa”* (Cv 17, 26-27).

Toàn cầu hoá, nhiều quốc gia trên thế giới đã nghĩ đến. Các hãng truyền thông và các tổng công ty lớn nhất đều là những tổ chức đa quốc gia. Cuộc sống của chúng ta đã dần dần hoà nhập với cuộc sống của những con người thuộc các quốc gia khác từ thời trang, giải trí, âm nhạc, đến thể thao và ngay cả các đồ ăn nhanh.

Có lẽ hầu hết những trang phục mà bạn đang mặc và phần lớn những gì bạn ăn hôm nay đều được sản xuất tại một quốc gia khác. Chúng ta liên đới với nhiều người khác hơn chúng ta tưởng.

Những ngày sống thật vui tươi phấn khởi. Con số Kitô hữu trên thế giới nhiều hơn bao giờ hết. Thánh Phaolô nói đúng, *“Tin Mừng này đang sinh hoa trái và lớn lên trên toàn thế giới như thế nào, thì nơi anh em cũng vậy, từ ngày anh em được nghe nói và nhận biết ân sủng của Thiên Chúa thực sự là gì”* (Cl 1, 6).

Cách đầu tiên để bắt đầu suy nghĩ một cách toàn cầu là

cầu nguyện cho những quốc gia đặc biệt nào đó. Những Kitô hữu đẳng cấp thế giới cầu nguyện cho thế giới. Hãy có một quả địa cầu hay một bản đồ thế giới và cầu nguyện theo tên các nước. Kinh Thánh nói, *“Con cứ xin rồi Cha ban tặng muôn dân nước làm sản nghiệp riêng, toàn cõi đất làm phần lãnh địa”* (Tv 2, 8).

Cầu nguyện là lợi khí quan trọng nhất đối với sứ mệnh của bạn trong thế giới. Người ta có thể từ chối tình yêu hoặc

Người ta có thể từ chối tình yêu hoặc khước từ sứ điệp của chúng ta, nhưng họ không thể ngăn cản lời cầu nguyện của chúng ta.

khước từ sứ điệp, nhưng họ không thể ngăn cản lời cầu nguyện của chúng ta. Như một hoả tiễn xuyên lục địa, bạn có thể nhắm một lời cầu nguyện đến tâm hồn của một người nào đó khi bạn ở cách họ 10 bộ hay 10.000 dặm.

Bạn nên cầu nguyện điều gì? Kinh Thánh nói, chúng ta hãy cầu nguyện cho có những cơ hội làm chứng (Cl 4, 3; Rm 1, 10), cho được can đảm để nói ra (Ep 6, 19), cho những người sẽ tin (Ga 17, 20), cho sứ điệp được nhanh chóng loan truyền (2Tx 3, 1) và cho có thêm nhiều thợ gặt (Mt 9, 38). Lời cầu nguyện giúp bạn đồng hành với bao tâm hồn trên toàn thế giới.

Bạn còn phải cầu nguyện cho các thừa sai và tất cả những ai đang dẫn thân trong cánh đồng truyền giáo trên khắp thế giới. Thánh Phaolô nói với những người cầu nguyện cho ngài, *“Hãy lấy lời cầu nguyện mà trợ giúp chúng tôi”* (2Cr 1, 11). Nếu muốn có thêm những gợi ý cầu nguyện cho thế giới và cho các thợ gặt, xem Phụ trương 2.

Một phương thế khác để phát triển lối suy nghĩ toàn cầu là hãy đọc và theo dõi tin tức với “những đôi mắt Sứ Vụ Cao

Cả”. Ở đâu có đổi thay hay xung đột, bạn biết chắc rằng, Chúa sẽ dùng biến cố đó để đem người ta đến gần Ngài hơn. Con người dễ tiếp nhận Thiên Chúa nhất khi họ căng thẳng hay khi họ đang ở trong giai đoạn chuyển tiếp. Do tốc độ biến chuyển ngày càng gia tăng trên thế giới, nên càng ngày, càng có nhiều người mở lòng mình lắng nghe Tin Mừng hơn bao giờ hết.

Cách tốt nhất để thay đổi cách suy nghĩ là bạn chỉ cần đứng lên và tham gia một dự án truyền giáo ngắn hạn tại một quốc gia nào đó! Không gì thay thế được việc thực hành, đó là kinh nghiệm sống thực tiễn trong một nền văn hoá khác. Hãy dừng việc học hỏi và thảo luận về sứ mệnh của bạn, chỉ cần bắt tay vào việc! Tôi khuyến khích bạn dẫn thân đến cùng vào công việc đó. Trong Công Vụ Tông Đồ 1, 8, Đức Giêsu cho chúng ta một phương thức dẫn thân: *“Anh em sẽ nhận được sức mạnh của Thánh Thần khi Ngài ngự xuống trên anh em. Bấy giờ anh em sẽ là chứng nhân của Thầy tại Giêrusalem, trong khắp các miền Giuđê, Samari và cho đến tận cùng trái đất”*. Những kẻ theo Ngài phải tìm đến cộng đồng của mình (Giêrusalem), đến với đất nước mình (Giuđê), đến với các nền văn hoá khác (Samaria), đến với các quốc gia khác (khắp nơi trên thế giới). Hãy lưu ý, sứ mệnh của chúng ta phải làm cùng một lúc chứ không làm từng bước. Trong khi không phải ai ai cũng được ơn làm thừa sai, thì mọi Kitô hữu đều được mời gọi thực thi sứ mệnh truyền giáo đối với cả bốn đối tượng này theo một cách thức nào đó. Bạn có phải là một Kitô hữu của Công Vụ Tông Đồ 1, 8 không?

Hãy đặt mục tiêu cho việc tham gia một dự án truyền giáo đối với từng đối tượng đã được nói đến. Tôi khuyến khích bạn dành dụm và làm bất cứ điều gì để có thể tham gia một chuyến truyền giáo ngắn hạn đến các nước khác càng sớm càng

tốt. Hầu như mọi tổ chức truyền giáo đều có thể giúp bạn thực hiện điều này. Việc ra đi sẽ giúp bạn mở rộng tâm hồn, mở rộng tầm nhìn, mở rộng niềm tin, đào sâu lòng thương cảm và đổ đầy tâm hồn bạn một niềm vui mà bạn chưa từng cảm nhận. Đây chính là bước ngoặt đời bạn.

Hãy chuyển từ lối suy nghĩ “ở đây và bây giờ” sang lối suy nghĩ đời đời. Để tận dụng tối đa thời gian của bạn trên trần gian, bạn phải luôn có một cái nhìn trong viễn cảnh đời đời. Điều này giúp bạn khỏi quan trọng hoá những vấn đề nhỏ và biết phân biệt điều gì khẩn thiết, điều gì tối hậu. Thánh Phaolô nói, *“Vi thế, chúng ta mới không chú tâm đến những sự vật hữu hình, nhưng đến những thực tại vô hình. Quả vậy, những sự vật hữu hình thì chỉ tạm thời, còn những thực tại vô hình mới tồn tại vĩnh viễn”* (2Cr 4, 18).

Chúng ta đã phí sức vào những việc mà chỉ một năm sau, nó không còn quan trọng, chứ đừng nói đến đời đời. Đừng đổi cuộc đời bạn để lấy những gì tạm bợ chóng qua. Đức Giêsu nói, *“Ai đã tra tay cầm cày mà còn ngoái lại đằng sau, thì không thích hợp với Nước Thiên Chúa”* (Lc 9, 62). Thánh Phaolô khuyến cáo, *“Kẻ hưởng dùng của cải đời này, hãy làm như chẳng hưởng. Vì bộ mặt thế gian này đang biến đi”* (1Cr 7, 31).

Bạn đang để điều gì cản lối bạn thi hành sứ mệnh? Điều gì đang ngăn cản bạn trở nên một Kitô hữu đẳng cấp thế giới? Dù đó là gì đi nữa, hãy rũ bỏ nó! *“Chúng ta hãy cởi bỏ mọi gánh nặng và tội lỗi đang trói buộc mình”* (Dt 12, 1b).

Đức Giêsu bảo chúng ta, *“Hãy tích trữ cho mình những kho tàng trên trời”* (Mt 6, 20a). Làm thế nào để thực hiện điều đó? Một trong những câu nói gây hiểu lầm nhất của Đức

“Bạn không thể mang theo nó” - nhưng Kinh Thánh nói, bạn có thể gửi nó đi trước bằng cách đầu tư vào những người đang đi đến đó!

Giêsu là: *“Phần Thầy, Thầy bảo cho anh em biết: hãy dùng Tiền Của bất chính mà tao lấy bạn bè, phòng khi hết tiền hết bạc, họ sẽ đón rước anh em vào nơi ở vĩnh cửu”* (Lc 16, 9). Đức Giêsu không có ý nói bạn hãy dùng tiền của mà “mua” bạn hữu. Điều Ngài muốn nói là bạn hãy dùng tiền của Chúa ban để đem những người khác đến với Ngài. Họ sẽ trở thành những bạn hữu trong cõi đời đời, cũng là những người sẽ chào đón bạn trên thiên đàng! Đó sẽ là sự đầu tư tiền của tốt nhất của bạn.

Có lẽ bạn đã từng nghe: “Bạn không thể mang theo nó” - nhưng Kinh Thánh nói, bạn có thể *gửi* nó đi trước bằng cách đầu tư vào những người đang đi đến đó! *“Như vậy họ tích trữ cho mình một vốn liếng vững chắc cho tương lai, để được sự sống thật”* (1Tm 6, 19).

Để hoàn thành sứ vụ, hãy chuyển từ lối suy nghĩ bào chữa sang lối suy nghĩ sáng tạo. Nếu bạn sẵn sàng, bạn luôn có cách để thực hiện và các tổ chức sẽ luôn giúp bạn. Đây là một vài lối bào chữa thường gặp:

- *“Tôi chỉ nói được tiếng Anh”*. Thực ra, đây lại là một lợi thế tại nhiều quốc gia, nơi mà hàng triệu người đang muốn học và nóng lòng thực hành Anh ngữ.
- *“Tôi không có gì để cống hiến cả”*. Có, bạn có chứ! Mọi khả năng và kinh nghiệm nơi bạn đều có thể được sử dụng ở một nơi nào đó.
- *“Tôi quá già (hoặc quá trẻ)”*. Hầu hết các tổ chức đều có những dự án ngắn hạn phù hợp với từng lứa tuổi.

Dù đó là bà Sara viện cố mình quá già để Chúa dùng hay Giêrêmia viện cố là quá trẻ, Ngài vẫn không chấp nhận lời bào chữa. *“Đức Chúa phán với tôi: ‘Đừng nói người còn trẻ! Ta sai người đi đâu, người cứ đi; Ta truyền cho người nói gì, người cứ nói. Đừng sợ chúng, vì Ta ở với người để giải thoát người’ - sấm ngôn của Đức Chúa”* (Gr 1, 7-8).

Có lẽ bạn tin rằng, bạn cần một lời “mời gọi” đặc biệt từ Thiên Chúa và bạn đang chờ một cảm nhận hay một kinh nghiệm siêu nhiên. Vậy mà Thiên Chúa không ngừng lặp đi lặp lại lời mời gọi đó. *Tất cả* chúng ta được mời gọi hoàn thành năm mục đích đời mình: để thờ phượng, để sống thân tình, để nên giống Đức Kitô, để phục vụ và để thi hành sứ mệnh với Chúa trong thế giới. Thiên Chúa không chỉ muốn dùng *một vài* con dân của Ngài; Ngài muốn dùng *tất cả* mọi người. Tất cả chúng ta được kêu gọi để chu toàn *sứ mệnh* cho Chúa. Ngài muốn toàn thể Hội Thánh của Ngài đem toàn bộ Tin Mừng đến với toàn cõi thế giới.¹⁹

Nhiều Kitô hữu bỏ qua kế hoạch của Thiên Chúa dành cho đời mình chỉ vì thậm chí họ không bao giờ *hỏi Thiên Chúa* xem Ngài có muốn họ hiến thân phục vụ như một thừa sai ở một nơi nào đó không. Hoặc do sợ hãi, hoặc do thờ ơ, cả hai

điều này đã tự động đóng kín lòng trí họ trước khả năng họ có thể phục vụ như một thừa sai thường trú tại một khu vực đa văn hoá. Nếu bạn bị cám dỗ nói không, bạn phải coi lại các phương thức và khả năng khác nhau mà bạn đang có (điều này sẽ làm bạn ngạc nhiên) và bạn phải nghiêm túc cầu nguyện và hỏi Chúa xem Ngài muốn bạn làm gì trong những năm sắp tới. Ai cũng biết, trong thời điểm nóng bỏng hiện nay của lịch sử, cần có đến hàng ngàn thừa sai thường trú hiến thân khi bao cánh cửa đang rộng mở như chưa từng thấy trước đây.

Nếu bạn muốn nên giống Đức Giêsu, hãy có một tấm

¹⁹ Từ Giao Ước Lausanne (1974).

lòng cho cả thế giới. Bạn không được phép hài lòng với chỉ gia đình và một số bạn bè đang đến với Đức Kitô. Còn hơn 6 tỷ người trên thế giới và Đức Giêsu muốn tìm lại *tất cả* con cái đã hư mất. Ngài nói, “*Quả vậy, ai muốn cứu mạng sống mình, thì sẽ mất; còn ai liều mất mạng sống mình vì tôi và vì Tin Mừng, thì sẽ cứu được mạng sống ấy*” (Mc 8, 35). Sứ Vụ Cao Cả chính là sứ vụ *của bạn* và chu toàn phần vụ của mình là bí quyết để cuộc sống có ý nghĩa.

NGÀY BA MƯƠI TÁM

NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Sứ Vụ Cao Cả là sứ vụ của tôi.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Nguyện Chúa Trời đủ thương và chúc phúc, xin tỏ ánh tôn nhan rạng ngời trên chúng con, cho cả hoàn cầu biết đường lối Chúa, và muôn nước biết ơn cứu độ của Ngài*” (Tv 67, 2-8).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Tôi cần phải chuẩn bị những gì để tham gia một cuộc truyền giáo ngắn hạn trong năm tới?

QUÂN BÌNH CUỘC SỐNG CỦA BẠN

*“Anh em hãy cẩn thận
xem xét cách ăn nết ở của mình,
đừng sống như kẻ khờ dại,
nhưng hãy sống như người khôn ngoan”*
(Ep 5, 15).

*“Thà chịu khổ vì làm việc lành,
nếu đó là ý của Thiên Chúa,
còn hơn là vì làm điều ác”*
(1Pr 3, 17).

Phúc thay ai quân bình, họ sẽ sống lâu hơn mọi người.

Một trong những bộ môn của Thế Vận Hội mùa hè là cuộc thi năm môn phối hợp. Nội dung năm môn đó là: bắn súng, đấu kiếm, đua ngựa, chạy và bơi. Mục tiêu của vận động viên là phải đạt thành tích ở cả năm nội dung chứ không chỉ một hoặc hai môn.

Cuộc đời của bạn là một cuộc thi gồm năm mục đích mà bạn phải giữ quân bình. Các mục đích này đã được thực hành bởi các Kitô hữu đầu tiên trong sách Công Vụ Tông Đồ chương 2, được thánh Phaolô giải thích trong thư Êphêsô chương 4 và được Đức Giêsu làm gương trong Tin Mừng thánh Gioan chương 17; nhưng chúng được tóm tắt trong Điều Răn Trọng Nhất và Sử Vụ Cao Cả của Ngài. Hai câu này cũng tóm tắt toàn bộ nội dung cuốn sách này - năm mục đích Thiên Chúa dành cho đời bạn:

1. **“Yêu mến Thiên Chúa hết lòng”**: Bạn được tạo dựng cho niềm vui của Thiên Chúa, nên mục đích của bạn là yêu mến Ngài qua việc *thờ phượng*.
2. **“Yêu người thân cận như chính mình”**: Bạn được tạo dựng để phục vụ, nên mục đích của bạn là thể hiện lòng yêu mến những người khác qua việc thi hành *sứ vụ*.
3. **“Đi và làm cho họ nên môn đệ”**: Bạn được tạo dựng để thi hành một sứ mệnh, nên mục đích của bạn là chia sẻ sứ điệp của Thiên Chúa qua việc *loan báo Tin Mừng*.
4. **“Rửa tội cho họ...”**: Bạn được tạo dựng để sống trong gia đình Thiên Chúa, nên mục đích của bạn là nên một với Hội Thánh Ngài qua *sự hiệp thông*.
5. **“Dạy họ làm mọi điều ...”**: Bạn được tạo dựng để nên giống Đức Kitô, nên mục đích của bạn là lớn lên đến chỗ trưởng thành qua *đời sống của người môn đệ*.

Bạn sẽ trở nên một Kitô hữu cao cả khi dẫn thân trọn vẹn cho Điều Răn Trọng Nhất và Sứ Vụ Cao Cả.

Giữ quân bình năm mục đích này quả là điều không dễ. Tất cả chúng ta có khuynh hướng quá nhấn mạnh đến mục đích

mà chúng ta say mê nhất đang khi xao lãng những mục đích khác. Các cộng đoàn cũng có khuynh hướng đó. Nhưng bạn có thể giữ quân bình đời mình và đi đúng hướng bằng cách tham gia vào một nhóm nhỏ, ở đó mọi người có trách nhiệm qua việc thường

Bạn sẽ trở nên một Kitô hữu cao cả khi dẫn thân trọn vẹn cho Điều Răn Trọng Nhất và Sứ Vụ Cao Cả.

xuyên lượng giá đời sống thiêng liêng của mình, ghi nhận những tiến bộ bản thân trong một nhật ký và chuyển trao những gì bạn đã học được cho những người khác. Đây là bốn hoạt động

quan trọng đối với một đời sống theo đúng mục đích. Nếu bạn nghiêm túc trong việc đi đúng hướng, bạn cần phát triển những thói quen này.

Chia sẻ tâm tình với một bạn đồng hành thiêng liêng hay một nhóm nhỏ. Cách tốt nhất để *ghi nhớ* những nguyên tắc trong cuốn sách này là thảo luận chúng với người khác trong mô hình một nhóm nhỏ. Kinh Thánh nói, “*Sắt bén nhờ sắt, con người nên sắc bén nhờ bạn bè*” (Cn 27, 17). Chúng ta học được nhiều nhất trong cộng đoàn. Lý trí chúng ta sắc bén và niềm xác tín của chúng ta nên sâu sắc nhờ các cuộc trao đổi.

Tôi *tha thiết* cố vũ bạn quy tụ một nhóm nhỏ và làm thành một nhóm đọc “Sống Theo Đúng Mục Đích” để mỗi tuần đọc lại các chương này. Hãy thảo luận về những bài học và áp dụng trong mỗi chương. Hãy hỏi “*Vậy thì sao?*” và “*Làm gì bây giờ?*”, “*Điều này có ý nghĩa gì với tôi, gia đình tôi và Hội Thánh của chúng ta?*”. Tôi sẽ làm gì về điều này? Thánh Phaolô nói, “*Những gì anh em đã học hỏi, ... thì hãy đem ra thực hành*” (Pl 4, 9). Trong Phụ trương 1, bạn sẽ có các câu hỏi thảo luận đã được chuẩn bị cho các nhóm nhỏ hoặc các lớp học ngày Chúa Nhật.

Một nhóm nhỏ cùng đọc sẽ đem lại những lợi ích mà một cuốn sách tự nó không thể cung cấp. Bạn có thể cho và nhận những ý tưởng phản hồi về những gì bạn học được. Bạn có thể thảo luận những ví dụ trong đời thường. Bạn có thể cầu nguyện, động viên và nâng đỡ nhau như khi bạn bắt đầu sống cho những mục đích này. Hãy nhớ, phải cùng nhau lớn lên chứ không lớn lên riêng lẻ. Kinh Thánh nói, “*Vì thế anh em hãy an ủi nhau và xây dựng cho nhau; như anh em vẫn làm*” (1Tx 5, 11). Sau khi

bạn đã cùng nhóm đọc qua cuốn sách này, bạn có thể tìm đọc thêm những nghiên cứu Sống Theo Đấng Mục Đích dành cho các lớp và các nhóm (xem Phụ trương 2).

Tôi cũng động viên bạn tự học hỏi Kinh Thánh. Tôi đã ghi chú hơn một ngàn câu Kinh Thánh được dùng trong sách này để giúp bạn nghiên cứu trong văn mạch của chúng. Để giữ cân đối độ dài của các chương cho phù hợp với việc đọc mỗi

**NGÀY BA MƯƠI CHÍN
QUÂN BÌNH CUỘC
SỐNG CỦA BẠN**

ngày nên tôi không thể giải thích văn mạch hấp dẫn của hầu hết các câu Kinh Thánh được dùng. Nhưng nghiên cứu Kinh Thánh thì phải nghiên cứu từng đoạn, từng chương và thậm chí cả cuốn sách. Cuốn *Personal Bible Study Methods* của tôi

có thể giúp bạn thêm về phương pháp nghiên cứu Kinh Thánh.

Thường xuyên kiểm điểm đời sống thiêng liêng của bạn.

Cách tốt nhất để *quân bình* năm mục đích đời bạn là hãy tự đánh giá theo định kỳ. Thiên Chúa coi trọng thói quen tự mình đánh giá. Trong Kinh Thánh, ít nữa năm lần, chúng ta được nhắc nhở phải trắc nghiệm và kiểm điểm tình trạng linh hồn mình (Ac 3, 40; 1Cr 11, 28-31; 13, 5; Gl 6, 4). Kinh Thánh nói, “*Anh em hãy tự xét xem mình có còn sống trong đức tin hay không. Hãy tự kiểm điểm. Anh em chẳng nhận thấy là có Đức Giêsu Kitô ở trong anh em sao? Trừ phi anh em đã thua trong cuộc kiểm điểm này*” (2Cr 13, 5).

Để có sức khoẻ thể lý, bạn cần đều đặn gặp một bác sĩ, người có thể thẩm định những dấu hiệu sức khoẻ - huyết áp, nhiệt độ, trọng lượng... Với sức khoẻ phần hồn cũng vậy, bạn cần kiểm điểm đều đặn năm dấu chứng quan trọng của việc thờ phượng, tình thân hữu, trưởng thành nhân đức, thi hành sứ vụ và sứ mệnh. Giêrêmia khuyên bảo, “*Mọi nẻo đường của ta, ta hãy xem đi xét lại và trở về cùng Đức Chúa*” (Ac 3, 40).

Tại Hội Thánh Saddleback, chúng tôi áp dụng một phương pháp tự đánh giá khá đơn giản vốn đã giúp hàng ngàn người đi đúng mục đích của Thiên Chúa. Nếu bạn muốn có một bản, hãy email cho tôi (xem Phụ trương 2). Bạn sẽ ngạc nhiên khi phương pháp nhỏ bé này giúp bạn biết quân bình cuộc sống cách lành mạnh và trưởng thành. Thánh Phaolô thúc giục, *“VẬY nay anh em hãy hoàn thành công cuộc đó, để như anh em đã hằng hái quyết định thế nào, thì cũng tùy khả năng mà hoàn thành như vậy”* (2Cr 8, 11).

Viết ra sự tiến triển của bạn trong nhật ký. Cách tốt nhất để củng cố mức tiến triển của bạn trong việc hoàn thành những mục đích Thiên Chúa dành cho đời mình là hãy duy trì việc viết nhật ký thiêng liêng. Đây không phải là nhật ký các biến cố nhưng là ghi nhận những bài học cuộc sống mà bạn không muốn quên. Kinh Thánh nói, *“Vì thế, chúng ta càng phải chú tâm hơn nữa vào những lời đã nghe, kẻo bị cuốn trôi đi mất”* (Dt 2, 1). Chúng ta nhớ những gì chúng ta ghi.

Việc ghi chép làm sáng tỏ những gì Thiên Chúa đang thực hiện trong đời bạn. Dawson Trotman từng nói: *“Các ý tưởng tự gỡ rối khi chúng đi qua các ngón tay của bạn”*. Kinh Thánh cũng đưa ra một vài ví dụ về việc Thiên Chúa nói dân Ngài phải duy trì một nhật ký thiêng liêng, *“Ông Môisen ghi lại những điểm khởi hành cho từng chặng đường theo lệnh của Đức Chúa. Đây là những chặng đường của họ, dựa theo các điểm khởi hành”* (Ds 33, 2). Bạn không vui khi Môisen vâng lệnh Chúa ghi lại hành trình thiêng liêng của Israel sao? Nếu ông lười biếng, hẳn chúng ta đã mất bao bài học giá trị của biến cố Xuất Hành.

Đang khi nhật ký thiêng liêng của bạn không được đọc rộng rãi như của Môisen, nó vẫn quan trọng. Bản dịch New International Version chép rằng: *“Môisen ghi lại những chặng đường trong hành trình của họ”*. Cuộc đời của bạn là một hành

trình và là một hành trình đáng viết ra. Tôi hy vọng bạn sẽ viết về những chặng đường trong hành trình thiêng liêng của mình khi sống theo đúng mục đích.

Đừng chỉ viết những gì bạn thích. Như Đavít, bạn cũng viết ra những nghi ngờ, sợ hãi và cả những cuộc chiến đấu với Thiên Chúa. Những bài học lớn nhất của chúng ta đến từ đau khổ và Kinh Thánh nói, Thiên Chúa nhận lấy những giọt nước mắt của chúng ta (Tv 56, 8). Hễ khi nào các biến cố xảy đến, bạn hãy nhớ, Thiên Chúa đang dùng chúng để hoàn thành *cả* năm mục đích đời bạn: Các biến cố làm bạn tập trung về Thiên Chúa, đem bạn đến gần những người khác trong tình thân, xây dựng những tâm tính nên giống Đức Kitô, tạo cho bạn một cơ hội thi hành sứ vụ và rồi, bạn sẽ có một chứng từ. Mỗi biến cố đều có mục đích của nó.

Giữa đau thương, tác giả Thánh Vịnh viết, “*Đời này phải ghi lại cho đời sau được biết, dân hậu sinh phải ca tụng Chúa Trời*” (Tv 102, 18). Bạn mắc nợ các thế hệ mai sau về việc gìn giữ chứng từ làm thế nào Thiên Chúa đã giúp bạn hoàn thành những mục đích của Ngài trên trái đất này. Đó là một lời chứng sẽ còn được tiếp tục nhắc đến cả sau khi bạn lên thiên đàng.

Hãy chia sẻ những gì bạn biết cho người khác. Nếu bạn muốn tiếp tục lớn lên, cách tốt nhất để học hỏi thêm là chia sẻ những gì bạn học được. Sách Châm Ngôn nói với chúng ta, “*Ngài rộng lượng được phượng phi béo tốt, chính kẻ cho uống lại được uống thoả thuê*” (Cn 11, 25). Ai biết chia sẻ những hiểu biết của mình, sẽ nhận được nhiều hơn từ Thiên Chúa.

Vì đã biết mục đích cuộc sống, nên trách nhiệm của bạn là

mang sứ điệp đó cho những người khác. Thiên Chúa đang mời gọi bạn trở nên sứ giả của Ngài. Thánh Phaolô nói, “*Những gì anh đã nghe tôi nói trước mặt nhiều nhân chứng, thì hãy trao lại cho những người tin cần, những người có khả năng dạy cho kẻ khác*” (2Tm 2, 2). Trong cuốn sách này, tôi gửi đến bạn tất cả những gì người khác đã dạy tôi về mục đích cuộc sống; nay, bổn phận của bạn là làm điều đó cho những người khác.

Có lẽ bạn biết cả trăm người chưa biết đến mục đích cuộc sống. Hãy chia sẻ những chân lý

này cho con cái, bạn bè, lối xóm và đồng nghiệp của bạn. Nếu bạn trao cuốn sách này cho một người nào đó, hãy ghi thêm một vài lưu ý riêng của bạn vào trang đề tặng.

Bạn càng hiểu biết nhiều, Thiên Chúa càng mong mỏi bạn dùng tri thức đó để trợ giúp những người khác. Thánh Giacôbê nói, “*Vậy kẻ nào biết làm điều tốt mà không chịu làm thì mắc tội*” (Gc 4, 17). Tri thức gia tăng trách nhiệm. Nhưng thông chuyển mục đích cuộc sống thì còn hơn cả một đò buộc; đó là một trong những đặc ân cao cả nhất của cuộc đời. Thử tưởng tượng, thế giới sẽ biến đổi biết bao nếu mọi người đều biết mục đích cuộc sống của họ. Thánh Phaolô nói, “*Nếu anh trình bày cho anh em những điều ấy, thì anh sẽ là một người phục vụ tốt của Đức Kitô Giêsu*” (1Tm 4, 6a).

TẤT CẢ CHO VINH QUANG CHÚA

Lý do chúng ta chuyển trao những gì mình đã học được là vì vinh quang Thiên Chúa và sự lớn lên của vương quốc Ngài. Đêm trước ngày chịu đóng đinh, Đức Giêsu đã tường trình lại

Bạn mắc nợ các thế hệ mai sau về việc gìn giữ chứng từ làm thế nào Thiên Chúa đã giúp bạn hoàn thành những mục đích của Ngài trên trái đất này.

với Chúa Cha, “*Phần con, con đã tôn vinh Cha ở dưới đất, khi hoàn tất công trình Cha đã giao cho con làm*” (Ga 17, 4). Khi thừa lên những lời này, Đức Giêsu chưa phải chết vì tội lỗi chúng ta, vậy thì Ngài đã hoàn tất “công trình” nào? Trong trường hợp này, Ngài đang liên tưởng đến một điều gì đó khác hơn là sự cứu chuộc. Câu trả lời nằm ở những gì Ngài nói trong hai mươi câu sau lời nguyện đó (Ga 17, 6-26).

Đức Giêsu đã nói với Cha Ngài về những gì Ngài đã thực hiện trong ba năm cuối đời: chuẩn bị các môn đệ mình sống cho những mục đích của Ngài. Ngài giúp họ nhận biết và yêu mến Thiên Chúa (thờ phượng), dạy cho họ biết yêu thương nhau (tình thân ái), trao cho họ Lời để họ lớn lên đến chỗ trưởng thành (tình môn đệ), chỉ cho họ cách thức phục vụ (sứ vụ) và sai họ đi loan truyền cho những người khác (sứ mệnh). Đức Giêsu đã nêu gương sáng về một đời sống theo đúng mục đích và Ngài cũng dạy cho người khác phương cách sống đó. Đó chính là “công trình” đem lại vinh quang cho Thiên Chúa.

Hôm nay, Thiên Chúa cũng đang mời gọi mỗi người chúng ta làm công việc đó. Ngài không chỉ muốn chúng ta sống cho những mục đích của Ngài, nhưng còn muốn chúng ta giúp những người khác sống như thế. Thiên Chúa muốn chúng ta dẫn dắt người khác đến với Đức Giêsu, đưa họ vào trong sự hiệp thông, giúp họ lớn lên, trưởng thành và khám phá vị trí phục vụ của họ và rồi, cũng gửi họ đến với những người khác nữa.

Đây là toàn bộ nội dung đời sống theo đúng mục đích. Dù ở lứa tuổi nào, những ngày đời còn lại có thể là những ngày tháng tốt đẹp nhất của đời bạn, và bạn có thể bắt đầu sống cho mục đích ngay hôm nay.

NGÀY BA MƯƠI CHÍN
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Phúc cho ai biết quân bình cuộc sống.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “Anh em hãy cẩn thận xem xét cách ăn nết ở của mình, đừng sống như kẻ khờ dại, nhưng hãy sống như người khôn ngoan” (Ep 5, 15).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Một trong bốn hoạt động nào mà tôi sẽ bắt đầu thực hiện để đi đúng hướng và giữ quân bình năm mục đích Thiên Chúa dành cho đời tôi?

SỐNG THEO ĐÚNG MỤC ĐÍCH

*“Lòng con người ấp ủ bao dự tính,
duy kế hoạch của Đức Chúa mới trường tồn”
(Cn 19, 21).*

*“Vua Đavít...
phục vụ ý định của Thiên Chúa trong đời ông”
(Cv 13, 36).*

Sống theo đúng mục đích là cách thế duy nhất để sống *đích thực*. Mọi lối sống khác chỉ là sống đơn thuần.

Hầu hết mọi người đều thao thức về ba vấn đề căn bản của cuộc sống. Thứ nhất là *căn tính*: “Tôi là ai?”. Thứ hai là *tâm quan trọng*: “Tôi có đáng kể không?”. Thứ ba là *ảnh hưởng*: “Đâu là chỗ đứng của tôi trong cuộc đời?”. Câu trả lời của ba vấn đề đó được tìm thấy trong năm mục đích Thiên Chúa dành cho đời bạn.

Tại phòng Tiệc Ly, khi kết thúc ngày cuối cùng sứ vụ của Ngài với các môn đệ, Đức Giêsu đã rửa chân cho họ như một mẫu gương và nói, “*Anh em đã biết những điều đó, nếu anh em thực hành, thì thật phúc cho anh em!*” (Ga 13, 17). Khi biết điều Chúa muốn bạn làm, phúc lành sẽ đến trên bạn nếu bạn thực hiện điều đó. Khi chúng ta cùng nhau kết thúc hành trình bốn mươi ngày này và vì biết được những mục đích Thiên Chúa dành cho đời mình, thì bạn cũng sẽ được chúc phúc nếu bạn *thực hiện* những mục đích đó!

Có lẽ điều này muốn nói, bạn sẽ ngưng làm một vài công việc nào đó. Có rất nhiều điều “tốt” bạn có thể làm trong cuộc sống, nhưng những mục đích của Thiên Chúa là năm điều quan trọng nhất thì bạn *phải* làm. Thật không may, chúng ta dễ phân tâm và quên đi những gì quan trọng nhất, chúng ta dễ xao lãng với những gì đáng kể nhất và từ từ trệch hướng. Để ngăn ngừa điều này, bạn cần có một tuyên ngôn mục đích cuộc sống và thường xuyên ôn đi ôn lại.

TUYÊN NGÔN MỤC ĐÍCH SỐNG LÀ GÌ?

Đó là lời ý lực sống tóm tắt những mục đích Thiên Chúa dành cho đời bạn. Theo cách nói của mình, hãy khẳng định cam kết của bạn về năm mục đích Thiên Chúa dành cho đời

bạn. Một tuyên ngôn mục đích sống không phải là danh sách các mục tiêu. Mục tiêu chỉ tạm thời, mục đích mới là vĩnh cửu. Kinh Thánh nói, “*Chương trình Chúa ngàn năm bền vững, ý định của lòng Ngài vạn kiếp trường tồn*” (Tv 33, 11).

Đó là lời ý lực sống định hướng đời bạn. Viết ra những mục đích của bạn trên giấy sẽ giúp bạn cách đặc biệt nghĩ đến hướng đi đời mình. Kinh Thánh nói, “*Đường con đi, hãy san cho phẳng, ước chi mọi nẻo con bước được an toàn*” (Cn 4, 26). Một tuyên ngôn mục đích sống không chỉ nói rõ những gì bạn có ý định làm với thời giờ, cuộc sống và tiền bạc của mình nhưng còn xác định cả những gì bạn *sẽ không* làm. Sách Châm Ngôn nói, “*Người hiểu biết chỉ nhắm đến khôn ngoan, còn người ngu để mắt khắp cùng trời cuối đất*” (Cn 17, 24).

Đó là lời ý lực sống xác định “thành công” cho bạn. Lời đó nói lên những gì bạn tin là quan trọng, chứ không phải những

gì thế gian nói là quan trọng. Lời đó làm sáng tỏ những gì là giá trị đối với bạn. Thánh Phaolô nói, “*Điều tôi khẩn khoản nài xin, là cho lòng mến của anh em ngày thêm dồi dào, khiến anh em được ơn hiểu biết và tài trực giác siêu nhiên, để nhận ra cái gì là tốt hơn*” (Pl 1, 9-10a).

Đó là lời ý lực sống làm rõ vai trò của bạn. Bạn sẽ đảm nhận nhiều vai trò khác nhau ở những giai đoạn khác nhau trong cuộc sống, nhưng các mục đích của bạn thì không bao giờ thay đổi. Chúng lớn hơn bất cứ vai trò nào bạn có.

Đó là lời ý lực sống thể hiện định dạng của bạn. Lời đó phản ảnh những đường lối duy nhất Thiên Chúa tạo thành bạn để bạn phụng sự Ngài.

Bạn hãy dành thời giờ viết ra tuyên ngôn mục đích sống của mình. Đừng tìm cách làm cho xong, cũng đừng hy vọng thật hoàn hảo ngay bản thảo đầu tiên. Bạn chỉ cần viết xuống thật nhanh các ý tưởng khi chúng vừa xuất hiện. Chỉnh sửa thì luôn dễ hơn sáng tạo. Đây là năm câu hỏi bạn cần đặt ra khi chuẩn bị viết ý lực sống của mình.

NĂM VẤN ĐỀ LỚN NHẤT CỦA CUỘC ĐỜI.

Trung tâm cuộc đời tôi sẽ là gì? Đây là câu hỏi về việc thờ phượng. Bạn sẽ sống cho ai? Bạn sẽ làm gì để xây dựng đời mình? Bạn có thể tập trung cuộc đời mình xoay quanh nghề nghiệp, gia đình, thể thao, thú vui, tiền bạc, vui chơi hay nhiều hoạt động khác. Tất cả đều tốt nhưng chúng không thể là trung tâm đời bạn được. Không gì mạnh mẽ đủ để nắm giữ đời bạn một khi nó tan vỡ. Bạn cần có một trung tâm không chuyển lay.

Khi Thiên Chúa ở tại trung tâm đời bạn, bạn thờ phượng Ngài. Khi Ngài không ở đó, bạn lo âu.

Vua Asa bảo dân Giuđa hãy “*tìm kiếm Đức Chúa là Thiên Chúa*” (2Sb 14, 6b). Thật ra, điều gì nằm ở trung tâm đời bạn, điều đó làm chủ bạn. Khi bạn dâng trọn đời mình cho Đức Kitô, Ngài sẽ đi vào trung tâm đời bạn, nhưng bạn phải giữ Ngài ở đó bằng việc thờ phượng. Thánh Phaolô nói, “*Xin cho anh em, nhờ lòng tin, được Đức Kitô ngự trong tâm hồn*” (Ep 3, 17).

Làm sao bạn biết khi nào thì Thiên
NGÀY BỐN MƯƠI Chúa ở tại trung tâm đời mình? Ngài ở
SÓNG THEO đó khi bạn thờ phượng. Khi Ngài không
ĐÚNG MỤC ĐÍCH ở đó, bạn lo âu. Lo âu là đèn cảnh báo
cho biết Thiên Chúa đã bị xô ra ngoài.

Chính lúc bạn đặt Ngài vào lại trung tâm, bình an sẽ lại đến với bạn. Kinh Thánh nói, “*Và bình an của Thiên Chúa, bình an vượt lên trên mọi hiểu biết, sẽ giữ cho lòng trí anh em được kết hợp với Đức Kitô Giêsu*” (Pl 4, 7).

Tính cách đời tôi sẽ là gì? Đây là câu hỏi về người môn đệ. Bạn sẽ là người như thế nào? Thiên Chúa quan tâm đến *con người* bạn hơn *công việc* của bạn. Hãy nhớ, bạn sẽ đi vào vĩnh cửu với các đức tính của mình chứ không phải với nghề nghiệp. Hãy liệt kê các đức tính bạn muốn sống và phát huy trong đời. Bạn có thể bắt đầu với những hoa trái của Thánh Thần (Gl 5, 22-23) hoặc Các Mối Phúc Thật (Mt 5, 3-12).

Thánh Phêrô nói, “*Chính vì thế, anh em hãy đem tất cả nhiệt tình, làm sao để khi đã có lòng tin thì có thêm đức độ, có đức độ lại thêm hiểu biết, có hiểu biết lại thêm tiết độ, có tiết độ lại thêm kiên nhẫn, có kiên nhẫn lại thêm đạo đức, có đạo đức lại thêm tình huynh đệ, có tình huynh đệ lại thêm bác ái*” (2Pr 1, 5-8). Đừng nản lòng bỏ cuộc khi vấp ngã. Phải mất cả đời để kiến tạo toàn một nhân cách nên giống Đức Kitô. Thánh Phaolô nói với Timôtê, “*Anh hãy thận trọng trong cách ăn nết ở và trong lời giảng dạy. Hãy kiên trì trong việc đó*” (1Tm 4, 16).

Đâu là phần đóng góp của cuộc đời tôi? Đây là câu hỏi về việc *phục vụ*. Đâu là sứ vụ của bạn trong Thân Thể Đức Kitô? Khi đã biết sự kết hợp của ơn thánh, tấm lòng, khả năng, nhân cách và kinh nghiệm (SHAPE) của mình, thì đâu là vai trò thích hợp nhất với bạn trong gia đình Thiên Chúa? Bằng cách nào, bạn có thể làm được một điều gì đó mới mẻ? Có một nhóm đối tượng đặc biệt nào đó trong Thân Thể Đức Kitô dành cho việc phục vụ của tôi không? Thánh Phaolô chỉ ra hai lợi ích lớn lao khi bạn hoàn thành sứ vụ: *“Việc phục vụ cho công ích này không những đáp ứng nhu cầu của các người trong dân thánh, mà hơn thế nữa, còn là nguồn phát sinh bao lời cảm tạ dâng lên Thiên Chúa”* (2Cr 9, 12).

Nên biết rằng, đang khi bạn được tạo dựng để phục vụ những người khác, thì ngay cả với Đức Giêsu, Ngài cũng không đáp ứng nhu cầu của tất cả *mọi người* trên trần gian được. Bạn phải chọn đối tượng để có thể phục vụ hiệu quả nhất dựa trên căn bản định dạng của mình. Bạn phải tự hỏi, *“Tôi ước ao phục vụ thành phần nào nhất?”*. Đức Giêsu nói, *“Không phải anh em đã chọn Thầy, nhưng chính Thầy đã chọn anh em và cắt cử anh em để anh em ra đi, sinh được hoa trái và hoa trái của anh em tồn tại”* (Ga 15, 16a). Mỗi người trong chúng ta mang lại những hoa trái khác nhau.

Đời sống tôi tự nó nói lên điều gì? Đây là câu hỏi về *sứ mệnh* của bạn đối với những người chưa tin. Tuyên ngôn sứ mệnh của bạn là một phần tuyên ngôn mục đích sống. Nó bao hàm việc bạn cam kết chia sẻ chứng từ của mình và chia sẻ Tin Mừng cho những người khác. Bạn cũng nên liệt kê những bài học cuộc sống và những niềm say mê đạo đức mà bạn cảm thấy Chúa ban cho bạn để bạn chia sẻ cho thế giới. Khi lớn lên trong Đức Kitô, Thiên Chúa có thể ban cho bạn một nhóm người đặc biệt nào đó để bạn tiếp cận. Đừng quên thêm điều đó vào tuyên ngôn.

Nếu là bậc cha mẹ, một phần của sứ mệnh của bạn là nuôi dạy con cái biết Đức Kitô, giúp chúng biết mục đích sống và phái chúng đi thi hành sứ mệnh trong thế giới. Bạn có thể đưa tuyên ngôn của Giosuê vào tuyên ngôn của mình: “*Về phần tôi và gia đình tôi, chúng tôi sẽ phụng thờ Đức Chúa*” (Gs 24, 15b).

Dĩ nhiên cuộc sống của chúng ta phải đi đôi với sứ điệp chúng ta loan truyền. Trước khi phần lớn những người chưa tin chấp nhận Kinh Thánh như một cái gì có thể tin, họ muốn thấy *chúng ta* là những người đáng tin. Đó là lý do tại sao Kinh Thánh nói, “*Chỉ có một điều là anh em phải ăn ở làm sao xứng với Tin Mừng của Đức Kitô*” (Pl 1, 27).

Đâu là cộng đoàn của tôi? Đây là câu hỏi về *tình thân ái*. Làm sao chúng tỏ bạn cam kết gắn thân cho các tín hữu và liên kết với gia đình Thiên Chúa? Bạn sẽ thi hành lệnh truyền yêu thương “*lẫn nhau*” với các Kitô hữu khác ở đâu? Bạn sẽ là thành viên của cộng đoàn nào? Càng trưởng thành bạn càng yêu mến và muốn hy sinh cho Thân Mình Đức Kitô. Kinh Thánh nói, “*Đức Kitô yêu thương Hội Thánh và hiến mình vì Hội Thánh*” (Ep 5, 25). Bạn cần bày tỏ tình yêu của bạn dành cho Hội Thánh Chúa trong tuyên ngôn của mình.

Khi suy nghĩ để trả lời các câu hỏi này, bạn hãy đưa vào những câu Kinh Thánh phù hợp với từng mục đích. Có rất nhiều câu Kinh Thánh trong sách này. Có thể bạn phải mất nhiều tuần hoặc nhiều tháng để thảo ra tuyên ngôn mục đích sống theo ý

mình. Hãy cầu nguyện, suy nghĩ về nó, bàn bạc với bạn bè và suy niệm Lời Chúa. Có thể bạn phải viết đi viết lại nhiều lần

Trước khi phần lớn những người chưa tin chấp nhận Kinh Thánh như một cái gì có thể tin, họ muốn thấy chúng ta đáng tin.

trước khi hoàn chỉnh bản chính thức. Dầu vậy, với thời gian, bạn cũng có thể thay đổi đôi chút khi Chúa cho bạn hiểu biết sâu xa hơn về con người mình. Nếu bạn muốn xem qua một vài tuyên ngôn mẫu của những người khác, hãy email cho tôi (xem Phụ trương 2).

Bên cạnh việc viết một tuyên ngôn chi tiết mục đích sống, thì thật hữu ích khi bạn chỉ có những khẩu hiệu ngắn gọn để nhớ và gây phấn khởi nhằm tóm tắt năm mục đích đời mình. Nhờ đó, bạn có thể nhắc nhở mình mỗi ngày. Vua Salomon khuyên: “*Vì khi con giữ những lời ấy trong tâm khảm, và sẵn sàng nói hết ra ngoài miệng, thì thật là vui thú dường nào*” (Cn 22, 18). Đây là một vài ví dụ:

- * “Mục đích đời tôi là thờ phượng Đức Kitô hết lòng, phụng sự Ngài với cả con người tôi, sống thân ái với gia đình Ngài, trưởng thành nên giống Ngài và hoàn thành sứ mệnh của Ngài trong thế giới để Ngài được vinh hiển”.
- * “Mục đích đời tôi là trở nên thành phần của gia đình Đức Kitô, làm gương về các nhân đức của Ngài, một người trao ban ân huệ của Ngài, một sứ giả của Lời Ngài và một người ca ngợi vinh quang Ngài”.
- * “Mục đích đời tôi là yêu mến Đức Kitô, lớn lên trong Đức Kitô, chia sẻ Đức Kitô, phục vụ Đức Kitô qua Hội Thánh Ngài và hướng dẫn gia đình tôi và những người khác cùng làm công việc đó”.
- * “Mục đích đời tôi là hiến thân hết mình cho Lệnh Truyền Cao Cả và Sứ Vụ Cao Cả”.
- * “Mục đích đời tôi là nên giống Đức Kitô; gia đình của tôi là Hội Thánh; sứ vụ của tôi là; sứ mệnh của tôi là; động lực của tôi là vinh quang Chúa”.

Bạn có thể thắc mắc, “Còn về ý muốn của Thiên Chúa đối với công việc của tôi, hôn nhân của tôi, hoặc nơi tôi sinh sống, nơi tôi học hành thì sao?”. Thành thực mà nói, đây chỉ là những vấn đề thứ yếu trong đời bạn và rất có thể đó là *tất cả* những gì nằm trong ý muốn của Thiên Chúa dành cho bạn. Điều hệ trọng nhất là chu toàn những mục đích đời đời của Thiên Chúa bất luận bạn sinh sống ở đâu, làm việc ở đâu hoặc sẽ thành hôn với ai. Những quyết định đó phải phù hợp với các mục đích của bạn. Kinh Thánh nói, “*Lòng con người ấp ủ bao dự tính, duy kế hoạch của Đức Chúa mới trường tồn*” (Cn 19, 21). Hãy tập trung vào những mục đích Thiên Chúa dành cho đời bạn; đừng tập trung vào những kế hoạch bạn có, vì những mục đích của Thiên Chúa là những gì tồn tại mãi mãi.

Đã một lần, tôi nghe người ta đề nghị rằng, hãy xây dựng tuyên ngôn mục đích sống của mình dựa trên những gì bạn mong người ta nói về bạn trong ngày bạn được an táng. Thử tưởng tượng những lời khen ngợi hoàn hảo ấy và rồi dựa vào đó để xây dựng tuyên ngôn mục đích sống của bạn. Thành thật mà nói, đó là một dự định vô bổ. Vào cuối đời, chẳng có gì quan trọng với những điều người ta nói về bạn. Điều duy nhất quan trọng là *những gì Thiên Chúa nói về bạn*. Kinh Thánh nói, “*Thiên Chúa đã thử luyện chúng tôi và giao phó Tin Mừng cho chúng tôi, thì chúng tôi cứ vậy mà rao giảng, không phải để làm vừa lòng người phàm, mà để làm đẹp lòng Thiên Chúa*” (1Tx 2, 4).

Ngày kia, Thiên Chúa sẽ xem xét các câu trả lời của bạn về những câu hỏi này. Bạn có đặt Đức Giêsu ở trung tâm đời mình không? Bạn có trau dồi các nhân đức của Ngài không? Bạn có cố gắng hiến đời mình để phục vụ kẻ khác không? Bạn có thông truyền sứ điệp Ngài giao và hoàn tất sứ mệnh của Ngài không? Bạn có yêu mến và dự phần trong gia đình Ngài không? Chính các vấn đề này mới đáng kể. Như thánh Phaolô đã nói,

“Niềm tự hào của chúng tôi giới hạn trong phạm vi Thiên Chúa đã qui định cho chúng tôi” (2 Cr 10, 13b).

THIÊN CHÚA MUỐN DÙNG BẠN

Khoảng ba mươi năm trước, tôi lưu ý đến một câu văn gọn trong sách Công Vụ Tông Đồ (13, 36a) vốn đã thay đổi mãi mãi hướng đi đời tôi. Dù chỉ có vài chữ nhưng như một dấu ấn của một thanh sắt nung lửa, cuộc đời tôi vĩnh viễn được đánh dấu với dòng chữ này: *“Thế mà vua Đavít, sau khi phục vụ Thiên Chúa trong đời ông, đã an nghỉ...”* (Cv 13, 36a). Giờ thì tôi hiểu tại sao Thiên Chúa gọi Đavít là *“một người đẹp lòng Ta”* (Cv 13, 22). Đavít đã trao hiến cả đời mình để hoàn thành những mục đích của Thiên Chúa trên trần gian.

Không có một văn bia nào tuyệt vời hơn nhận xét đó! Thử tưởng tượng trên bia mộ của bạn, người ta sẽ khắc: *Một người* đã phục vụ những mục đích của Thiên Chúa trong thế hệ mình. Tôi cầu nguyện cho bạn và tôi cũng được người ta nói như thế khi chúng ta chết. Đó là lý do tôi viết cho bạn cuốn sách này.

Cụm từ này là định nghĩa ưu việt của một đời sống tốt đẹp. Bạn xây dựng vĩnh cửu và vô biên (mục đích của Thiên Chúa) trong cái tạm thời và giới hạn (thế hệ của bạn). Đó là tất cả những gì *một cuộc sống theo đúng mục đích* nhắm đến. Các thế hệ đã qua cũng như các thế hệ sẽ đến không thể phục vụ Thiên Chúa trong thế hệ này. Chỉ chúng ta mới có thể làm được điều đó. Như trường hợp của Esther, Thiên Chúa đã tạo dựng bạn *“vì thời buổi như thế này”* (Et 4, 14).

Thiên Chúa vẫn đang tìm kiếm tuyển dụng nhiều người. Kinh Thánh nói, *“Bởi vì Đức Chúa đưa mắt rảo khắp hoàn*

câu để gia tăng sức mạnh cho những ai giữ lòng trung nghĩa với Ngài” (2Sb 16, 9a). Bạn có trở nên người mà Thiên Chúa có thể dùng cho mục đích của Ngài không? Bạn sẽ sẵn sàng phục vụ mục đích của Ngài trong thế hệ của bạn không?

Thánh Phaolô đã sống một cuộc sống theo đúng mục đích. Ngài nói, *“Vậy tôi đây cũng chạy như thế, chứ không chạy mà không xác tín; tôi dám như thế, chứ không phải dám vào không khí” (1Cr 9, 26). Lý do duy nhất để sống của ngài là hoàn tất những mục đích Thiên Chúa dành cho mình. Ngài nói, “Vì đối với tôi, sống là Đức Kitô, và chết là một mối lợi” (Pl 1, 21). Thánh Phaolô không sợ sống cũng chẳng sợ chết. Dù thế nào đi nữa, ngài vẫn hoàn thành những mục đích của Thiên Chúa. Ngài không bỏ cuộc!*

Ngày kia, lịch sử sẽ khép lại nhưng cõi đời đời sẽ tồn tại mãi mãi. William Carey nói, *“Tương lai sẽ ngời sáng như những lời hứa của Thiên Chúa”*. Khi việc hoàn thành các mục đích của bạn xem ra khó khăn, đừng bỏ cuộc hay nản lòng. Hãy nhớ đến phần thưởng của bạn, cái sẽ tồn tại muôn đời. Kinh Thánh nói, *“Một chút gian truân trong hiện tại sẽ mang lại cho chúng ta cả một khối vinh quang vô tận, tuyệt vời” (2Cr 4, 17).*

Bạn thử tưởng tượng một ngày nào đó, tất cả chúng ta đứng trước ngai Thiên Chúa để tường trình cuộc sống của mình trong niềm biết ơn sâu xa và ngợi khen Đức Kitô. Cùng nhau, chúng ta sẽ nói, *“Lạy Chúa là*

Thiên Chúa chúng con, Ngài xứng đáng lãnh nhận vinh quang, danh dự và uy quyền, vì Ngài đã dựng nên muôn vật, và do ý Ngài muốn, mọi loài liền có và được dựng nên” (Kh 4, 11). Chúng ta sẽ ca ngợi Thiên Chúa vì kế hoạch của Ngài và sống cho những mục đích của Ngài mãi mãi.

*Bạn có thể sống
theo đúng mục đích
ngay hôm nay.*

NGÀY BỐN MƯƠI
NGHĨ VỀ MỤC ĐÍCH ĐỜI TÔI

Một điểm để suy tư: Sống theo mục đích là cách duy nhất để sống *đích thực*.

Một câu Kinh Thánh để nhớ: “*Thế mà vua Đavít, sau khi phục vụ Thiên Chúa trong đời ông, đã an nghỉ...*” (Cv 13, 36a).

Một câu hỏi để nghiên ngẫm: Khi nào tôi mới dành thời giờ để viết ra những câu trả lời cho năm câu hỏi quan trọng của cuộc đời tôi? Khi nào tôi mới viết ra mục đích sống của mình?

Phụ trương 1

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Thêm vào các câu hỏi cuối mỗi chương, bạn có thể sử dụng các câu hỏi thảo luận dưới đây trong các nhóm nhỏ hoặc các lớp ngày Chúa Nhật.

TÔI SỐNG Ở ĐỜI NÀY ĐỂ LÀM GÌ?

- Bạn nghĩ thế nào về những ý nghĩa của câu đầu tiên trong cuốn sách này: “Mục đích đời bạn không quy về bạn?”.
- Theo bạn, phần lớn cuộc đời người ta đang được điều khiển bởi những gì? Động lực nào đang điều khiển đời bạn?
- Cho đến nay, hình ảnh hay ẩn dụ nào mô tả rõ nhất cuộc sống của bạn? Một cuộc đua, một màn xiếc hay một cái gì khác?
- Nếu mọi người hiểu rằng, sống trên trần gian thực sự là *chuẩn bị cho vĩnh cửu*, thì lối sống của tất cả chúng ta sẽ thay đổi như thế nào?
- Điều gì khiến con người quá gắn bó với thế gian mà bỏ qua việc sống cho những mục đích của Thiên Chúa?
- Điều gì bạn còn gắn bó và ngăn cản bạn sống cho những mục đích của Thiên Chúa?

BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG CHO NIỀM VUI CỦA THIÊN CHÚA

- “*Sống một đời cho đẹp lòng Chúa*” khác với cách mà phần lớn người ta hiểu về việc “thờ phượng” thế nào?
- Làm sao một tình bạn với Chúa lại giống với bất cứ tình bạn nào và đâu là sự khác biệt?
- Hãy chia sẻ một điều gì đó bạn đã học được khi Thiên Chúa xem ra xa vắng.
- Thờ phượng chung và thờ phượng riêng, với bạn, cách nào dễ hơn? Cách thờ phượng nào khiến bạn cảm thấy gần gũi Chúa hơn?
- Khi nào được coi là thích hợp nhất để bạn bày tỏ giận dữ với Thiên Chúa?
- Nỗi sợ nào dấy lên khi bạn nghĩ đến việc trao phó toàn cuộc sống mình cho Đức Kitô?

BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG CHO GIA ĐÌNH THIÊN CHÚA

- Việc chúng ta “*Cam kết với nhau cũng như cùng nhau cam kết với Đức Giêsu Kitô*” khác nhau thế nào với cách mà phần lớn người ta hiểu về sự “thông công?”.
- Điều gì ngăn cản chúng ta yêu thương và quan tâm những anh chị em tín hữu khác?
- Điều gì khiến bạn dễ sẵn sàng chia sẻ những nhu cầu, tổn thương, sợ hãi và niềm hy vọng của mình cho những người khác?
- Đây là lý do phổ biến nhất mà người ta đưa ra để bào chữa cho việc không gia nhập Hội Thánh, bạn trả lời họ thế nào?

- Nhóm chúng ta có thể làm gì để bảo vệ và thúc đẩy sự hiệp nhất trong Hội Thánh?
- Bạn có cần lời cầu nguyện để khôi phục một mối quan hệ với ai đó không?

BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG ĐỂ NÊN GIỐNG ĐỨC KITÔ

- Việc “*nên giống Đức Giêsu*” khác nhau thế nào với cách mà phần lớn người ta hiểu về “*tình môn đệ*”?
- Đâu là một vài thay đổi bạn có thể thấy được trong đời mình từ khi bạn trở thành một tín hữu? Những người khác nhận xét thế nào?
- Từ bây giờ cho tới một năm sau, bạn sẽ nên giống Đức Kitô hơn như thế nào? Ngay hôm nay, bạn có thể làm gì để hướng tới mục tiêu đó?
- Trong sự trưởng thành thiêng liêng của bạn, đâu là chỗ bạn cần phải kiên trì hơn nữa vì xem ra ở điểm này, bạn tiến bộ rất ít?
- Chúa đã dùng đau khổ hoặc khó khăn để giúp bạn lớn lên thế nào?
- *Khi nào* thì bạn dễ bị cám dỗ nhất? Trong những bước để đánh bại cám dỗ thì bước nào giúp bạn nhiều nhất?

BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG ĐỂ PHỤNG SỰ CHÚA

- Việc “*dùng định dạng của bạn để phục vụ những người khác*” khác nhau thế nào với cách mà phần lớn người ta hiểu về “*sứ vụ*”?
- Bạn *thích* làm gì để phục vụ những người khác trong gia đình Thiên Chúa?
- Hãy nghĩ đến những kinh nghiệm đau thương bạn đã trải qua mà Chúa có thể dùng để bạn giúp những người khác đang trải qua cùng một cảnh ngộ như bạn.

- Việc so sánh giữa mình với những người khác khiến chúng ta không phát triển trọn vẹn định dạng độc nhất của mình thế nào?
- Quyền năng Chúa thể hiện qua bạn thế nào mỗi khi bạn cảm thấy yếu đuối?
- Bằng cách nào, bạn có thể giúp mỗi thành viên của nhóm hoặc lớp tìm được vị trí để thi hành sứ vụ? Nhóm của chúng ta có thể làm gì để phục vụ gia đình Hội Thánh?

BẠN ĐƯỢC TẠO DỰNG CHO MỘT SỨ MỆNH

- Người ta thường có những lo lắng và thành kiến nào mỗi khi nghe đến “truyền giáo”? Điều gì khiến bạn ngần ngại chia sẻ Tin Mừng cho người khác?
- Đây là một phần Sứ Điệp Cuộc Sống Chúa ban cho bạn để bạn chia sẻ cho thế giới?
- Nêu tên một người bạn chưa tin để nhóm của bạn có thể cầu nguyện cho người đó.
- Nhóm chúng ta có thể cùng nhau làm gì để góp phần hoàn thành Sứ Vụ Cao Cả?
- Việc cùng nhau đọc qua cuốn sách này đã giúp bạn tập trung hay định hướng lại mục đích cuộc sống thế nào? Hãy nêu một vài nhận thức hữu ích nhất đối với bạn?
- Chúa muốn bạn nhớ đến ai để chia sẻ cho họ sứ điệp cuộc sống từ cuốn sách này?
- Chúng ta sẽ nghiên cứu gì nữa đây? (Xem Phụ trương 2 với những gợi ý).

Email cho chúng tôi chuyện của nhóm bạn:

stories@purposedrivenlife.com

Phụ trương 2

TÀI LIỆU THAM KHẢO

TÀI LIỆU CỦA SỐNG THEO ĐÚNG MỤC ĐÍCH

Tại các hiệu sách hoặc ở www.purposedrivenlife.com:

1. *The Purpose-Driven® Life Journal*. Sách kèm theo cuốn này (Zondervan/Inspirio).
2. *The Purpose-Driven® Life Scripture Keepers Plus*. 40 thẻ gồm các câu Kinh Thánh và suy gẫm hằng ngày phù hợp với sách này. Có hộp đựng bằng gỗ (Zondervan/Inspirio).
3. *The Purpose-Driven® Life Album*. Mười hai bài hát mới về mục đích của Thiên Chúa do các nghệ sĩ Kitô hữu hàng đầu trình bày (Maranatha Music).
4. *The Purpose-Driven® Life Video Curriculum*. Sáu bài học được Rick Warren dạy và sử dụng trong các Hội Thánh khi nhấn mạnh sự tăng trưởng thiêng liêng với *40 Ngày Có Mục Đích*. Có sách hướng dẫn kèm theo (www.purposedrivenlife.com).
5. *The Purpose-Driven® Church*. Cuốn sách được giải thưởng này chứng tỏ Hội Thánh của bạn có thể giúp

những người khác sống năm mục đích của Thiên Chúa. Hiện có ở dạng sách và DVD với 20 thứ tiếng. Hàng triệu người đã học tập tài liệu này trong các Hội Thánh và các nhóm (Zondervan và Purpose Driven Ministries).

6. *Foundations: 11 Core Truths to Build Your Life on*. Một giáo trình nổi tiếng của Hội Thánh Saddleback về nền tảng Kinh Thánh cho việc sống theo đúng mục đích. Loạt bài học 24 tuần dành cho các nhóm nhỏ hoặc các lớp của người trưởng thành gồm những ghi chú cho giáo viên, sách hướng dẫn giáo viên, sách hướng dẫn học viên, các câu hỏi thảo luận dành cho nhóm nhỏ và phần trình bày dạng PowerPoint (Zondervan).
7. *Doing Life Together*. Giáo trình 30 tuần lễ dành cho nhóm nhỏ, tập trung vào việc áp dụng các mục đích của Thiên Chúa cho đời bạn (Zondervan).
8. *Planned for God's Pleasure*. Cuốn sách xinh xắn và CD nhạc gợi hứng lấy sứ điệp của *The Purpose-Driven Life* đem áp dụng, thúc giục mọi người tìm ra ý nghĩa và tầm quan trọng qua việc suy gẫm những mục đích của Thiên Chúa dành cho đời họ (Zondervan).

CHO NHỮNG NGƯỜI THI HÀNH SỨ VỤ TRỌN THỜI GIAN

Hãy email cho toolbox@pastors.com để nhận miễn phí *Hộp Dụng Cụ Sứ Vụ* của Rick Warren, đó là bản tin email hàng tuần dành cho các mục sư và những ai thi hành sứ vụ trọn thời gian.

Để có thêm thông tin về những khoá hội thảo *Theo Đúng Mục Đích*, hãy liên lạc: Purpose Driven, 1 Saddleback Parkway, Lake Forest, CA 92630, Điện thoại: (800) 633-8876.

TÀI LIỆU MIỄN PHÍ

Hãy email cho *devotional@purposedrivenlife.com* để nhận miễn phí hàng tuần tài liệu của Purpose-Driven Life Devotional.

Trong những tài liệu dưới đây, bạn thích nhận loại nào. Hãy email cho *free@purposedrivenlife.com*

Loại sách nhỏ *Your First Steps For Spiritual Growth*

Lịch bài đọc Kinh Thánh cá nhân hàng ngày

Danh sách những quyển sách hay nói về từng mục đích

Làm sao để cầu nguyện cho các nhà truyền giáo

Bảng Lượng Giá của *Purpose-Driven® Life*

Thông tin về Nghi thức Phục Hồi

Thông tin về Những Người Xây Dựng Vương Quốc

Thông tin về *40 Ngày Sống Theo Mục Đích*, đề cập đến việc trưởng thành thiêng liêng cho Hội Thánh của bạn.

July 19, 2008

Nha Xuat Ban Ton Giao
Religious Publishing House
17 Ly Nam De
Ha Noi, VIETNAM

To Whom It May Concern,

This is to certify that Purpose-Driven Ministry of Southeast Asia is granting Chuong Trinh Xuat Ban Kinh Thanh Vietnam (VBPP) the permission to print the Catholic Version of the book PURPOSE-DRIVEN LIFE authored by Rick Warren.

A Protestant version was published by Nha Xuat Ban Ton Giao in 2004 with the permission XB:53. 2097/XB QLXB dated June 8, 2004.

The difference between this version and the Protestant version is that it uses the Catholic version of the Bible in all its Bible quotations.

Sincerely,

Art Guina (signed)
Regional Coordinator
Purpose Driven Southeast Asia
24241 N. 37th Lane
Glendale, AZ 85310

